

C:\Users\Plazma\Desktop\311\Brosnan_John-1-Vladci_z_nebes.PDB

PDB Name: Brosnan_John-Vladci_z_nebes
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.7.2003
Modification Date: 31.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Brosnan
VLÁDCI Z NEBES

První část LORD PANGLOTH

1

Nedaleko se ozval příšerný skřek. Jana pohlédla na strážnou. Ta pokrčila opájenými rameny. "To asi bičující strom chytil nějakého ještěra."

Jana se snažila nemyslet na ty srdcervoucí výkřiky, i když jí nebylo zrovna volně. Obrátila se zpět k panterovi.

"Říkám ti," volala na něj dolů, "nepotřebujeme tě tady. Ale jinak díky."

Černý panter se přesto neměl k odchodu. Zůstal sedět a hleděl vzhůru. "Já vám dobře sloužit, chytat škodnou, hlídat v noci hradby," pronesl pak vysokým, syčivým hlasem.

Jana si jej znovu pozorně prohlédla. Byla to dobře vyvinutá šelma, kypící zdravím. Tam venku v zamořených krajích musí být drsný život, když se takový tvor snížil k tomu, že nabízí lidem své služby. Všimla si, že má na pravém boku dlouhou jizvu. Vypadala čerstvě.

Marta po jejím boku řekla nervózně: "Mně nelíbit se ani trochu. Ať, jít pryč. Martě nelíbit se..."

Jana šimpanzici pohládila po hlavě. "Neboj se. Nemůže ti ublížit." Strážná pozvedla samostřil. "Mám mu pomoci?" zeptala se.

Než se Jana zmohla na odpověď, panter se otočil ke strážné a zasyčel: "Zkus vystřelit a hned jsem nahoře. Dej si pozor, s prokousnutým hrdlem už si nezastřílíš. To vaše pletivo je pro moje tlapy jako žebříček." Pak si s ostentativním klidem lehl na bok. Jana si všimla, že je to samec. Zadržela rukou strážnou, která po panterově výhrůžce zrudla v obličeji, a nebylo jisté, zda nechce provést nějakou hloupost. "Ne, Carlo. Nech to na mně." Marta zatím začala poňukávat.

Panter si Janu změřil jízlivým a pohrdavým pohledem. "Na velitele jsi dost mladá."

"Nejsem velitel," řekla Jana. "Jsem dcera Matky představené Melissy a tenhle týden mám službu na hradbách."

Panter pokrčil podobně jako lidé mohutnými rameny. "Vždyť říkání, velitelka. Proč tedy nemůžeš dovnitř pustit ubohou kočku?" Slovo pustit vyslovil s táhlým zasyčením.

"Máme přísná ustanovení, která zvířata s námi mohou žít," odpověděla Jana. "Neříkej, že o nich nevíš."

"Doba je zlá. Horší a horší. Musíme si přece pomáhat. Jako za starých časů - když moji praotci sloužili tvým praotcům."

"Pramatkám," opravila jej Jana dotčeně. "A to už je hodně dávno. Dávno tomu, co se takovým velkým kočkám dalo věřit."

"Ty mi nevěříš?" Panter se na ni rádoby nevinně zadíval.

"To tedy ne. Byla bych blázen. Stejně jako by mi věřila mrkev, kdybych se dušovala, že ji nesním."

"Dobrá," zavřel panter. Svižně vyskočil na všechny čtyři. "Děláš ale chybu," řekl. Pak se otočil a odkračel zpátky po cestě, která dříve vedla k pšeničným polím, nyní napadeným vše ničícími plísněmi. Zlostně přitom mrskal ocasem.

Netrvalo dlouho a zmizel jim z dohledu. Marta hned začala radostně poskakovat. "Ošklivá kočka. Ošklivá. Marta nemít, ráda..."

Jana si oddychla a setřela si hřbetem ruky z čela pot. Pohled na slunce jí řekl, že má před sebou ještě nejméně hodinu služby. Pak se podívala na Carlu, která se stále ještě mračila. "Měla jsi mi dovolit zastřelit ho, paní," řekla Janě. "Taková arogantní bestie. Arogantní mužská bestie."

"Myslíš, že se vrátí?" zeptala se Jana.

"To si může zkusit. Příklad už bych mířila mezi oči a ne na rameno."

Jana si pomyslela, že by to asi nebylo jednoduché, zprovodit ze světa tak vychytralou šelmu, ale nahlas to nekomentovala. Věděla, že strážné potřebují takové falešné sebevědomí, aby jim při jejich stále náročnější službě neklesla morálka.

"Když, tak spusť poplach," řekla Jana. "Půjdu teď na východní hradby."

Carla jí ledabyle zaslutovala a Jana vyrazila po dřevěném lešení na východ, s rozjařenou Martou v patách. Teprve teď si uvědomila, že onen ještěr - nebo co to bylo - už nekřičí. Přemýšlela o tom, proč ji diskuse s panterem tak rozrušila. Je to zlé znamení, pomyslela si a rychle se šepem pomodlila k Matce Boží.

Během poslední hodiny služby už musela Jana zasahovat jen jednou. Obří housence se na východním okraji podařilo proniknout pletivem oplocení, takže nyní hrozilo, že porazí část hradby. Jana dohlížela na patnáctičlennou strážní jednotku, která pomocí plamenometů a seker udolala toho pomalu se plazícího netvora, jenž měřil v nejširším místě těla přes čtyři stopy. Pak nastoupila Marta s dalšími šimpanzicemi, aby

vyšplhaly na plot a se svott obvyklou rychlostí opravily vzniklé škody. Zrovna když končily, přišla Janu vystřídat Alsa. Velmi ráda jí předala pozlacený velitelský odznak, který měla zastrčený za pasem.

"Je tvůj," radostně jí jej podávala. "Mám toho už po krk."

Alsa zkontrolovala pohledem dokončování opravy plotu. "Mělas honičku?"

"Normálně." Marta mezitím sešplhala z plotu a zastrkávala si kleště na drát do nástrojové brašny, kterou měla připevněnou k pasu. "My jít domů?" zeptala se.

"Ano." Jana ji znovu pohladila po hlavě. Pak ještě řekla Alše: "Možná, že se ještě vrátí mluvící panter. Nabízel nám své služby, když ho tu necháme. Dej si na něj pozor nekouká z něj nic dobrého. Mohl by se pokusit o nějakou záhudnost."

Alsa se usmála. "Neboj, znáš mě. Nikdy neriskuj u. Nejsem žádná hrdinka." Pak přistoupila k Janě, objala ji a políbila na rty. "Dávej na sebe pozor, holčičko."

Když Jana slézala po žebříku ze strážního lešení, v duchu se na Alsou zlobila za to, jak ji nazvala. Samozřejmě, že to jako obvykle nemyslela zle, ale Jana byla citlivá na poznámky, které se nějak dotýkaly její výšky. Dřív si to tak nebrala; věřila matčiným slovům, že časem svoje vrstevnice dožene, ale teď, když má na krku osmnáctku, už bylo jasné, že zůstane, jaká je. Alsa a další její přítelkyně byly o čtyři pět palců vyšší než ona. Je k vzteku měřit stejně jako průměrný muž.

Obloha byla jako vymetená a slunce pátilo jako zbledlé, když se Jana s Martou po boku vracela ze služby. Procházely mezi zeleninovými záhony, jež zabíraly všechnen prostor mezi budovami a hradbami Minervy. Jana si najednou všimla, jak Marta nervózně zhlíží k obloze.

"Přiletí až za dva týdny," snažila se ji uklidnit, "zatím můžeme být klidné."

"Marta bát se Nebeského Lorda. Marta nemít ho ráda."

"To nejsi sama," řekla Jana pochmurně. Posledních několik nocí se jí o něm pravidelně zdálo. Ten sen byl stejný jako její první vzpomínka na Nebeského Lorda Panglotha. Měla tenkrát, pocít, že vyplňuje celou oblohu nad Minervou.

Když pak sestoupil níže, zdálo se jí, že upírá své obrovské oči jen na pětiletou Jarní, která se krčila za svott matkou na pódiu pro představené na hlavním náměstí. Křičela strachy a snažila se

schovat pod matčinu suknici... ale v tom snu matka najednou zmizela a Jana tam zůstala úplně sama. Najednou si uvědomila, že se i ona pátravě rozhlíží po blankytné obloze. Už jsem hloupá jako Marta, pokárala se v duchu. Pangloth byl zatím vždycky přesný. Také to patří k mýtům, které jej obestírají, říkala její matka.

Náhle ji z přemítání vyrušil nějaký pokřik. Míjely právě prostor vyhrazený pro šimpanzí samce a několik jich příběhlo k mřížím, aby na ně mohli pokřikovat obhroublosti. Většina jich byla adresována Martě, ale několik nadávek směřovalo i na Janu. Marta se k nim vztekle obrátila a začala divoce poskakovat a mávat rukama. Jana ji uklidňovala: "Nenech se vyprovokovat. Pojď, nemám čas. Už se nemůžu dočkat, až si dám sprchu a něco studeného k pití." S těmi slovy pokračovala dál. Marta na ně ještě naposledy zlostně zahrozila a následovala ji. Jaká škoda, pomyslela si Jana, že ti šimpanzí samci nejsou jako samice - v určitém věku začnou být naprosto nevypočitatelní. Sice ne všichni, pravda, ale je jich tolik, že je nutné izolovat je v zájmu bezpečnosti ve zvláštních prostorách. Věděla, že tomu tak nebylo vždycky; kdysi byli samci stejně spolehliví jako samice. Je tomu teprve asi čtyřicet nebo padesát let, kdy u nich nastala tato změna.

Úplně opačně než u mužů, pomyslela si. Jejich jednání může člověk předpovědět na celý život dopředu. Všichni, které znala, byli mírní, srdeční a neotřesitelně optimističtí. Dokonce ani blízcí se návštěva Nebeského Lorda je asi ani moc nevzrušovala. Ne poprvé se v duchu podívala, proč je Matka Boží stvořila, na rozdíl od žen, jako tak jednoduché, nekomplikované bytosti? Když jejich duše zbavila všeho zla, proč je zároveň neučinila trochu zajímavějšími?

Vtom spatřila Simona jako živou ilustraci svých myšlenek. Byl ve skupině mužů, kteří okopávali záhon brambor. Když ji spatřil, položil motyku a spěchal k ní s širokým úsměvem na hezkém, upřímném obličejí. "Jano! Jak rád tě vidím! Jak se máš?"

Cítila, jak se při jeho slovech červená. Simon byl jediný muž, s kterým se milovala. Byl to pro ni zajímavý zážitek, i když ne moc vzrušující; teď ji však vzpomínka na jejich intimní spojení znervózňovala. "Ahoj, Simoně," odpověděla mu přikře. "Je mi líto, ale nemám teď na tebe čas. Zrovna mi skončila služba na hradbách a jsem úplně mrtvá."

"Jasně. Třeba se ještě dneska večer uvidíme v lokále." Prohlížel si ji s takovým zalíbením, že se z toho cítila úplně nesvá. Zamračila se.

"Cožpak jsi zapomněl, že je dneska večer zasedání Rady?" obořila se na něj. "Těžko pak ještě zbude čas před tvou večeříkou."

Simon byl chvilku sklíčený, ale pak se mu tvář rozjasnila. "Tak tedy zítra, ano?"

"Možná," odpověděla mu a pokračovala v cestě. Za dva týdny už může být po Minervě, ale on nemyslí na nic jiného než na zábavu. Ti muži...

Vstoupily s Martou do města a pospíchaly dál úzkými uličkami. Dříve tu bývalo mnohem víc místa, ale asi před čtyřmi nebo pěti lety museli okolní farmáři opustit svá sídla a stáhnout se za hradby města, neboť prohráli ten dlouhý, nerovný boj se zamořenou zemí...

Novější, menší dřevěné domky se teď krčily hned vedle starších kamenných domů, a tak rušily původní architektonickou harmonii města. Jinak všechno vypadalo stejně jako vždycky, přestože uvnitř to vřelo horečnými přípravami.

Jana se s Martou rozloučila u nízkého, podlouhlého stavení s mnoha nezasklenými okny. Byla to ubytovna pro asi čtyřicet šimpanzích samic; některé tu žily i se svými mláďaty obou pohlaví. Jana pak pokračovala k domovu nedaleko centra Minervy.

Když vstoupila, spatřila svoji matku zamyšlenou nad plánem města rozloženým na kuchyňském stole. Pohlédla na Janu, odhrnula si z očí pramínek stříbrných vlasů a unaveně se pousmála. "Ahoj. Tak co, jak to šlo? Bez problémů? "

"Nic zvláštního." Jana ji objala a políbila na tvář. "Ještě ti to povím, ale nejdřív si musím svléknout tuhle špínu." Nalila si hrneček vody a rychle ho vypila. Potom naplnila umyvadlo a odnesla ho do ložnice. Bylo by příjemné, kdyby se mohla vykoupat nebo osprchovat, ale teď, když Minerva disponovala už jen třemi studnami, bylo něco takového samozřejmě naprosto vyloučeno.

Spěšně si z rukou stáhla dlouhé rukavice, následoval těžký pancíř a pás, na kterém měla upevněný krátký meč, dýku a sekeru. Pak si vyzula vysoké kožené boty a pokračovala vestou a sukní, nakonec přišlo na řadu spodní prádlo. Celá se důkladně omyla žínkou a jedním z posledních kusů vzácného mýdla.

Nemusela se ani utírat dosucha, protože bylo stále ještě pěkné horko. Když si teď oblékla oblíbené modré bavlněné šaty, cítila se skvěle.

Vrátila se do kuchyně; matka ještě stále seděla u stolu. Mapu sice už odložila, na její tváři však přetrvával ustaraný výraz. Jana se pustila do přípravy večeře - bramborových placek se salátem a přitom matce vyprávěla o dnešních zážitcích ze služby. Zastavila se u příhody s panterem a matka vycítila z jejího tónu starost. "Co tě na tom trápí, děvče?"

Jana se zamračila. "Nevím. Jako by v tom bylo..." Zarazila se. Nechtěla se zmiňovat o tom, že jí černý panter připadal jako osudové znamení. Věděla, že by ji tím jen rozčilila. Určitě by jí zase vyčítala slabost, a pesimismus v téhle těžké době. Místo toho se Melissy zeptala, jak pokračují přípravy.

"Přesně podle plánu." Melissa si třela konečky prstů spánky. "Jediné, co ještě zbývá, je prosadit to definitivně v Radě. Jestli se nám to dnes nepodaří, byla všechno jen ztráta času a osud Minervy bude zpečetěn."

Jana zaváhala. "Určitě máš pravdu, mami, ale stejně bych si přála, aby k tomu nedošlo. Když pomyslím, co se může stát, není mi lehké u srdce..." Nepokračovala dál, bylo už však stejně pozdě.

Melissa k ní přistoupila a vzala do dlaní její obličej. "Jano, jsi přece moje dcera. Ty si nemůžeš dovolit žádné obavy. Musíš být silná a odvážná a musíš mě maximálně podporovat!"

"Ale jistě, jistě. Přece víš, že budu dnes večer hlasovat za tebe..."

Matce se zabýsklo v očích. "Tak jsem to nemyslela. Musíš při mně stát neustále. Stačí pár pochybností, se kterými se svěříš svým přítelkyním. A ony tvoje slova pak mohou v jednacím sále použít proti mně."

"Nikomu jsem přece nic neříkala, mami," protestovala Jana. Snažila se přitom matce vysmeknout. "Křivdíš mi..."

Melissa ji pustila, ale její pohled byl stále rozzlobený. "Musím dnes večer to hlasování vyhrát, jinak je vše ztraceno. Chápeš to?"

Jana ustrašeně přikývla. "Samozřejmě. Neboj se, vyhraješ. Vím to."

"Jestli ne, zvolíme raději obě ještě dnes smrt vlastním mečem. Radši rychlý konec než to, co by Minervu čekalo, kdyby padla do rukou Lorda Panglotha."

Jana na matku vyřeštěně zírala. Myslela to opravdu vážně? To by přece nemohla!... Z jejího pohledu však vyčetla neochvějně rozhodnutí.

Najedly se za napjatého mlčení. Po večeři Jana odešla do svého pokoje. Chtěla si pár hodin pospat, ale nedařilo se jí usnout. Nakonec vstala, navlékla si volnou tuniku a vyšla ven. Už se šelo. Za dvě hodiny měla začít Rada, ale Jana se zatím snažila na to nemyslet.

Došla až do mužského sektoru. V dílně našla svého otce. Zrovna letoval šev na plechové trubce asi tak šest stop dlouhé a čtyři palce široké. Když Jana vešla, odložil pájku a zešíroka se usmál. Byl to sympatický muž s výraznými, nápadnými ústy, přitažlivými šedomodrými očima a hustými černými vlasy. Jana po něm zdědila, alespoň po fyzické stránce, daleko více než po Melisse. Matka měla pod stříbrnou barvou plavě blondáté vlasy a její postava byla vysoká a štíhlá, zatímco Jana byla po otci spíše menší, s černými vlasy a tmavými očima.

"Ahoj, Jano," pozdravil ji vesele a vztáhl ruce, aby ji objal. Nebránila se tomu, i když fyzický kontakt mezi otcem a dcerou nebyl v Minervě zrovna obvyklý. Po pravdě řečeno nebyl žádný kontakt otce s dcerou normálním jevem. To pravidlo bylo sice nepsané -- něco takového by bylo v rozporu s minervanskou ústavou - ale Jana už od dětství vnímala jemné a skryté tlaky, které podobnému jednání zabraňovaly. Věděla také, že ani Melissa nepřeje jejímu vztahu k otci, přestože i tato skutečnost zůstala nevyslovena.

Prohlédl si ji zblízka. "Jsi unavená," začal jemně vyčítavým tónem. "Nemůžeš spát?"

"Měla jsem službu na hradbách. Po ní se vždycky špatně usíná. A ještě k tomu je dneska večer zasedání Rady..."

Na moment hleděl její otec nezvykle ustaraně. Pak se však povzbudivě usmál a řekl, "Určitě všechno dobře dopadne. Melissa vyhraje, uvidíš."

Jana přikývla. Ráda by mu řekla o tom, co Melissa plánuje v případě prohry, ale pak si to rozmyslela. Stejně by nevěděl, co jí na to odpovědět. "Taky si myslím. Ale co dál?" Jana přejela rukou po kovové trubici. "Bude to opravdu fungovat?"

Opět se na chvíli zachmuřil. Pak rozhodně pokračoval: "Věřím, že Melissa ví, co dělá. A jestli řekne, že Nebeského Lorda zničím, pak se nám to jistě podaří. Nezapomeň, že Matka Boží je na naší straně. Ona nás zachrání."

"Samozřejmě," zareagovala Jana, její tón byl však zcela nepřesvědčivý. Uvědomovala si, jak je ta myšlenka rouhavá, ale už dlouho uvažovala o tom, proč Matka Boží čeká tak dlouho, než osvobodí Minervu zpod nadvlády Nebeského Lorda. Už to přece trvá tři sta let.

Otec jí položil ruku na rameno. "Chudinko moje, taková mladounká a už máš trápení, jako by na tvých bedrech ležely všechny starosti světa."

Podařilo se jí vykouzlit statečný úsměv. Ubohý otcě, pomyslela si. Je mi sice jen osmnáct a tobě osmdesát, ale dítě jsi ty. A vždycky jím zůstaneš. Závíděla mu jeho naivní optimismus a na chvíli si přála, aby se narodila jako muž.

Řekla otci, že se musí vrátit, aby se mohla připravit na zasedání. Znovu ji objal na rozloučenou a ještě jednou ji ujistil o

svém přesvědčení, že všechno dobře dopadne.

Venku už se skoro setmelo. Spěchala domů, neubránila se však pohledům k nočnímu nebi, kde každou chvíli očekávala zjevení Nebeského Lorda. Už si v duchu představovala jeho obrovský trup, který překryje skoro celou hvězdnou oblohu- nemohla se zbavit pomyslení, že se nějak dozví o připravované vzpouře a přiletí před obvyklým termínem, aby dal rebelům za vyučenou.

Ze zamořeného území za hradbou sem dolehl hlasitý skřek. Možná v něm byla bolest, možná zuřivost, těžko říci, pomyslela si Jana.

2

Pliseň, která pomalu zabíjela Matku Avedonu, byla až zvráceně krásná. Pokrývala její levou tvář jemnými, jasně červenými chloupky, takže připomínala slupku zralé broskve. Když tedy Avedona jako nejstarší z Matek představených, a proto předsedající Radě, rekapitulovala Me-lissin plán a argumenty opozice, Jana od ní nemohla odtrhnout pohled. Snažila se přinutit, aby se dívala někam jinam a zahleděla se do divácké galérie, která kruhem obklopovala schůzovní sál. V Mužské sekci zahlédla Simona. Sledoval ji s neměnným úsměvem na tváři. Jana si v duchu povzdychla.

Avedona skončila řeč a předáním ceremoniální hole udělila slovo Matce Anne, hlavní odpůrkyni Melissina plánu. Když Anna začala jnluvit, cítila Jana, že má žaludek jako na vodě. Pokud by Anna přesvědčila Radu, aby zamítla Melissin plán, nechtělo se Janě ani pomýšlet na všechny důsledky, které by z toho pro ni plynuly. Na druhé straně však sdílela pochybnosti Matky Anny o vyhlídkách připravované vzpoury proti Nebeskému Lordu.

V tuto chvíli se Jana soustředila jen na jediné -- zachránit si život. I když se jí to stále zdálo neuvěřitelné, uvědomovala si velmi dobře, když si tak prohlížela nástěnné fresky po obvodu schůzovního sálu, že to matka myslí se sebevraždou v případě dnešního neúspěchu naprosto vážně. Představovala si, jak vráží hrot meče, který jí nyní visel u pasu, do vlastních prsou... Ne, k tomu by se nikdy neodhodlala. Nikdy! A co když odmítne? Zabíla by ji Melissa? Nechtělo se jí tomu věřit! Avšak doba byla podivná. Cokoli bylo možné...

Jen silou vůle se neroztřásla a přinutila se poslouchat řeč Matky Anny. Ta stála uprostřed kruhového sálu a mřila obviňujícím prstem na Melissu, která ji zachmuřeně sledovala. "...A znovu opakuji, že Melissin plán přivede celou Minervu do záhuby!" Její slova zněla velmi ostře. "Je čisté bláznovství myslet si, že se nám může podařit zničit nebo alespoň zapudit Nebeského Lorda. Kdyby to bylo možné, učinily by tak jistě už dávno naše matky anebo lidé z nějaké jiné pozemské komunity. Ne, ne, Nebeští Lordi vládli světu více než tři a půl století a k jejich svržení bude třeba víc než jen ohňostroj, který si vymyslela zde přítomná Matka představená Melissa. Říkám, že musíme ten troufalý plán bezodkladně smést se stolu, zastavit přípravné práce a zničit všechny rakety, než bude pozdě!"

Z vnitřního zasedacího kruhu Matek představených i z vnějšího jejich dcer zazněl souhlasný šum. Melissina tvář se ještě více zachmuřila a její pohled se na moment zastavil na Janě, která seděla skoro přímo naproti. Jana měla pocit, jako kdyby se dívala do očí cizímu člověku, a ne vlastní matce. A ten člověk jí naháněl hrůzu.

Melissa pozvedla ruku a Avedona jí udělila slovo. Povstala a řekla: "Nemáme jinou volbu, než pokračovat v mém plánu. Jinak všichni tuhle zimu zemřeme hladem. Všechny dobře víte, že pokud odevzdáme dávky v obvyklé výši, zůstanou naše sýpky prázdné. A co se týče rie-porazitelnosti Nebeských Lordů, to je jen mýtus. Pamatujete jistě, jak se před nějakými padesáti, šedesáti lety jeden Nebeský Lord na severu zřítíl v bouři. Zasáhl ho tenkrát blesk. Nuže, nyní my zničme Lorda Panglotha naším vlastním bleskem!"

I tahle řeč se setkala se souhlasným mumláním a Jana si všimla, jak si několik Matek pro sebe přikyvuje. Anna však v tu chvíli máchla ceremoniální hůlkou, která ji opravňovala kdykoli se znovu zapojit do Polemiky. "To ale nevíme jistě - ty zprávy přinesli jen poutníci. A i kdyby to byla pravda, pak se to stalo z milosti Matky Boží, která použila přirozené síly ke zničení Nebeského Lorda. Jak můžeme vědět, že naše rakety Lorda Panglotha určitě zneškodní?" Melissa se otočila k Avedoně. "Dovolíš, abychom předvolali sestru Helenu."

Avedona pokývla a Melissa pokynula Heleně, jež seděla v první řadě galérie. Ta se namáhavě zvedla a předstoupila. Byla menší postavy, i když ne tak malá jako Jana, a velmi šlachovitá. Měla na starosti slévárenské práce potřebné k přípravě Melissina plánu. Byla pověstná svými znalostmi ve všelijakých tajemných oborech. Šuškal se, že mnoho z nich pochází ze zakázaných, prokletých Mužských nauk. Nebyla proto nikdy moc oblíbená, avšak nezdálo se, že by ji to nějak vzrušovalo.

"Zopakuj, prosím, Radě to, co se jí snažím již poněkolikrát vysvětlit," vyzvala ji Melissa. "Snad to od tebe, jako od odborníka, bude mít větší váhu a přesvědčí i ty nejzatvrzelejší odpůrkyně."

Helena nervózně polkla a začala tenkým hlasem: "Nebeští Lordi využívají ke svému letu, jak víte, plyny lehčí než vzduch. Takové existují dva - vodík a hélium. Kdysi byly všechny vzducholodi naplněny jen héliem, protože je nejbezpečnější. Hélium je inertní plyn, zatímco vodík je hořlavý. Během těch mnoha let, co existují, ztratily určité velké části svého héliu přirozeným únikem, nehodami a tak podobně - a neměly možnost je doplnit. Proto byli jejich pánové nuceni sáhnout po vodíku jako náhradní náplni mnoha plynových komor svých Lordů. Vodík se dá totiž, na rozdíl od héliu, relativně jednoduše vyrobit způsobem zvaným elektrolyza, což je -"

Melissa ji přerušila mávnutím ruky. "Nezabývej se podrobnostmi," usměnila ji. "Chceme od tebe slyšet, zda Nebeští Lordi obsahují ve svých plynových komorách dost toho nebezpečného plynu."

Helena se začervenala. "Hm, ano. Řekla bych, Matko Melisso, že Nebeští Lordi mají v sobě v současné době už více vodíku než héliu."

"A proto jsou zranitelné ohněm?"

"Velmi zranitelné."

"Jsou tedy naše rakety s výbušnými hlavicemi schopné poškodit je závažně?"

Helena polkla a pak pronesla pevným hlasem: "Myslím, že máme dobrou šanci Lorda Panglotha úplně zničit."

Sálem se rozlehl vzrušený šum. Ale ihned utichl, když se ozvala Anna: "A jak můžeš vědět, že si ten bezpečnější plyn neumějí nějak vyrobit? Když si mohou vyrábět ten druhý, proč by si nemohli vyrábět i to - hélium? Anebo, co když používají nějaký úplně jiný plyn?"

Ne," odpověděla Helena s rozhodným zavřením hlavy. "To je nemožné. Dovolte mi, abych vám to vysvětlila z vědeckého hlediska."

Tentokrát ji přerušila sama Avedona. "Už dost řeči o Mužských naukách na tomto posvátném místě. Budeme ti věřit, sestro Heleno. Můžeš se posadit."

Učinila tak velmi spěšně, s tvářemi ještě červenějšími než obvykle. Anna využila té chvíle, aby hlasitě pokračovala: "Mužské nauky... to je právě to. Melissa na nich staví celý svůj plán. Rakety! I' vyštekla s neskrytým opovržením. "Nejenže jsou takové zbraně proti naší Ústavě, ale jsou ještě ke všemu rouhavé. Tvář Matky Boží se od nás navěky odvrátí, potřísáme-li si ruce takovými pekelnými vynálezy Mužských nauk!"

"Totéž se říkalo, když jsme začaly používat plamenomety, a přece dosud nemáme jediný důkaz, že bychom ji tím urazili a upadli v nemilost," odvětila Melissa.

"Opravdu? Vždyť většinu našich úrod od té doby zničily plísňe! A k čemu nám byly plamenomety dobré?"

pokračovala Anna v útok.

"Kdybychom je neměli, byla by už plíseň zarostla celé město. Plamenomety jsou jedinou účinnou obranou proti jejich sporům. A navíc jsou velmi užitečné při ochraně hradeb před různými bestiemi, které se sem stále častěji snaží vniknout."

"Přesto všechno je nyní Minerva na pokraji zkázy," trvala Anna na svém.

Melissa si povzdychla. "Podaří-li se nám porazit Nebeského Lorda, vystačíme s letošní úrodou celou nadcházející zimu. Pak se budeme moci pokusit rekultivovat některé zamořené plochy. Když se ale Nebeskému Lordovi podřídíme, náš osud je zpečetěn."

"Mohly bychom zkusit s ním vyjednávat. Osvětlíme mu naši situaci, která mu bude stejně shora zřejmá na první pohled!" pokračovala důrazně Anna. "Nabídneme mu třeba, řekneme, třetinu obvyklé dávky a slíbíme, že zbytek dodáme později. Třeba projeví soucit."

Melissa se hoře pousmála. "Už jsme se od Nebeského Lorda někdy dočkaly nějakého soucitu? Víte dobře, co pro ně znamenáme. Jsme pro ně jen pozemští červi, méně než lidé, součást pustin zamořených Genetickými válkami. Soucitu bychom se spíše dovolaly u nějakého divokého veleještěra než u Nebeského Lorda. Ne, ne, naše jediná skutečná šance je pokusit se spálit Lorda Panglotha, odstranit jej z oblohy jed;-

nou provždy. Nastal čas, abychom se my, minervanské sestry, konečně osvobodily zpod mužské nadvlády!"

To rozhodlo. Jana úplně cítila, jak se sympatie nezvratně přikláníjí na stranu Melissy. Vítězství bylo její. Zanedlouho se také formálně potvrdilo při hlasování, ve kterém zvítězila o třiadvacet hlasů. Janě se ulevilo - nemusí tedy zemřít.

Alespoň zatím ne. Zbývají jí ještě nejméně dva týdny života.

Ty dva týdny však utíkaly závratným tempem. Jana si je chtěla náležitě vychutnat, avšak vůbec na to nezbyl čas.

Melissa ji, stejně jako všechny ostatní, neustále zaměstnávala vyčerpávajícími konečnými přípravami. Jana každý večer uléhala nesmírně unavená. Svěřili jí velení jednoho tříčlenného odpalovacího družstva. Znovu a znovu nacvičovali svoji bojovou činnost - rakety na místa, sejmut maskovací sítě z odpa-lovačů, zažehnout odpalovací nálož a rychle do provizorního krytu.

Podle Heleny se jednalo o poměrně jednoduchá zařízení. Pohon raket obstarával střelný prach, za jehož pomoci byly schopné dosáhnout výšky až tisíce stop, jak potvrdily série testovacích odpalů. Jakmile se projektil střetne s nějakým pevným tělesem, uvede se do akce píst, který uvolní chemickou pojistku. Ta aktivuje nálož, jež podpálí zásobník alkoholu ve špici. Hořící alkohol exploduje a rozstřílené se po velké ploše. Nikdo se, alespoň veřejně, nezajímal o to, jak Helena přišla k postupu výroby střelného prachu - látky, jež figurovala na jednom z čelních míst černé listiny. Jana předpokládala, že Helena nejspíše celé výrobní schéma vymyslela.

Přestože byla nyní Melissa teoreticky v čele celé Minervy, Anna nepřestávala v šíření svých opozičních nálad až do samého konce. Vše vyvrcholilo koncem druhého týdne. Ten večer se Anna objevila v doprovodu své dcery Tasmy, Matky představené Jeanny a Adama, mluvčího minervanských mužů, na prahu Melissina domu. Melissa je přijala s hranou vřelosti a hned poslala Janu připravit občerstvení. Anna však striktně odmítla s tím, že se z jejich strany nejedná o žádnou společenskou návštěvu, a tak se Jana zase vrátila.

"Je pravda," začala hned Anna ostrým, vyčítavým tónem, "že máš v úmyslu vyzbrojit i muže?"

"Naprostá pravda," odvětila Melissa a čekala, co bude dál.

"Cožpak tvoje rouhavost opravdu nezná žádných mezí?" obořila se

na ni Anna. "Ozbrojení muži na půdě Minervy - vždyť to je pošlapání všeho, co je nám svaté. Zakladatelky Minervy v nebi jistě nemohou uvěřit, žeš něco takového vůbec mohla vypustit z úst, byť jen v žertu!"

"Zakládající sestry byly realistky," odpověděla poklidně Melissa. "A já jsem také realista. Příští pondělí budeme potřebovat každého, kdo bude schopen Minervu bránit, protože až zapálíme Lorda Panglotha, není zaručeno, že ještě nestačí seslat k zemi jednotky Nebeských vojáků."

"Mnohem lepší zemřít, než takto neomluvitelně urážet samu Matku Boží!" křičela Anna. Otočila se na Adama, který jako by se snažil skrýt se za Jeannou a Tasmou. "Řekni M.atce představené Melisse, jako mluvčí všech mužů, že odmítáte jakékoli ozbrojování."

Adam váhavě předstoupil a s obavami pohlédl na Melissu. "Ne, že bychom byli úplně proti, Matko Melisso, ale naše vyzbrojení by bylo jen mrháním času. Minervanští muži, jak sama dobře víš, nejsou žádní bojovníci. O to se Matka Boží postarala. Co bychom zmohli proti Nebeským vojákům?"

"To záleží jen na vás," opáčila mu Melissa nekompromisně. "Až se k tobě dostane Nebeský voják a bude ti chtít

sekerou rozpůlit lebku nebo rozpárat břicho mečem, budeš si moci vybrat, jestli se inu v tom se zbraní v ruce pokusíš 'zabránit nebo jestli ho necháš, aby tě zamordoval. Nepočítejte, že vás sestry ochrání. My samy budeme mít plné ruce práce, abychom se ubránily. Rozhodněte! se, jak myslíte."

Adam zbledl. "Ale... celý život jsme se přece učili, že se za žádných okolností nesmíme dotknout žádné zbraně ani použít jakoukoli věc k ohrožení člověka. Nemůžeš přece najednou očekávat, že se ze dne na den změním."

"Má pravdu," souhlasila Anna a obě její spoléčnice přikývly.

Melissa pokrčila rameny. "Podle ústavy je mým výsostným právem za takovýchto podmínek přijmout jakákoli výjimečná opatření, která přispějí k zachování Minervy. Nakazují tedy povolát do zbraně všechny muže od dvanácti let a jestli se rozhodnou bojovat nebo ne, záleží na každém z nich. A tím končím."

Anna se zachmuřila a pootevřela ústa k dalším protestům, ale pak 81 to rozmyslela. Místo toho se na místě obrátila a beze slov vyrazila

dveřím, róba se jí přitom zlověstně natřásala. Její spoléčnice ji následovaly a za nimi se šoural Adam, který se jediný zmohl alespoň na omluvné zamumlání "Dobrou noc".

Když se za nimi zavřely dveře, Jana se zeptala matky:

"Opravdu si myslíš, že někdo z mužů pozvedne ruku k boji?"

Melissa znovu jen pokrčila rameny. "Třeba ano. Pud sebezáchovy je velmi mocný. Uvidíme. Já doufám, že nic takového vůbec nebudeme potřebovat, protože s největší pravděpodobností zničím Lorda Panglotha ještě dřív, než stačí nasadit do akce své vojáky."

"Jestli ale někteří z nich budou bojovat," řekla Jana po chvíli přemýšlení, "mohli by v tom najít znovu potěšení, ne? Pak bychom jim už nikdy nemohly důvěřovat."

"Pověry," opáčila Melissa a odebrala se do obývací místnosti, kde se znaveně usadila na měkkou pohovku. Jana se vydala za ní.

"Ale vždyť to je přece důvod, proč mají navždycky zakázáno ozbrojování, ne? Aby se v nich znovu neprobudilo to dědičné zatížení Starých mužů, agresivita, která v nich zcela jistě stále dřímá!"

"Matka Boží je změnila k lepšímu. Nemohou se zvrhnout," odpověděla jí Melissa, aniž by jí věnovala jediný pohled.

"Tak k čemu pak zákon zakazující zbraně? A oddělené bydlení? Na co noční zákaz vycházení? Proč se jich ještě bojíme?"

"Tradice. A nejnak tomu bude i nadále, protože ani touhle změnou k lepšímu minervanští muži nemohou smýt všechny hříchy, které jejich předkové napáchali na našich pramatkách za celá tisíciletí, ani to bezpráví, jež nám teď působí Lord Pangloth. Proto se musí všichni naši muži každou neděli v katedrále modlit v Kapli Usmíření. Už dávno ztratili právo být nám rovni a nikdy jej nezískají zpět. A teď už jdi do svého pokoje a neruš mě. Mám toho ještě dost k promýšlení."

Jana uposlechla. A když za chvíli seděla a toho dne už potřetí leštila svůj meč, přemítala o tom, co bude dál s minervanskými muži, vydaří-li se Melissin plán na zničení Nebeského Lorda. Budou sestry chtít vyhostit, všechny muže z osady? Velmi pravděpodobně. Ona sama bude takové snahy podporovat, i když se jí zároveň přčila představa, že i její otec by byl nucen Minervu opustit. Anebo Simon. Co by se pak stalo s celou Minervou? Příští plození má být ani ne za tři roky...

Tu neděli den před přiletem Nebeského Lorda - bylo v katedrále nabit. Jana se modlila snad ze všech nejvíce k symbolu Matky Boží, vytesanému z kmene starého posvátného dubu. Zbožně si přála, aby se zítra probudila a zjistila, že všechno je zase takové, jako když byla malá; když ještě nebyla pole zarostlá vše ničícími plísňemi a střechy městských domů neskrývaly zbraně na zničení Nebeského Lorda... ze všeho nejvíce však prosila, aby už nebylo té chladné a nemilosrdné ženy, v kterou se v posledních dnech proměnila Melissa, ale aby to zase byla její hodná, milá matka.

Tu noc Jana nespala. Zpočátku se bez cíle procházela prázdným domem - neboť Melissa prováděla závěrečnou kontrolu raketových stanovišť - a jednu po druhé brala do rukou všechny ty obyčejné věci, které vytvářejí správný domácí pocit, aby se pokusila vsugerovat si, že všechno je normálně při starém a že to tak zůstane i po zítřku. Asi ve dvě hodiny ráno pak zaslechla vzdálený ryk a nato hlasitý úder. Následovaly zmatené pokřiky a do nich pronikavý zvuk poplašného zvonu z hradeb. Rychle si navlékla brnění a pás se zbraněmi, vzala do ruky svítilnu a vyrazila ven. Úzká ulička už byla plná čilého ruchu a z domů vybíhaly další a další sestry, aby se připojily k těm, co už směřovaly k hradbě, odkud se ozýval poplach. Jana v běhu uvažovala, o jaké nebezpečí se jedná. Podle nárazu, který byl předtím slyšet, to bylo asi něco vážného - nejspíše nějaký veleještěř. Doufala, že není porušena hradba. Uvědomila si, že od své poslední služby skoro úplně zapomněla na nebezpečí, která číhají tam venku za hradbami. Její mysl se celou tu dobu zabírala starostmi zcela odlišnými. Bylo by ironií osudu, kdyby měla být Minerva zničena netvory zvenku ještě před přiletem Nebeského Lorda.

Najednou se něco dotklo jejího nahého stehna. Překvapeně vyjekla, ale pak zjistila, že je to Marta. Se svou nezbytnou brašnou, pevně přichycenou k pasu, zřejmě už chvíli spěchala vedle ní. "Ty jsi mě ale vylekala, Marto."

"Paní... prominout..." supěla šimpanzice a poskakovala vedle Jany na všech čtyřech. "Paní vědět, proč... poplach?"

"Nevím. Asi nějaký ještěř. Hodně veliký."

Měla pravdu. Když doběhly až k hradbám, spatřily na zemi vyraženou celou mohutnou západní bránu a v jejích troskách obrovského ještěra. Byl zamotan do ocelové sítě z horní bariéry, jež ho zřejmě teprve zastavila, když se snažil vniknout do Minervy. Z jeho těla čněly na různých místech šipy z kuší, přesto se však ještě mrskal a kroutil. Jana si uvědomila, že je to ten druh, který chodí jen po zadních a je známý svou dravostí.

Protlačila se stále rostoucím davem kupředu a začala hledat Alšů, která té noci velela službě na hradbách. Spatřila svou přítelkyni ve skupince stráží, která postávala kolem něčeho na zemi.

Když se přiblížila, zjistila, že je to tělo přikryté zakrvácenou róbou. "Kdo je to?" zeptala se vystrašeně. Alsa se na ni otočila s nechápavým pohledem zřejmě ji zpočátku nepoznala. Pak jí v očích zasvitlo: "A, to jsi ty, maličká," řekla jenom

a zase se obrátila k tělu na zemi.

Umírající ještě jednou mocně mrskl svým mohutným ocasem, až sebou Jana leknutím škubla. Spatřila jednu ze strážných, jak se odvažuje nebezpečně blízko k netvorovi, aby mu vstřelila šíp přímo do oka. Ještě se zachvěl a zůstal nehybně ležet, i když se jeho hrudník stále ještě nepřestával pravidelně zvedat. Jana se zase otočila k Alše a ještě jednou se zeptala:

"Kdo je to?"

"Carla," odpověděla Alša. Pak se sehnula a poodtáhla krví nasáklou látku. Jana cítila, jak se jí při pohledu na mrtvé tělo začíná zvedat žaludek. Carlino zbývající oko jako by zpod toho přehození zíralo přímo na ni. Nemohla se zbavit pocitu, že Carla stále ještě žije, i přes ta hrozná zranění, že pořád vnímá, co se s jejím tělem děje. Janě se najednou strašně chtělo utéct pryč, domů do svého pokoje, a skrýt se pod pokrývkou a zůstat, tam, dokud se svět nezmění zase do té podoby, jak ho znala v dětství. Tehdy se přece nemusela dívat na takové hrozné věci... nemusela vůbec vědět o tom, že se takové věci občas stávají. Poodstoupila o krok zpět. Pomalu se jí zase vracela sebekontrola. Jsi přece dcera Matky Melissy, říkala si, nemůžeš tu udělat ostudu!

"Byly jsme spolu na vratech," začala Alša a k Janině velké úlevě zase překryla tu věc, která byla dříve Carlinoým tělem.

"Mně se povedlo uskočit zrovna včas, ale ona zůstala stát. Zavalila ji brána, když se ten netvor proboural."

"Co se stalo?" pokračovala Jana. "Proč se tak zničehonic vrhl na bránu? I když se občas dostali až k hradbám a trochu je poničili, nikdy takhle zuřivě neútočili."

Alša si třela tvář. Jana si teprve teď všimla veliké fialové podlitiny. "To nevím... myslím, že něco lovil.11

"Lovil?"

"Zahlédla jsem to jen na chvíli, ale řekla bych, že to byla kočka. Velká kočka. Černá. Utíkala před ním a těsně u hradeb odskočila do strany a zmizela ve tmě."

"Velká kočka?" řekla Jana zamyšleně. "Panter?"

"Mohl by být. Říkám ti, že to byl jen záblesk."

Jana si vzpomněla na den, kdy ji panter žádal o útočiště. Bylo to zrovna u těchto vrat. A tenkrát tu s ní byla právě Carla.

Uctivým obloukem obešla nestvůru až k pobožené bráně a zadívala se do tmy venku. "Opatrně," varovala ji nedaleko stojící strážná. "Nevíš, co všechno sem přilákal ten hluk a pach krve."

Jana si jí nevšimla. Pozorně klouzala zrakem ze stromu na strom a snažila se zahlédnout nějaký pohyb. A pak spatřila oči. Hleděly na ni dolů z vysoké větve jednoho stromu a ve světle všech těch luceren zeleně zářily. Tělo pantera však zůstávalo skryté pod pláštěm trny.

"Dej to sem!" vykřikla Jana rozruženě a vyškubla kuši z rukou překvapené strážné. Zamířila do míst, kde předtím viděla oči, ale ty už mezitím zmizely.

"Co se děje? Co je tam?" naléhala strážná.

Jana neodpovídala. Pečlivě naslouchala a snažila se zachytit nějaký zvuk, který by jí prozradil, kde se panter skrývá, ale slyšela jen vzdálené rachocení hromu. Na obzoru se zablesklo.

Po chvíli vrátila kuši strážné a zamumlala: "Bude bouřka."

3

Bouřka jak přišla, tak odešla, nebe však zůstávalo stále šedivě zamračené. Bylo chladno a Jana se proto ještě více zahálila do pláště. Stála na střeše jednoho z domů obklopujících náměstí a ustaraně hleděla dolů. Náměstí bylo tradičním místem, kde Nebeský Lord přejímal od Minervy desátky, a tak bylo nyní, hodinu před polednem, celé pokryté haldami balíků. Na rozdíl od minulých let však balíky neobsahovaly zrní, ale jen písek a slámu.

Melissa a ostatní Matky představené byly shromážděny před pódiem, z něhož vždycky v minulosti vzdávaly hromadně hold vyslancům Nebeského Lorda. Tentokrát bude z pódia dán signál k zahájení útoku -Melissa vystřelí do vzduchu červenou světlici.

Jana se rozhledla kolem. Na mnoha střeších stály hloučky lidí, ale to nebylo nic neobvyklého. Návštěva Nebeského Lorda vždycky přilákala mnoho diváků; minervanské sestry se sice Lorda Panglotha bály a v duchu jej proklínaly, avšak ta neobvyklá podívaná při jeho přiletu málokoho zanechala netečným.

Jana pohlédla na hodinky. Nebeský Lord měl přiletět v poledne. Tedy už ani ne za hodinu. Po jejím boku se netrpělivě vrtěla Marta a nervózně si pohrávala s nástrojovou brašnou. Nebyl sice žádný důvod, proč by měla být tady nahoře, ale prosila tak dlouho, až se Jana slitovala. Simpanzice byla celá ousaná od deště a tvářila se velmi neradostně, a tak ji Jana povzbudivě podržela za ušima. Marta souhlasně zamručela a pak řekla: "Marta se bát, paní. Moc bát."

"Hlavu vzhůru," odpověděla jí Jana automaticky. "Není čeho se bát. Všechno dobře dopadne."

"Naši samci říkat, ne. Oni říkat, Nebeský Lord zničit Minerva. Říkat jak Nebeští vojáci přijít dolů, zabít sestry... znásilňovat sestry..."

"Ticho!" okřikla ji Jana, šokovaná tím, co slyšela. Dnes už podruhé slyšela to rouhavé slovo. "Víš přece, že není dovoleno říkat taková slova, Marto!"

Marta svěsila hlavu. "Paní prominout."

Jana si povzddechla. "Ale už to nikdy neříkej." Ještě se plně nevzpamatovala od chvíle, kdy o tom dnes slyšela poprvé. To bylo navíc za velmi nepříjemných okolností, a tak na to musela stále myslet.

Melissa přišla domů těsně před svítáním. Jana seděla zrovna v kuchyni u snídani, se kterou už delší dobu zápolila.

Přitom se snažila vymazat si z paměti ten příšerný obraz Carlina zohaveného těla. Když pak spatřila matčinu tvář, přešla ji chuť k jídlu docela. Melissa vypadala totálně vyčerpaná, ale v jejím výrazu se zároveň zračilo strašné odhodlání. Jana si ustrašené pomyslela, že takový výraz by asi měl umrlec, který byl znovu oživen pro nějaké ďábelské poslání.

Melissa chvíli Janu mlčky pozorovala a pak před ní na stůl položila malou kovovou trubičku. Měla asi tak tři palce na

délku a kolem palce v průměru. Jana si ji prohlédla a pak vzhledla opět k matčině rozrušené tváři. "Co to je?" "Zápalná bomba. Od Heleny. Udělala jich několik. Je to velmi šikovné děvče," pokračovala Melissa znaveným, monotónním hlasem. Pak uchopila předmět, zase do ruky a pootočila jej jedním koncem k Janě. "Vidíš tady ttt část? Posuneš ji ve směru šipky a za třicet sekund to vybuchne."

Jana si bombu pozorně ze všech stran prohlédla. Snažila se přitom tvářit zaujatě, neboť to od ní Melissa určitě očekávala, ale nemohla pochopit, k čemu by mohla být taková malá zbraň v boji proti Nebeskému Lordovi. Poté ji podala zpátky Melisse, ale ta zavrtěla hlavou.

"Je teď tvoje. Od této chvíle ji budeš nosit pořád při sobě."

Jana se zamračila. "Ale co s tím budu dělat? To to mám hodit po Nebeském Lordovi, nebo co?"

Melissa si hluboce povzdychla- vypadalo to, že pomýšlí na něco velice nepříjemného. "Jestli se nám to dneska nepodaří a budeme poraženi, zůstane nám ještě tahle bomba jako nástroj naší pomsty. Jestliže bys zůstala naživu, necháš se Nebeskými vojáky zajmout a deportovat na Nebeského Lorda. Tam vyčkáš na nejlepší příležitost a ve vhodnou chvíli umístíš tuhle věc na co nejvhodnějším místě, nejlépe blízko prostor, kde se nachází ten hořlavý plyn - vodili."

Janě ta slova úplně vyrazila dech. "Mami, to přece nemůžeš myslet vážně!"

"Ale samozřejmě, že myslím!" vyštěkla Melissa, až sebou Jana škubla.

"To já bych ale nikdy nemohla!" protestovala Jana a v duchu se jí honily myšlenky o tom, co všechno jí Melissa právě řekla. "Nikdy by mě nedostali živou, aby mě mohli unést na Nebeského Lorda! To si vůbec nedokážu představit! Už jen pomyslení na výstup nahoru..." Rozhodně zavrtěla hlavou.

"Neptala jsem se tě na tvůj názor," přerušila ji tvrdě Melissa. "Je to můj rozkaz. Jestli přežiješ boj, a já chci, aby ses o to za každou cenu snažila, vzdáš se jim. Musíš, je ti to jasné?"

Janě se roztrásl ruce. Znovu si prohlédla tu věčičku, kterou svírala v ruce. "Vždyť je to nesmysl," zmohla se ještě k odporu. "I kdybych se na Nebeského Lorda dostala, jak bych ho mohla zničit něčím takovýmhle?"

"Nebyla bys v tom nejspíš sama. Říkala jsem přece, že Helena vyrobila několik takových bomb. Ty jsem rozdala vybraným sestrám, právě tak jako teď tobě."

"Ale proč já, mami? Proč já?" křičela Jana.

"To by ti mělo být jasné. Pokud dneska můj plán selže, je důležité, abys právě ty, jako moje dcera, byla jednou z vykonavatelek pomsty. Nezachraňovala bys jen čest Minervy, ale i své matky."

Jana pohlédla do matčiných očí a spatřila v nich pevné, nezvratné odhodlání. Pomalu propadala zoufalství, ale vtom ji napadl ještě jeden argument. "Mami," začala váhavě, "i kdybych přežila pomstu Nebeského Lorda, která by zcela jistě následovala po naší porážce, a i kdybych

byla vybrána mezi zajatce a dostala se nahoru, jak bych mohla tohle pronést tak, aby si toho Nebeští vojáci nevšimli?" Přitom bombu vzala znovu do ruky. "Viš přece sama, jak pečlivě vždycky prohledávají všechny pytle s obilím, než si je vezmou. Určitě by to u mně našli."

Melissina napjatá tvář sebou mimovolně zaškusla. "Nebudeš mít bombu u sebe, ale v sobě."

"To chceš, abych ji spolkla? Ale-"

"Nebud' tak naivní!" vyštěkla Melissa. "Kdyby ses nad tím trochu zamyslela, napadlo by tě, kam se dá taková věc ukrýt."

Janě bomba málem vypadla z rukou, teprve v poslední chvíli se ovládla. Celým tělem jí projela vlna odporu, když si uvědomila, kam její matka míří. "To bych nemohla..."

"Ale mohla, stejně jako ostatní sestry, které byly k tomu vybrány. Pochybuji, že by vás prohlíželi tak detailně. Musíme jen doufat, že by se žádnou z vás nikdo nepokusil znásilnit."

"Marni!" vyrazila ze sebe Jana, hluboce šokována nechutnostmi, o kterých Melissa mluvila.

Její matka se k ní naklonila a pevně ji uchopila za ramena. "Jano, musíš brát realitu takovou, jaká je. Nemůžeš si dovolit slabost. Tohle je válka. Teď je nutno pohlédnout tváří v tvář věcem, o kterých se normálně vůbec nemluví. Nejsi už malé dítě!"

"A ty už nejsi moje matka." Ta slova jí vyklouzla, aniž chtěla. Ani se nedivila, když jí Melissa místo odpovědi uštědřila řádný políček. Do očí se jí vhrnuly slzy. Chtěla se omluvit; požádat matku o odpuštění, ale nemohla ze sebe vypravit ani hlásku.

"A teď jdi do koupelny a udělej, jak jsem řekla ihned," zakončila Melissa celou scénu třesoucím se hlasem, který prozrazoval možná špatně potlačované rozčilení, možná hořkou lítost. Jana beze slov povstala a odešla do koupelny. Když tedy nyní stála plná obav na střeše hospody, velmi intenzivně tu věc uvnitř vnímala. Byla těžká a nepohodlná a Janě bylo z toho všeho mdlo. Zpočátku měla sto chutí zahodit bombu hned, jak se za Melissou zavřely dveře, ale velmi se styděla za to, co matce řekla, a neměla sílu na takovou vzpouru. Ještě teď, když viděla matčinozu vzdálenou postavu, stojící vpředu na pódiu, by se k ní nejradši rozběhla a odprosila ji.

Místo toho se však napřímila a otočila se ke své raketové jednotce, jejímiž členy byli Paula, strážná z hradeb, Lisa, která normálně pracovala v pekárně, a Peter, muž. Ten se ještě stále tvářil dost nešťastně kvůli sekeře, kterou musel nosit za pasem. Janiny pocity byly v tomto směru velmi protichůdné; na jedné straně pochybovala, že by byl Peter schopen použít ji v boji tváří v tvář, na druhé straně ji však dráždila myšlenka, že by opravdu mohl bojovat.

Pokusila se jim předvést klidný a sebevědomý úsměv právě velitelky a zeptala se: "Takže víme všichni, co dělat, anebo si to ještě jednou projedeme?"

Paula odpověděla za všechny. "Myslím, že už není třeba, paní. Kromě toho by asi už teď nebylo moudré přemísťovat

maskování •- Nebeský Lord by také mohl přiletět dříve než obvykle."

Jana si v duchu nadávala. Samozřejmě, že strážná měla naprostou pravdu. Pěkně se ztrapnila •- další důkaz, že se vůbec nehodí do velitelské funkce. Kdyby Melissa nebyla její matka, určité by pracovala třeba jako švadlena a neprocházela by se tady v plné zbroji a nehrála si na válečnici.

Lehce Paule přikývla. "Máš pravdu. Lord Pangloth byl sice dosud vždycky přesný, ale opatrnosti nikdy není nazbyt." Pak se otočila, aby mohla zkontrolovat rakety zasazené do kameninových hlavních, nyní skryté pod maskovacím přehozem. Ten byl vyroben tak, aby ze vzduchu imitoval část střechy. Až bude dán povel, rychle jej sejmou, postaví dřevěný podstavec pro hlavně a zažehnou rozbušky...

Pojednou za sebou zaslechla, jak někdo otevírá střešní poklop, a když se ohlédla, spatřila z něj vylézat Alšu. "Co ty tady děláš?" začala překvapeně. "Máš přece být na svém stanovišti." Jana věděla, že Alsa velela stanovišti nedaleko plantáže na výrobu alkoholu na druhé straně města.

Alsa se ria ni usmála. Modřina, které si Jana ráno všimla, se už pěkně vybarvila do fialová a táhla se jí od pravého spánku až k čelisti. "Přišla jsem se na tebe jen tak mrknout, maličká. Buď na sebe opatrná." Pak ji objala a políbila. Jana vychutnávala objetí těch známých paží. Alsa byla její první milenka a i pak zůstala její nejbližší přítelkyní i přes to, že někdy vůči ní vystupovala až mentorsky. Když však polibek chvilku trval, Jana pocítila, jak je z toho všeho úplně naměkko. Nescházelo mnoho a propukla by v pláč. Chtělo se jí přitisknout se k Alše ještě víc a žadonit, aby tu s ní zůstala...

Vymanila se proto z Alsina objetí a ustoupila o krok. Podařilo se jí vyloudit jakýs takýs úsměv, i když se jí přitom trásl dolní ret. "I ty buď, prosím tě, opatrná, Also. A až bude po všem, dáme si spolu tady dole něco dobrého k pití."

"Podívejme se, maličká mě zve na rande. Ale jediné, když budem v separé. Už jsme spolu nebyly strašně dlouho."

"To bude fajn," reagovala Jana upřímně. S Alsou už nechodila skoro rok, ale zrovna v tuto chvíli ji zaplavila stejná touha po Alše jako tenkrát. Už se opravdu nemohla dočkat, až uplyne těch několik hodin, které je dělily od setkání. Pak se k sobě budou moci vášnivě přivinout pod pokrývkou jedné z těch velikých a měkkých postelí tam dole. Avšak ještě než tu myšlenku stačila náležitě vychutnat, nějaký chladný, neosobní hlas z jejího nitra jí začal našeptávat: "Alšu už nikdy neuvidíš."

Aby zamaskovala úzkost, která ji najednou zachvátila, rychle se na Alšu usmála: "Tak zatím. A dávej na sebe pozor."

Alsa ji ještě jednou něžně políbila na tvář. "I ty, moje maličká."

Když Jana sledovala Alšu, jak slézá poklopem ve střeše dolů, přemýšlela o tom, zda také ona nosí v těle tu těžkou, tvrdou trubičku, která v sobě skrývá smrt.

Do dvanácté chyběla jedna minuta. Všechny zraky se upíraly směrem na západ - k pásmu nízkých pahorků na obzoru. Zpoza nich se vždycky Lord Pangloth vynořil. Dnes se však mezi nimi a Minervou proháněly mraky velmi nízké a místy přšelo, takže bylo obtížné rozeznat i jen jejich obrysy.

I Jana hleděla tím směrem a nervózně si přitom pohrávala s jílcem svého meče. Milostivá Matko Boží, modlila se v duchu, ať se stane zázrak. Ať Nebeský Lord nepřiletí. Ať je po něm navždy veta, jako když před lety zasáhl blesk toho druhého Nebeského Lorda...

Dvanáct hodin.

Po Lordu Panglothovi stále ani vidu ani slechu.

Vtom Jana pocítila něco zvláštního. Vzduch kolem ní byl nějak jiný. Nepřipomínalo to ani tak vánek, spíše jako by vzduch rázem ztěžkl.

Instinktivně vzhledla vzhůru. "Matko Boží..." vypravila ze sebe.

Lord Pangloth byl přímo nad jejich hlavami. Sestupoval vrstvou nízkých šedých mraků, které podrážděně vířily kolem jeho mohutného trupu. Při pohledu na něj si Jana připadala stejně nepatrná a bezmocná jako tenkrát, když jej viděla poprvé jako malé děvče. Jak by se nám jen

mohlo podařit zničit něco tak velkého? říkala si v duchu odevzdaně.

"Matko Boží, spas nás..." To byla Lisa. I ostatní hleděli vzhůru a z okolních střeš se ozývaly podobné výkřiky překvapení a strachu. Marta se krčila v koutku a pokňourávala.

Něco tady není v pořádku, pomyslela si Jana, zatímco sledovala sestup Lorda Panglotha. Jeho nekonečný trup jim už zakrýval téměř celou oblohu. Jak to, že najednou přilétá tak neobvykle? Proč nepřiletěl od západu jako předtím vždycky? Že by tušil, co pro něj připravují?

A jak tak slétal stále níž, v Jane stále sílil ten dětinský strach, který zakoušela už několikrát. Zdálo se, že dosedne přímo na Minervu a rozdrť ji pod sebou obrovskou vahou. Janě dalo hodně práce, aby v sobě potlačila stále vzrůstající paniku. Martin pisklavý nářek neustával.

Pak se Lord Pangloth zastavil. Zůstal viset asi patnáct set stop nad Minervou a upřeně ji pozoroval svými nehybnými očima. Stejně jako vždy Janě připadalo, že jsou upřené přímo na ni.

Ozvalo se zasyčení a zapraskání. Pak hlas, jenž burácel jako hrom: "JÁ JSEM LORD PANGLOTH, PÁN OBLOHY I VŠEHO, CO SE ROZPROSTÍRÁ VMÉM STÍNU. POHLEĎTE NA MĚ A TŘESTE SE! (Klap!) MÁM VÁS PLNĚ VE SVÉ MOCI! MOHU VÁS VŠECHNY ROZDRTIT JAKO POZEMSKÉ ČERVY, KTERÝMI VE SKUTEČNOSTI JSTE, ALE JSEM K VÁM MILOSTIV. (Klap!) ZA TO, ŽE UŠETRÍM VAŠE NICOTNÉ ŽIVOTY, MI NYNÍ ZAPLATÍTE. A TEĎ POTVRĎTE, ŽE JSTE PŘIPRAVENI VYDAT TO, CO MI PO PRÁVU NÁLEŽÍ. (Klap! Krupí) NESTANE-LI SE TAK, MÁ ODPLATA BUDE RYCHLÁ A STRAŠLIVÁ... STRAŠLIVÁ... STRAŠLIVÁ..." Poté hlas utichl.

Jana se zamačila. Ultimátum bylo stejné jako vždycky, až na ty klapavé zvuky a několikanásobné opakování na konci. Ty odchylky od normálního průběhu předávání desátek ještě stupňovaly její znepokojení.

Odtrhla pohled od hrozné masy Nebeského Lorda a pohlédla dolů, kde Avedona zapalovala na pódiu oheň, jenž byl

pro Lorda Panglotha znamením, že jsou dávky připraveny k převzetí. Bezděčně se jí rozbušilo srdce. Už se to blíží. Když se ze symbolické hranice začalo kouřit, vrátila se Jana pohledem k Lordu Panglothovi. Snažila se vybavit si, co jí říkala matka tenkrát, když viděla Nebeského Lorda poprvé: "Neboj se, zlatíčko. Je to jenom vzducholoď, jenom hračka z Prokletých dob lidstva. Vypadá hrozně, ale uvnitř toho zase tolik není - pár lidí a kvanta plynu."

Je to jenom vzducholoď. Jana si ta slova v duchu znovu a znovu opakovala. Avšak marně. I kdyby byl Lord Pangloth jenom vzducholoď, byl přes pět tisíc stop dlouhý a skoro tisíc široký. A Jana si jeho rozměry uvědomovala až příliš dobře. Namlouvat si, že ten obrovský trup je pouze působivou iluzí - neboť většinu objemu vyplňuje plyn - nepomáhalo. Snad tehdy, když byla malá. Ted' už ne.

Vzducholoď? Ne, létající město. Opevněné létající město. Na různých místech jeho trupu vyčnívaly hlavně smrticích strojů jako strniště na tváři zlého obra. Na celém povrchu pak byly řady oken, paluby, průlezy - a sudovitě motory, každý velikosti obilního sila, které vydávaly mocný, rušivý hukot, připomínající vzdálené hřmění. Kolik lidí asi žije v tom obrovském létajícím stroji? Přesně to nikdo nevěděl. Možná tisíc, nebo dokonce dva.

Zvuk motorů se najednou změnil. Jana sledovala, jak se motory zavěšené pod velkými stabilizačními křídly na zádi otáčejí kolem své osy...

Nebeský Lord ustal v sestupu. Jana odhadovala, že se teď vznáší ve výšce asi jen šesti set stop. Tedy bezpečně v dostřelu jejich raket. Slétla zrakem zpátky na pódium. Co chvíli přijde signál.

"Připravte se," obrátila se ke své jednotce. Její vlastní hlas jí připadal nezvykle cizí. "A ty už přestaň, Marto."

"Už letí!" vykřikla Lisa. Jana vzhlédla. Od trupu Lorda Panglotha se oddělil velký kus, který k němu zůstal připevněný mnoha lany; s jejich pomocí byl pomalu spouštěn k zemi. Jana věděla, že to je nakládací plošina na desátky. Uvnitř bude jednotka vyzbrojených Nebeských vojáků, jejichž úkolem bude prohledat všechny žoky s obilím, než je vytáhnou nahoru. Zhlédla jednoho z nich, jak se naklání přes zábradlí a hledí dolů. Zdálo se, že plošina přistane přesně uprostřed náměstí, i když se v nastalém vánku dost pohupovala. Jana doufala, že vítr nevychýlí rakety z dráhy.

Nebeskému Lordovi vítr zjevně nevalil, neboť se nehybně vznášel nad městem. Ty velké motory jsou zřejmě schopné vyrovnávat náporu snad i těch nejsilnějších větrů, pomyslela si Jana.

Sestupující plošina byla nyní už jen asi sto padesát stop nad zemí. Už bylo dobře vidět Nebeské vojáky, kteří vypadali ve svém plátovém černém krunýřovitém brnění jako obří korýši. Jana nervózně pohlédla na pódium. Na co její matka čeká? Že by dostala strach...?

Najednou se dole zablesklo a pak odtud vylétla světlice, zanechávala

za sebou rudou kouřovou stopu. Pár sekund na ni Jana jen ochromeně zírala, pak se otočila a křikla na svou jednotku:

"Ted'! Ted'!..."

Rychle sňali maskování a vztyčili odpalovací rampu, zatímco se Jana intenzivně snažila vykřesat jiskru. "Hotovo, paní!" vzkřikla Paula. Janě se zrovna k její velké úlevě podařilo zapálit voskovaný knot křesadla. Poklekla ke koncům hlavní, přičemž chránila plamínek volnou rukou, a postupně zapálila rozbušky všech raket. Když se ujistila, že všechny tři jiskří, hlasitě zavelela: "Do kryptu!"

Ostatní už byli i s Martou skrčení za dřevěnou bariérou na druhém konci střechy. Jana k nim skočila a mrštně se vrhla vedle ně na zem.

Několik nekonečných momentů se nedělo nic, pak se ozvalo ohlušující zzzzzmm!

Jakmile se zvuk vzdálil, Jana vstala, a nehlédíc na jiskry, které pršely na střechu, vzhlédla. Vzduch byl plný raket, které vzlétaly ze všech minervanských domů. Stovky a stovky raket směřovaly přímo k Nebeskému Lordovi.

Dvě zasáhly spodek nákladové plošiny. Ihned explodovaly a plošina se rázem octla v plamenech.

Tak se nám to povedlo! pomyslela si Jana radostně. Máme vyhráno!

4

Jejich poslední obrana se soustředila u nemocnice.

Také proto, že to byla jediná dostatečně velká budova, která ještě zůstala jakž takž nedotčená, ale hlavně serri automaticky směřovali všichni, kdo přežili bombardování.

Ze strategického pohledu to bylo ideální místo pro poslední útočiště, pokud se za takovéto situace dá použít výraz "ideální". Nemocnice stála na vlastním pozemku - luxus, který si mohlo dovolit jen několik málo minervanských budov - a byla ohrazena nízkou zdí; obojí pozůstatky starých zlých časů, kdy byly ještě nutné karantény.

Dohromady u nemocnice na jejím pozemku zbylo osmdesát šest Minervami. Z toho čtyřicet sedm vážně raněných a tedy vyřazených z boje. ^ ostatních devětatřicet mělo po těle různé vážné rány, z toho bylo ještě ^ jedenáct mužů, na které se v boji moc nedalo spoléhat. Zbylo tedy

dvacet osm žen, z nichž jen osmáct bylo profesionálních válečnic. Mezi nimi také Jana.

Stála na nemocniční zdi a sledovala Nebeské vojáky, jak se blíží ulicí. V ruce držela nabitou kuši. Po tváři jí stékal proužek krve z hluboké rány na hlavě, na rukou i nohou měla další rány. Uši měla ještě zalehlé po explozi, která ji smetla dolů ze střechy taverny, takže nyní přeslechl varovný výkřik ženy vedle ní. Otočila se teprve, když ji naléhavě zatahala za loket; všichni ostatní už byli ukryti za nízkou zdí. Jana pomalu poklekla a položila kuši na zeď. Všechno jí připadalo strašně neskutečné. V poslední hodině se toho stalo tolik, že to její smysly už odmítaly vnímat. Po sérii šoků měla tělo ztuhlé a připadala si, jako kdyby ztrácela spojení s okolním světem. Necítila vůbec strach, když se první řada přibližujících se Nebeských vojáků zastavila a namířila na minervanské obránce své ručnice s dlouhými hlavními. Jana dobře znala pušky a věděla, jaká je jejich ničivá moc, ale schovala se za zeď teprve tehdy, když ji její sousedka strhla k zemi.

Ostrý praskot výstřelů k ní pronikl i přes hučení v uších. Z vrcholu zdi ani ne stopu od Janiny hlavy se rozlétla sprška kamínků. Kousek dál se jedna z obránců chytla za obličej a pak bezhlesně padla naznak.

"Ted!" zakřičel někdo hodně blízko. Jana věděla, co je jejím úkolem. Vykoukla nad zídku a uchopila kuši. Nebeští vojáci se zrovna rozbíhali na zteč. Mnozí si na hlaveň pušky připevnili bajonet a začali křičet. Jana si zasadila pažbu kuše do ramene a vyhlédla si oběť. Čekala. Brnění Nebeských vojáků sice není z kovu, ale šíp z kuše, pokud není vystřelen z bezprostřední blízkosti, zastavit dokáže.

Když se vyhlédnutý nepřítel přiblížil asi na dvacet stop, stiskla spoušť. Kuše se zachvěla a zpětný ráz ji uhodil do ramene. Zasažený voják padl na záda. Tak jsem právě poprvé zabila člověka, pomyslíla si, ale ani tohle zjištění v ní nevyvolalo žádnou emocionální odezvu. Pak zjistila, že muž, jehož zasáhla, není mrtev. Kroutil se na zemi a z ramene mu vyčníval opeřený konec šípu. Jasně rudá krev jasně kontrastovala s černým brněním.

Okolo leželi další Nebeští vojáci; většina se nehýbala vůbec. Jejich spolubojovníci se dali na ústup ulicí. Ženy za zdí to kvitovaly hlasitým pokřikem. Někdo za nimi cosi vykřikl, zjevně nějakou nadávku, ale Jana její obsah nevnímala.

Několik žen se hlasitě zasmálo.

Jana si pomyslela, jak je to všechno zvláštní, a mechanicky nabíjela kuši. Ulicí přicházelo stále víc a víc Nebeských vojáků a ona věděla, že ty už se jim nepodaří zastavit. Rozhlédla se po obloze po Nebeském Lordovi. Nacházel se teď asi dvě nebo tři míle na východ od města. Vznášel se nehybně velmi nízko nad zemí, takže připomínal nějakou nestvůrnou rybu. Průrvou v mracích probleskovaly stříbřité, šupinovitě pláty, které pokrývaly horní polovinu trupu vzducholodi a ještě umocňovaly dojem, který v Janě Nebeský Lord vzbuzoval. Jedno jeho oko, které bylo z Ja-niria místa viditelné, jako by neslo výraz zlé předtuchy. V tu chvíli si nejvíce ze všeho přála vypálit na něj šíp a navždy jej oslepit. Avšak věděla, že i kdyby měla tak silnou zbraň, co by tam dostřelila, stejně by Nebeského Lorda nezasáhla, jako se to nepodařilo jejich raketám.

Když se Jana po skončení bombardování snažila na náměstí najít Melissu, narazila na Helenu, která se tu zřejmě jen tak bezcílně potulovala. Přišla o polovinu pravé paže a přestože jí někdo nasadil nad loket pevné škrtdlo, pahýl stále krvácel. Byla zjevně v šoku, ale Jana ji přesto uchopila za ramena a hrubě s ní zatřásla.

"Co se to stalo?" křičela a pak se rozkašlala, když se nadechla hustého černého dýmu, jehož oblaka se převalovala všude kolem. Okolní domy hořely a žár praskajících požárů si k nim našel cestu, kdykoli se kouř na malou chvíli rozestoupil. Když Jana znovu popadla dech, ještě jednou s Helenou zatřepala. "Co se stalo, k čertu?"

Jedinou odpověď jí však byl Helenin nepřítomný pohled. Jana ji pustila a Helena se odpotácěla a zmizela v hustém dýmu. Jana vzlykla a celou její mysl naplnil pocit marnosti. To není fér. Musí se dozvědět, kde byla chyba. Vítězství se přece zdálo tak nezvratné...

Rakety fungovaly bezchybně, až na těch pár, které ztratily směr krátce po odpálení. S tím však Helena počítala a nemohlo to ohrozit jejich plán. Většina jich směřovala přímo k vytčenému cíli a zdálo se, že jej neomylně zasáhnou.

A pak, když se první rakety dostaly asi tak na sto stop od trupu Nebeského Lorda, bylo naráz vše ztraceno.

Z různých míst trupu Nebeského Lorda začaly šlehat jakési paprsky pronikavé záblesky tyrkysového světla a každý z nich neomylně zasáhl jednu raketu. To bylo opravdu neuvěřitelné - každý si našel svůj cíl. Co J(- to za lidi, kteří uní zamířit své zbraně a že to jsou opravdu zbraně,

se velice rychle potvrdilo - s tak neomylnou jistotou i na pohybující se cíle? A zatímco se Jana sama sebe takto v duchu ptala, začaly rakety vybuchovat. Jedna po druhé, jako na běžícím pásu.

V místě, kde dráha paprsku přešla let rakety, zářila jasná, ohnivá koule. K zemi se v tu chvíli začal snášet déšť hořících střepin. Mezitím začal Nebeský Lord stoupat. Nákladovou plošinu, která stále mohutně hořela, tiž přestali vytažovat nahoru. Když na ni Jana na okamžik pohlédla, spatřila zrovna nějakého Nebeského vojáka, jak v plamenech seskakuje s jejího okraje.

"Co se to stalo? Co to bylo za paprsky?" uslyšela Jana vedle sebe vyděšený hlas. Byla to Paula. Ta otázka vytrhla Janu z ochromení. "Znovu nabít!" zavelela briskně. "Rychle, než se dostane Lord Pangloth z dostřelu."

A zatímco její jednotka spěšně připravovala další tři rakety k palbě, okolní zvuky dávaly Janě vědět, že ostatní zareagovali o něco rychleji. Pohlédla dolů na pódium, ale všude bylo tolik kouře z vypálených raket, že nerozeznávala ani jeho obrysy. Přemýšlela o tom, co asi teď probíhá myslí její matky.

Na střechu těsně vedle ní něco dopadlo a roztříštilo se na kusy. Jana s bolestným výkřikem odskočila, neboť sprška žhavých jisker zasáhla i její levou nohu. Byl to hořící kus jedné rakety. Zapálila si o něj zápalnou šňůru, zavelela ostatním do krytu a přiložila ji k rozbuškám...

Jak se obávala, nebylo to nic platné. Ještě jednou vyšlehly z Lorda Panglotha tyrkysové paprsky a znovu se rakety, jichž bylo tentokrát o mnoho méně, změnilly v ohnivou koule příliš daleko na to, aby vzducholodi uškodily.

Nebeský Lord pokračoval ve stoupaní. Vtom se hořící nákladová plošina uvolnila - ať už byla shora odřezána anebo přehořela její závěsná lana - a zřítěla se k zemi, zanechávajíc za sebou ohnivou stopu. Dopadlo za domy na druhé straně náměstí.

Nějakou chvíli, snad pět minut, se nedělo nic. Nebeský Lord dosáhl výšky okolo čtyř tisíc stop a přestal stoupat. Byl teď částečně skrytý za mrakem a nehybně se vznášel na obloze, skrýváje v sobě tichou hrozbu.

"A co teď?" zeptala se Paula třesoucím se hlasem. Tutéž otázku si položila i Jana. Znovu pohlédla dolů k pódiumu a doufala, že její matka třeba má na poslední chvíli v rukávu nějaké zázračné řešení. Věděla však, že se žádný takový zázrak nestane. Marta vylezla ze svého úkrytu

pod odhozenou maskovací plachtou a pevně objala Janiny nohy. "Paní, paní," kňučela a zabořila tvář do Janiny suknice.

Jana se zlostně ošila a snažila se vymanit ze silného objetí šimpanzice. Sama se cítila příliš šokovaná na to, aby ještě utěšovala Martu.

"Podívejte!" vykřikl Peter a ukazoval na Nebeského Lorda. Jana vzhledla a spatřila několik malých tmavých objektů řítících se dolů. Jak se přibližovaly, zesiloval se hvízdavý zvuk, který vydávaly...

Když první dopadl na náměstí před tavernu a do vzduchu odtud vylétl gejzír kouře a hlíny, Jana si uvědomila, že to jsou bomby. Když byla malá, slyšela vyprávění o těchto strašných zbraních Nebeského Lorda těmito prostředky si Nebeští Lordi podrobovali lidi žijící na zemi po skončení Genetických válek. Nikdy je však na vlastní oči neviděla. Začaly vybuchovat další bomby a celý svět jako by se v tu ránu proměnil v jedno velké peklo plné ohlušujících výbuchů a oslepujících záblesků. Tlaková vlna vrhla Janu k zemi. Bylo to jako zásah obrovským, neviditelným polštářem. Nevěděla, jak dlouho tam tak strnule ležela, než se převálila na všechny čtyři a Odplazila se k okraji čela střechy. Při pohledu dolů se její oči naplnily slzami.

Minerva umírala. Celá se zmrštila v plamenech, vybuchovaly další a další bomby. Na vzdálenější straně města spatřila plameny obrovské exploze. To byla zasažena alkoholová farma.

"ALso..." šeptala si. Náměstí bylo poseto krátery. Na místě, kde stávalo pódium, byla teď hranice zčernalého, kouřícího dřeva. Musí se tam dostat; musí najít matku.

"Vy zasraný zbabělci!" vykřikl někdo za ní. Otočila se a spatřila Lisu, strážnou z hradeb, jak tam stojí a zuřivě hrozí mečem na Nebeského Lorda vznášejícího se v dáli. "Slezte dolů, vy mužští bastardi! Slezte dolu a bojujte jako žerý!" Ta scéna zůstala nadlouho vrytá v Janině mysli díky následujícím několika okamžikům - obraz svalnaté, zlatovlasé bojovnice a jejích statečných, i když marných gest namířených na netvora nad jejich hlavami.

Viděla tu bombu dopadnout na střechu. Byl to jenom mžik a pak se za Lisou ve střeše objevil jakoby nějakým kouzlem otvor. Bomba nevybuchla ihned. Nejspíše prolétla celou konstrukcí taverny a explodovala teprve; po nárazu na kamennou podlahu v přízemí. V tu chvíli Jana spatřila, jak zadní část střechy vylétá do vzduchu a pak mizí. S ní zmizela i Lisa. Jana se také začala propadat, když se zřítíla část střechy, lla které stála. Ještě když padala, zaslechla Martin srdcervoucí výkřik.

Šimpanzici už nikdy víc nespátřila, stejně jako ostatní, kdo s ní byli v tu chvíli na střeše.

Její pád ztlumilo něco měkkého. Postel. Byla to jedna z těch velkých a útulných postelí, jimiž byla jejich taverna známá. Možná, že to dokonce byla ta, ve které by ten večer měly schůzku s Alsou - kdyby ovšem události dne dopadly tak, jak Jana doufala. Když jí později Milo během jedné z jeho mnoha řečí na rozličná bizarní témata vyprávěl o teorii alternativních vesmírů, vnukl jí myšlenku, že se třeba někde tam, v jednom z těch téměř identických světů, přece jen jejich romantická večerní schůzka uskuteční.

Na posteli zůstala jen krátce, protože ta se začala sunout doprostřed, jak se podlaha pomalu propadala. Rychle z ní vyskočila a chytla se okenní římsy. Přes rameno viděla, že celá zadní část taverny už prakticky neexistuje. Jako by sem dopadlo nějaké monstrózní ostří a přesešlo celou budovu vejplůl.

Postel nabrala rychlost, došla až k okraji zborcené podlahy a zmizela Janě z dohledu. Ještě slyšela, jak dole hlasitě dopadla na zem. Pohlédla nahoru a zjistila, že se propadla dvě podlaží pod střechou. Otvorem ve stropě neustále přšely proudy trosek z vyšších pater. Musí se odtud rychle dostat pryč.

Vylezla na parapet a podívala se dolů. Stříška verandy, která se táhla po celé čelní stěně taverny, byla jen několik stop pod ní. Slezla na ni a pak se odrazila od okapu, až stála na balkóně verandy. Zbytek cesty dolů už skočila. Ihned po dopadu ji odmrstila tlaková vlna bomby, právě vybuchlé někde blízko. Zůstala ležet před verandou s tváří zabořenou do sutí a rukama přes uši, dokud bombardování nepřestalo. Teprve potom vstala a vydala se napříč náměstím hledat, matku. Zde také potkala šokovanou, klopýtající Helenu.

Melissino tělo nenašla. Anebo pokud ano, nepoznala jej. Okolo se všude povalovaly kusy těl, ale neměla sílu podrobněji je ohledávat. Našla však tělo Matky Avedony. Její obličej byl zčásti seškvařený, ale plíseň na její tváři byla stále patrná. Lepší takováhle smrt, pomyslela si Jana, než si protrpět pomalé, bolestné prozírávání těla plísní. Alespoň k jedné z nás byl osud v tento hrozný den milostivý.

Náměstí se pomalu začalo naplňovat. Všichni, kdo utekli před všudypřítomnými plameny. V dálce Jana zahlédla Matku Annu. Byla potěšená, že konečně vidí někoho známého, i když to je největší odpůrkyně její matky, a proto se k ní hned rozběhla. "Anno!" volala ještě v běhu.

Samozřejmě v takové situaci vynechala všechny formality pro oslovení Matky představené.

Když Anna zaslechla své jméno, otočila se. Uviděla Janu. A v tu chvíli se zachmuřila. Jak se k ní blížila, Anna tasila meč a vyrazila proti ní se zřejmými úmysly. Jana byla šokovaná. "Ty děvko!" křičela na ni Anna. "Zplozenec té čarodějnice, která nás všechny zahubila. Když už je tvá matka mrtvá, pomstím se aspoň na tobě..."

Ohromená Jana couvla a tasila meč právě včas, aby mohla odrazit Annin zuřivý útok. "Přestaň, Anno! Nechci s tebou bojovat!" prosila Jana, ale bylo to marné. Anniny oči divoce plály, šla z ní opravdu hrůza. Nebylo vyhnutí. Jana odrazila další výpad, vedený takovou silou, že jí to málem vyrvalo ruku z ramene, a pokračovala v ústupu. Teprve teď si uvědomila, že jí hrozí z Anniných rukou smrtelné nebezpečí. Hysterická zuřivost jí totiž dodávala nadlidskou sílu.

"Začíná další bombardování!" vykřikl náhle někdo. To a poplašené výkřiky dalších lidí přiměly Annu přerušit souboj. Podívala se nahoru. Jana se v tu chvíli cítila dost bezpečně na to, aby si mohla dovolit také vzhlednout. Nebeský Lord se dal do pohybu a přitom pod sebe opět vypustil do vzduchu hejno těch malých černých objektů. Vypadalo to, jako když obrovitá žába klade do rybníka svá vajíčka. Jana si také nejdříve myslela, že to jsou další bomby, ale pak se nad každou tou tečkou rozvinula zvláštní věc, která způsobila okamžité zpomalení jejich letu.

Když slétly o něco níž, zjistila Jana, že to jsou Nebeští vojáci. Stovky.

Jana viděla poslední naději v tom, že mnoho přilétajících Nebeských vojáků přistane do plamenů požárů, které způsobily bomby Nebeského Lorda, a nalezne zde smrt, ale všichni zjevně dobře uměli zacházet s tím svým černým plátěným baldachýnem, který se vlnil nad jejich hlavami. Žádný z nich nepřistál přímo ve městě, všichni si to namířili do prostoru mezi okrajem osady a hradbou. Sem se pak začali ze všech stran stahovat.

"Už zase jdou!"

K nemocniční hradbě se ulicí rychle přibližovala kompaktní stěna černých brnění. Jana věděla, že je vše ztraceno, ale

nepocítovala vůbec strach. Její jedinou nadějí bylo, že tomu všemu už brzy bude konec a že její smrt snad bude rychlá. Znovu zamířila kuši a čekala. Černá smrt se blížila. Vypálila a viděla, jak se její cíl kácí k zemi spolu s mnoha dalšími, ale tentokrát Nebeští vojáci postupovali dál. Někteří za běhu stříleli ze svých dlouhých pušek. Jana slyšela, jak jí kolem uší hvízdají kulky. Jedna z nich jen těsně minula její hlavu. Už nebyl čas znovu nabít, a proto kuši odhodila a tasila meč a sekeru a přitom se odtáhla od zdi. Ostatní dělali totéž. Zena po její pravici náhle zachroptěla a padla naznak. Jana jí věnovala jen krátký pohled. V jejím čele zel čistý, okrouhlý otvor. Jana jí záviděla tu rychlou smrt.

Nebeští vojáci už mezitím začali přelézat zeď. Tak blízko jim Jana ještě nikdy nebyla. Rozeznávala dokonce jejich oči v úzkých štěrbinách lesklých černých masek. Utočili s hlasitým pokřikem. Jana se jim s rnečem v jedné ruce a sekerou v druhé vrhla vstříc.

5

Z jejího břicha někdo odsunul něco těžkého. Pak se jí do levého boku opřela něčí bota a převalila ji tam a zase zpátky. Jana zachroptěla a zkusila otevřít oči, ale víčka měla úplně slepená. Nesnesitelně ji bolela hlava a měla příšernou žízeň. "Tahle ještě žije," řekl nějaký hlas. Mužský hlas.

"Vypadá ale, že to brzy zabálí. Možná, že jí ještě prokážeme laskavost, když ji dorazíme." Jiný hlas, také mužský. Znovu zachroptěla, tentokrát hlasitěji, a pokusila se posadit, ale tělo jí odepřelo poslušnost.

Pak se ozval skřípavý zvuk a Jana cítila, jak jí nějaká ruka v rukavici uchopila za bradu a nevybíravě jí otočila hlavou. Ted' už jen čekala, že jí chladné ostří prořízne obnažené hrdlo.

Ruka ji však místo toho pustila a začala jí prsty zkoumat břicho pod okrajem prsního plátu jejího brnění. "Pořád nevidím nic vážného. To nemůže bejt všecko její krev," ozval se první hlas někde hodně blízko.

"Asi bude z tohohle chudáka," odvětil druhý hlas. "Koukni, nejspíš se jí náhodou povedlo trefit ho do podpaždí."

To nebyla náhoda, pomyslela si Jana rozzlobeně skrz rudý opar bolesti, která se jí rozlévala celou hlavou. Když se ten Nebeský voják rozmáchl, aby mi puškou roztrátil lebku, povedl se mi přece skvělý výpad.

"Tak co myslíš?" zeptal se první hlas.

"Stejně bych ji dorazil."

"Máme ale rozkaz vzít líáký zajatce a zatím jich zrovna moc nemáme."

"Jenže řekli, že to mají bejt důležitý zajatci, aby je mohla vrchnost osobně ztrestat za zradu. Zdá se ti tahle děvka důležitá? Vždyť je to eště ke všemu kuře."

"Hm," řekl první hlas váhavě. "Klidně může bejt důležitá. Třeba zrovna mánie před sebou princeznu těch zeměplazů, přes ty nánosy krve se toho nedá moc poznat. To brnění ale vypadá docela slušně."

Po delší odmlce promluvil druhý hlas: "Jestli tohle je princezna, tak já jsem Lord Pangloth, ale klidně ji můžeme vzít. I když se nebude vrchnosti zdát dost dobrá na hraní, můžeme uplatnit svoje práva a prodat ji jako otrokyni." Ruce v rukavicích ji uchopily za zápěstí a nevybíravě ji zvedly. Ten násilný pohyb způsobil, že bolest v hlavě ještě zesílila, až vykřikla. Stále nemohla otevřít oči a okamžitě by závratí upadla zase na zemi, kdyby ji její nevidění únosci nepodpírali. Potom jí dali zápěstí k sobě a pevně je spoutali provazem. "Tak dělej!" poručil druhý hlas a za lano, kterým byla spoutána, najednou někdo prudce škulbl. Oslepená, zmučená bolestí a šokovaná Jana neměla žádnou vůli vzdorovat, a tak se poslušně klopýtavým krokem rozešla za svým nejistým osudem.

Poprvé mohla otevřít oči, teprve když dorazili na náměstí. Začínalo docela silné pršet a studený déšť smyl z jejich očí nános krve, pro který neviděla. První, co spatřila, byla záda Nebeského vojáka v černém brnění. Lano, kterým byla svázaná, měl přehozené přes rameno. Po jejím pravém boku kráčel ještě jeden. Když na něj pohlédla, otočil se k ní a zeptal se chladně: "Tak co, už zase vidíme?" Z ošklivé helmice ria ni pomrkávaly modré oči. "To je fajn. Za slepoti otrokyni by nikdo nedal ani dva centy."

Chtěla mu odpovědět, ale měla příliš sucho v vřstech. Proto jen pozvedla hlavu a otevřela ústa dešťovým kapkám. Studená voda ji v tu chvíli tak krásně osvěžila, že dokonce pocítila krátkodobou radost z tónu, že je ještě naživu. Pak se však rozhlédla a ihned se vrátil pocit beznadějné marnosti.

Z Minervy, jak ji znala, zbylo žalostně málo. Déšť sice tiž uhasil požáry, ale oheň řádil dost dlouho na to, aby odvedl svůj díl práce. Uničil všechno, co zbylo po bombardování. Kolem se potulovali Nebeští vojáci a rozhlíželi se po nějaké kořisti. Při pohledu na hromady různých

věcí navršené uprostřed náměstí bylo zřejmé, že už si docela přišli na své. Jana dokonce zahlédla několik pytlů zrní, což znamenalo, že už objevili podzemní skladiště. Svůj lup nakládali na dvě stejné plošiny jako byla ta, která byla zničena. Jana tušila, že se Nebeský Lord vznáší asi zase přímo nad městem, ale déšť jí clonil výhled. Závěsná lano plošin jako by mizela v prázdnu asi padesát stop nad zemí.

Janu odtáhli k veliké, hrubě pletené proutěné kleci. K jejímu vrcholku bylo připevněno lano, které se stejně jako ostatní lana z nákladových plošin ztrácelo v ředi nad jejich hlavami. V kleci už bylo asi dvacet lidí. Když ji přivedli blíž, viděla, že tam není nikdo z jejich příbuzných ani známých. Jen pár tváří poznávala. Jestli tohle byli opravdu všichni, kdo přežili exodus Minervy, pak to znamenalo, že všichni, které kdy milovala nebo jí byli blízcí, jsou mrtví. Její matka, otec, Alsa, všechny její přítelkyně... dokonce i Simon. To bylo na Janu trochu moc. Dosud jí zemřela jen jedna blízká osoba, a to byla Póla, její starší sestra, která se narodila o jedno rodné období dřív než Jana. Póla byla zabita asi před šesti lety bandou nájezdníků, když držela stráž na jedné z vnějších farem. Jana se s její smrtí dlouho nemohla vyrovnat. Ted' tedy byla postavena před fakt, že jí smrt právě vzala celý svět.

"Copak nám to vedete?" zeptal se Nebeský voják, který stál u klece. Její únosci se s ní zastavili a ten, co ji vedl na laně, ji začal odvazovat.

"Těžko říct, pane," druhý voják na to. Ten, který pro ni zpočátku byl jen "první hlas" a byl jí z těch dvou o něco

sympatičtější. "Podle brnění jsme si mysleli, že by to mohla být nějaká důstojnice. Nebo možná dokonce princezna, pane."

Třetí voják k ní s pobaveným šklebení přistoupil, aby si ji mohl lépe prohlédnout. "Ty amazonky nemají žádné princezny, vojíne. Nebo aspoň neměly. Vždycky se tvářily, jakou tady nemají demokracii. Ale nějaké vládkyně stejně měly..." Když se k ní přiblížil, všimla si, že má na sobě jiné brnění než ostatní, evidentně důstojnické. "No, co ty na to, amazonko?" vyštěkl na ni. "Byla jsi tady v té zeměplazi dříve něčím důležitým?"

Dešťová voda jí už svažila hrdlo, aby mohla odpovědět. "Ne," řekla chraplavě. "Jen válečnice." Vtom si vzpomněla, že má na krku řetěz s medailonem jako znamení, že je dcerou Matky představené. Byl sice skrytý pod brněním, ale tenhle důstojník vypadal, že se v jejich zvycích docela vyzná.

"Jen bojovnice," opakoval po ní důstojník pohrdavě. Pak ji chňapl za ruku a smýkl ji ke kleci. "Hej, vy tam!" hulákal. "Zná někdo z vás tuhle holku?"

Minervani, kteří všichni sklesle posedávali při okrajích veliké klece, se k ní obrátili. V jejich vyděšených šedých tvářích se zračilo vyčerpání. Víc jak polovina z nich byli muži. "No?" naléhal Nebeský voják.

Všichni zavrtěli hlavami. Janě se ulevilo. Stále moc nelpěla na svém životě, ale podle toho, co slyšela z úst svých únosců, vůbec neměla zájem dostat se do rukou té "vrchnosti", ať už to byl kdokoli. Myšlenka na mušení ji děsila.

"Dobrá tedy," zavrčel důstojník trochu zklamaně. "Sundejte z ní brnění a hod'te ji do klece k těm ostatním pozemským červům." Přitom ji postrčil k těm dvěma.

Ti jí odepjali prsní kruny. V tu chvíli úplně zkoprněla. Teď si důstojník určitě jejího rnedailónku všimne. A také se tak hned stalo.

Znovu k ní přistoupil, uchopil šperk rukou v dlouhé kožené rukavici a se zájmem na něj hleděl. "Ale podívejme se, tohle je zajímavé," řekl. "Vypadá to jako pravé zlato. Co to má znamenat?"

Jana nasucho polkla. "To je... to je vyznamenání. Dostala jsem ho. Za statečnost. Na hradbách. Zabila jsem jednoho velkého ještěra, když se snažil dostat dovnitř..." Sama se za sebe v tu chvíli styděla. Ze všech sil tady těm parchantům lže, aby si zachránila krk. Kdyby ji tak slyšela matka...

Najednou jí důstojník medailon utrl, přičemž přetrhl řetěz. Jana překvapeně vyjekla. Svoji kořist si uložil do měšce u opasku. "To je nám ale nějaká statečná malička amazonka, hm? A na amazonku jsi opravdu dost rnalá. Vždyť jsi vysoká jako ti vaši eunuši."

"Ehin-m, my jsme mysleli, že bysme si ji nechali pro sebe, kdyby si na ni nikdo jinej nedělal nároky," řekl "druhý hlas" váhavě. "Možná bysme ji mohli prodat jednomu z těch otrokářských cechů."

"Proč ne?" řekl důstojník. "Kdyby z toho pro mě taky něco káplo..."

"Ale samo, pane," "druhý hlas" na to. "To se rozumí samo sebou, pane."

"To rád slyším," zakončil důstojník jejich rozpravu. "A teď dokončete prohlídku a vraťte se ke své jednotce. Brzy zvedáme kotvy."

"Ano, pane." Přinutili ji sundat si rukavice, boty a opasek a pak ji "druhý hlas" přes oděv pečlivě prohmatal, jestli u sebe neskrývá nějakou zbraň. Snažila se uhýbat jeho dotykům, neboť se bála, že ji hodlá nakonec znásilnit. Bombu měla stále v sobě. Cítila, jak je tam v tom plátěném obalu pevně sevřená. Jak ráda by shledala, že ji během bitvy nebo následného bezvědomí nějak vytrousila.

Avšak prohlídka poměrně rychle skončila a po ní ji smýkli ke dvířkům na boku klece, které pro ni nějaký voják otevřel. Vstřčili ji dovnitř a slyšela, jak se za ní dveře zaklaply. "Pěkně si to tu s nima vychutnej, dokud je čas. Brzy si užiješ pěknou projížďku," zavolal na ni důstojník a zasmál se.

Jana se vděčně usadila mezi dvě ženy. Cítila se velmi slabá a v hlavě jí stále tepala krutá bolest. Když se důstojník s vojáky, z nichž si jeden odnášel její kruny i všechny další věci, vzdálil, promluvila k Janě ženě po její pravici: "Ty jsi dcera Matky představené Melissy, že ano? Té, která nese zodpovědnost za tohle všechno."

Jana na ni pohlédla. Byla jí trochu povědomá, ale jménem ji neznala. Na moment jí problesklo hlavou, že by svůj původ mohla zapřít, ale pak si řekla, že by to od ní bylo zbabělé. "Moje matka nebyla jediná. Většina Rady ji dvakrát, za sebou vyjádřila při hlasování důvěru."

"Ale nápad postavit se Nebeskému Lordu byl stejně její. A podívej se, co jsme si tím přivodili." Zena sklesle pozvedla ruku a pokynula směrem k doutnajícími rozvalinám města.

Jana si povzdychla. Neměla sílu se přít. "Proč jsi tedy tomu vojákovi neřekla, kdo jsem?"

"Nebyla jsem si jistá. Teď už jsem." Její skelné oči si Janu opovržlivě prohlížely. Jana si v tu chvíli vzpomněla na výraz v očích Matky Anny, když se na ni vrhla. Kdyby ji prve nevyrušil přilet Nebeských vojáků, určitě by ji byla zabila.

Janina malomyslnost se ještě prohloubila. Nejenže padla do rukou nepříteli, ale ještě k tomu ji nenáviděli vlastní lidé. Rozhlédla se po kleci. Všichni, kteří slyšeli jejich rozhovor, na ni teď hleděli se stejným opovržením dokonce i muži.

Jana zavřela oči. Bylo už jí celkem jedno, co se s ní stane dál.

V duchu se jí však stále honily vzpomínky. To není fér, pomyslela si hořce. Proč jen to všechno musela přežít. Podle všeho už měla být dávno mrtvá a před začátkem posledního boje u nemocnice si svou smrtí byla už téměř jistá. Veliká přesila rychle prolomila obranu a ona se za chvíli ocitla úplně sarna uprostřed moře Nebeských vojáků. Jeden z nich se na ni zaměřil a všimla si ho právě když se rozmachoval, aby jí puškou rozrazil lebku. Bleskově proti němu mečem vyrazila a podařilo se jí dobrý zásah. Dál už si nepamatovala nic. Usuzovala, že ji omráčila pažba jeho ručnice, jak se kácel k zemi. Musel na ni dopadnout, zalehnout ji svým tělem a překrýt proudy své krve. Proto ji zřejmě všichni považovali za mrtvou a objevili ji, až teprve když bylo dobojováno a Nebeští vojáci se začali porozhlížet po zajatcích. Pomyslela na to, co se asi stalo bezbranným raněným v nemocnici, ale když si uvědomila, co se tam asi udalo, rychle se

zase snažila zapomenout...

Asi po půl hodině déšť prořídł. Jana otevřela oči a vzhledla vzhůru. Nebeský Lord byl stále skryt za šedými mračky, ale přesto vnímala jeho přítomnost někde tam blízko nad jejich hlavami a zdálo se jí dokonce, že slyší hučení motorů. Na náměstí zbylo už jen málo Nebeských vojáků a jedna nakládací plošina. Odhadovala, že do odletu už nezbyvá mnoho času. Nebylo jí jasné, proč ještě jejich klec nevytáhli nahoru na vzducholod'. Znovu pohlédla na jediné lano, které začínalo na vrcholku klece. Bylo sice silné, ale dost otřepené. Pomyšlení, že na něm budou viset životy jedenadvaceti lidí, i když jen na krátký výstup na Nebeského Lorda, se jí vůbec nezamlouvalo.

O chvíli později se vznesla i druhá plošina se zbytkem Nebeských vojáků a kořisti. Jejich klec však stále nehybně stála uprostřed rozbom-bardovaného náměstí. Janu ta nejistota znervózňovala. Co se to tady na ně chystá?

Klec se přece jen nakonec se zlostným vrzáním vznesla do vzduchu. Všichni uvnitř se museli okamžitě něčeho chytit, protože klec se nepřetržitě protáčela sem a zase tam za neustálého nevrleho povrzávání závěsného lana. Jeden z mužů začal strachy nepřičetně křičet a Jana se mu vůbec nedivila.

Brzy se vznesli až do neprůhledné šedi nejnižších mraků, takže Jana neviděla ani svoje nejbližší sousedky. Klec se točila ještě rychleji a Jana se ze všech sil přitiskla k mřížoví. Cítila závrať a zkusila proto zavřít oči, ale nepomáhalo to. I když se dost obávala toho, co ji čeká na palubě Nebeského Lorda, modlila se nyní k Matce Boží, aby už tam byli.

Po chvíli, která se jí zdála téměř nekonečná, vylétli z mraků. Jana otevřela oči a pohlédla vzhůru. Nad nimi se vznášel Lord Pangloth, stejně hrozivý ve své riesmírnosti jako vždycky. Mohl být nějakých dvě stě až tři sta stop nad nimi. Lano, na kterém visela jejich klec, jim připadalo bezpečné asi tak jako nitka vlající v uragánu. A pak si Jana uvědomila něco, co jí úplně vyrazilo dech.

Klec sice stále stoupala vzhůru, avšak vzdálenost mezi ní a Nebeským kordem se vůbec nezkracovala. Nechali je prostě jen se tak houpat na

konci toho pochybného lana. Všichni se o tom mohli jasně přesvědčit, když pohlédli pod sebe na vrstvu šedých mraků, které pomalu ale jistě nechávali za sebou.

I ostatní už si toho všimli. "Co se děje?" křičela jedna žena. "Proč nás nevytahují nahoru?"

Klec se pořád otáčela sem a tam kolem své osy a přitom otřesně vrzala. Jana uvažovala o tom, že by nebylo divu, kdyby se celá ta věc pod nimi rozpadla a zřítíla se dolů. Nejchatrněji vypadala pletená podlaha, skrze kterou byly vidět i mraky plující pod nimi. Nakonec se rozhodla vyšplhat se po stěně o něco výš a protáhnout ruce i nohy mřížovím. Nebylo to sice moc pohodlné, ale cítila se o něco bezpečněji.

"Pořád jsme od nich stejně daleko!" někdo křičel. "Co s námi ti parchanti chtějí udělat?"

"Přeřiznou lano! Určitě ho přeřiznou!" ozval se další, hysterický hlas. Jeden muž začal vzlykat.

Jana si myslela totéž. Buď chtějí závěsné lano odříznout, nebo je tu nechají zemřít žízní, hladem, zimou, anebo vším dohromady. Ale proč tedy vedli ty řeči o jejím prodávání do otroctví?

Zuby jí cvakaly zimou. Čím výše stoupali, tím bylo chladněji a jejich oděvy postupně začaly vlhnout. Dobře, říkala si. Nakonec se mi splní moje přání - zemřu...

Za pár minut se ozvala ta žena, která ji poznala, a navrhla: "Jeden z nás by měl vyšplhat tam nahoru a odvázat to lano. Radši zemřít vlastní rukou, než padnout do spárů těm netvorům." V tu chvíli se Jana rychle postavila na odpor. Chtěla sice zemřít, ale ne takhle. Děsila ji představa dlouhodobého pádu šedými mračky až ke konečnému tvrdému dopadu na zem.

Zena jí hned jízlivě opáčila: "To je tedy pro Melissinu rodinu velká čest - její dcera je zbabělec."

"To tedy ne! Nevíš, o co tady jde... je v zájmu cti Minervy a mé matky, abych se dostala na Nebeského Lorda živá."

"Opravdu?" zeptala se překvapeně ta žena se skeptickým úsměvem na tváři. "A pročpak?"

Jana už začínala litovat, že se o tom zmínila, ale nemohla už couvnout. "Mé poslání je... zničit Lorda Panglotha." Hned jak domluvila, uvědomila si, jak nesmyslná jim musí její slova připadat. Nedivila se, když se žena rozesmála a spolu s ní i ostatní, kdo se nacházeli v doslechu.

"Tak ty zničíš Nebeského Lorda? Pro Melissinu dceru to je samozřejmě maličkost, vid'?"

"Já... já mám něco... schovaného uvnitř v sobě. Zbraň. Od Heleny..." Cítila se trapně. Věděla, že to všechno říká jen proto, aby zůstala naživu o chvíli déle. Sama nevěřila, že by mohla s tou Heleninou maličkou bombičkou Nebeskému Lordovi nějak výrazněji uškodit. Nikdy tomu nevěřila. A plán byl navíc myšlen pro více Minervanek, z nichž každá měla dopravit svoji bombu na palubu Lorda Panglotha.

Žena se znovu zasmála. "Zbraň? A jakou? A kde ji máš? Ze bys ji měla připíchnutou ve vlasech místo jehlice, se kterou vzducholod' propíchneš, aby z ní tou dírkou utekl'všechn plyn? Z Panglotha? Ty šíliš! Jsi stejný blázen jako tvoje matka, milé děvče!"

Než Janu napadla nějaká vhodná odpověď, jeden muž vykřikl: "Už nestoupáme!"

Jana se pohledem přesvědčila, že má pravdu. Nebeský Lord už neletěl vzhůru, ale rozletěl se nyní rostoucí rychlostí dopředu. A brzy už se klec zmítala v silném větru, takže nebylo vůbec možné rozmlouvat. A před přídíl Nebeského Lorda spatřila Jana něco, co jí utvrdilo v tom, že jejich nicotná klíčka už nebude dlouho připoutaná k břichu toho nebeského obra. Řítily se spolu s Nebeským Lordem přímo do obrovského černého bouřkového mračna.

6

Ten let bouřkou byl nejstrašnější zážitek v Janině životě. Všechno ztmavlo, už když se Nebeský Lord blížil k tomu pohoří kypících mraků, ale jakmile se do nich ponořili, obklopila je neproniknutelná čerň. Klec se stále víc zmítala a zvyšovala utrpení uvězněných nešťastníků. Každou chvíli byla mohutným trhnutím prudce vržena vzhůru, aby se v příštím okamžiku propadla nekonečným, strašlivým volným pádem do temných hlubin. Pokaždé si Jana myslela, že roztřepené lano už musí povolit, a křičela hrůzou.

K touni se ještě zanedlouho přidala smršť blesků následovaných ohlušujícím hřměním. Jana měla pocit, že se nacházejí

v samém středu bouře a jen čekala, kdy je některý blesk zasáhne. Ještě nikdy si nepřipadala tak nicotná a bezbranná, s rukama i nohama propletenýma skrz mřížoví, ke kterému se zuřivě tiskla. S křečovitě zavřenýma očima se jen úpěnlivě modlila k Matce Boží a prosila ji o spásu. Větr jí ošlehával tváře a déšť ji bičoval až na kost, byla neustále oslepená křižujícími se blesky a ohlušená burácením hromu. Když už byla definitivně přesvědčená, že se lano už dávno muselo přetrhnout a že se teď klec už jen vznáší uprostřed černých mračen, bez ustání zmítána vichřicí, cloumání najednou ustalo. Otevřela oči a zjistila, že letí průzračným, klidným vzduchem a že opět slyší hluk motorů Nebeského Lorda. Vzhledla vzhůru a tam spatřila jeho obrovský pod-břišek, jak září řadami světél. Pustila se mřížoví klece a dopadla na dno. Mrzlo. Byla jí zima a ruce jí ošklivě bolely, ale na takové starosti byla příliš unavená. Okamžitě usnula.

Probudila ji ostrá sluneční záře. Dnem klece viděla, že letí dost nízko. Přelétali zrovna zamořené země, s celou paletou jejich jasných, šalivých barev. Koruny stromů a vršky větších houbovitých plísni jako by se míhaly jen několik stop pod nimi.

Posadila se a zjistila, že snad každý sval v jejím těle je ztuhlý a nesnesitelně bolí. Sluneční paprsky ji však příjemně hřály. Teprve teď si uvědomila, že má hlad. Jak je to asi dlouho, co naposledy jedla? Nejméně čtyřiašedeset hodin. Obklopovala ji těla dalších spících - tak to alespoň vypadalo, když se však dotkla ramene nejbližšího muže, aby jej vzbudila, utrpěla hluboký šok. Byl studený a úplně ztuhlý. Mrtvý.

Na chvíli už si myslela, že je jediná, která přežila. Potom však zkusila zatřást ženou ležící vedle ní a k její velké úlevě měla rameno teplé. Žena se zavrtěla a zasténala a pak otevřela oči. "A, to jsi ty," řekla. "Bláznivá Melissina dcera. Dej mi pokoj a nech mě spát, ty potrhlice." Jana v ní vůbec nerozpoznávala ženu, která ji předtím osočovala. Vypadala hrozně. Její tvář jako by se přes noc scvrkla a pod očima měla černé kruhy. Jana si ani nepřála vidět, jak asi vypadá ona sama. "Tenhle muž je mrtvý," řekla chraplavým hlasem.

Zena se namáhavě posadila a na okamžik si mrtvé tělo změřila unaveným pohledem. "Má štěstí," řekla. "Já mu závidím, protože jeho duše tiž je teď u Matky Boží. A jestli vedl počestný život, bude znovuzrozen jako žena a bude tak o krok blíž ráji."

Jana s ní souhlasila, ale stejně ji blízkost mrtvého těla znervózňovala. Natáhla se přes něj a zkusila se dotknout ženy ležící vedle něho. Vrnžiku však ucukla zpátky. I tahle žena byla mrtvá.

Klec sebou najednou trhla. Jana zalapala po dechu a rychle se vrhla k mřížím, aby se chytila. Ještě jedno šknutí. Pohlédla vzhůru. "Zvedají nás!" křičela radostně. "Vytahují nás nahoru!"

Když se klec dala do pohybu, tažena k obrovskému břichu Nebeského Lorda, začali si i další lidé pomalu sedat. Sedm zůstalo ležet. Jana usoudila, že je zabila zima nebo ten náhlý šok. Opět tedy je na straně živých. Že by tomu tak osud chtěl? Možná opravdu má tak důležité poslání. Pomáhají Matka Boží přežít, aby mohla provést Melissin plán? Ta myšlenka se Janě nezdála dvakrát povzbudivá.

Ti, kteří přežili, se teď po sobě rozhlíželi očima plnými strachu, který se stále zvětšoval, jak trup vzducholodi postupně překrýval nebe nad jejich hlavami. Vytahovali je do jakéhosi čtvercového otvoru v břiše Nebeského Lorda. V napjatém očekávání Janě nepříjemně bušilo srdce. Co na ně asi na palubě Nebeského Lorda čeká? Jaké další hrůzy pro ně chystají služebníci Lorda Panglotha?

Klec mezitím prostoupila otvorem v trupu a nacházela se nyní ve velkém, jen matně osvětleném prostoru s vysokým stropem, z něhož viselo několik strojů, včetně rumpálu, kterým byli vytaženi nahoru. Když se Jana v okolním šeru rozkoukala, zjistila, že tu koleni postává dost lidí.

Otvor v podlaze se se zasyčením pomalu uzavřel a klec s mohutným skřípěním dopadla na podlahu. Kolem se hned vytvořil houf. Samí muži. Několik jich bylo oblečeno v černém, se zbraněmi v rukou to museli být Nebeští vojáci bez brnění. Ostatní měli na sobě pytlíkové různobarevné obleky z jednoho kusu, celé umolousané. Ač se to Jana snažila potlačit, třásla se strachy. I předtím sice věděla, že Nebeští vojáci jsou muži, ale dokud byli zahalení v brněních a obličejových maskách, nějak si to neuvědomovala naplno. Teď však byla postavena před fakt, že je obklopena samými muži. A ne muži, jaké znala z Minervy, nýbrž nezměněnými potomky Mužů starých časů -- těch netvorů, kteří si ženy podrobili a po tisíce let je týrali, kteří znásilňovali svět pro svoji chamtivost a svárliвість a vymýšleli si stále nové a nové zlověstné a bezbožné stroje, aby nakonec způsobili úplné zničení celé Země v Genetických válkách. Celý život se učila bát se těchto tvorů a nenávidět je - a teď je jim vydána na milost a nemilost.

Nebeští vojáci i další kolemjdoucí muži si prohlíželi Minervany uvnitř klece pohledy, ve kterých se mísilo opovržení s pobavením. "Tak co, amazonky!" zvolal jeden z nich. "Tak už vás přešly válečné choutky, co?"

"Pusťte nás odtud ven a uvidíte!" odpověděla mu ihned žena, se kterou měla předtím Jana rozepře. Litovala, že nemá dost kuráže, aby mu stejně odpověděla sama.

A pak se z hloučku Nebeských vojáků vynořili dva lidé, jejichž vzhled se naprosto odlišoval od všech ostatních. Jana byla velmi překvapená, když zjistila, že jedna z nich je žena. Muž, který šel první, měl krvavě červený plášť s nadýchanými rukávy, jenž mu sahal těsně pod pás. Místo kalhot měl na nohou něco, co připomínalo velmi jemné, těsně bílé punčochy, které dobře dávaly vyniknout jeho svalnatým nohám. Jana si byla jistá, že by odhalovaly i obrysy jeho pohlavních orgánů, kdyby v těch místech neměl oblé červený vak z tvrdé kůže. Černé vlasy mu sahaly až na ramena a jeho podlouhlá, arogantní tvář se zdála pokryta jemným bílým práškem, zatímco rty měly barvu jeho pláště.

Zena, která šla s ním, vypadala ještě podivněji. I ona byla oděna v červeném, ale takové šaty Jana ještě v životě neviděla. Kolem pasu je měla tak stažené, že si Jana hned pomyslela, zda vůbec ještě může dýchat. Ta nepřírozená štíhlost pasu měla zvýrazňovat její boky a hrudník, ze kterého byla vidět značná část. Přední díl šatů byl totiž střižený tak, že odhaloval většinu jejích poměrně velkých nader. A aby bylo Ja-nino pobavení ještě větší, zjistila, že má ta žena pod šaty ještě nějaký držák, který jí zvedá prsy nahoru a k sobě.

Stejně jako muž měla i ona tvář pokrytou bílým práškem a rty rudě namalované, ale blondaté vlasy rněla vyčesané nahoru a vytvarované mnoha jehlicemi posázenými drahokamy

Jana od ní odtrhla oči, teprve když muž promluvil. "Jsem princ Magid. Vrchní komoří Lorda Panglotha," začal vysokým, pisklavým hlasem. "Přišel jsem vás seznámit s rozhodnutím Lorda Panglotha ohledně vašeho dalšího osudu. Jelikož jste se opovážili vzbouřit se proti vládě Nebeského Lorda, ztratili jste tím, samozřejmě, všechna práva, která váni Lord Pangloth milostivě udělil. Vaše společnost nejprve porušila základní zákon Nebeských Lordů tím, že se odvážila vyrábět předměty schopné letu, i když vám bylo známo, že nebe patří totiž Nebeským Lordům a pro vás, pozemské červy, je věčným tabu. A pak jste si ještě troufli použít tyto věci proti Lordu Panglothovi a snažili jste se vašeho vládce proradně zabít. To, že se váni to nepovedlo, že byly vaše snahy předem odsouzené k neúspěchu, ani trochu nesnižuje vaši vinu.

Ostatní z vaší komunity za to už zaplatili teď jste na řadě vy. Máte dvě možnosti smrti anebo doživotní otroctví. Vyberte si sami. Máte minutu na rozmyšlenou."

Ticho. Jana se otočila a pohlédla na ostatní. Z původních dvaceti jich zbylo naživu třináct. Devět žen a čtyři muži. Z těch sedmi mrtvých bylo pět mužů. Jak Jana předpokládala, její věčná odpůrkyně promluvila první. A věděla také, o čem bude mluvit, ještě dříve, než pronesla první slabiku. "Zvolíme smrt," řekla. "Pro čest památky Minervy a našich mrtvých sester."

"Ano, smrt!" souhlasila s ní jiná žena hlasitě. Tři další brumlaly na souhlas s daleko menším nadšením. Všichni čtyři muži vypadali vystrašeně. "Nuže, co na to říká Melissina dcera?" zeptala se chladně a otočila se na Janu.

Jana, nevěděla, co má dělat. Její přání zemřít se úplně rozplynulo v okamžiku, kdy ji probudil polibek slunečních paprsků do jasného dne. Na druhé straně ji děsila představa, že by se měla být jen na minutu podrobit mužům Nebeského Lorda, natož na celý život. A pak tady ještě bylo její poslání. Pochybovala, že by mohla mít jen minimální šanci na úspěch, avšak cítila se zavázána alespoň se o to pokusit.

"Přesně, jak jsem předpokládala," pokračovala žena, když Jana neodpovídala,

"Váš čas vypršel," řekl najednou muž v červeném. Dva Nebeští vojáci vykročili vpřed a odemkli dveře do klece. Ostatní tasili meče. "Tak, všichni ven, a oznamte nám své rozhodnutí."

Pomalou vylezli z klece a utvořili před ní řadu podle hlasitých rozkazů Nebeských vojáků. Jana vrhla ještě krátký pohled na sedni těl, která zustala ležet v kleci.

"Nu, co jste si zvolili?" pokračoval vrchní komoří tím svým zvláštním vysokým hlasem, jako by nebyl zvyklý mluvit tak nahlas. "Ti, kdo si vybrali smrt, ať vystoupí krok dopředu."

Janina, odpůrkyně vystoupila bez jediného zaváhání. Další čtyři ženy Ji po krátké pauze následovaly. A nakonec se k nim neochotně připojily i byle ženy. Vzadu tedy zůstala jen Jana se čtyřmi muži. Cítila se hrozně pc-nížená. Chtěla udělat ten osudový krok, ale neměla k touni prostě sílu.

••• Její odpůrkyně se na ni přes rameno ohlédla. Neříkala, nic, ale její opovrhlivý pohled mluvil za vše. Jana sklopila zrak.

••• "Lolik vás chce zemřít?" divil se vrchní komoří. Vypadal překvapeně, SI('JiK' jako osta.tní Nebeští vojáci, z jejichž řad se l rozléhal nespokojený

šum. Jana usoudila, že nejspíše mají na výsledku jejich rozhodování finanční zájem. Jestli je však chtěli Nebeští vojáci za otroky, proč je tedy předtím nechali tak dlouho v kleci, až jich sedm zahynulo?

"Radší smrt než zneuctění," řekla odpůrkyně. Jana ji musela obdivovat. Byla si jistá, že i kdyby ona sama řekla tato slova, zněla by z jejich úst spíše hloupě. "Přejeme si jen, aby naše smrt byla čistá - aby naše těla nebyla předtím pošpiněna vaší rukou."

"Vaše smrt bude čistá," řekl vrchní komoří nedůtklivě. "A nikdo se vás ani nedotkne. Ale co s tamtou? Jak to, že nesdílí vaše šílené přání zemřít?"

Jana opět vzhlédla a zjistila, že ukazuje na ni. Odpůrkyně na ni pohlédla a pak chladně odpověděla: "To je naše tajná zbraň. Ona chce sama zničit vás všechny a celého Nebeského Lorda. Alespoň nám to pověděla..."

Vrchní komoří, jeho společnice i všichni ostatní se dali do smíchu a Jana cítila, jak se jí rozpalují tváře. Chci zemřít - ale ne tolik jako ostatní, pomyslíla si zahanbeně.

Když se smích utišil, vrchní komoří si povzdychl a řekl: "Tak dobrá, skončeme už tu nechutnost. Vy, kdo jste si vybrali smrt, se zase vraťte do klece."

Jana se vyhýbala jejich pohledům, když se pomalu šouraly zpátky. Také všichni muži stáli se skloněnými hlavami. Pak Janu najednou odtáhl stranou jeden Nebeský voják. Měl husté černé vousy, jaké Jana ještě nikdy neviděla.

Minervanští muži nosili vousy jen zřídka.

Shora se ozvalo hučení nějakého stroje a klec se vznesla několik stop nad podlahu. A zatímco se houpala na laně, v podlaze se se zavrzáním opět rozevřel otvor. Jana se v tu chvíli cítila ještě mizerněji. Tušila, co bude následovat. A stejně tak i všechny ženy uvnitř klece. Některé se začaly nahlas modlit k Matce Boží. Jana zavřela oči.

"Melissino dcero!"

Otevřela oči a spatřila svoji odpůrkyni, jak na ni hledí mřížovým klece. "Melissino dcero! Proč jsi pořád taková skromná? Tvoje pány by určitě strašně zajímalo, že jsi-" V tu chvíli klec spadla. Bez jakéhokoli varování. Jako by se vypařila. Jana si pomyslela, že někdo nahoře nejspíše prostě přesekl už tak opotřebované lano. S Janou se zhoupal celý svět a na chvíli jí bylo na omdlení, ale rychle se zase vzpamatovala. Najednou zjistila, že stojí tvář v tvář vrchnímu komořímu. Nasála závan velmi silného, nepříjemně nasládlého parfému, až se jí z toho zvedal žaludek.

Ta žena stála hned za ním a prohlížela si Janu s nepokrytou zvědavostí.

"Jak se jmenuješ, děvče?" zeptal se.

"Jana. Jana Dorvinová." O čem to ta ženská prve mluvila?"

Jana zavrtěla hlavou. "Nevím. Neměla mě ráda. Považovala mě... za zbabělce."

Vrchní komoři si zamyšleně pohladil svou nevelkou, špičatou bradku a pak řekl: "Pro zachování života je lepší být zbabělec. Proto jsi zůstala naživu. Kdybys však chtěla někdy být neposlušná, pamatuj si, že je okamžitě budeš následovat. Jasně?"

"Ano," odpověděla Jana téměř šeptem.

"Dobrá." Vrchní komoři se pak otočil ke čtyřem inincrvanským mužům. "Totéž se týká i vás, i když pokud jsem informován, není neposlušnost u eunuchů jako vy zrovna typická. I tak vás ale varuji. Jasně?"

Všichni přikýkli. Jana k nim v tu chvíli pocítila silné opovržení, ale rychle ten pocit zahnila. Ona neměla právo obviňovat druhé ze zbabělosti. V podstatě ani nemohla říci, že jsou zbabělci. Ve včerejší bitvě viděla několik minervanských mužů být se po boku sester. Nebojovali sice dobře a byli snadno přemoženi Nebeskými vojáky, ale snažili se a zasloužili si za to právem uznání. Na druhé straně ji fakt, že minervanští muži měli v rukou zbraně, silně znepokojoval... přesně jak předpokládala.

Vrchní komoři se pátravě rozhlédl. "Někteří z vás předběžně uplatňovali vlastnická práva na tyhle zbývající zajatce? Jestli je tomu tak, přihlaste se nyní."

"Já, Gregory Tanith ze Třetího bataliónu, a současně v zastoupení vojína Martina Sundina, také ze Třetího bataliónu, uplatňuji vlastnické právo na tuhle Minervanku," řekl ten Nebeský voják s černým plnovousem, který Janu ještě stále držel za paži. Jana si překvapeně uvědomila, že je to "první hlas".

Vrchní komoři netrpělivě přikývl a zeptal se: "Máte nějaké oficiální stvrzení svého práva?"

"Mám. Důstojník kaplan ze Třetího bataliónu mi to potvrdí."

"Výborně, právo je uznáno. Komu ji hodláte prodat?"

"Mysleli jsme na cechovního mistra Banniona. Měl v poslední době ""jaké ztráty ti skloúdržbářů."

Vrchní komoři souhlasně přikývl. "Výborné. Jestli v téhle amazon-("° Jtšťe xbyl nějaký vzdor, práce s Bannionovými lidmi to z ní brzy Dostane."

"Ale Basile, není škoda dát ji k té Bannionově chamradi? Takové hezké stvoření. Co kdybys tni ji koupil? Mohla bych si z ní vychovat, služku." Ta slova patřila ženě, jež dosud ještě nepromluvila. Mluvila velice opatrně. Janě připadalo, jako by se pokoušela napodobovat malou holčičku.

"Nebud' směšná," okřikl ji vrchní komoři podrážděně. "Nedovolím, aby ti dělala služku nějaká amazonka. A stejně ještě neviníc, nemá-li v sobě nějakou infekci. Jestli ano, bude lepší, když se to pozná na té Bannionově chátře."

Zena pokorně přikývla a mlčela. Pozornost vrchního komořího se nyní soustředila na vojáky, kteří uplatňovali vlastnická práva na čtyři minervanské muže. "Zjištění, že mají být prodáni jiným cechovním mistrům než ona, Janou otřásl. Vůbec se jí nechtělo rozloučit se s posledními, kdo zbyli z Minervy, i když to byli jen samí muži. Její vousatý "vlastník" si náhle začal klestít cestu davem a odváděl ji pryč a v tu chvíli pocítila, nekonečnou osamělost.

Dovedl ji do širokých dveří, nad nimiž byl nápis DEKONTAMINACE. V místnosti seděl za stolem bleďý muž se znuřeným výrazem v obličeji. U stolu ležela hromada šatstva. Když spatřil Janu, svítila v jeho očích jiskerka zájmu.

Chtivě si ji prohlížel. "Ale ale, copak to tady máme? Jednu z těch minervanských amazonek?"

"Jediná, co zbyla," odpověděl Tanith. "Ty ostatní si zvolily svržení. Kromě ní máme už jen čtyři muže."

"To je škoda," řekl na to muž za stoli a nesouhlasně při tom vrtěl hlavou. "A ke komu půjde tahle?"

"K Bannionovi. Do jedny z trupových čet."

Pobledlý muž se zašklebil. A nebyl to zrovna příjemný výraz. Čím víc se toho Jana dozvíдалa o Bannionovi a jeho lidech, tím větší strach dostávala. "Jak se jmenuješ?" zeptal se jí.

"Jana," zamumlala inu v odpověď.

"Tak se teď, Jano, vysvlékni. Všechno."

Pravě toho se celou dobu obávala. "Vy mě chcete -" a chvíli jí trvalo, než ze sebe to slovo vypravila - "znásilnit."

Oba muži si vyměnili pohled a pak se dali do smíchu. "To si zase tak nefandí, pozemšťanko. Myslíš, že jsme blázni? Bůh ví, jaké červ je v tobě zavrtanej," řekl opovrhlivě muž za stolem. "Já se jenom musím přesvědčit, jestli aspoň zvenku na tobě není nic závadného. Tak se hezky svlíkni."

Jana si tedy váhavě odložila suknici, vestu a pak i spodní prádlo. Kromě přirozených rozpaků se ještě obávala, že ji podrobí intimní prohlídce. Stále bolestně vnímala přítomnost bomby uvnitř svého těla. Připadalo jí, jako by se o něco zvětšila.

"Pane jo, koukni na ty svaly," řekl muž za stolem a povstal.

"Všechny ty arnazonky jsou - byly - takový," řekl Tanith rádoby znuřeně. "Ale tahle je menší, než byly ty ostatní."

Muž za stolem si ji stále znovu prohlížel od hlavy k patě. Janě se chtělo udělat dvě věci - dát mu pořádnou ránu a pak se vyvracet.

"Je to škoda mrhat tímhle na Bannionovy čističe," poznamenal k Tanithovi.

"To jo. Hele, já se ale musím rychle vrátit do služby, nemohl bys to tady trochu urychlit?"

"No, ne, že bych chtěl, ale že jsi to ty, vojáku." Mrkl na Janu a uchopil tyč s háčkem na jednom konci, nabral s ní její šaty a nacpal je do otvoru ve zdi za stolem. Pak zatáhl za páku vedle něj. Jana usoudila, že se její šaty teď nejspíše snášejí k zemi. "Tak a teď jdi do tamtěch dveří, holka, a pohyb," poručil jí a pokynul směrem k úzkým dveřím na druhém konci místnosti. Když Jana zaváhala, řekl: "No tak, hejbej se, nic se ti nestane. Tam ne." Zasmál se.

Jana opatrně přešla ke dveřím a otevřela je. Za nimi byla velká sprchovací místnost. V tu chvíli si oddechla, že se nepokusili ji prohlédávat. Mít status chorobami prolezlé divošky mělo své výhody.

Došla až pod jednu sprchu. Plná očekávání k ní vzhledla a v tu chvíli dostala do obličeje zásah proudem bílé, odporně zapáchající tekutiny. V očích páčila jako čert. Vyhrklý jí slzy a začala si protírat oči a přitom se potácela zpátky ke dveřím. Všechny sprchy chrlily tutéž odpornou tekutinu. Dostala se jí i do úst a Janě se chtělo zvracet. Nakonec došla až ke dveřím a vzala za kliku. Dveře byly zamčené. Začala do nich bušit. "Pusťte mě ven!" křičela. "Pomoc!" Kolem ní

houstla pára a dýchalo se jí čím dál hůř. Zhroutila se na kolena, začala kašlat a dávit se.

Najednou syčení trysek ustalo. Jana se se slzícíma očima rozhlédla kolem sebe. Bílá tekutina mizela kanálky v podlaze. Tělo jí však stále měla pokryté. Vstala a opět zkusila kliku dveří, ale dveře i teď zůstávaly zavřené. Trysky zase ožily, avšak tentokrát to vypadalo, že z nich opravdu stříká jen obyčejná voda.

Natáhla pokusně ruku pod jednu a trochu si lízla. Chutnala sice zatuchle, ale byla to voda. Vkročila tedy pod proud vody a vděčně ze

sebe smyla tu páchnoucí, pálivou bílou tekutinu. Když byla hotova, voda přestala stříkat a dveře se otevřely.

Vrátila se zpátky do první místnosti. Oba muži si ji se škodolibým úsměvem prohlíželi. Odplicla si na podlahu, aby měla čisto v ústech, ale také aby vyjádřila své pohoršení. "Vy spratci," řekla. "Proč jste mi to neřekli? Co to bylo za hnus?" Tanith k ní přistoupil a bezmyšlenkovitě ji rukou v rukavici udeřil přes obličej. Síla toho úderu ji srazila k zemi. "Zákon číslo jedna," řekl a hleděl na ni na zem. "Nikdy nesmíš být drzá k žádnému Nebeskému vojákovi ani k žádnému jinému Svobodnému muži. Se svým kolegama otrokama se můžeš bavit jak chceš, ale jestli ještě jednou svévolně urazíš Svobodného muže, skončíš jako dneska tvoje kamarádky. Jasný?"

Jana tiše přikývla a přitom si hladila pálící tvář. Z rozseknutého rtu jí prýštila krev. "To bílý byla jenom silná dezinfekce," pokračoval Tanith. "Oči a kůže tě budou pár dní pálit, ale přejde to bez následků." Pak se shýbl a pomohl jí na nohy.

Druhý muž, který se stále ještě šklebil, jí podal kupku oblečení. "Tohle-si vem na sebe."

Rozbalila hromádku a zjistila, že je to stejný pytlovitý oblek, jako viděla předtím. Začala se oblékat a přitom si zvědavě prohlížela spínací mechanismus na předním dílu pytle. Nevypadal moc funkčně, ale když k sobě jednotlivé konce přiblížila, sepnul se jako mávnutím kouzelného proutku. "Kolik je ti let, Jano?" zeptal se Tanith.

"Osmnáct."

Když byla hotová, položil jí ruku na rameno. "Tak, dobrý"? Ted si budeš moci prohlídnout svoje nový působiště. Tady strávíš celejch svých dalších sto osmdesát dva, nebo kolik, let jestli budeš mít štěstí."

7

První věc, která ji tu upoutala, byl silný zápach. Ještě nikdy nezažila tolik nemytých lidských těl pohromadě. A ostatní pachy, které se všude kolem hnuly, nebyly o nic příjemnější. Povšimla si také, že se po slaměných rohožích, které tvořily povrch "ulice", povalují hromádky zvířecího trusu. Nebylo jí jasné, proč je jednoduše uesposbírají a nesvrhnou k zemi.

Když tak kráčela za Tanithem, stále si musela připomínat, že se

opravdu nachází na palubě Nebeského Lorda. Kdyby totiž nebylo nízkého stropu nad jejich hlavami, ze kterého zářilo umělé osvětlení v intenzitě denního světla, mohla by si snadno myslet, že prochází hlavní ulicí nějakého lidnatého, ale neuvěřitelně špinavého města. Po obou stranách ulice, což byl, jak si uvědomila, jen velmi široký koridor, byla průčelí krámků i fasády rozličných staveb, okna a dveře hleděly do ulice. A byl to pěkně dlouhý koridor - Jana si připadala, jako by tudy procházeli už celé hodiny, ačkoliv si uvědomovala, že to může být teprve tak patnáct minut od chvíle, kdy s Tanithem vystoupili z oné malé, pohyblivé místnůstky, která je sem vynesla z dekontaminační sekce.

Její první poznání, jak žijí lidé na Nebeském Lordu, ji šokovalo. Žádná z jejich dětských představ o tom, jak to asi vypadá nahoře uvnitř vzducholodi, nepočítala ani v nejmenším s tak úžasným množstvím špíny a nejruznějšího svinstva, na které narážela ria každém kroku po místní "ulici". Kromě davů lidí v jednotlivých šatech - z nichž některé vypadaly skutečně jen jako špinavé hadry - tu bylo k vidění mnoho různých zvířat: kozy, prasata, kuřata a dokonce i ovce. Pobíhalo tu také množství dětí, k jejímu velkému překvapení rozličného věku, což znamenalo, že lidé žijící na Nebeském Lordu nemají pravidelná rodná období...

Jak tak procházeli, přitahovala Jana ihned pozornost okolí, většina reakcí však byla čistě negativní. Hodně mužů a také pár žen si z ní tropilo posměšky - nazývali ji "amazonkou", "pozemským červem", "pozemní lůzou", někdy ještě hůř. Jednou dokonce nějaký rozzlobený muž zastoupil Tanithovi cestu a chtěl vědět, jakým právem vede takového nemocemí prolezlého zeměplaza středem jejich města. Tanith významně položil ruku na jilec svého meče a vyzval jej, aby ustoupil z cesty. Muž poslechl, předtím však ještě stihl na Janu plivnout.

O něco později zase Janu xiplně došlo, když k Tanithovi přistoupila nějaká žena: "To dítě vypadá hladově. Můžu mu dát tohle, vojáku?" A podávala Janě veliké červené jablko. Janiny vnitřnosti se samozřejmě okamžitě začaly hlasitě ozývat, i když v ní to gesto na druhé straně vzbudilo podezření. Co když má to jablko něco v sobě? Co když je otrávené?"

Tanith pokrčil rameny. Jana si kvapně jablko vzala a zamumlala slova díky. Nejdříve si jablko podezíravě prohlédla, ale její žaludek rychle i>»zehual všechny pochybnosti a Jana se do něj hladově zakousla. Bylo šťavnaté a chutnalo opravdu skvěle. V tu chvíli se okamžitě přestala starat o to, zda jablko je či není otrávené.

Zrovna dojídala, když se Tanith nečekaně zastavil, až narazila do jeho zad. Chytil ji za zápěstí a zavrčel: ".Isme tady..."

Zastavili se před otevřenými dveřmi, nad nimiž stálo: CECH SKLO-ÚDRŽBÁŘU. Jana si uvědomila, že tohle může být její poslední šance uprchnout Tanithovi; přestože byla značně zesláblá hladem, stále si ještě byla jistá, že by ho mohla zneškodnit jediným rychlým, překvapivým úderem. Potíž byla v torn, kam by potom utíkala. Dalo se čekat, že by ji rychle znovu chytili a pak by následoval jen předlouhý pád k zemi...

A tak tedy dovolila Tanithovi, aby ji postrčil dveřmi do matně osvětlené předsíně. Dva muži se tam povalovali na nízké lavičce u zdi, zatímco třetí seděl z-a proutěným stolem. Všichni byli statní a na sobě měli černé obleky, opět jednoduché. Na rozdíl od všech obyvatel Nebeského Lorda, se kterými se Jana doposud setkala, byli tihle velmi snědí.

Muž za stolem odložil šálek, ze kterého pil, a vesele se zeptal: "Tak nám vedeš nového pozemského červíčka, Tanithe?" Tanith ji postrčil dopředu. "Jo."

Muž si Jarní změřil od hlavy až k patě stejně podrobně jako předtím jeho kolega v karanténě místnosti. Tentokrát

alespoň nebyla nahá, i když se jí zdálo, že jeho pohled proniká i pod šatstvo, až jí z toho naskočila husí kůže.

"Benny," řekl ten muž. "Vem je k šéfovi."

Jeden z těch dvou vstal z lavičky a pokynul jim, aby ho následovali. Jana si všimla, že jeho jediná zbraň je zřejmě jen malý kyj, pověšený na širokém koženém opasku. Vedl je krátkou chodbou ke dveřím, kterými prošli do velké místnosti plné hustého aromatického kouře. Všechny stěny zdobily tapisérie nevalné úrovně a téměř celá podlaha byla vystlána polštáři. Uprostřed místnosti seděl na hromadě polštářů nejtlustší člověk, jakého Jana kdy spatřila. Ve skutečnosti to byl jediný tlustý člověk v Janině krátkém životě v Minervě obezitu neznali. Odhadovala, že musí vážit alespoň dvě stě padesát liber. Obrovský háv zdobený barevnými vzory odhaloval masivní tukové vrstvy na břiše, prsou i stehnech a krk měl tak vypasení, že se prakticky nedalo mluvit o nějaké bradě.

A nebyla to jediná věc, která Janu v místnosti zaujala. Na kupce polštářů za tlust'ochem totiž klečela na první pohled nahá mladá dívka, která jemně masírovala, jeho mohutnou šíji. Teprve při podrobnější prohlídce si Jana všimla, že dívka má na sobě miniaturní bederní roušku vyrobenou z pár proužků kůže. Její nahota a poslušný výraz, se kterým se věnovala tlust'ochově krku, naplňovaly Janu pocity studu a odporu.

"Aha, ta amazonka!" vykřikl tlust'och hlubokým hlasem, když ji Ta-nith postrčil dopředu. "A jak tak na ni koukám, není špatná."

Z jeho rentgenového pohledu měla Jana hrůzu. Napadla ji otřesná myšlenka, že ji teď nechá také svléknout. K její velké úlevě se však jenom iichechtl a řekl Tanithovi: "Bude z ní dobrý skloúdržbář. Dají se sehnat ještě další amazonky?"

Tanith mu osvětlil události dne. Tlust'och nesouhlasně zamručel a pak sáhl pod jeden polštář a vytáhl malý kožený váček. Když s ním zatřásl, kovově to v něm cinkalo. "Tvoje dohodnutá cena, vojáku," řekl a hodil měšec Tanithovi. "A teď můžeš jít."

Tanith si měšec bez prohlížení zasunul do vaku u opasku. "Děkuju, cechovní mistře," řekl, otočil se a bez dalších slov odešel. Jana nebyla moc ráda, že odchází. Byl to sice on, kdo ji zaval, ale zároveň pro ni představoval jedinou spojovací nitku s jejím starým světem. Ustrašené si prohlížela tlust'ocha, kteří si z nádoby před sebou vytáhli jakýsi dřevěný předmět a začal jej cucat. K Janině překvapení se z jednoho konce začalo kouřit.

"Tak, amazonko," řekl tlust'och. "Doufám, že jsi spokojená se svým nynějším postavením a že tě ani nenapadne vymýšlet nějaký odpor. Věřím, že už tě poučili, jaké by to mělo pro tebe následky?"

Přikývla a snažila se přitom vypadat mímě.

"Dobrá. Zdá se, že bys mohla být platnou posilou. Nerad bych o tebe moc brzy přišel. Dávej si pozor na to, abys poslouchala všechny mé mužské otroky. Jestli někdy uslyším, že vymýšlíš nějaké ty minervanské nesmysly, dám tě hned zbičovat. Ted žiješ v mužském světě, amazonko, tady nemají ženský žádnou moc." Najednou se zasmál. "Teda, ne že by moje poslední žena někdy tohle uznala."

Druhý muž se začal smát s ním, ale okamžitě přestal, když tlust'och zase zvažněl. "Hmmm, zdá se, že taková šťavnatá boubclinka by mohla způsobit mezi otroky nějaké problémy. Až ji povedeš do ubikací, Benny, radši taní chvíli počkej a dohlídni na to, až se o ni budou dohadovat. Snaž se to zařídit tak, aby z toho bylo co nejmíň problémů."

"Rozumím, šéfe."

V tu chvíli začala Jana litovat, že nešla s ostatními sestrami zpátky do klece. Teď už nebylo pochyb, že se má stát ukáječin nástrojem nějakého zvířecího mužského otroka. Nebude mít jinou volbu než bránit «, což dříve nebo později stejně skončí její smrtí. Čím dříve se naskytne příležitost použít bombu, tím lépe.

Tlust'och se opět natáhl k nádobě, ze které předtím vzal svůj kouřící předmět. Tentokrát však vytáhl krátkou kovovou tyčku. Jeden její konec ve tvaru hvězdy byl dorada rozpálený. Tlust'och si povzdychl: "Je mi to líto, ale než odejdete, musíme ještě přistoupit k takové jedné nepříjemnosti, amazonko. Pojď sem a klekni si."

Janě bylo hned jasné, o co mu jde, i když nevěděla přesně, na jaké místo jejího těla to má být, a proto instinktivně couvla. V tu ránu ji uchopila silná ruka za zátylek a zastavila jí v pohybu.

Tlust'och zakroutil hlavou, až se jeho tučná brada otrásla, a smutně řekl: "To se nikdy nesmí stát, děvče, že bys mě neposlechla. Budu ale shovívavý, protože jsi nová. Benny, jenom ji tím ohnivým bičem trochu polechtej, prosím."

A než se Jana vzpamatovala, spatřila koutkem oka, jak jí ten muž přiložil k pravé ruce to, co předtím považovala za kyj. Ihned poznala, že se mýlila. Každá nervová buňka v jejím těle jako by náhle vzplanula. Muka, jaká v tu chvíli prožila, se vymykala všemu, co dosud poznala. Něco takového snad ani Matka Boží ve svém světě nemůže dovolit. Mohla jen křičet a křičet...

A pak bylo po bolesti a ona klečela a zvracela na podlahu. Cítila, že se také pomočila. Teď jí však bylo všechno lhostejné, vnímala jen to, že ta krutá bolest už pominula. A když ji hned nato Benny přivlekl k tlustochovi a ten jí hbitě přitiskl na tvář vypalovací železko s koncem ve tvaru hvězdy, ani nehlesla. Jen hleděla do prázdných očí dívky, která neustávala v masírování tlust'ochova krku dokonce ani při cejchování. Jana už ji teď plně chápala. Klidně by okamžitě přijala její osud, jen aby už nikdy nemusela pocítit dotek té černé věčičky.

Tlust'och železko vrátil do nádoby. "Tak, a teď jsi označená jako otrok. Na celý život. Jako ona. Podívej." Ukázal na dívčinu tvář. Jana si teprve teď povšimla malé černé hvězdy na její pravé tváři. Pomyslela si, že to ani nevypadá tak špatně. "Na Nebeském Lordu můžeš vstupovat a pohybovat se jen tam, kde najdeš stejné označení, jako nosíš saina -černou hvězdu," pokračoval tlust'och. "Jestli tě někdo někdy najde jinde, víš, co tě čeká. Jasný, amazonko?"

Rychle přitakala, protože měla strach, aby jej znovu nerozzlobila.

"Dobře. Teď ji tedy, Benny, odved' do ubikací otroků."

A když ji Benny zvedal na nohy, tlust'och ještě dodal: "A jestli se ukáže, že jsi čistá, což doufám, mohli bychom se my dva poznat o hodně líp. Chtěla bys?"

Jana polkla a řekla: "Ano, jistě." Nahá dívka v tu chvíli projevila první známku nezávislého myšlení zamračila se na Janu. Tlust'och se zasmál a propustil je gestem své zavalité ruky. Benny Janu rychle vystrčil ven z místnosti. Když

mrkla dolů, ke své úlevě zjistila, že ta černá hůlka se mu už zase houpe u pasu.

Vedl ji úzkou chodbou, spíše tunelem. Byla velmi špatně osvětlená a silné to v ní páchlo. Musela jít trochu sehnutá, aby se hlavou neudeřila o strop. Nedošli moc daleko a Jana před sebou spatřila obrovskou krysu. Pozorovala je bez jakýchkoli známek strachu a teprve když se k ní přiblížili skoro na dosah, zalezla do díry v podlaze.

Konečně se chodba rozšířila a trochu se rozjasnilo. Přišli na jakési rozcestí rozdělovala se na několik dalších chodeb do různých směrů, jedna vedla přímo dolů. Z ní vycházel zvuk chraplavých mužských hlasů a linul se odtud strašlivý zápach.

"Tak, slez tam," poručil Benny a pokynul k žebříku, který vyčníval z té díry. Jana uposlechla a Benny se pustil hned za ní. Zanedlouho prolezli stropem do úzké, ale velmi dlouhé místnosti. Jana na moment zaváhala, když zjistila, že se pohledy všech lidí upřely na ni. Místnost naráz ztichla, až pak nějaký mužský hlas hlasitě zakřičel: "No tak se neupejpej, zlato. Pojď hezky sem k nám!" Následoval výbuch všeobecného veselí a další poznámky k její osobě. Jana okamžitě zastavila sestup a chystala se vylézt zase nahoru, ale Benny jí v tu chvíli zasadil do temene tvrdou ránu podpatkem, takže jí nezbylo než pokračovat dolů.

Hlahol se ještě trochu utišil, když obyvatelé té dlouhé místnosti spatřili ve stropním otvoru Bennyho, ale jakmile slezla Jana až dolů, řev a smích okamžitě propukl znovu a v tu chvíli se ocitla v samém středu davu mužských těl. Zhrozila se, že tady snad bude jedinou ženou, ale pak si všimla na okrajích shluku několika dalších žen. Z jejich výrazů vyčetla, že nejsou jejím příchodem zdaleka tak nadšené jako muži.

Ulovilo se jí, když za ní Benny sešplhal a vyčistil prostor kolem nich tak, že jednoduše vytáhl černou hůlku z opasku a zmáčkl tlačítko na rukojeti. Hlahol se znovu utišil. Pak se ozval jeden muž: "Hej, Benny, co to máš za kuřátko?"

"Je z toho amazonského města, co jsme včera převálovali," odpověděl mu Benny vesele. "A vedu ji pro vás..."

Následoval další výbuch smíchu, až Jana ustrašeně couvla. Aby se utišili, Benny zdvihl černou hůlku. "Ted jde ale o to, vy bando metařská, že šéf vůbec nestojí o to, abyste se tady kvůli týdle malý amazonce

nějak svátili. Loni vás hromada chcipla nebo se zmračila v pitomech šarvátkách, a to se šéfovi vůbec nelíbilo. Máte pro něj velkou cenu a nerad zbytečně přichází o svůj majetek, jasný?" Po těch slovech se rozhlédl po tvářích pozorně naslouchajících mužů.

Ze všech stran se ozývalo souhlasné mručení. Benny pokračoval: "Fajn, takže to uděláme v poklidu. Všichni, kdo si myslíte, že byste si zasloužili tenhle kus, ruce nahoru."

Ve vzduchu se rázem ocitl les rukou následovaný dalšími salvami smíchu. Benny se zamračil. "Helejte, nemůžu se tady s váma zabíjet celý den, tak to laskavě neprotahujte." Ukázal hůlkou na muže stojícího skoro přímo před ním. "Co ty, Barthe! Proč ty zvedáš ruku? Máš přece už dvě ženské. Na co potřebuješ další?"

Barth, hromotluk s ohromným plnovousem, se zašklebil: "Na co bys takřek?"

Další smích. Dokonce i Benny se na moment usmál, ale úsměv ihned zase nahradil zakaboněný výraz. "Dej ruku dolů, Barthe," poručil. "A s ním všichni další, kdo mnáte aspoň jednu svou ženskou, i když si třeba myslíte, že byste snesli rezervní."

Váhavě a velmi pozvolna část rukou zmizela. Stále jich však ještě dost zbývalo. Bylo zřejmé, že v otrockých ubikacích žije o mnoho více mužů než žen. Tehdy si Jana poprvé povšimla muže stojícího stranou od ostatních. Opíral se o zeď vedle dvou žen, které po Janě šlehaly nepřátelskými pohledy a něco si štěbetaly. Měl ruce složené na prsou a prohlížel si ji jakoby bez zájmu. Upoutal hned její pozornost, jednak proto, že neměl vousy, ale hlavně tím, že jeho hlava byla také úplně holá.

Dlouho si jej však nepřehlížela a už byla zase nucená vnímat okolní dění, když k ní vykročil jeden z mužů, chňapnul ji za levou hýždí a nešetrně stiskl. "Si jenom prohlížím zboží," protestoval, když ho Benny ohnivým bičem odháněl. "Nedá se vůbec poznat, jak pod tím overalem vypadá. Proč jí to nenecháš sundat, Benny?"

Po místnosti se okamžitě rozlehl souhlasný šum. Nezdálo se, že by byl Benny tím návrhem dvakrát nadšený. Zamračil se, přešel pohledem jejich tváře a pak se v jeho výrazu objevilo náhlé rozhodnutí. Ukázal hůlkou a zvolal: "Hej ty, Bunchere! Pojď sem!"

Dav se roztoupil před obrovským hromotlukem, který před Bennyho předstoupil. Měl neobvykle dlouhou dolní čelist a vzhledem a pohyby připomínal Janě šimpanze. "Co je, Benny?" zeptal se hlubokým hlasem.

"Ty už vlastně nemáš ženskou, vid'? Jak se tenkrát ta tvoje jaksetovlastnějmenovala svezla dolů, když se jí přetrhlo zajišťovací lano..."

"Buncher ho stejně přefíz sám," ozval se někdo a zachechtal se.

"To ne!" zakřičel zlostně Buncher a ihned se otočil, aby zjistil, kdo ho tak obvinil.

"To už je teď jedno!" vyštěkl Benny. "Říkal jsem váni, že nemám čas trávit tady s váma celý den. Bunchere, bereš ji?"

Okamžitě se ozvaly protestné výkřiky. Benny významně zamával ve vzduchu bičem a řekl: "Vám by to domlouvání trvalo celou věčnost, vy idioti, tak jsem to musel udělat za vás. Amazonka je Buncherova. Jestli máte nějaký připomínky, tak si s nima jděte za šéfem." Pak se znovu otočil k Buncherovi. "Předpokládám tedy, že o ni máš zájem, Bunchere?"

Jana pohlédla na hromotluka a v tu chvíli v ní byla už jen malá dušička. I on na ni zíral tupým pohledem. Oči průměrného šimpanze v sobě zcela jistě měly víc inteligence. Pomalu pokývl. "Jo, беру ji."

"Fajn," řekl Benny a postrčil Janu k němu. Buncher ji chňapnul ohromnou tlapou za ruku a zašklebil se na ni. Ozval se aplaus, strhl se velký řev a sem tam byly z davu slyšet i různé obscénní komentáře. "A vy ostatní teď pěkně nechte ten šťastnej páreček o samotě," poručil Benny. "Jestli se dozvím, že jsou tady nějaké problémy, jsem tu hned zpátky a viníci si budou moct vychutnat pěknou dávku z ohnivého biče." Po těch slovech rychle vyšplhal zpátky po žebříku. Jana ještě jednou pocítila osamělost, i když se Bennyho a jeho ohnivého biče bála mnohem víc než Tanitha.

"Tak pod, pudeme," vyzval ji opičák zvaný Buncher. Hnal ji před sebou smějícím se dávením napříč celou dlouhou místností. U zdi zahlédla řadu otevřených pecí. Na většině stály kouřící hrnce, v jedné se opékalo na rožni sele. Její

odpor ještě vzrostl. Jak se obávala, byli obyvatelé Nebeského Lorda masožravá...

"Koukejte zmizet!" zařval najednou Buncher a prudce se otočil, takže jí skoro vytrhl ruku z těla. Jeho slova patřila skupince, která je následovala. Smáli se sice a pokřikovali nadávky, ale když ji Buncher táhl dál, stačila si Jana všimnout, že se tiž dál neodvážili.

Ušli ještě pěkný kus cesty, než se nakonec dlouhá místnost najednou zúžila, protože po obou jejích stranách začínaly řady provizorních pokojíků z nejrůznějších materiálů, převážně však slátané z pestrobarevných kusů látek. Jana usoudila, že to už asi budou buňky jednotlivých otroků a Buncher jí dal za chvíli za pravdu, když se před takovou jednou kóji zastavil a odhrnul závěs, který zakrýval vstup. "Dovnitř," poručil a postrčil Janu takovou silou, že neudržela rovnováhu a rozplácla se na špinavé slaměné rohoži. Vedle ní zakvokalo kuře a dalo se na kvapný ústup. Jana se rozhlédla koleno sebe. Místnostka byla velká asi osmkrát deset stop. U jedné stěny ležela špinavá matrace. Kromě ní se tady nacházel už jenom jeden větší kus nábytku byla to obrovská proutěná bedna opatřená visacím zánikem. Podlaha místnosti byla vystlána špinavým nádobím, nepranými oděvy, kusy kostí a všemožnými odpadky. Zápach, který se odsud linul, byl skutečně odporný.

Buncher pustil závěs, který překrýval vchod, a na chvilku se podezíravě zaposlouchal do zvuků přicházejících zvenčí. Pak přešel k Janě a postavil se nad ní. "Jsi hezká. Líbíš se mi," řekl jí prostým oznamovacím tónem.

Jana vstala. V jeho očích zahlédla jiskřičku světla a věděla, co to znamená. Tentokrát už nešlo žádným způsobem odvrátit to, co muselo přijít. "Ty se chceš se mnou milovat?" zeptala se jej roztřeseně.

Zamračil se. "Milovat...?" Pak se jeho výraz zase; rozjasnil. "Jasně, jasně, budeme se milovat." Natáhl se po ní.

Jana o krok ustoupila. "Co když řeknu, že nechci?"

Ted' se zatvářil silně zmateně. "Eh? Já nevím..." Znovu po ní vztáhl ruku. Tentokrát necouvla. Jedna z jeho svalnatých rukou ji uchopila za rameno, druhá se začala prodírat do jejího výstřihu. Přikročila k němu a pravým kolenem iio vši silou koplá do slabiny. Stačil jen heknout a pak se chytil za postižené místo. Tvář měl zkroucenou bolestí i překvapením. Jak se tak sehnul, udeřila ho ještě pěští do hrudníku nekaní nad srdeční krajinu a pak se uvolnila z jeho nyní značně oslabeného stisku. Padl na všechny čtyři na podlahu a neustále vyl a sténal. Rychle se okolo něj prosmýkla, ještě jej z boku nakopla do žaludku a poté se celou paží rozmáchla, aby mu mohla zasadit, jak doufala, smrtelnou ránu do zátylku. Avšak než se k úderu dostala, její ruku náhle někdo pevně zezadu uchopil.

Dolehl k ní pobavený hlas: "Dobrá práce, malá amazonko, ale to, co děláš, není moc chytré."

8

Rychle se otočila. Byl to ten plešatý muž, který jí předtím padl do oka. Stále svíral její zápěstí, ale usmíval se na ni. Přes všechno překvapení

a vztek z jeho náhlého zjevení si Jana ke svému velkému údivu všimla, že jeho oči mají rozdílnou barvu. Jedno bylo modré, druhé zelené.

Druhou rukou se rnu se zaťatými prsty ohnala po hrdle. Další, co byla schopna postřehnout, byl fakt, že už jí ted' drží obě zápěstí. Nevypadal na žádného svalovce a nebyl ani o mnoho vyšší než ona, ale musel být o hodně silnější, než se zdál.

"Uklidni se, malá amazonko, a zkus zase na chvilku používat hlavu," pokračoval jernně. "Třeba ti to dojde. Věříš mi, ne?"

"Tobě?" zasyčela opovržlivě. "A proč bych ti měla věřit?"

"Protože jsem, aspoň prozatím, tvoje jediná naděje na další přežití." Povolil stisk její levé ruky. "Pustím i druhou, když mi slíbíš, že nebudeš zkoušet nič napadnout nebo dokonce provádět něco tak pošetilého jako prchat. Jasný?"

Po malé odmíce zdráhavě přikývla. Uvědomila si, že pro tento okamžik nemá jinou volbu. "Fajn," řekl a uvolnil sevření. Pak přešel k Bun-cherovi, kteří se ještě stále svíjeli na všech čtyřech a chroptěli, a pomohl niti na nohy. Když se Buricherův bolestný pohled zaměřil na Janu, jeho tvář se zkřivila zuřivostí. "Já... já ji zabiju!" vykřikl a chtěl proti ní vyrazit, ale holohlavý muž jej s minimálním úsilím - jak se zdálo zadržel na místě. Jana si v duchu potvrdila svůj první dojem. Opravdu byl silnější, než vypadal.

"Klídek, Bunchere," varoval ho a dovedl jej k matraci u zdi a posadil ho na ni. "Zkus ji zabít a Bannion srto pak vyřídí s tebou."

Buncher, který se stále ještě držel za slabiny, šlehl po Janě nenávislným pohledem. "Oukej, tak ji nezabiju... Jenom jí zpřerážnn všechny hnáty."

"Fajn, jsem rád, Bunchere, že už začínáš trochu používat svou fantazii," pokračoval holohlavý muž lehkým konverzačním tónem. "Ale když to ještě trochu promyslíš, zjistíš, že výsledek by byl úplně stejný. Sklóúdržbář, který nemůže chodit, je Bannionovi k ničemu. Ne ne, já mám lepší nápad. Přenech mi tu amazonku."

"Cože?" Buncher se k němu otočil a oči se inu podezíravě zúžily na malé šterbinky.

"A proč?"

"No, vy se přece k sobě zjevné nehodíte, ale já mám na druhé straně « takovými ženami bohaté zkušenosti. Vím, jak na ně. Neboj se, brzy ulomím i tuhle, ale bez toho, abych jí lámal tělo. Bude přitom schopná pracovat pro Banniona."

"Zkus si to a já tě zabiju," vyhrkla. Jana vztekla na holohlavce.

"Drž hubu," prohodil k ní, aniž by jí věnoval pohled, a pokračoval v řeči. "No tak, Bunchere, co ty na to?"

Buncher zakroutil hlavou. "Ani náhodou, Milo, Benny ji dal mriř, tak bude moje."

Muž, kterého Buncher oslovil jako Mila, si povzdychl. "Ale to není od tebe šťastné rozhodnutí, Bunchere, protože já si ji беру. A klidně i bez tvého požehnání." Posadil se vedle něj na matraci a objal obra koleno ramen. Buncher se rychle snažil vyprostit se. Vypadal vystrašeně. "Nezkoušej na mě žádný ty své finty, Milo. Znáš tě..."

Milo se na něj smutně pousmál. "To tedy nevím. Ale neboj, Bunchere, žádné finty nebudou. Všem prostě říkej, že s tou aniazonkou byly takové potíže, že jsi mi ji radši dal."

"Ne," trval Buncher na svém. Mezitím se stále neúspěšně snažil dostat z Milova objetí.

"Buď rozumný," pokračoval Milo tónem klidným, tichým. "Udělej, jak ti říkám, a máš to u mne. Víš přece, že to něco znamená, ne? Na druhé straně, Bunchere..." Milovo sevření zesílilo. Buncher sebou škubl. Jana viděla, jak bledne a na tučném krku mu postupně vystupují žíly. "Ty jsi čaroděj!" vyhrkl. "Všichni tě... nenávidí. Jednoti tě dostanem... to uvidíš..."

"Víš, kolikrát už jste se zkoušeli? Třikrát jste mi přefízli lano a pořád jsem tady, co, Bunchere? Ani jed v jídle nefungoval, a to už ani nemluvíni o tom naivním Bronského pokusu na záchodě..." Milo zavrtěl hlavou v ironické lítosti. "To by mě zajímalo, jak asi skončil starý dobrý Bronski. Ale dost nostalgie, vraťme se k věci." Jeho sevření opět zesílilo. Jana slyšela, jak v Buncherovi něco ruplo. Bolestně zakvičel a honem začal ochotně přikyvovat. Milo povolil. Buncher si od něj kvapně odsedl a schoulil se, jako by mu byla zima.

"Vem si ji, jen si ji vem..." mumlal, aniž by se na Mila podíval.

Milo se na něj usmál a i Jana se v duchu otřásla, jak z toho úsměvu byla cítit špatnost a až nelidský chlad. Možná, že měl Buncher pravdu ten člověk třeba opravdu je čaroděj.

Milo pokračoval: "A ty potvrdíš, když se tě někdo bude ptát, žeš mi ji vydal z vlastní vůle'."

"Jo, potvrdím. Přisahám."

"Hodnej kluk."

Milo ho povzbudivě poplácal po ramenou. Buncher sebou už při jeho doteku škubl, jako by jím projel elektrický proud. Milo se napřímil a usmál se na Janu. "Tak, a můžeme jít."

"Já s tebou nikam nejdu," zareagovala ihned Jana.

"Ty tu chceš zůstat? S ním?" ukázal Milo na zkoprnělého Bunchera, který stále ještě se svěšenou hlavou koukal do země, ruce kolem ramen.

"Ne, ale určitě nechci nikam jít s tebou."

Povzdychl si a pak se jí zeptal na jméno. Řekla mu je. "No tak, Jano, buď rozumná. Nemáš jinou šanci, než mi věřit. Jsem tvoje jediná naděje na přežití. Už jsem ti jednou zachránil život. Kdybys tady před chvílí Bunchera zabila, ostatní by tě roztrhali na kusy. A to doslova."

"Proč mi ale chceš pomáhat?"

"Protože ty můžeš pomoci mně."

"Jak?"

"To spolu můžeme probrat ve větším soukromí. Pojď." Podal jí ruku. Po dlouhém zaváhání Jana řekla: "Dobrá, jdu s tebou, ale varuju tě: jestli na mě vztáhneš ruku, zabiju tě."

Usmál se. "Inu, dlouhodobé vztahy už byly navázány i za ještě méně romantických okolností." Tvářil se, jako kdyby právě řekl něco vtipného, ale Janě pointa jeho žertu unikla.

Jeho vlastní komůrka byla skoro až na konci řady. S Buncherovou se vůbec nedala srovnávat. Měla dokonce i nábytek. Postel, malý stolek a židli; všechno solidní proutěné výrobky. Matrace na podlaze byla relativně čistá a okolo se nepovalovaly žádné zbytky potravy. Na "stěnách" byly dokonce, jakési malby. Visely na rákosových tyčkách, které tvořily konstrukci pro zavěšení látkových přepážek. A byly to zvláštní malby. Ty divoké směsice barev jako by formovaly nějaký obrazec, Jana však nemohla přijít na to, co jí připomíná. Měla pocit, jako kdyby si něco prohlížela jen koutkem oka.

Milo se posadil na proutěnou židli, která hlasitě zapraskala, a pokynul jí k posteli. Opatrně se posadila a nepřestávala jej při tom podezíravě sledovat.

"Klidně si udělej pohodlí," řekl jí. "Nehodlám se na tebe vrhnout a servat z tebe šaty."

"To je jasné. Kdybys něco takového zkusil, nedožil by ses večera." Pronesla svou hrozbu s falešnou jistotou. Po událostech v Buncherově místnosti jí bylo jasné, že by proti němu byla bezmocná.

Zřejmě měl na věc stejný názor, protože vypadal velice pobaveně. Pak řekl: "Ty ubohá malá amazonko, tys musela vytrpět svoje. Na hlavě"

máš ošklivý šrám a na tváři pěknou modřinu. Kdo ti to udělal? Vypadají čerstvě."

Vyprávěla mu, jak ji ten Nebeský voják udeřil. Milo si soucitně povzdychl. "A žádná další zranění, kromě těch viditelných?" zeptal se ještě.

"Jenom sekance na rukou a nohou, ale ty už nekrvácejí."

"A co uvnitř? Nemáš bolesti nebo nějaké jiné příznaky?"

"Bolí mě žaludek," připustila. "Od té doby, kdy se mně Benny dotkl tou hůlkou, co z ní prýští bolest."

Milo se zachmuřil. "On na tebe použil ohnivý bič?"

"Ano. Bylo to strašné. Co je to zač? To jsou nějaké čáry?"

"Svým způsobem." Přejel si jednou rukou po holé hlavě, jako by si chtěl rozčísnout vlasy. "Heledse," řekl, "vím toho docela dost o medicíně. Kdybys chtěla, mohl bych tě prohlédnout."

Ostražitost, která byla trochu uspana jeho klidným jednáním, se i-hned zase probudila. "Říkala jsem ti, že se mě ani nedotkneš. Pod žádnou záminkou,"

"No dobrá, dobrá," řekl rychle a zvedl přitom obě ruce, jako by chtěl odvrátit nějaký neviditelný úder. "Zapomeneme na to, oukej? Pojďme se radši bavit o jídle a pití. Máš žízeň? Kdy jsi naposledy něco jedla?"

Měla žízeň a velký hlad. Váhavě to Milovi přiznala. Ten přešel k proutěné truhlici, podobné jako u Bunchera, a otevřel ji. Vyňal odtud polní láhev a hodil ji Janě. Byla zpoloviny plná vody. Dychtivě se z ní napila.

"Bohužel k jídlu tu nemám nic čerstvého," řekl jí, když se chvíli v truhlici přehraboval. "Co takhle nasolené sušené hovězí?"

Odložila láhev. "To je maso?"

Překvapeně si ji změřil. "Neříkej, že jsi vegetariánka."

"Samozřejmě, že jsem. Všichni Minervané jsou..." Odmlčela se. Na chvíli úplně zapomněla, že Minerva už neexistuje. Znovu zřejmě vycítil, na co myslí, protože mírným hlasem rychle přeskočil: "Mám tam nějaké sušenky. Jsou celkem výživné. A není v nich žádné maso." Hodil jí malý balíček. S očima zalitými slzami rozbalila mastný balíček a vzala si jeden keks. Byl jen hrubě vytvarovaný, ale vcelku chutný.

Když se pouštěla do druhého, Milo se zeptal: "Vadilo by ti moc, kdybych začal mluvit o tom, co se stalo?"

Zavrtěla hlavou. "Naopak."

"Nejdřív mi tedy řekni něco o Minervě. Musím říct, že vím skutečně jen minimum o jejím posledním vývoji; znám jenom její historické

kořeny. Překvapuje; mě však, že pořád mluvíš klasickým Američanem. Určitě bych čekal, že už budete mít touhle dobou své vlastní feministické nářečí."

Zamračila se na něj. Jen málo z toho, co říkal, jí dávalo nějaký smysl. Ještě netušila, že v příštích měsících se v takových situacích ocitne velmi často. "Historické kořeny Minervy...? Co tím myslíš?"

"Ty nevíš, jak vznikla Minerva?"

"Samozřejmě, že vím. Když Matka Boží ztrestala Muže starých časů za to, že zničili celou Zemi, založila Minervu, aby mohly být ženy konečně opravdu svobodné."

Milo na ni pohlédl a tiše pronesl: "Ježíši Kriste."

"Co?"

"Na torn nezáleží. Vysvětlím ti to jindy. Vy jste neměli v tom vašem městě vůbec žádné historické knihy?"

"Knihy?" řekla Jana nechápavě.

Povzdychl si. "Nojo, plané naděje. Plísne musely všechen papír zničit už daleko dřív. Ale co jiné záznamy? Elektronika. Počítače. Neměli jste nějaké počítače?"

"Nevím, co je počítač, ale v Minervě jsme neměli žádné Mužské nečisté přístroje."

"Takže ty nevíš o ničem nic." Nevěřicně potřásl hlavou. "Panebože, ty jsi ještě nevinnější, než vypadáš."

Nebyla si úplně jistá, ale tušila, že to byla narážka. "A jak si tedy ty myslíš, že vznikla Minerva?" zeptala se ho nevrle.

"Já si to nemyslím, já to vím. Byl to jeden ze států staré Ameriky. Nebo to spíše byl jeden z hlavních států, ve které se stará Amerika rozpadla během Genetických válek. O těch jsi asi něco slyšela, ne?"

"Samozřejmě."

"Ale o Spojených státech amerických jsi ještě neslyšela?"

To připustila.

"Amerika," začal vysvětlovat, "byla kdysi velká říše. A s další stejně silnou mocností, Sovětským svazem, vytvořila mocné spojení - So-větsko-americkou alianci která prakticky vládla celému světu více než padesát let jedenadvacátého století." Odmlčel se a pohlédl na Janu. "Říkati to něco?"

"Ne," odpověděla pravdivě.

Milo si povzdychl, ale pokračoval dál. "Nakonec ale tahle aliance skončila a obě velmoci se začaly rozpadat na řadu menších samostat-

ných států. Minerva byla právě jedním z nich a byla poměrně velká. Uvnitř Minervy existoval ještě menší stát, který byl vysloveně feministický, ale celá Minerva dovolovala občanství i mužům. Byl v tom jen jeden háček - chtěl-li se muž stát Minervanem, musel se dobrovolně podrobit kompletní genetické modifikaci těla i mozku. Toto genetické "přeprogramování" zmírnilo - i když ne úplně vymýtilo - některé nevídané mužské vlastnosti. Jedna ze změn také spočívala v torn, že muži byli o něco menší, zatímco ženy byly stejným způsobem změněny na větší. A tak byla rázem přirozená fyzická nadřazenost mužského pohlaví - a tedy zároveň příčina tradičního vykořisťování a ponižování žen muži v celé historii lidstva vy-" ustal v řečnění.

Jana zívala.

Milo se zeptal: "Tebe nezajímá původ Minervy?"

"Takhle přece Minerva vůbec nevznikla. To, co říkáš, jsou samé nesmysly."

"A ty řečí o Matce Boží, která Minervu vlastnoručně založila, to podle tebe nejsou nesmysly?" zeptal se Milo pobaveným hlasem.

"Samozřejmě, že ne."

"Jestli je to ale tak - že Matka Boží založila Minervu, aby mohly ženy být opravdu svobodné - jak tedy vysvětlíš tohle?" Ukázal rukou dokola. "Stovky let byla přece Minerva spolu s dalšími pozemskými komunitami pod nadvládou Nebeských Lordů. Tomu tedy já svoboda neříkám. Jako by vás ta vaše bohyně pěkně vypekla."

"Ona není naše bohyně," protestovala Jana rozčileně. "Ona je jediná pravá Matka Boží, stvořitelka všeho. A nedala Minervě absolutní svobodu -- Nebeské Lordy ponechala jako symbol Mužského zla, abychom nikdy nezapomněly na jeho všudypřítomnost."

"Jako symbol," bručel Milo. "Včera ten symbol rozmetal vaše město tak, že z něj nezbyl kámen na kameni."

Jana sebou trhla.

"To mi nemusíš připomínat."

"Je mi líto, ale jenom se tě snažím přesvědčit. Vaše Matka Boží asi zvolila dost extrémní demonstraci, aby vás upozornila na Mužské zlo. Řekl bych, že vás moc nepřežilo."

Jana sklonila hlavu. "To ne," řekla zdrceným hlasem. "Já jsem jediná. Tedy jediná žena. Na palubě jsou ještě čtyři minervanští muži..." Skryla tvář do dlaní a rozplakala se.

Milo trpělivě vyčkal a teprve po chvíli řekl: "To není tak jisté, jestli

jsi jediná žena, co přežila. Nebeští vojáci nejsou neomylní. Určitě jich při prohledávání ruin pár přehlédli."

Odtáhla ruce z obličeje a zahleděla se na něj. "Myslíš?" zeptala se s novou nadějí v hlase.

"Řekl bych, že je to vysoce pravděpodobné. A ještě jedna věc tě může hřát - vaše Minerva nebyla jedinou toho druhu."

Hleděla na něj v tu chvíli úplně zmateně. "O čem to mluvíš?"

"To jsi nevěděla? Není jen jedna Minerva. Vím ještě nejméně o jednom městě skoro stejné velikém, jako bylo to vaše, které je pod správou Lorda Panglotha. Jmenuje se také Minerva a leží ani ne čtvrt dne letu na východ odtud. A slyšel jsem, že minervanských komunit existuje ještě víc." Opřel se o opěradlo židle a usmál se jejím šokovanému výrazu.

"Takže vidíš, že zdaleka nejsi tak opuštěná, jak sis myslela."

9

Veřejné záchodky byly skutečně tak otřesné, jak ji Milo předem varoval. Byla to dlouhá, odporně zapáchající místnost s řadami špinavých umyvadel, pisoárů a sedacích záchodů v kabinkách bez dveří. Naštěstí zde byla, když Jana vstoupila, jen jedna osoba, a to ještě žena, která vycházela z jedné buňky. Věnovala Janě jen jeden krátký pohled a rychle vyšla ven.

Když se žena vzdálila, vešla Jana do jedné kabinky. Byla nervózní. Doufala, že Milo dostojí svému slovu a zůstane stát ti vchodu na záchodky. Řekla mu, že si zásadně nepřeje, aby ji nějaký muž viděl nahou což byla pravda - ale navíc si konečně hodlala vyndat zápalnou bombu z těla. Už by ji v sobě prostě déle nesnesla, bylo to příliš nepohodlné.

Rychle ze sebe svlékla jednoduchý pytlovitý oblek. Nahota ji znervózňovala připadala si hned mnohem zranitelnější.

Rychle bombu vyňala. A pak, když se mohla konečně usadit, aby se vyprázdnila, rozbalila balíček a začala jej zkoumat. Dokud ho měla v těle, připadal jí nesmírně veliký, ale teď, když ho tak potěžkávala v dlani, zdál se jí až směšně malý na úkol, který by měl vykonat. Povzdychla si a vložila bombu do jedné z mnoha kapes svého obleku.

Přes všechny obavy, co přinesou další okamžiky na Nebeském Lordu, se jí nyní nálada o hodně zlepšila. Milovo sdělení o dalších Minervách

znamenalo rozhodující zvrat. Zpočátku mu dlouho nemohla uvěřit. Nechtělo se jí připustit, že by v její Minervě vůbec nikdo neměl ani tušení o jejich existenci, ale Milo hovořil velice přesvědčivě. "Říkal jsem ti přece, že Minerva původně zaujímal velkou plochu. A jak zamoření postupovalo dál a dál, Minerva se začala, stejně jako ostatní státy, štěpit na jednotlivé izolované fragmenty. A jak si tak představuji vaši minervan-skou nedůvěru v jakékoli "nástroje zla", ustala nejspíš komunikace mezi těmito osadami už velmi dávno."

Myšlenka, že někde existuje jiná Minerva, i když obývaná samými neznámými lidmi, Janu hřála. Nějak se tam musí dostat... jednou. Avšak nejdřív musí splnit svůj úkol - zničit Lorda Panglotha, a proto to tady musí přežít tak dlouho, až se jí naskytne vhodná příležitost.

Vedle záchodu čněla z podlahy ošoupaná páka. Když odcházela, zatáhla za ni a očekávala, že se záchod spláchne.

Místo toho se z mísy ozvalo zasyčení vzduchu. Zjistila, že páka zapojuje nějakou pumpu, která odsaje všechnen odpad a pak jej bezpochyby vyvrhne z Nebeského Lorda, aby přistál někde dole na zemi.

Kvapně se oblékla a vyšla z buňky. Místnost byla stále prázdná. Přešla k jednomu ze špinavých umyvadel a otočila kohoutkem. Objevil se jenom tenký pramínek hnědavé vody. Milo jí předtím říkal, že na vzducholodi není vody nazbyt a že se s ní přísně šetří. Tahle voda byla jen k mytí rukou. Toužila po pořádné sprše - z té hrozně bílé tekutiny ji pálila kůže po celém těle, přesně jak ji Tanih varoval - avšak musela se spokojit jen s umytím rukou a obličeje.

Když se vracela k východu ze záchodků, zaslechla zvenku zvýšené hlasy. V chodbě pak zastihla Mila v diskusi se třemi muži. Vypadali rozloženě, avšak Janě neušlo, jaký si od něj udržují odstup.

"...Slyšels Bennyho rozkaz, Milo!" říkal jeden z nich. "Ta amazonka měla bejt Buncherova. Jak jsi k ní zrovna ty přišel?"

"

"Vždyť povídám," odpovídal jim Milo svým typicky klidným hlasem. "Buncher říkal, že si ji můžu vzít. Rozmyslel si to.

Řekl bych, že se bojí, že by od ní chytil nějakou infekci."

"Kecy!" křičel další. "Nekecej, žes ho nepřinutil, aby ti ji dal!"

"Proč se nejdete zeptat Bunchera, když mi nevěříte?"

"To už jsme udělali. Říká to samý, co ty."

"Palt nevím, v čem je problém."

"Něco s ním je, Milo. Nevypadá dobře. Myslíme si, žes mu něco udělal."

"Já? Něco udělat Buncherovi?" Milo se zasmál. "To je absolutní nesmysl."

"My víme, co umíš, Milo. Budeš mu ji rnuset hezky vrátit."

Milo si založil ruce na prsa. "Ne. Zůstane u mě. A jestli se mi ji někdo pokusí vzít, budu se moc zlobit. A to bysme přece nechtěli, co chlapi?"

Každý z těch tří byl větší než Milo, ale ani jeden z nich na něho nezaútočil. Následovala poměrně dlouhá pauza a po ní jeden zlostně řekl: "Dřív nebo pozdějc tě stejně dostaneme, Milo. Nemůžeš mít pořád kliku, a ty to dobře víš. A pak vona pude zpátky k Buncherovi." Ukázal na Janu. "A až se na ní vyřadí, i my ostatní si s ní potom trochu užijeme. Nebudeme si tu chovat amazonku, která neví, kde je její místo."

"Můžete klidně nechat její výuku v rných schopných rukou," řekl Milo. "A jestli už tahle plodná společenská výměna názorů skončila, my odcházíme. Pojdí, Jano."

Na moment se žádný ani nepohnul, pak se náhle všichni najednou otočili a vyšli z chodbičky. "Oni se tě bojí," řekla Jana Milovi, když následovali ty tři muže cestou zpátky do hlavní místnosti.

"Jsou pověřiví," odpověděl jí. "Jsou to jenom hloupoučcí blázni. Většina místních otroků se dřív živila loupeživými nájezdy. Když už pak měli dost toho věčného boje o život tam dole v zamořených zemích, dali Lordu Panglothovi na vědomí, že mají zájem o přijetí ríu palubu, i když předem věděli, že to pro ně bude znamenat otroctví."

Mezitím se vrátili do jeho místnosti. Jana slyšela přes tenké stěny zvuky z vedlejších oddílů. Všichni, kdo mluvili, jako

by naschvál začali šeptat.

Mílo jí opět pokynul na postel, zatímco sám se usadil na židli. "Vypadáš líp," začal povzbudivě.

"Díky, taky se líp cítím," odpověděla mu opatrně. Najednou se s ní postel nahnula, až se musela chytit okraje. "Co se děje?" ptala se poděšeně.

"To nic, jenom změna kursu," uklidňoval ji Mílo.

Podlaha se znovu srovnala. Jana se uvolnila. "Stejně je to neuvěřitelné. Do téhle chvíle jsem si nic neuvědomovala. Musím si pořád připomínat, že letíme vzduchem..."

"Většinu času letí Nebeský Lord naprosto hladce, dokonce i v dost nepříznivých povětrnostních podmínkách. Jiná věc samozřejmě je, když někdo dostane nějaký stupidní nápad, třeba proletět středem bouřkového mračka jako včera. To už nebyl vyhlídkový let."

"Bylo to hrozné," řekl Jana a při té vzpomínce se mimoděk otřásla.

"Všechno to bylo kvůli vám," řekl jí Mílo. "Kvůli tobě a tvým mi-nervanským kolegům. Aristové uspořádali to divadlo proto, aby z vás dostali všechnen vzdor, který ve vás ještě mohl zbýt. Oni důvěřují proti-bleskovému systému Nebeského Lorda víc, než bych mu věřil já. A slyšel jsem, že ta divoká jízda nadělala po celé vzducholodi pěknou paseku. Tohle si zase pěknou dobu netroufnou. Ale vy Minervani jste jim včera dali s těmi vašimi raketami pořádně zabrat, takže je jejich nepřiměřená reakce celkem pochopitelná."

"Naše rakety," řekla Jana hořce. "K čemu to všechno bylo."

"Byla to ale obdivuhodná snaha a málem to opravdu vyšlo. I když bych vám já osobně úspěch zrovna dvakrát nepřál," dodal suše.

"Ale nevyšlo to. Ty světelné paprsky je zničily do jedné. Neměli jsme šanci."

"Nemohli jste vědět o existenci automatického laserového obranného systému Nebeských Lordů. Ve skutečnosti si hodně lidí na palubě silně oddychlo, že ještě funguje. Už mnoho let uplynulo od té doby, kdy byl naposledy v akci." Jana se zamačala. "Nerozumím."

"Těm světelným paprskům se říká lasery. Je to speciální druh světla, které se v přírodě normálně nevyskytuje. Jako zbraň je to velice účinné. A lasery Nebeského Lorda jsou řízeny počítačem řekněme, jakýmsi mechanickým umělým mozkiem - který je používá k sestřelení jakéhokoli objektu, který se přiblíží ke vzducholodi a ohrožuje ji."

Jana se usilovně snažila pochopit to, co jí Mílo říkal. Zejména představa "mechanického mozku" se jí zdála absurdní, stejně jako fakt, že by mohlo být světlo využíváno jako zbraň. Na druhou stranu však na vlastní oči viděla, jak ty tyrkysové paprsky ničí jejich rakety. "Když má ale Nebeský Lord takovou strašlivou zbraň," řekla pomalu, "proč ji nevyužil také ke zničení Minervy? Proč místo toho nasadil bomby?"

"Jak už jsem řekl, ten systém je automatický. Není vůbec pod kontrolou Aristů; oni z toho pochopitelně moc velkou radost nemají. Počítač, který lasery ovládá, je někde skrytý. Je oddělený od všech ostatních počítačových systémů, které ještě fungují. A jestli se technikům, kteří převzali řízení vzducholodi, nepodaří jej odhalit, stane se za chvíli všechno tohle minulostí."

Jana na něj nechápavě zírala.

Mílo se zhluboka nadechl. "Dobře, tak to vezmeme takhle - ty své-

telné paprsky jsou čistě obranná zbraň, která operuje naprosto nezávisle na Aristech. A navíc jdou použít jenom proti neživým objektům tedy raketám, střelám, atd. Nezabily by ani ptáka, natož lidskou bytost."

"Ale proč by se měl Nebeský Lord v tomhle ohledu chovat tak milosrdně a na druhé straně byl tak krutý a bezohledný?" zeptala se Jana, úplně zmatená.

"Protože, má nevinná malá amazonko, původně sloužili Nebeští Lordi lidstvu k úplně jinému účelu. Ve skutečnosti se jim říkalo Nebeští Andělé, jednak pro smysl jejich existence, jednak proto, že se vyráběly v nebi."

"V nebi?"

Mílo ukázal na nízký, šedý strop nad jejich hlavami. "V nebi. Lépe řečeno v kosmu. Byly budovány na obrovské orbitální stanici skoro tisíc mil nad zemským povrchem."

Jana si jej podezíravě zneříkla. Dělal si z ní legraci anebo těm svým pohádkám opravdu sám věřil? "Jak by mohl někdo postavit, továrnu tak vysoko na nebi a jak by asi dokázal, aby hned nespadla dolů?"

Mílo zakoulel očima. "Nemám čas na to, abych tě tady teď učil základní přírodní zákony. Budeš mi muset věřit, že jsme v dřívějších dobách měli možnost dostat se do kosmu. V podstatě ve větších verzích vašich včerejších raket. A budeš mi muset věřit i to, že když vyletíš dostatečně vysoko, nejsi už přitahována zpátky dolů zemskou přitažlivostí. Právě minimální tíže byl důvod, proč se Nebeští Andělé budovali na orbitální stanici. Speciální slitiny a další materiály mohly být vyráběny jen v beztlisných podmínkách. Jsou pak velmi odolné a přitom neuvěřitelně lehké."

"Aha, chápu," řekla Jana a přikývla.

Mílo se pousmál: "Opravdu? O tom pochybuji. Vždyť jste si v Minervě po celá staletí žili v absolutní nevědomosti. A řeknu ti ještě něco, co se ti bude zdát naprosto fantastické. Nejenže jsme měli v kosmu továrny, ale také celá města. Na pozemské orbitální dráze, na Měsíci i na Marsu."

"Začínám mít pocit, jako kdybych si dneska dala nějaké hodně silné pivo."

Mílo se znovu zasmál. "Vida, tak pivo znáš. Jsem rád, že jste i vy, aniazonky, znaly nějaký nešvar. Pili jste v Minervě hodně piva?"

"Docela dost," připustila Jana. "Ačkoliv, když se začaly sklizně ztenčovat, museli jsme ho přestat vařit. Do včerejška už ho v zásobárnách

značně ubylo a začínalo se s ním šetřit. Měli jsme sice plantáž na výrobu alkoholu, ale ne toho, co se dá pít. Užívali jsme ho jen jako palivo. Na vaření, topení a tak."

"To byl propanol? Nebo butanol?"

Pokrčila rameny. "Říkali jsme tomu prostě alkohol. Pocházel z těch obrovských nádrží na plantáži. Byl v nich takový hnědý obsah, prý živý. Dal se živit čímkoliv - listy, trávou, zbytky jídla nebo něčím podobným - a všechno přeměňoval v alkohol."

Milo přikývl. "Hm, vím, co to bylo. Genově syntetizovaný bakteriální kmen, který má za úkol přeměňovat organickou hmotu na propanol nebo butanol. Škoda, že už je dneska genetické inženýrství passé. Stačilo by si maličko pohrát s troškou těch vašich bakterií a mohli jste mít i nádrže, které by byly schopné vyrábět etanol. To je alkohol, který se dá pít."

Jana byla šokovaná. "Ty si myslíš, že bychom se dopustily takové strašlivé bezbožnosti, i kdybychom měly tu možnost?"

"Nevídám důvod, proč ne. Stejně jste využívaly poznatků "Zlé vědy" tím, že jste po celá léta pokračovaly ve výrobě syntetického alkoholu."

"Já jsem si ale naprosto jistá, že v Minervě nikdo neměl ani tušení, že to je produkt genetického inženýrství..." protestovala Jana.

"Původně o tom někdo musel vědět."

"Žádný Minervan by nikdy vědomě nepoužil ničeho, co pochází od genetických inženýrů - ti lidé nesou největší vinu na tom, co je dnes ze světa."

"Takové pokrytectví!" zasmál se Milo. "Tak za prvé - mezi genovými inženýry bylo i mnoho žen. A dále sama Minerva ve svých počátcích využívala této vědy ve velké míře. Důkazy toho jsou ještě dnes vidět všude, kam se podíváš. Vezmi si minervanské muže... nebo i sebe."

"Mě?"

"Ty jsi to, čemu se dříve říkalo Super Standard podle Genetických zákonů Organizace spojených národů z roku 2062. Oproti předešlým lidským generacím máš mnoho výhod. Tak například délka tvého života je dvě stě let plus. Přitom fyzicky nikdy nebudeš starší než třicet pět - a toho nedosáhneš dřív než za dalších čtyřicet let. Budeš tak ušetřena všech hrůz stáří a tvoje eventuelní smrt bude, pokud k ní dojde přirozeně rychlá a bezbolestná."

Dále máš fenomenální imunitní systém," pokračoval Milo. "Jsi imunní vůči všem konvenčním infekcím a nemocem typu rakoviny, které sužovaly lidstvo po celé věky. Můžeš sice onemocnět, napadne-li tě nějaký zákeřnější virus, které byly v pozdějších fázích Genetických válek vyráběny, anebo nějaká zmutovaná plíseň, které se v současné době hodně rozšířily, ale tyto handicapy sdílíš se všemi Super Standardy. I jinak máš velice světlé vyhlídky. Tvoje tkáň jsou schopné neuvěřitelné sebeobnovy zlomené kosti velmi rychle srůstají a tvůj centrální nervový systém má schopnost regenerace. S poškozeními, která dříve paralyzovala lidi typu Před-Super Standard na celý život, jsi schopná se vypořádat během několika týdnů. A navíc ještě nemenstruuješ - až na dvacetileté intervaly, a to ještě pouze v případě, že během svého fertilního období neotěhotníš."

Jana byla opět trochu mimo. "Cože to ne-?"

"Menstruuješ," řekl Milo s úsměvem nad její zmateností. "Před-Super Standardní ženy menstruovaly každý měsíc od puberty až do menopauzy." Když viděl, že mu stále nerozumí, přerušil svůj výklad. "Copak vás vlastně v Minervě učili? Myslím o vašem těle?"

"Učila jsem se harmonii se svým tělem," odpověděla mu. "Meditací a splynutím s duší Matky Boží..."

"Ne, ne," přerušil ji rychle. "Myslím, jestli jste se učili, jak vaše tělo funguje?"

"Samozřejmě."

"Pak tedy víš, jak funguje tvůj rozmnožovací systém? Že když se naroďš, máš v sobě už vajíčka?"

Jana přikývla.

"A víš kolik vajíček v sobě nosíš?"

"Myslím, že asi sto."

"Správně. Ale v dobách lidí Před-Super Standard jich mělo novorozené děvče ve svých vaječnících asi půl miliónu."

"Ah, opravdu..." divila se Jana.

"Ano. A když dospěla Před-Super Standardní dívka do puberty, což tenkrát znamenalo, že se její rozmnožovací systém stal funkčním - každý měsíc putovalo jedno vajíčko do dělohy, aby mohlo být oplozeno. Nestalo-li se tak do dvou týdnů, vypudila je děloha spolu se svým povrchem. Tonut se říkalo menstruace. A přestože ji různé ženy prožívaly rozdílně, pro většinu byla nepříjemná. Pominetne-li vlastní krvácení, působila menstruace mnohdy značnou bolest a dokázala ženu silně emocionálně rozladit. Všechno samozřejmě řídily hormony. Když se vajíčko naráželo v děloze, zajistily přeměnu děložní sliznice ve smyslu přípravy na oplodněné vajíčko. Tyto drastické výkyvy v hormonálních hladinách pak působily všechen ten neklid, který při menstruaci ženy prožívaly."

"To není možné. Matka Boží by nikdy nedopustila, aby ženy tak trpěly."

"Vaše Matka Boží se tehdy ještě nevyskytovala," namítl Milo. "Tenkrát to měl všechno pod palcem Bůh Otec a prostě to ženám přisoudil."

"Matka Boží existuje odjakživa," trvala si Jana na svém.

"Jak je libo. Když tedy genetičtí inženýři asi v polovině jedenadvacátého století konečně vyřešili problém zastavení molekulárních hodin, které řídily buněčnou sebedestrukci, známou jako proces stárnutí, znamenalo to, že lidstvo konečně dosáhlo věčného života. Kdyby se však stali nesmrtelnými všichni, byly by zdroje naší matičky Země brzy úplně vyčerpány, a proto byl vymezen limit, kam až je možno lidský věk maximálně prodloužit. Samozřejmě tomuto rozhodnutí předcházely dlouhé diskuze v Organizaci spojených národů, ale nakonec byl přijat zákon dvou set let plus. Tenkrát ještě měla Organizace spojených národů svoji autoritu, neboť za ní stála Sovětsko-americká aliance."

"A co to byla ta Organizace spojených národů?" zeptala se Jana.

Milo jen mávl rukou. "O tom až jindy. Další problém tkvěl v tom, že když byl lidem prodloužen věk na dvě stě let plus,

musela být také adekvátně kontrolována reprodukce, opět na ochranu omezených zemských materiálních zdrojů. Proto vydala Organizace spojených národů další dekret, který stanovoval, že ženy smí otěhotnět maximálně jednou za dvacet let."

Jana se na něj zamračila. "Chceš říct, že dřív ženy byly neustále plodné?" zeptala se užasle.

"Přesně to se ti tady právě snažím vysvětlit. A právě tyhle dva zákony OSN změnily nejen ženský reprodukční aparát, ale v důsledcích i celý svět."

"Jakto?"

"Kvůli vlně protestů, která se po vydání těchto zákonů okamžitě zvedla. Většina pocházela od náboženských fundamentalistů... Islámské národy byly zásadně proti jakémukoli zasahování do lidského těla. Podle nich to odporovalo Alláhovým zákonům..."

"Kdo je Alláh?"

"Další ryze maskulinní Bůh. Určitě by se ti vůbec nelíbil. Nicméně odpor nepřišel jen od islámských národů, dost silná opozice přišla i ze strany západních náboženských fundamentalistů - katolíků i protestantů. Teď se mě, prosím tě, hlavně neptej na to, kdo to byl; tím bychom

se zase museli podrobně zabývat a ztratili bychom moc času. Podstatné je, že se ten spor řádně přestřel.

Když totiž Spojené národy uvedly do života zákon o dvou stech letech plus, vstoupil zároveň v platnost i dekret, že každý člověk na světě, pokud už není příliš starý na genetickou modifikaci, má podle mezinárodního zákona právo nechat si takto prodloužit život. Takže si asi dovedeš představit výsledek lidé žijící v zemích, které tento zákon •z, náboženských příčin zavrhl, pochopitelně začali táhnout do zemí, kde byla dlouhověkost povolena. V tu chvíli nastal nepředstavitelný chaos na celém světě. A když se usadil prach z té největší vřavy, musely být všechny mapy překresleny. Mnoho větších států včetně Ameriky a Sovětského svazu zaniklo a místo nich vznikla řada menších, autonomních států -jako například vaše Minerva."

"Ty to všechno vyprávíš tak přesvědčivě," řekla Jana užasle.

"Je to přesvědčivé, protože je to pravda," pokračoval Milo. "Minerva vznikla díky genetickému inženýrství a ne tak, jak tě taní u vás asi celý život krmili. Minervané dokonce nebyli spokojeni s modelem Super Standard - oni si k němu ještě přidali modifikace, které jim dovoľovalo tehdy ještě existující mezinárodní právo. První feministky odmítaly totiž z dogmatických důvodů uznat, že většina psychologických rozdílů mezi mužem a ženou je geneticky podmíněná. Ta myšlenka rnoc zaváněla "biologickým determinismem", což byl tenkrát politicky velmi nepopulární koncept.

Nicméně výzkumy činnosti lidského mozku na konci dvacátého století dokázaly, že biologický determinismus je u lidí aspekt daleko důležitější, než by předtím kdokoli připustil. A toho samozřejmě dokonale vytižily feministky, když za několik desítek let zakládaly Minervu..."

Jana zakroutila hlavou. "Promiň, ale teď viz jsem úplně mimo. Neznám půlku slov, která užíváš. Kdo to třeba byly ty feministky, o kterých jsi se zmiňoval?"

Ta otázka Mila pobavila, což ji zrovna nepotěšilo. Zvrátil hlavu dozadu a začal se smát tak nahlas, že se ze sousedních místností začaly ozývat nevrle poznámky.

Nakonec řekl:

"Víš co? Pro dnešek už toho necháme. Budeme v tom tvém opožděném kursu historie naší nešťastné planety pokračovat zase jindy. Teď si

'nauka o objektivní zákonitosti všeobecné příčinné podmíněnosti všeho dění ještě musíme promluvit o něčem jiném o ceně za to, že tě chráním a pomáhám ti."

"O ceně?" divila se Jana překvapeně.

"Ano, o ceně, má malá amazonko. Říkal jsem ti už na začátku, že spolu uzavřeme obchod. Moji pomoc mi musíš nějak vynahradit. Tím, že mi dáš něco, co potřebuju já."

"Ale já nemám, co bych ti dala."

"Právě naopak. Máš sebe," řekl Milo a usmál se na ni stejně jako předtím na Bunchera.

10

"Chceš tím říct, že mi budeš dále pomáhat jenom když s tebou budu souložit?" rozzlobila se Jana. Byla otřesená. Jeho žádost vnímala jako krutou zradu. Byl k ní dosud velmi milý a ohleduplný, a tak mu začínala věřit.

Pokřčil rameny. "Musíš být realistická. V tomhle světě není nic zadarmo. A zejména tady nahoře. Cítím s tebou, ale nejsem zase žádný altruista. Jsi velice atraktivní a půvabná a mám pocit, že bys pro mě i přes svoji děsnou nevzdělanost mohla být vzrušující společnicí. Abych byl upřímný, potřebuju ženskou. Jsem však v těchto věcech značně vybíravý a jak sis jistě všimla, ženy v téhle létající zoo nejsou zrovna dvakrát přitažlivé." Povzdechl si a pokračoval: "Od té doby, co mě před třemi lety zajali, jsem zatím měl jen několik krátkých a neuspokojivých vztahů. Já potřebuju víc. A doufám, že ty mi to poskytneš."

Jana se od něj odtáhla. "Ty chceš se mnou souložit i přesto, že já nechci," obvinila jej.

"Hm, to je řečeno moc tvrdě, ale, no, ano..."

"To je znásilnění."

"Ale ne, to vůbec ne," protestoval. "Já té nebudu nutit, abys ses se mnou milovala. To není znásilnění."

"Tak co tedy? Říkáš, že mě necháš napospas těm zvířatům tady vedle, když se od tebe nenechám opíchat. To je podle mě znásilnění."

Chladně si ji změřil. "Ujišťuji tě, že se mnou je to víc, než pouhý akt kopulace, děvče. Ale ještě jednou zdůrazňuji, že to nebudu vymáhat násilím."

Jenom proto, že při tom neužiješ fyzického násilí, to nepřestane být znásilnění," odporovala Jana.

Milo si přejel rukou po své holé lebce a řekl: "Podívej, ber to spíše jako obchodní nabídku. Musíš udělat něco, co se ti

nelíbí, abys mohla mít něco, co potřebuješ."

„Jasně. Já se nechám znásilnit a ty mě za to necháš žít. To je ta tvoje obchodní nabídka?"

Vypadal už trochu rozmrzle. "Já tě nechci znásilnit a, ano, prodej tvého těla, je obchodní nabídka. Říká-se tomu prostituce a je to nejstarší řemeslo na světě. Odjakživa prodávaly ženy - a muži - svá těla za peníze, stravu nebo jiné materiální výhody."

"Když někdo nechce s někým souložit, ale musí tak učinit z důvodů vlastního přežití, tak je to znásilnění," nenechala se Jana zvíkat.

"Ty to moc rozebíráš. Řekněme, když chce například nějaká žena žít na lepší úrovni, a proto spí s mužem, i když k němu nic necítí, aby toho dosáhla to není znásilnění, ne?"

Jana se zachmuřila. "To možná ne, ale já jsem říkala "z důvodů vlastního přežití" a to není totéž. Žena, která musí prodat své tělo, aby přežila, je znásilňována muži, kteří z její situace těží a nezáleží už na tom, kolik peněz nebo jídla jí dávají. To je jasné jako facka."

"Nemyslím..." začal Milo, ale pak se zarazil.

"To, co mi nabízíš, je přežití," řekla rychle, aby využila svých argumentů. "Sex nebo smrt. Jinými slovy, znásilnění."

Chvilku na ni beze slov hleděl. "Už dost těch tvých minervanských dogmat," pokračoval pak rozčileně. "Řešíme tady jen sémantický problém a další dohadování nikam nepovede. Dávám ti prostě ultimátum. Máš přesně týden na to, aby sis rozmyslela, zda přistupuješ na mou nabídku. Jestli ano, dáš mi své tělo dobrovolně, bez jakýchkoli řečí o znásilnění nebo jiných minervanských nesmyslů. Jestli za týden odmítneš můj návrh, stáhnou z tebe ochrannou ruku a dělej si, co chceš. A víš dobře, co to pro tebe bude znamenat. Jasný?"

Jana se na chvíli odmlčela a pak pokračovala, "Mám tedy týden na rozmyšlenou?"

"Ano. Máš moje slovo."

"Dobře. Za týden ti řeknu svoji odpověď." Opřela se o tenkou stěnu a složila si ruce na prsou. Zdálo se, že odpočívá.

"Fajn," uzavřel Milo debatu a usmál se na ni, ale Jana jeho úsměv neopětovala.

v duchu už se rozhodla a tím rozhodnutím se jí ulevilo. Než vy-

prší týden, skuteční svůj plán s bombou a vymaže Nebeského Lorda z oblohy definitivně.

Po Janině tichém souhlasu se sexuálníým vydíráním začal být Milo zase sympatický a, alespoň na povrchu, milý. Nabídl jí další suchar s tím, že něco vydatnějšího sní, až se vyspí. Potom sňal z proutěného lůžka tenkou matraci a položil ji na podlahu. "Můžeš spát na tom. Bude to pohodlnější než na téhle posteli."

Poděkovala mu a natáhla se. Cítila se vyčerpaná, ale ne ospalá. Uvědomila si, že myšlenka na spaní v ní probouzí strach. Bála se toho, co se jí bude zdát.

Milo stál nad ní a shlížel na ni. "Můžeš si klidně odložit, jestli chceš. Nebudu tě obtěžovat. Dal jsem ti slovo."

"Zůstanu radši tak."

Pokřčil rameny a povolil si pásek u overalu. Když se svlékal, Jana po něm ze zvědavosti krátce mrkla, než se převálila ke stěně a zavřela oči. Jeho tělo bylo stejně nezajímavé jako všechna mužská těla. Úplně holé, pravda, ale minervanští muži měli také jen skromné ochlupení. Jeho pohlavní orgány ji také ničím nezaujaly, i když si byla vědoma, že ho může srovnávat pouze se Simonem. Co jediné na něrn bylo pozoruhodné nebyl žádný výjimečný svalovec. Rozhodně ani náhodou nevypadal na to, co provedl s mohutným Buncherem.

Slyšela, jak zavrzala postel, když se na ni Milo položil. Skrze tenké stěny stále slyšela tiché hlasy. Někde hodně daleko vzlykala nějaká žena. Přemýšlela, jestli se tu vůbec někdy zhasínají světla. I přes zavřené oči totiž stále vnímala jejich záři.

Pak světla zrudla a před Janou se znovu rozprostřelo peklo hořící Minervy. Slyšela výkřiky, výbuchy bomb, znovu potkala šokovanou Helenu, jak se potácí po náměstí a drží si zkrvavený pahýl paže...

Rychle otevřela oči. Jak se obávala, čekala na ni noční můra uplynulých dvou dní. Ještě než usnula, znovu se jí vybavovaly všechny ty hrůzy. Jestli usne, bude si to muset celé prožít ještě jednou. Teď ale usne. Nebylo způsobu, jak by se mohla při takové únavě delší dobu spánku bránit. Jeri kůže ji stále svrběla po té bělavé tekutině. Víčka se jí proti její vůli znovu zavřela.

Kdo to křičí? Příšerný zvuk; vysoký a pronikavý, drásající nervy.

Iana se ulekaně rozhlédla kolem sebe, ale všude bylo příliš kouře. Křik blížil k ní. A pak spatřila Martu, jak k ní spěchá z oblaků dýmu. Srst měla od hlavy až k patě jeden plamen. Když se přiblížila, slyšela Jana nraskání hořícího masa. "Ne!" zakřičela, když se k ní Marta v panice vrhla. Martiny hořící ruce ji objaly a Jana bezmocně křičela a křičela...

Snažila se vyprostit z Martina sevření, ale neměla na to dost síly. Pssst, amazonko," zaslechla hlas u ucha. "Upokoj se, je to jenom sen. Jsi v pořádku..."

Už na sobě najednou necítila žhavé plameny, ale ty silné paže ji nepřestávaly tisknout. Uvědomila si, kde je; v Milově místnosti, nyní poněkud potemnělé. Přestala křičet.

„Pro Kristovy rány, zavři ty děvce držku!" volal rozčileně mužský hlas ze sousední místnosti.

"Už je ti líp?" zeptal se Milo něžně.

"Já... já... nevím. Co se to se mnou děje?" Celá se třásla, jako by právě prodělávala epileptický záchvat. Celou mysl jí naplňovala nesmírná, bezejmenná hrůza, jako kdyby měla přepadnout přes okraj nějaké bezedné propasti.

"To je jen opožděná reakce na všechno, co sis prožila," řekl Milo a stále ji držel. I ona se k němu pevně tiskla. Měla pocit, že kdyby se jej nedržela, určitě by ji ten děs přemohl a byla by navždy ztracená.

"Odpočiň si," šeptal. "Dýchej pomalu a zhluboka. Jedna... dvě... jedna... dvě..."

Postupně ji hrůza a panika opouštěly a přestávala se i třást. Milo ji pustil. Cítila se úplně na dně. Vyčerpaná. V příšeří sledovala Mila, jak jde ke své truhlici a vytahuje z ní malou krabičku a polní láhev. Poklekl u matrace a vyzval ji, aby nastavila ruku. Pak jí do dlaně vtiskl malou pilulku. "Spolkni to, to ti udělá dobře."

"Co je to?" zeptala se podezíravě.

V tom šeru zahlédla odlesk jeho zubů. "Už zase začínáš vypadat normálně. Neboj. Je to jenom syntetický hormon, který bude stimulovat tvůj mozek k produkci většího množství specifického encefalinu. Uklidní tě a budeš moct, v klidu spát. Raději to rychle spokni, než si to rozmyslím. Fakovýchle věci máme dneska málo jako slepice zubů."

Zamračila se. "Ale všechny slepice přece mají zuby."

"Zapomeň na to. To je jen takové archaické rčení. Spokni ten prášek."

Váhavě uposlechla a vložila, si pilulku do úst. Podal jí láhev a ona prášek zapila několika vděčnými doušky vody. "Necítím žádnou změnu," řekla mu, když mu podávala láhev nazpět.

"To přijde." Vrátil láhev i krabičku zpátky do truhlice. Pak se otočil zpátky k ní, stále na kolenou. "Jano," zeptal se klidně, "co to máš v kapse?"

"Cože?" Na chvíli nevěděla, o čem mluví. Pak si vzpomněla na bombu. V hlavě měla prázdko. "Eh... to je... já... nevím..." řekla nepřesvědčivě.

"Ty nevíš, co máš v kapse?" zeptal se. Naklonil se k ní a natáhl ruku. Nebránila se, když jí bombu vytahoval z kapsy. Sledovala jej, jak ji v tom matném osvětlení zkoumá. "Pěkně těžké," řekl. "Tak co je to za věc, o které nevěděla, že máš u sebe, amazonko, no?"

Ó Matko Boží, pomyslela si, když pozorovala, jak si s bombou pohrává, kdyby pootočil tím uzávěrem...

"Vrať mi to," naléhala s nataženou rukou. "A řeknu ti to."

Váhal drahnou chvíli, než jí váleček vrátil. "Tedy?" pokračoval klidně v dotazování.

Něco se s ní začínalo dít. Uvědomila si, že to musí být tím práškem. Začínala se cítit... nádherně. Všechny starosti a obavy - dokonce i její smutek - z ní začaly opadávat jako staré strupy ze zhojené rány. Cítila naprostou euforii a příjemné uvolnění.

"Řekni mi, co je to, Jano," trval na svém Milo stále stejně klidným, povzbuzujícím tónem.

Proč mu neřít pravdu, pomyslela si? Proč by to mělo vadit? V poslední chvíli to však zavrhl. Místo toho mu řekla: "Je to posvátná věc. Velmi posvátná. Všechno, co mi zbylo z Minervy. Dala mi to matka."

"Tvoje matka?"

"Moje matka byla Matka představená Minervy. Velmi významná. Ti lidé, kterým říkáš Aristové, to neví... tajila jsem to před nimi... ty jim to nepovíš, viď...?"

Zvrátila se zpátky na matraci a odpočívala na jednom lokti. Byla najednou velmi ospalá. Krásně ospalá.

"Nepovím," řekl Milo tiše. "Ale co je to zač?"

"Jsem unavená," řekla ospale. "Chci spát."

"Za chvíli, amazonko. Jenom mi řekni, co to je."

"Velmi posvátná věc."

"To už jsi říkala, ale já bych chtěl vědět proč."

"Je to odznak moci. Jeden z několika, které našim pramatkám věnovala Matka Boží." Vína, kterou pocítila, protože lhala, byla tak slabá, že ji téměř nevnímala. "Přisahal jsem matce, že se o něj postarám. Že jej budu celý život chránit."

"Aha," řekl po malém zaváhání. "Ale jak se ti povedlo propašovat to na palubu?"

"Schovala jsem to." Ze všech sil bojovala, aby se jí oči nezavřely. Zdálo se jí, jako by klesala do nějaké hluboké, měkké postele. Cítila se zase dítětem; odněkud z neznáma se do ní vléval proud uklidnění, pocit duševní jistoty.

"Ale jak? Určitě všechny tvoje šaty zničili."

Zachichotala se. "Skryla jsem ty v sobě..."

"Aha," řekl chápavě. "Jasně."

"A teď budu spát," řekla a nechala hlavu klesnout na matraci. Během několika sekund opravdu spala.

Milo zůstal, kde byl, a stále na ni hleděl. Když se ujistil, že už hluboce spí, natáhl se a ještě jednou vyňal váleček z Janina overalu. Chvilí jej pozorně zkoumal a pak ho zase vrátil na místo. Vstal a přešel ke své posteli. Lehl si a soustředil se na potlačení touhy, kterou v něm dívčina přítomnost probudila. Nakonec usnul a po mnoha letech se inu poprvé zdálo o Mirandě.

Pocit pohody v Janě přetrvával i po probuzení, i když už s menší intenzitou. Posadila se. Milo už byl vzhůru. Seděl oblečený na kraji postele a díval se na ni. "Je ti líp?" zeptal se.

"Je," potvrdila. "Díky." Pak se rozhlédla. Světla zase svítila naplno. Najednou si vzpomněla na včerejší události před spaním a rychle si sáhla do kapsy. Bomba tam stále byla.

"Neboj," řekl ironicky. "Nesebral jsem ti tvoje unikátní dědictví."

Cítila, jak se červená. "Co to bylo za prášek, cos mi včera dal?" zeptala se, aby změnila téma. "Nějaká droga Staré vědy?"

"Ano, produkt Staré vědy, ale ne droga ve smyslu, jak to slovo asi chápeš ty," řekl jí. "Jak jsem se ti včera večer snažil vysvětlit, tu skutečnou drogu, po které se cítíš lépe, produkuje až tvůj mozek. Pilulka obsahuje látku, která stimuluje jeho určitou část k produkci velkého množství přirozené 'drogy'."

Zamračila se na něj a snažila se z těch slov pro sebe poskládat nějaký smysl. Jako už mnohokrát předtím si nebyla jistá, jestli ji tady krmí nějakými pohádkami anebo zda mluví pravdu - lépe řečeno, jestli říká to, čemu on sám věří. "Ty tedy tvrdíš, že v mém mozku je droga, která způsobila ten nádherný pocit, který jsem měla před spaním?" zeptala se. "To přece není možné, jinak bych určitě něco takového už někdy cítila."

Milo si lehce povzdychl. "Nikdy jsi nic takového nezažila v takové intenzitě, protože tvůj mozek ještě nikdy neuvolnil najednou takové množství příslušného encefalinu - tedy té 'drogy' - do nervového systému."

Stále se dívala značně nedůvěřivě. Milo se jí zeptal: "Znáš drogu, které se říká morfin?"

"Ano. Získává se z máku. Dar Matky Boží. Umrtvuje bolest..."

"Vidiš, a před velmi dávnými dobami vědci zjistili, že lidský centrální nervový systém obsahuje vlastní verzi morfinu, a to také vysvětlovalo, proč někteří lidé utrpí závažná zranění a přesto necítí žádnou bolest - alespoň ne ihned. A jak pokračoval výzkum biochemických mozkových pochodů, byly objevovány další a další látky analogické nejen narkotikům a anestetikům, ale také celé škále dalších preparátů schopných ovládat lidské pocity a nálady. Bylo zřejmé, že lidské myšlenky jsou konečným výsledkem opravdového chemického koktejlu. Mnoho let zabrala identifikace jednotlivých chemických sloučenin a upřesnění jejich úlohy v celém tom systému. Mezitím byly učiněny další zajímavé objevy o lidské přirozenosti. Jeden z nich se týká depresí. Víš, co znamená slovo deprese?"

"Samozřejmě. Když se cítíš mizerně a je ti smutno."

"Cítíš to často?"

"No často ne, ale někdy ano. Poslední dobou častěji..."

Usmál se. "Ale teď zrovna ne, vid'?" I když není tvoje současné postavení vůbec růžové, cítíš se lehce a volně že ano?"

Přikývla na souhlas. Milo pak pokračoval: "To ještě doznívají účinky hormonu, který jsem ti dal. Ty jsi však ve své fyziologické podstatě neschopná prožívat depresi v takovém slova smyslu, jakou ji znali lidé před érou Super Standard. Také v této oblasti totiž byly provedeny genetické úpravy. V dobách před rozmachem genetického inženýrství mělo dost lidí sklon k takzvané maniodepresivní psychóze. Tento stav se považoval za chorobný - jako následek nějaké buď duševní nebo organické závady. Tenkrát se tedy bralo za "normální", když člověk takovými stavami netrpěl přirozený stav lidské mysli byla podle tehdejších názorů jakási emocionální rovnováha v rozmezí pocitu spokojenosti až k bezdůvodnému optimismu, samozřejmě v závislosti na vnějších podmínkách."

"Ale to je přece přirozené, ne?" zeptala se Jana.

"V tom to právě vězí," opáčil Milo. "Vědci dále zjistili, že matka příroda zajistila, aby byli lidé kontinuálně vnitřně nadopováni až hanba, aby vůbec byli schopni vyrovnat se se svým životem. Tedy pokud mluvíme o těch normálních lidech. Ti abnormální, se sklony k manio-depresivní psychóze nebo jiným chronickým mentálními defekty, trpěli organickou vadou mozku, který nebyl schopen produkovat dostatečné množství - neurotransmiterů, které by zajistily ten růžový, i když pokřivený, náhled na svět, který prožívali "běžní" lidé. Nakonec tedy tihle odchylní jedinci prožívali realitu objektivnějším pohledem..."

Užasle zavrtěla hlavou. "Myslím, že mě tady krmiš snůškou pěkných nesmyslů."

"Přesně to říkála řada lidí, když se tato teorie poprvé zveřejnila - že je to všechno nesmysl. Pro každého jedince je přirozené lidské myslet si, že je jeho nebo její vnímání reality objektivní. Je však smutnou pravdou, že naše vjemy čehokoli - všeho, co cítíme a o čem přemýšlíme - jsou závislé na genetice, neboť ta kóduje výrobu všech hormonů, které zase v konečné fázi řídí chemické interakce v našich mozcích. Dokonce i náš pojem času je výsledkem těchto procesů. Lidská koncepce času je biologicky indukovaná iluze. Ve skutečnosti neexistuje nic takového jako lineární čas, čas je totiž..." Pohlédl na ni a zmlkl. "Promiň," řekl unaveně. "Moje potřeba promluvit si s někým mě úplně přemohla. Stále zapomínám, že jsi i přes svoji přirozenou inteligenci stále ještě divoška, jako všichni tady okolo."

"Já nejsem žádná divoška!" protestovala.

"Nejsi? Takže rozumíš tomu, co říkám?" zeptal se pobaveně.

"No, většinou ne," připustila. "Ale zato vím, že nemáš pravdu. Mi-nervanská víra nás učí, že duše je oddělená od těla. Patří Matce Boží a po naší smrti si ji Ona vezme zpátky. Buď si ji ponechá ve svém ráji anebo ji, pokud potřebuje další duchovní očistu, pošle zpět na Zem, aby prožila další život."

"Tak to je ta slavná minervanská víra," zašklebil se Milo. "Z Nebe a Země jenom jedna velká čistírna."

Jeho slova ji naštvála. "Má to v sobě stokrát víc logiky, než ty blbosti, kterými mě tady krmiš tyllí!"

"Moje ubohá malá amazonko, i ty sama jsi produktem všech těch takzvaných "blbostí". A jak už jsem jednou říkal, dokonce se na tom podíleli i vaši vlastní minervanští genové inženýři. Tvoji předkové byli modifikováni ještě víc, než stanovoval model Super Standard. Jsi jak fyzicky, tak psychicky odlišná nejen od žen z předgenetické éry, ale i od ostatních žen tady na palubě. Tvoje pramatky se staly, díky genetickým manipulacím s hormonálními rovnováhami, nejen fyzicky větší, ale také emocionálně mužštější. Vaši muži pak následně prošli ještě drastičtějšími změnami. Konečný produkt byl menší, neagresivní, nekonfliktní, bezpečný muž - zkrátka, podle feministických představ ideál muže."

"Je nemyslitelné, že by nějaký Minervan používal genetického inženýrství, i když musím připustit, že je pravda, že minervanští muži byli změněni," řekla Jana.

"Že by nějakým kouzlem?"

"Matka Boží je změnila. Po Genetických válkách přišla do Minervy skupina mužů a prosila o odpuštění. Chtěli zde najít útočiště. Matky představené se ptaly Matky Boží, co mají dělat, a Matka Boží k nim promluvila. Řekla, že ty muže, kteří opravdu prosí o odpuštění, změní k lepšímu, stejně jako jejich potomky..."

"Jali jsem říkal, kouzlem," řekl Milo. Vstal a pomalu se s rukama vzpaženými nad hlavu protáhl. "Ale ať je po tvém. Aspoň jsme se shodli na tom, že minervanští muži nejsou normální muži. Jsou možná hezčí, ale ne normální. Velkou nevýhodou pro tvoje pramatky totiž bylo, že se jejich idea vůbec neujala mimo stát Minerva. Samozřejmě, že se řada mužů podporujících myšlenku feministického státu nechala dobrovolně změnit, ale většina světové mužské populace nechtěla o něčem takovém ani slyšet."

Problém byl totiž v tom, že má-li být mužský mozek změněn do té míry, že se ztlumí nebo úplně vyhladí nechtěné mužské vlastnosti, musí se radikálně změnit i jeho sexualita - protože hormonálně je mužská sexualita a mužské chování programováno společně. A tak byli vaši muži, i když fyzicky pořád muži, oproti průměrným netransformovaným jedincům pohlavně značně utlumeni. Proto se jim také začalo říkat ve vnějším světě "eunuši", nebo ještě hůř."

"Oni nejsou eunuši," vpadla mu Jana do řeči.

Milo tázavě pozdvihl obočí. "To asi mluvíš z osobní zkušenosti, ne?"

Cítila, jak se jí tváře zalévají zářem. "Do toho ti nic není."

"Právě naopak, malá amazonko, všechno, co s tebou souvisí, mě teď zajímá. Ale nevádi. Místo toho mi řekni, co říkáš minervanským mužům v globálu."

Pokrčila rameny. "Měla jsem je ráda. Svého otce jsem milovala."

"Tak, jak jsi milovala matku?"

"No, to ne..."

"Jaké byly rozdíly mezi minervanskými muži a ženami? Nemám teď na mysli zřejmé fyzické rozdíly, ale spíše pokud jde o temperament."

Jana se zamračila. "No, řekla bych, že muži byli méně... méně komplikovaní než ženy, které jsem znala. Jejich přístup k životu byl rýsný až protivný - byli stále radostní, spokojení, šťastní..."

Milo se triumfálně ušklíbl. "Což dokazuje to, co jsem říkal o mentální manipulaci. Vaši genetičtí inženýři jim museli naprogramovat větší dávky těch přirozených drog navozujících pocit štěstí, aby mohli přijmout svoje změněné životní postavení. Nemuseli jste je tedy přímo vykastrovat, ale výsledek je prakticky totožný."

"Já k tomu můžu dodat jenom to, že bych daleko radši byla s Mi-nervanem než s tebou."

Milo se na ni zakřenil. "Ty mě nebereš za vzrušující společnost?"

"V celé historii Minervy žádný muž nikdy neznásilnil ženu."

"Chtěl jsem tě snad znásilnit?"

"Chtěl," odpověděla mu chladně.

Křivě se na ni usmál. "Ale ne, nezačínej s tím zase." Pak jí pokynul, aby vstala. "Pojď, půjdeme si dát nějaké jídlo."

Zbývá nám už jen asi hodina, než nás vyvezou nahoru do práce."

Jana vstala. "A co budeme dělat? Slyšela jsem říkat dozorce, že půjdu ke skloúdržbářům. Co je to?"

"To ti řeknu až po jídle. Nechci ti kazit chuť."

11

"Jestli ti to vadí, tak se dolů neďvej," řekl Milo.

"Nemůžu si pomoci," stěžovala si Jana mdlým hlasem a tiskla se vši silou k opěrné tyči. Bylo to skoro takové, jako když viseli v proutěné kleci pod Lordem Panglothem. Nyní se tísnili spolu s několika dalšími otroky v budce s prosklenými stěnami, která s nimi pomalu stoupala rozlehlou, zprohýbanou jeskyní, připomínající útroby nějakého obrovitého tvora. Janina závrať byla ještě umocňovaná tím, že celá skleněná klec i se svým živým obsahem byla zavěšená na dvou pružících z jakéhosi černého materiálu, které vypadaly pevné asi jako stuhy do vlasů. Jana nechápala proč pod tou váhou už dávno nepraskly, a Milovo stručné a záhadné vysvětlení, že pruhy jsou z ultrasilného materiálu vyrobeného nad nebem, ji vůbec neuklidňovalo.

"Uvolni se a vychutnávej radši ten rozhled," řekl Milo vesele. "Musíš uznat, že je to nádhera. Dívám se takhle už tři roky, ale ještě jsem se toho plně nenabažil."

Jana se přinutila rozhlédnout se. Otrásla se. Ty obrovské, masu podobné stěny se vlnily jako živé. "Tomu nerozumím. Vždyť je nic nedrží. Jak to, že na nás nespadnou?"

"Už jsem se ti to snažil vysvětlit," řekl Milo. "Jsme ze všech stran obklopeni plynem. Héliem. Milióny a milióny kubíků. Nevidíš jej, protože je neviditelný, stejně jako vzduch. Takovéto plynové buňky udržují Lorda Panglotha ve vzduchu. Představ si, že bys byla ve velkém nafukovacím balónku na hraní."

"V čem?" zeptala se nechápavě.

"Aha. Zase jsem zapomněl. Žádné balóny. Ani papíroví draci nejsou dovolení. Ten zákon o Nebeských Lordech..."

Poškrábal se na bradě. "Oukej, představ si to jako velkou mýdlovou bublinu. To asi víš, co je, ne?"

Obdařila jej opovrhlivým pohledem. "Samozřejmě, že vím. Ale tohle nevypadá jako mýdlová bublina. Ty jsou kulaté."

"A takové by tyto stěny také byly, kdyby byla buňka úplně nahuštěná plynem. To však není, protože když Nebeský Lord vystoupí výše, okolní tlak se o mnoho zmenší a plyn v buňkách se rozpíná. Kdyby ho v nich bylo víc, buňky by ten tlak ve větších výškách prostě nevydržely a praskly by. Jasně?"

"Myslím, že ano."

Shovívavě se usmál a natáhl ruku, aby jí prohrábl vlasy, ale Jana uhnula. Jeden z poblíž stojících otroků se zahihňal, ale hned zase ztichl, když po něm Milo vrhl pohled.

Jana na Mila zavrčela: "Dals mi týden na rozmyšlenou, ne? Slíbil jsi, že se mě do té doby ani nedotkneš."

"To bylo jen z kamarádství," bránil se Milo trochu pohoršeně.

"To je mi pěkné kamarádství," zamumlala si Jana trpce pro sebe.

Mezitím se jejich skleněná klec dostala téměř až ke stropu. Nad sebou

spatřila Jana jakousi velkou skleněnou polokouli, která byla připevněna ke stropu v samém vrcholu plynové buňky.

Když se k ní přiblížili, objevil se v ní otvor, do kterého jejich klec, stále visící na těch dvou neskutečně tenkých černých páscích, pomalu vplula. Polokoule se za nimi zase zavřela a nyní se nad nimi otevřel další otvor přímo ve stropě buňky.

"To je ventil," vysvětloval Milo. "Zabraňuje úniku plynu."

Klec projela i druhým otvorem a zastavila v matně osvětleném prostoru. Dveře klece se odsunuly. "Ven!" poručil Benny. Otroci uposlechli příkazu. Jana se kolem sebe užasle rozhlížela. Ten šedý, temný prostor mezi podlahou a stropem jako by se rozkládal na všechny strany od nekonečna do nekonečna. Oba tyto povrchy byly navzájem propojeny hustou sítí trámů a vzpěr.

"Jsme teď mezi vnitřním a vnějším trupem," komentoval Milo tiše.

"Žádný kecání!" zakřičel Benny. "Verzte si svoje nářadíčko a supem nahoru!" Pak přešel k Janě. "Ty si můžeš vzít Milroyovy věci, amazoriko. Ten už je určitě potřebovat nebude."

Několik otroků se zasmálo, zatímco přecházeli k nedaleké řadě dřevěných skříněk. Milo vzal Janu k jedné z nich a ukázal

ji, jak se otevírá.

"Co se stalo s Milroyem?" zeptala se Jana při pohledu na tu podivuhodnou snůšku věcí ve skřínce.

"Nedával pozor," odpověděl jí Milo. Pak vytáhl ze skříňky prošívanou bundu a podal ji Janě. "Tohle si vezmi jako první. Budeš to potřebovat. Nahoře bude zima."

Bunda jí byla sice velká, ale Jana za ni byla vděčná, protože už tady bylo o poznání chladněji než v ubikacích. Mezitím Milo vytahoval ze skříňky další věci. "Tohle si vem přes to," řekl a podával jí jakýsi kožený postroj. Nechala ho, aby jí pomohl s mnoha různými sponami té podivné věci a snažila se nevnímat dotyk jeho rukou na svém těle. Přitom přemýšlela, k čemu asi slouží kovové karabiny, které se klímaly na několika místech postroje. Nakonec přišly vysoké boty se silnou podrážkou, vyrobené z nějaké hmoty podobné gumě, a po nich pár kožených rukavic. Jali boty, tak rukavice vypadaly značně obnošené a nepříjemně páchly. Nakonec jí Milo podal lano snižované do mohutné cívky. Na obou koncích mělo kovovou karabinu. Ukázal jí, jak jej nést přes rameno právě pomocí těch kovových karabin. A pak ještě dostala tyč, na jejímž konci byl připevněn hustý chuchvalec látkových pruhů.

Nechápavě si tu věc prohlížela, To je přece mop, říkala si v duchu nevěřicně. K čemu mi asi má být dobrý snad k čištění vnějšíku Nebe-

ského Lorda? Ta myšlenka byla absurdní. Plášť vzducholodi byl určitě celý rok omýván větry a deště.

"Hněte kostrou, bando líná!" řval Benny a procházel se mezi nimi. "Kdo bude nahoře poslední, toho pohladím ohnivým bičem!"

Jana se v duchu schoulila, když si vzpomněla na tu strašlivou bolest, kterou zažila po doteku té věci. Zoufale pohlédla na Mila, který se kvapně dostrojoval u své skříňky na konci řady. Rychle se k němu přidala. "Kam s tím půjdeme?" zeptala se.

Milo jen pokynul hlavou. Jana vzhledla a spatřila, jak se k nim ze stropu spouští žebřík. Ostatní už k němu mířili. Benny stál u jeho paty a manipuloval s nějakou pákou. Ve stropě se odsunul jeden panel a takto vytvořeným otvorem spatřila Jana sluneční svit a pocítila na své kůži závan chladného vzduchu. Přesla k žebříku, protože ji tísnila myšlenka, že by mohla být poslední, ale vždycky, když se na něj snažila vstoupit, jí některý z otroků zahradil cestu a předběhl ji. Začala propadat panice. Byla ochotna udělat cokoli, jen aby nemusela znovu prožít to utrpení.

Avšak stejně to pokračovalo, dokud ji nepředěslel s úšklebkem na tváři i poslední otrok. Jana s obavou pohlédla na Bennyho a v tu chvíli zjistila, že Milo stojí za ní a čeká, až vstoupí na žebřík. Jak po něm stoupala, ohlédla se přes rameno. Milo ji následoval. Benny se na něj mračil, ale nezdálo se, že by chtěl dostat svému slovu.

Milo se kvůli ní vystavil dobrovolně riziku, že dostane ohnivým bičem - nebo věděl, že Benny blufuje? Jana o tom přemýšlela až do té chvíle, než vystrčila hlavu otvorem ven. V tu chvíli zapomněla na všechno. Na moment byla úplně dezorientovaná a zůstala stát na žebříku, ale pak ucítila na své noze rázné zaklepání a Milův odměřený hlas: "No tak, jdi dál, amazonko. Na rozhlížení budeš mít ještě moře času. Až tě to bude mrzet..."

Pomalou vyšplhala zbytek cesty a zůstala stát vedle průlezu. Ruce měla obtočené kolem těla, aby se chránila před ostrým větrem, který foukal nad trupem vzducholodi. Vzducholod'. Musela si ze všech sil připomínat, že opravdu stojí na vzducholodi. Trup totiž byl tak obrovský, že měla dojem, jako by byla kouzlem přenesena do nějakého jiného světa. Na zem vůbec nebylo vidět, jen zvláštní tělo Nebeského Lorda se rozkládalo do všech stran a někde v dálce se zakřivovalo.

Cítila se v tu chvíli tak maličká a křehká, že rychle přikročila ke kruhovitému zábradlí, které obklopovalo průlez, a pevně se jej chytila.

Ostatní otroci ji sledovali, smáli se a pokřikovali své žertovné poznámky do svistu studeného větru. "Pěkný pohled, co?" zeptal se Milo, když se opřel o zábradlí vedle ní. "Vím, jak ti je. Taky jsem se tak cítil, když jsem poprvé vyšel sem nahoru. To přejde."

Jana mu nevěřila ani slovo. Neuměla si ho představit, jak prožívá tytéž pocity jako ona nyní, a také nevěřila, že by si někdy zvykla na to, být blechou na hladkých, lesklých zádech tohoto obra. Prozkoumala pozorněji povrch trupu.

Krytinu tvořily nesčetné šestiúhelníkové dílky z temně šedého skla těsně přiléhající k sobě. Vzpomněla si, jak pozorovala Nebeského Lorda ze země a myslela si, že je jeho horní polovina pokrytá šupinami. Zeptala se na to Mila.

"To jsou sběrače slunce. Tedy, tak je nazývají obyvatelé Nebeského Lorda. Ve skutečnosti to jsou..."

Benny ho přerušil a hnal je do práce. Otroci se vydali po jakési cestě, která byla po obou stranách ohraničena nízkým zábradlím a táhla se podél páteře celého trupu a končila až u obrovské ocasní ploutve. Jana odhadovala, že je od nich celý ten kolos nejméně třetinu míle daleko, nicméně na tak bizarním terénu se vzdálenosti odhadovaly jen velmi obtížně. Připojili se s Milém za ostatní. Cestou se Jana neustále přidržovala zábradlí. Benny uzavíral celý průvod. Něco si pohvizdoval.

"Sběračům slunce se dříve říkalo sluneční baterie," pokračoval Milo.

"Absorbují sluneční světlo a přeměňují je na elektrickou energii. Tady je zdroj energie pro motory Nebeského Lorda, pro vytápění i osvětlení pro všechno. Až postupně všechny přestanou fungovat, budou všichni na Nebeském Lordu, jak jsme kdysi říkali, úplně v troubě, bez-"

"Přestanou fungovat? Co tím myslíš?" zeptala se.

Pokynul ke skleněnému povrchu. "To všechno je Stará věda. A lidi z cechu techniků Nebeského Lorda, což je to relativně nejinteligentnější, co létá na tomhle obrovském pytlí plném plynu, je neumí vyrábět. Obsahují totiž genovým inženýrstvím vyrobenou substanci, která by se dala přirovnat ke chlorofylu v rostlinách. Je velmi účinná a teoreticky by měla vydržet, nekonečně dlouho, ale já bych na to nesázel. Tyhle vzducholodi se potloukají po světě stovky let a čas se na nich přece jen pomalu podepisuje. Vůbec bych se nedivil, kdyby už velká část těchto baterií alespoň zčásti nefungovala anebo měla přerušené spojení do rozvodné sítě. Technici totiž ani neví, jak to funguje, takže vůbec netuší,

na čem jsou, dokud jednou nezhasnou světla..."

"Oukej, zastavte!" poručil Benny. "Jsme tu, pátá sekce. Tady dneska budete makat, skloúdržbáři."

Jana se rohlédla a spatřila nalevo od cesty neuměle nakreslenou velkou pětiku. Několik "sběračů slunce" pokrýval červený nátěr. Jana se zeptala Mila: "Neříkej, že máme všechno tohle čistit?"

"Máš nějaké jiné vysvětlení, proč bychom tu měli být nahoře s mo-py?" opáčil jí s lisniěvem

"Ale na co vůbec potřebují čištění?"

"Plíseň. Existuje druh, kterému se nejlépe žije na skle. Její spory se vzduchem přenesou a uchytí se ve spárách mezi články. A když plíseň poroste celý článek, úplně jej oddělí od slunečních paprsků, takže nemůže dál vyrábět elektřinu."

Jana si prohlédla články, které měla před sebou. "Mně se zdají docela čisté," poznamenala.

"Tyhle třeba jsou, ale tady taky pracovat nebudeme. Pojd..." řekl a pomohl jí přes zábradlí. Ostatní otroci i s Bennym už mezitím směřovali k levému "horizontu". Jak je tak s Milém následovali, rychle si uvědomila zakřivení trupu pod jejich nohama. Předešlá chůze po cestě napříč Nebeským Lordem v ní vyvolala představu, že je jeho povrch úplně rovný. V tu ránu měla žaludek jako na vodě. Vůbec se jí nechtělo vzdalovat se dále od cesty, ale věděla, že nemá jinou šanci.

"Vidíš ty dva s těmi kanystry?" zeptal se Milo a ukazoval přitom na dva muže, kteří nesli na zádech velké kovové nádoby. "Oni před námi postižené plochy postřikají rozpouštědlem a my je pak jenom setřeme."

"Tak proč už nepostřikují teď?" zeptala se Jana s obavami v hlase.

"Protože ještě nejsme na určeném místě. Celá tahle část horního trupu - tedy plochy snadno přístupné - jsou udržovány otroky z jiných jednotek. Otroci cechovního mistra Banniona obstarávají tu obtížnější práci. Proto je Bannion tak bohatý a proto my žijeme lépe než většina ostatních otroků."

"My že žijeme lépe?"

"Tomu věř."

Mezitím už šli po zřetelném svahu, ale přední otroci ani nezpomalili. Jak dlouho ještě mohou vydržet, než bude sráz tak prudký, že ztratí půdu pod nohama a sklouznou dolů?

"Jak je to ještě daleko?" zeptala se ustaraně Mila.

"Obávám se, že ještě dost."

"Ale vřdyt už o moc dál dojít nemůžeme," protestovala.

"A na co myslíš, že máme ta lana?" "Ah, Matko Boží..." vyhrkla.

Jana byla zvědavá, kde hodlá Milo sehnat jídlo, o kterém se předtím zmiňoval. Její zvědavost se ještě zvětšila, když jej nyní následovala podél řady chatrných místnůstek otroků do společné hlavní místnosti. Stali se terčem zlobných pohledů několika otroků, kteří už byli vzhůru, ale nikdo jim neřekl ani slovo. Milo ji vedl ke spirálovému schodišti. "Jdi nahoru," vyzval ji.

Jana byla překvapená. "To můžeme jen tak odejít? Myslela jsem, že jsme tady zavření."

"Jsme zavření, to ano, ale na Panglothovi si můžeme chodit, kam chceme. Tedy v místech, kde je tenhle znak," řekl a ukázal na černou hvězdu na tváři. "To ti určitě Bannion řekl, když tě značkoval."

"Ah, ano, myslím, že mi to říkal," odpovídala Jana, zatímco stoupala do schodů. "Ale tehdy jsem tomu moc nevěnovala pozornost."

"To se dá pochopit. První setkání s Bannionem není příjemný zážitek pro žádného otroka. A dovedu si představit, že pro ženu je to zvlášť nepříjemné."

"Ano. A teď se mi vybavuje další věc, co mi říkal - že jestli se ukáže, že jsem čistá, rád by mě blíže poznal." Kráčeli teď tunelem, kterým ji Benny prve vedl dolů. Milo řekl: "Což znamenalo, že jestli se z otroka, který s tebou bude spát, nestane hromada rakoviny způsobené nějakým pohlavně přenosným virem, prokáže ti tu čest, že se budeš moci stát jednou z jeho osobních otrokyň. Což není špatný džob. Měla bys haldy dobrého jídla a dalšího komfortu. Musela bys samozřejmě podstoupit nějaké to ponížení; občas bys třeba pocítila na zádech jeho bič, protože Banniona baví týrání žen. Řekl bych přímo, že je to kromě hromadění peněz jeho hlavním životním koníčkem."

Jana si vzpomněla na dívku, kterou u něj viděla. Pomyšlení na to, že by měla skončit jako ona, ji pobouřilo. "Jak může mít někdo potěšení z týrání druhého?" zeptala se Mila.

"To je zajímavá otázka. Evoluční hodnota sadomasochistických charakterových rysů byla předmětem mnoha spekulací, ale já tě chci ušetřit svých osobních teorií... Uzavřeme to tak, že zůstat se mnou bude pro tebe daleko příjemnější osud."

Napadla ji další otázka: "A ty chceš se mnou spát hned. Jak to, že

se nebojíš, že ode mě dostaneš nějakou nemoc, jako se bojí cechovní mistr?"

"Protože on je pověřivý kretén, jako většina lidí, co tady žije. Pravděpodobnost, že by vaše komunita v sobě ještě měla nějaký fatální virus, je už dnes naprosto mizivá, ale ti hlupáci tomu stále ještě věří. Jediná opravdu nebezpečná místa už jsou jen města. I když tam nežijí žádní lidé, některé morové spory byly vyrobeny tak, aby přeživaly věky. Tam je pak nebezpečná hlavně půda jako taková."

Jana řekla: "V Minervě už nebyla žádná smrtelná epidemie strašně dlouho. Výjimečně někdo zemře na nějakou plíseň, ale to je všechno."

"Takže vidíš, že nejsem žádný hrdina, když s tebou chci spát. Jsem jen racionální. A proto si myslím, že není racionální, abychom to celý týden odkládali."

"Slíbils mi to," odvětila mu. "Máme spolu dohodu."

"A já ji neporušuji. Jen jsem tě žádal, abys to celé znovu přehodnotila. Určitě i ty uděláš to, co je racionální, a přijmeš mé požadavky. Cokoli jiného by bylo naprosto iracionální."

Na to už nic neřekla, a tak zbytek cesty urazili mlčky. Nakonec se ukázalo, že cílem jejich cesty je ono uzavřené "město", kterým ji Nebeský voják Tanith vedl předešlého dne. Tentokrát tu nebylo tolik lidí, což přisuzovala časné hodině jejich

příchodu. Nebyla také už terčem všemožných invektiv jako předtím. O tom přemýšlela. Byla přece pořád ten stejný "nemocemi prolezlý pozemský červ", tak co se změnilo? Bylo to Milovou přítomností? Anebo černou hvězdou, kterou měla vypálenou na tváři? To bylo nejpravděpodobnější, protože teď každý mohl poznat, že je majetkem cechovního mistra Banniona...

Milo se zastavil u stánku s melouny. Zena, která tu prodávala, nebyla moc nadšená tím, že má obsluhovat Mila - mračila se na něj a něco si pro sebe brumlala - ale vzala od něj peníze jako od každého jiného.

Když jí dával meloun, aby ho nesla, zeptala se: "Kde bereš ty peníze?"

"Od Banniona. Za naši práci dostává spousty peněz, a tak nám dává takovou almužničku. Je to tak akorát na přežití plus sem tam nějaký ten komfort." Zastavil se u dalšího stánku. Tady prodávali dlouhé válečky něčeho, co vypadalo jako sušené maso.

"Nic takového nebudu jíst," řekla mu.

"Taky nebudeš. To je pro mě. Jeden z těch komfortíků, co jsem ti o nich říkal."

Zastavili se ještě u dalších tří stánků, kde Milo koupil nějakou nezvyklou zeleninu, pár kusů scvrklého ovoce - pomeranče a hrušky - a nakonec chléb. Potom se vrátili do otrockých ubikací. Zatímco byli pryč, hlavní místnost se naplnila. Ženy vařily něco na kamnech, zatímco muži posedávali kolem nízkých stolů nebo se váleli na špinavých slaměných rohožích. Živý hovor, který se zdálky ozýval, když sestupovali ze schodů, se vytratil, jakmile sešli dolů. Nepřátelství, které je obklopovalo, bylo patrné na první pohled, ale nikdo si nic nedovolil, ani když procházeli kolem.

"Doufám, že jsi nečekala k jídlu něco teplého," prohodil Milo. "Myslíš, že bude rozumné udržovat od ostatních nějaký odstup, dokud se situace trochu neuklidní."

Jana s ním souhlasila. Činí méně se měla stýkat s ostatními otroky, tím lépe se cítila.

Ačkoliv strava nebyla zrovna výběrová, byla za ni vděčná a také to Milovi nakonec řekla. Pokrčil jen rameny a ukrojil si další plátek ze svého kusu sušeného masa. "Jen si dávej, jak je libo."

"Já ti to určitě oplatím."

"V to pevně doufám," řekl a pohlédl přímo na ni. Bylo jasné, kam míří.

"Myslela jsem, že ti zaplatím penězi všechny výdaje, které se mnou máš."

"To nebude třeba - jakmile vstoupí naše úmluva v platnost." Vložil si plátek do úst a začal spokojeně přežvykovat. Přitom se stále na ni díval.

Odvrátila pohled. Její oči spočinuly na malbě zavěšené na zdi. "Kdo to maloval?" zeptala se, aby mohla změnit tera. "Já."

Prohlížela si tu směsici barev a tvarů. "Co by to mělo být?"

"Jestli myslíš, co to má zobrazovat, odpověď zní - nic. Pomáhá mi to, mhm, při relaxaci. Když se na tu malbu soustředím, snáze dosáhnou duševní vyrovnanosti. Což znamená, že se v mém mozku uvolní řada různých neuropeptidů, o kterých jsem ti povídal - těch přirozených drog pro dobrou náladu."

"Aha," řekla Jana pomalu. Malba na ni nepůsobila zrovna relaxačně. Aby se vyhnula další dlouhé přednášce, ze kterých nikdy nebyla moc moudrá, zeptala se ho, kde žil před tím, než se dostal na Lorda Panglotha.

"V oceánu," zněla odpověď. "V námořní osadě."

"Včera?"

"Říkejme tomu třeba plovoucí město. Kdysi jich existovalo velké množství. To mě bylo zřejmě poslední z nich. Oceány totiž mají také vlastní formy zamoření. Nakonec se staly moc nebezpečnými. Tedy pro lidi."

Zeptala se ho na další podrobnosti.

"Byly to hlavně olihně. Prakticky zamořily všechna moře, kvůli těm zatraceným Japoncům."

Vysvětlila mu, že jí ani jeden z těch pojmů nic neříká.

"Japonci byli, a možná ještě jsou, ostrovní národ," začal. "Milovali ve svém jídelníčku olihně, což je vlastně druh ryb. Primitivní druh s velmi měkkým tělem a mnoha chapadly. Vzhledem tedy něco jako tvorové ze špatného snu, ale pro Japonce opravdová pochoutka. Tedy, nejen pro Japonce; i ostatní lidé je jedli, ale Japonci se po nich mohli umlátit. Jejich oblíbený druh se nazýval surumeika. Chovali je v obrovských mořských farmách ti svých ostrovů. Pak si začali hrát s jejich genofondem, aby dostali větší, rychle rostoucí surumeiky... a přišlo to, co se zákonitě muselo stát."

"Co?"

"Některým se podařilo uplavat z farem na širé moře. Zkřížily se s původními surumeikami a výsledný kříženec byl nový druh superolihně. Rychle se rozmnožující, vitální - a chytrý. Tento druh se pak šířil na účet většiny ostatních druhů ryb. Avšak surumeiky nebyly zdaleka jedinou hrozbou oceánů a my nakonec museli přiznat prohru a přestěhovat se do, jak jsme se chybě domnívali, bezpečnějších vod blíže u břehu..." Smutně potřásl hlavou.

"Lord Pangloth?" zeptala se.

"Ano. Na širém moři jsme Nebeské Lordy vidali málokdy. A když se nějaký objevil, udělali jsme totéž, jako při ohrožení sídliště nějakou prudkou bouří prostě jsme se potopili pár set stop pod hladinu. V takové hloubce jsme byli v bezpečí jak před bombami, tak před bouřkou. Naštěstí vojáci z Nebeského Lorda už dávno zapomněli umění ničit objekty v takových hloubkách. Když jsme však museli ustoupit do mělkých vod, nemohli jsme se tímto způsobem chránit. Nemohli jsme se totiž ponořit dostatečně hluboko, a tak když se objevil Lord Pangloth a oznámil nám, že se nyní nacházíme v jeho teritoriu a žádal od nás dávky, neměli jsme jinou šanci, než se pokusit jej odrazit."

"Proč jste radši nezaplatili?"

"Byli jsme ve stejné situaci jako vy. Obstarávali jsme si stravu hlavně v, ryb a pěstování planktonu a byli jsme sotva, schopni uživit se sami, takže jsme neměli žádné přebytky. Kdysi jsme sice měli stroje, které uměly extrahovat z mořské vody některé rudy a chemikálie, ale většina jich už v té době nefungovala. Musely být rozebrány na součástky,

abychom udrželi v chodu náš nejdůležitější stroj, poháněný slunečními bateriemi, který přeměňoval mořskou vodu na pitnou. A tak jsme se bránili. Měli jsme pár primitivních děl a harpun, které jsme užívali proti surumeikám a obřím mořským červům, ale nepomohly nám. Lasery zneškodnily projektily a harpuna stejně jako vaše rakety.

A byli jsme, samozřejmě, snadným cílem pro bomby Nebeského Lorda. Plováky naší osady rozbombardovali a celé město se potopilo. Já jsem byl jedním z několika, kteří přežili. Zajali mě a od té doby žij u tady."

"Už tři roky."

"Ano, tři roky. A připadá mi to jako třicet. Ale jedno vím jistě další tři roky už v téhle létající zoo nebudu."

To máš pravdu, pomyslí si Jana při vzpomínce na bombu, kterou měla ukrytou v overalu. Rychle pokračovala: „A jak dlouho jsi žil v tom plovoucím městě?"

"Od narození. Skoro dvě století."

Její zornice se překvapením rozšířily. "To znamená..."

"Ano," řekl, "jsem už skoro na konci svého vymezeného času. Jestli počítám správně, je tni tedsto osmdesát let. Což znamená, jak si můžeš snadno spočítat, že mi zbývá ještě alespoň čtrnáct, nejvýše však devatenáct let. Bylo to od našich konstruktérů velmi rozumné, že nám nechali ono pětileté období "nejistoty" na konci života. Bylo by velmi nepříjemné vědět přesné datum, na které je geneticky naplánován náš konec, i když relativně bezbolestný." Smutně se usmál.

"Nikdy jsem se nesetkala s někým tak starým, jako jsi ty," řekla Jana a prohlížela si jej s novým zájmem.

"Ne? Ale tos určitě musela," řekl rozpačitě. "Ve vašem městě museli být lidé, kteří prožili celou svoji životní dobu."

"Ne. Alespoň ne v poslední době. Avedona je... byla... jedna z nejstarších. Bylo jí přes sto. Moje matka říkala, že když byla mladá, znala některé Minervany, kteří se dožili až svého Dne Odevzdání."

Milo se zakřenil. "Ano, je mi jasné, že jste tomu tak nějak v Minervě museli říkat. Řekl bych, že to je hlavně znamení doby, že se vaši lidé ne-

dožívali svého přirozeného konce. Rostoucí tvrdost životních podmínek dole na zemi musí určitě urychlovat proces přirozeného opotřebení. Také jsem se tady ještě nesetkal s nikým tak starým, jako já. Aristové jsou možná výjimkou. Ti se určitě nevystavují žádným zbytečným rizikům, takže jejich život bude nejspíše o dost delší."

Zamyšleně na něj hleděla. "Proto toho tolik víš o minulosti - protože jsi tolik."

Zasmál se. "Tak starý zase nejsem. Ne, historie byla totiž mým koníčkem. Měli jsme v naší osadě dobře vybavenou elektronickou knihovnu. A bylo spousta času k jejímu studiu. Život tam byl bezpečný a jednotvárný - dokud se asi před třiceti lety nepřemnožil všechen ten genetický odpad a my se rázem neocitli mezi samými olihněmi, mutovaným mořským plevelem a těmi zatracenými mořskými červy..." Povstal, uchopil láhev a zhluboka se napil, jako by chtěl smýt hořkou příchut' svých vzpomínek. Když láhev odkládal, už se zase usmíval. "Stejně mě překvapuje, že si myslíš, jak "moc" toho vím o minulosti - mel jsem dojem, že to všechno považuješ za blbosti a nesmysly."

Nepřijala tu výzvu. Místo toho řekla: "A neznepokojuje tě to? Být tak blízko svého dne... Odevzdání?"

"Někdy," připustil. "Ale ne moc. Aspoň zatím. Za deset let určitě ano, jestli budu žít tak dlouho. Pak určitě budu proklínat ty zatracené politiky z jedenadvacátého století s jejich zákonem dvou set let. Když si představíš, že jsme měli v rukou tajemství nesmrtnosti a přišlo úplně vniveč... Šílenství. A teď je ztraceno."

Její výraz byl značně skeptický. "To bychom mohli být opravdu nesmrtelní?"

"Jistě. Stejně jako mohla být délka lidského života prodloužená ze sedmdesáti na dvě stě let. Je to stejný mechanismus - genetická prevence buněčného vyzrávání. To tajemství bylo odhaleno při výzkumu rakoviny. Na rozdíl od normálních buněk, které obvykle po padesáti děleních zaniknou, jsou nádorové populace nesmrtelné. Můžou se rozmnožovat věčně, protože nikdy nedozrají, a proto se nikdy jejich jaderný chrono-metr neaktivuje. Když byly identifikovány příslušné geny, bylo možné uplatnit takové změny i u normálních buněk - až na to, že místo toho se doba jejich dozrání prostě jen odložila."

"Udělal někdy někoho nesmrtelným?"

"Ale ano. Mnoho lidí prodělalo takovou genetickou úpravu. Ti bohatí a mocní. Stálo to celý majlant, protože to bylo mezinárodními zákony

striktně zakázáno. A tresty za takové věci byly velice citelné. Hodně lidí však bylo samozřejmě ochotno nést všechna ta rizika." Takže mohou tihle nesmrtelní žít ještě teď?"

Ne. Ti z nich, kteří přežili Genetické války, byli zabiti v následných čistkách. Jelikož to byli většinou právě ti, kdo války vyvolali, zabily tím rozdušené davy dvě mouchy jednou ranou. Tedy - jedním kolíkem."

"Kolíkem?"

Byla to tenkrát taková móda - proklát srdce podezřelého nesmrtelného dřevěným kolíkem. Pochází to, myslím, z upírského folklóru. Samozřejmě, že tak zahynula i řada lidí, kteří nesmrtelní nebyli. Byly to pohnuté časy."

Vzduchem se rozeznělo hlasité zvonění. Milo se zamarčil a pak začal sklízet zbytky jídla. "To je signál, že je čas jít pracovat. Možná, že ještě předtím budeme mít nějaké potíže s Bennym a ostatními dozorci." Natáhl k ní ruku a pomohl jí vstát. "Jenom se drž a nech všechno na rač."

Znepokojeně pohlédla do jeho nepochopitelně klidných očí. "A co se bude dít?"

"Doufám, že nic."

12

Už na ně čekali. Ostatní otroci o dozorci. Když Milo s Janou vstoupili do společných prostor, ostatní otroci se rozestoupili, aby tak uvolnili místo třeni černě oděným dozorcům. První šel Benny. Jeho dva společníci připadali Janě povědomí, a proto usoudila, že je nejspíše zahlédla v místnosti cechovního mistra. Benny se zastavil před Milém a dal si nice vbok. Jen několik palců od pravé ruky se mu pohupoval ohnivý bič. Řekl: "Tak na co si to, sakra, Milo hraješ, co?"

"Na co si hraju?" zeptal se Milo přesladce nevinně.

"S ní," vyhrkl Benny a ukázal hlavou na Janu. "Dal jsem ji Bunche-rovi, tak jak jsi k ní přišel ty?"

"No, Buncher mi ji přece dal, Benny. Dohodli jsme se."

"To je sprostá lež!" Jeden z otroků vykročil z hloučku. Jana v něm Poznala jednoho z těch tří, se kterými už byly problémy u záchodků. "Něco Buiicherovi udělal; nějak ho přinutil, aby mu tu amazonku dal."

Milo si ho chladně prohlížel. "Nic jsem mu neudělal. Ukaž mi na něm jediné škrábnutí, o kterém řekne, že je ode mě."

Milo se rozhlédl kolem. "A kde je vůbec Buncher? Ať on sám vznese obvinění, jestli se o tom máme vůbec bavit."

"Buncher nemůže vyjít ze své místnosti," řekl jiný otrok. "Leží pořád jen v pelechu. Taký vykašlával krev."

Milo se otočil zpátky na Bennyho a rozhodl rukama.

"No, a jsme doma," řekl. "Není divu, že Buncher ztratil o amazonku zájem, když se necítí ve formě."

Benny si Mila tvrdě změřil. "Tak to jako k tobě Buncher jednoho krásného dne přišel a řekl, 'Hele, Milo, ty stará vojno, vem si rnou amazonku?'"

"To zase ne. Řekl jsem mu o ni. Smlouvali jsme o ni, jak už jsem ti říkal, a pak jsme se dohodli."

"Ty jsi za ni Buncherovi zaplatil?"

"Ne. Dohodli jsme se, že mu za to na oplátku prokážu nějaké služby."

"Jaký služby?"

Milo pokrčil rameny. "To záleží na Buncherovi."

Jana pozorně sledovala Bennyho výraz. Jeho podezíravost a nenávisť k Milovi byly patrné na první pohled. V tom obličej však bylo ještě něco. Opatrnost. Nebo dokonce i trochu strachu.

"Jestli jsi ji chtěl," nepřestával Benny, "proč jsi mi to neřek rovnou, když jsem ji přived?"

"Nebyl jsem ještě rozhodnutý," odpověděl Milo nenuceně. "A kromě toho, i kdybych se byl zeptal silně pochybuji, že bys mi ji dal. Nemám pravdu, Benny?"

Benny jeho otázku ignoroval. "Proč jsi ji chtěl, Milo?"

Milo se otočil, ostentativně si Janu prohlédl od hlavy k patě a pak prohlásil: "No, to je snad každému jasné, Benny."

Výrok zaznamenal okamžitou odezvu z hloučku otroků, ale Bennyho rozružený pohled rychle všechny posměváčky utišil. Když se zase obrátil k Milovi, viděla Jana, že už svůj vztek drží tak tak na uzdě. Moc se mu chtělo vyrazit proti Milovi, ale něco jej drželo zpátky. "Milo," vyštěkl. "Máš už to spočítané, víš o tom? Ještě jeden krok vedle a Bannion tě nechá, aby sis vychutnal let k zemi." Z hloučku otroků se ozývaly souhlasné zvuky.

"To se mi vůbec nechce věřit," odpověděl mu Milo s jistotou, již Jana obdivovala. "Jsem pro Banniona příliš cenný, než aby se mě tak zbytečně zbavoval. Zvládnou práci nejméně za tři skloudržbáře. A nikdy jsem neudělal nic špatného. Nikdy jsem nebyl neposlušný vůči tobě ani žádnému jinému dozorci a nikdy jsem neměl spory s ostatními otroky. Není to tak?"

"To je jen tím, že tě nikdy nikdo při ničem nepřistihl," řekl Benny a jeho zachmuřený výraz se ještě prohloubil. "Ale lidi, který se vyskytují kolem tebe, mají tu zvláštní vlastnost, že se jim příliš často něco stane. Někdy při tom přijdou i vo život."

"Já ale nemůžu za smůlu druhých."

"Jenomže se říká, že tu smůlu způsobuješ ty. Že jsi čaroděj."

Milo se zasmál. "Ale inteligentní muž, jako jsi ty, se samozřejmě takovým drbům směje, co, Benny? Jsi Svobodný muž a nějaké přiblblé plácání pověřivých otroků je pod tvoji úroveň, ne?"

Benny neměl na tu otázku odpověď. Nakonec zavrčel: "Máš poslední příležitost, Milo. Pamatuj si to. A já si na tebe dání pozor."

"Jelikož nemám, co bych před tebou skrýval, jsi vřele zván sledovat všechno, co se ti jen zlíbí," odpověděl mu Milo.

Benny něco zabrblal a začal se otáčet. "Ah, ještě něco, Benny," řekl Milo. Benny se obrátil zpátky. "Co?"

"Znamená to tedy, že si můžu tu amazonku nechat?" zeptal se Milo zdvořile.

Benny se nepřítomně zahleděl na Janu. Zdálo se, že úplně zapomněl, že ona byla hlavním předmětem jejich rozpravy. Zamračil se a pak se jízlivě zašklebil. "Jasně. Proč ne? Užij si ji, Milo. Užij si ji, dokud můžeš."

Potom Benny s druhými dvěma dozorci rozdělili otroky do tří skupin. Janu nepřekvapovalo, že s Milém skončili v Bennyho skupině. Opustili společně ubikace, ale dál se každá skupina vydala jiným směrem. Jana byla fascinovaná procházkou po Nebeském Lordu, ačkoliv vlastně neviděla o moc víc, než jen prázdné chodby a úzká spirálovitá schodiště. Nakonec došli ke známé skleněné kleci a následoval opět horor výstupu plynovou komorou.

Jedna z věcí, které jí Milo vysvětlil během cesty, byl význam velikého symbolu nedaleko vstupu do klece. Byly na něm zobrazeny plameny přeškrtnuté černou čarou. "Je zakázáno vynášet ze spodní části Nebeského Lorda cokoliv, co by mohlo způsobit oheň nebo dokonce jenom jiskru. Spodek je totiž od plynových komor oddělený, zatímco odsud výš je permanentní nebezpečí úniku vodíku. Pouhá jiskřička by mohla způsobit ohromný výbuch."

Janě začala bomba v kapse overalu okamžitě připadat mnohem těžší.

"A co se stane, když někdo zapomene?" zeptala se, zatímco klec šplhala po svém tenkém vlákne jako pavouk po pavučině. "Myslím, třeba když někdo zapomene, že má s sebou křesadlo nebo něco takového?"

"Za to je trest smrti umučením. A vztahuje se jak na Aristy, tak na otroky i svobodné. Ušetřím tě podrobností, jak se trest vykonává. Už takhle vypadáš dost zeleně. Ty nemáš ráda výšky?"

"Ne," odpověděla a snažila se na bombu zapomenout. Teď už bylo stejně pozdě.

"...A TEĎ POTVRDTE, ŽE JSTE PŘIPRAVENI VYDAT TO, CO MI PO PRÁVU NÁLEŽÍ, (klap) NESTANE-LI SE TAK, MÁ ODPLATA BUDE RYCHLÁ A STRAŠLIVÁ... STRAŠLIVÁ... STRAŠLIVÁ... STRAŠLIVÁ..."

Známa slova Lorda Panglotha nezněla Janě z nadhledu horního povrchu tak hlasitě a hrozivě. Nacházela se poměrně nízko na plášti, přesto však byl pod ní vyklenutý šedý bok vzducholodi, takže přes něj neviděla na zemi pod Nebeským

Lordem. Zároveň slyšela řeč Lorda Panglotha k jeho poddaným značně přitlumeně. Když se Jana dozvěděla, že Nebeský Lord zastavuje, aby vybral desátky od farmářské komunity, velmi ji to rozrušilo. Doufala, že to bude jedna z těch ztracených částí Minervy, o kterých jí Milo vyprávěl. On jí však vysvětlil, že Minerva leží daleko na jihu, zatímco oni cestují přímo na sever.

Když tak čistila mopem sběrače slunce, její sebevědomí už bylo o mnoho pevnější. Důvěřovala už postroji a lanu, takže mohla pracovat oběma rukama; předtím se celou dobu jednou rukou křečovitě držela lana pro případ, že by náhle vyklouzla z úchytek na jejím postroji, i když měly bezpečný západkový mechanismus.

Stála tedy nyní s nohama zapřenýma o trup vzducholodi, který se v těchto místech svažoval v úhlu asi čtyřicet stupňů, zatímco tělu dovolila volně viset. Kdyby pohlédla nahoru, viděla by svoje lano, jak mizí za horizontem trupu, aby někde daleko dosáhlo bodu svého úponu. Ve stejné výšce asi patnáct stop od ní pracoval Milo. Po její levici o něco níže byl ještě jeden otrok. Celá jejich skupina byla nepravidelně roztroušená podél trupu, aby se tak pomalu spouštěli níž a níže. Postup byl takový, že čistili do šířky tak daleko, jak jim lana dovozovala, a pak se spustili zase o kousek níže. Otroci s rozpouštědlem měli náskok; nanášeli na sběrače slunce nevábně páchnoucí tekutinu.

"Všechno v pořádku?" zavolal na ni Milo. Přestože Nebeský Lord stál na místě, kolem jeho boků se proháněl ostrý vítr, takže musela napnout uši, aby ho slyšela. "Jsem v pohodě," odpověděla mu, i když už ji pořádně bolely svaly na rukou i na nohou. Přemítala o tom, jak dlouho ta muka ještě mají trvat. Také by ji zajímalo, co se děje tam dole pod nimi a co to bylo za osadu, od které právě Nebeský Lord vybíral svoje desátky. Milo jí o ní stačil říct jen to, že je zemědělsky orientovaná a poměrně rozsáhlá. Kdyby se ohlédla přes rameno, spatřila by v dáli rozložitě pahorky, které vypadaly jako nezamořené. Doufala, že osadníky dole nenapadne něco takového jako Minervany. Úplně jí stačilo houpat se na slabém laně - klidně by si práci uprostřed bitvy odpustila.

Měla už hotovou další sekci, takže byl čas k sestupu o kus níž. Proto si zastrčila násadu mopy za pruh postroje, pevně se pravou rukou chytla lana a připravila se uvolnit brzdný mechanismus levou. V duchu se uklidňovala. I kdyby se pustila, brzda by ji, jak jí Milo vysvětlil při instruktáži o jejím principu, automaticky zastavila, jakmile by lano začalo proklouzávat kroužky v postroji příliš rychle.

Uvolnila tedy brzdu a pomalu začala pozpátku sestupovat po sráz-ném boku vzducholodi, tak, jak po kouscích prostrkávala lano kroužky postroje. Obdivovala svižnost, s jakou se Milo i ostatní otroci uměli s tímto zařízením pohybovat, ale pak usoudila, že mají prostě jen více zkušeností.

Když už byla dost níž, zablokovala brzdu a vytáhla opět svůj nástroj. V tu chvíli ji neočekávaný poryv větru hodil proti vzducholodi, takže málem upustila mop, když reflexivně vztáhla ruce, aby si nerozbila tvář o sběrače slunce. A pak se to stalo...

Lano se najednou nepochopitelně uvolnilo a Jana začala sjíždět dolů.

Zakřičela. Pustila mop a snažila se nehty zachytit povrchu vzducholodi. Doufala, že najde oporu v úzkých spárách mezi sběrači slunce, avšak tlusté rukavice jí nedaly žádnou šanci. Sestup se jí nedařilo zastavit ani za pomoci "neklouzavých" podrážek jejích bot. Sklon trupu byl už v těchto místech moc příkrý. Začínala nabírat rychlost.

Čím rychleji však padala, tím pomaleji jí běžel čas, jako by jí chtěl dát bohatou příležitost pocítit stoupající žár rukavic; prohlédnout si vlastní vyděšenou grimasu odraženou v míhajících se slunečních bateriích, vychutnat si zděšený křik, který se jí dral z úst.

Uhel, pod kterým se řítila, byl stále prudší, až nakonec ztratila kón-

takt s trupem vzducholodi a pokračovala volným pádem. Ted už nebude nic než vzduch, dokud nedopad'ie na zem.

Buch. Strašný náraz, který jí vyrazil všechen vzduch z plic a přerušil její jekot. Byla zmatená. Už dopadla na zem? Ještě přece žije...

Zahlédla odlesk stříbrošedého trupu vzducholodi, modrou oblohu, vzdálené kopce. Pak si uvědomila, že rotuje na konci lana. Muselo se někde na trupu zachytit! Avšak její úleva byla jen chvilková, dokud si plně neuvědomila bezvýchodnost situace. Lano se jistě uvolní, ještě než bude mít někdo nahoře čas vymyslet způsob, jak ji zachránit. Pomalu roztáhla ruce a zpomalila tak otáčení. Uvědomila si, jak je hrozně daleko od trupu Nebeského Lorda. Byla už pod jeho střední partii, v její úrovni se trup už zatačel dolů. Viděla na něm řady velikých oken, avšak v její situaci mohly být stejně dobře tisíce mil daleko, neboť z nich stejně žádnou záchranu čekat nemohla. Viděla také jeden z obrovských směrových motorů, zhruba tak vysoko, jak se vznášela ona, ale asi padesát yardů směrem k zádi vzducholodi.

Lano sebou škublo. Jana propadla naprosté panice, neboť si byla jistá, že se s ní definitivně utrhlo. Zavřela oči. Pak si ale uvědomila, že stoupá. Někdo musel lano zachytit a teď ji táhnou nahoru.

Její pohyb byl však velmi pomalý, přerušovaný každou chvíli trhnutím a zastávkou. S každým takovým záškubem už se viděla, jak letí k zemi. Ale nestalo se to. Přinutila se ke klidu, několikrát se zhluboka nadechla a neustále si opakovala, že už brzy bude zase v bezpečí. Snažila se nedívat pod sebe, ale nešlo to. Město dole bylo v závratné hloubce. Pokoušela se odvést vlastní pozornost od toho stresu a prohlížela si osadu pod sebou a její okolí. Byla menší než Minerva. Hrubě zděné dornky víceméně náhodně roztroušené. Avšak kolem se nevinula žádná hradba a pole byla evidentně nedotčena zamořením. Kromě pšeničných polí zahlédla také rozložitě vinice.

Najednou narazila do něčeho ramenem. Ohlédla se a zjistila, že už se dotýká trupu. Otočila se k němu čelem a pokoušela se ho rukama i nohama zachytit, zatímco stále stoupala vzhůru. Nedařilo se jí to sice, ale měla lepší pocit, že se jen tak naprázdno nehoupe na konci lana.

Pomalý výstup pokračoval. Minula střední partii trupu. A pak zjistila, kdo ji zachránil. Milo. Nějak se inu podařilo překonat těch patnáct stop, které je původně dělily, a zachytit padající volný konec jejího lana, než kolem něj stačil prosvištět (ani se jí nechtělo přemýšlet o tom, kolik ještě zbývalo ve chvíli, kdy jej chytil). Pak ji začal pomalu vytahovat.

Věděla sice už, že je mnohem silnější, než se zdá, ale nedokázala si představit, jak mohl zastavit její pád, aniž by si vytrhl obě paže z ramen...

Ostatní otroci ustali v práci, aby mohli celé drama sledovat, nikdo z nich však Milovi na pomoc nepřišel. Naopak, jakmile se vynořila zpoza trupu, začali ihned hulákat a tropit si z ní posměšky. Její dosavadní nedůvěra a nelibost k nim okamžitě přešla v číroti nenávist. Všechny starosti, co se s nimi stane v případě, že se jí podaří odpálit bombu, se úplně rozplynuly. Dostanou, co si zaslouží.

Jak se zakřivení trupu postupně zmírňovalo, získávala znovu pevnou půdu pod nohama, a tak mohla Milovi ulehčit část jeho břemene. Už k němu byla dost blízko na to, aby viděla na jeho tváři, kolik úsilí ho stojí vytáhnout ji nahoru. Dětilo už je jen pár yardů. Namáhavě se na ni zakřenil. "Nazdar, amazonko," volal. "Líbil se ti ten výhled?"

Podařilo se jí dokonce oplatit tnu úsměv. "Byla to nádhera," vyhrkla. Vzdálenost mezi nimi se zmenšovala. Nakonec ji chytil za paži. Celým tělem se jí rozlila bezmezná úleva. Jenom matně vnímala, jak si její lano přivazuje ke svému postroji. "Koukej, dej mi ruce kolem pasu a drž se," řekl jí. Okamžitě uposlechla. Rozjařené volání ostatních otroků se v tu chvíli zdvojnásobilo. Milo začal šplhat nahoru po svém laně. Přitiskla se k němu, tvář zabořila do jeho zad a snažila se ze všech sil zachytit chodidly ve spárách sešíkmeného trupu.

"Co se stalo?" zeptala se.

"Pokud bych měl tipovat, Benny ti nejspíš přefízil lano," odpověděl jí přes rameno. "Byl tam nahoře sám."

"Ale proč?"

"Aby se mi pomstil. Chtěl mi dát za vyučenou."

"Tys mi zachránil život."

"Taktak. Bylo to o vlasek."

Sklon trupu už byl asi jen pětadvacet stupňů. Ted' už se ho mohla bez rizika pustit. Byli už nedaleko místa, kde se jejich lana upínala do kroužků zasazených v trupu Nebeského Lorda. O deset yardů dál stál Benny se zachmuřeným výrazem. Milo pokračoval směrem k němu. Rukou pevně objímal Janu kolem ramen. "Čau, Benny, pořád v rachotě, co?" zvolal na něj vesele.

Dozorce mu rychle odpověděl: "Utrhlo se s ní lano. Nemoh jsem s tím nic dělat."

"Hm, myslím, žeš udělal, co bylo v tvých silách, Benny," pokračoval Milo stále laškovným tónem. Pustil Janu a přešel k úchytce jejího lana.

Shýbl se k ní a zkoumal pozorně jeho zbytek. Pak pohlédl na Bennyho.

"Říkám, že se utrhl," zavrčel Benny. "Chceš snad říct něco jiného, Milo?"

Milo povstal a došel k říčnu. "Ne, to vůbec ne, Benny. Utrhlo se. Horší ale je, že tady amazonce při tom vypadlo koště. Myslím, že by bylo dobré, kdybys pro ně dolů zaskočil."

Benny úplně zbledl. Ustoupil o krok a zároveň sáhl po ohnivém biči. "Nepřibližuj se ke mně, Milo!" křičel roztřeseným hlasem, ve kterém byl slyšet strach.

Milo se zastavil a pozdvihl ruce, "V pořádku, Benny. Vždyť na tebe nesahám."

"Tys mi vyhrožoval! Slyšel jsem to! A víš dobře, jaký je za to trest!" křičel Benny a mířil na něj ohnivým bičem.

"Já? Vyhrožovat tobě?" zeptal se Milo překvapeným hlasem. "To je naprosto absurdní myšlenka. Jen jsem se ti snažil navrhnout, abys zkusil zachránit ztracený nástroj. Vím dobře, jak nerad slyší cechovní mistr Bannion o takovém plýtvání. A uvědom si, jak bude rozzlobený už jen z toho, že uslyší, jak málem přišel o svého nového otroka hned první den."

Benny svěřil ruku s ohnivým bičem. "Řeknu mu, že se lano přetrhlo. Bude věřit mně."

"To samozřejmě," ujistil ho Milo s úsměvem.

Milo vešel do místnosti a posadil se na proutěnou židli. Pohlédl na Janu, která ležela na posteli, a spokojeně se na ni usmál. "Potkal jsem Banniona. Řekl jsem mu, co se stalo. Nemá z toho vůbec radost."

"On věřil tobě?" zeptala se překvapeně. "Čekala bych, že přijme Bennyho verzi."

"Oficiálně samozřejmě ano. Nemůže si dovolit postavit se na stranu otroka proti svým dozorcům. To by narušovalo disciplínu. Ale dobře ví, že lana se jen tak netrhají a poslední dobou tak přišel o dost otroků. Je to mezi otroky oblíbená metoda vyřizování si účtů a Banniona to pěkně štve. A když se do toho zaplete i dozorce, je to už na pováženou. Nemá radost, že chtěl Benny zabít hodnotného otroka - to jest tebe - jen proto, aby se mi pomstil. Takže se náš milý Benny teď nebude zrovna těšit jeho přízni."

"To je dobře," řekla a opravdu to tak cítila.

"Ah, a ještě něco, co tě potěší. Dneska umřel Buncher, jak jsem slyšel. Vykašlal nějakou krev a složil se." Milo si založil ruce za hlavu a zvrátil se na židli. Jeho výraz byl naprosto poklidný. "To moje přátelské objetí mu muselo vrazit kus žebra do plic."

Jana na něj zůstala zírat.

Tu noc, když se světla ztlumila a oni šli spát, ležela Jana na matraci, nespala a přemýšlela o Milovi. Dlužila mu život. Kdyby nějak nezachytil konec jejího lana - a stále jí nešlo na rozum, jak se mu to mohlo včas podařit - ležela by teď mrtvá tam dole ve městě a z jejího těla by zbyla jen hromádka rozdrčeného masa a kostí. Nejenže jí zachránil život, ale také jí umožnil pokračovat v plánu na zničení Nebeského Lorda. Kdyby zahynula, pohřbily by se tím zároveň minervanské naděje na pomstu na ničiteli jejich města a vrahovi její rodiny a přátel.

To ji však zároveň stavělo před pěkné dilema. Jelikož inu byla nyní tak zavázána, cítila se povinná dát mu to jediné, co po ní chtěl - své tělo. Několikrát už byla připravená vzbudit ho a oznámit mu své rozhodnutí, ale nakonec si to vždycky zase rozmyslela. Myšlenka na sex s ním ji děsila. Její jediná zkušenost s milováním s mužem byla její známost se Simonem. Bylo to zvláštní a docela zajímavé, i když ne zas nějak zvlášť příjemné, avšak ne bolestivé nebo jinak zraňující. Simona však znala dlouho a celou situaci měla stále pod kontrolou. Byl totiž přece jen minervanský muž.

Milování s "nezměnným" mužem jako je Milo by mohlo klidně být úplně jiné. Pomyšlení, že by jej měla v sobě, že by jí to možná i působilo bolest a přitom by neměla sílu cokoli s tím udělat, ji naplňovalo hrůzou.

Další problém byl, že se bála Mila jako takového. Třebaže jí zachránil život, bylo v něm něco, co ji hluboce zneklidňovalo. Vzpomněla si na obvinění, která proti němu vznesli otroci i Benny - že je čaroděj. Dalo se tomu lehce uvěřit. Zrakem přejela po obrysu jeho spícího těla. Nebyl prostě tak veliký nebo svalnatý, aby dokázal to, čeho byla svědkem. To, jak zastavil její pád... způsob, jak praktický rozdrtil Bunchera, až z toho zemřel, a konečkonců stačil i pocít, který v ní vzbudilo jen objetí kolem ramen.

Jana se otřásla a otočila se od něj. Ne, nenabídne mu své tělo i přes závazky, které k němu má. Musí najít nějaký jiný způsob, jak se vyrovnají, ještě než skuteční svůj cíl - zničení Lorda Panglotha.

13

Následující den musela zburcovat celou svou vůli, aby se přinutila jít znovu do práce a opět svěřit svůj život tomu tenkému lanu, i když ji Milo ubezpečil, že nový dozorce - Benny se ten den neobjevil - si nedovolí zopakovat Bennyho chybu. Když tak čistila sluneční sběrače, několikrát hrozilo, že její strach přeroste v čistou paniku. Chtělo se jí zavřít oči, přitisknout se k trupu vzducholodi a křičet, ale vždycky se přinutila pokračovat v práci. Musela zůstat mezi skloúdržbáři - nemohla si prostě dovolit jakékoli selhání. Musela se dokonale seznámit s horními partii Nebeského Lorda, zejména s prostorem mezi oběma trupy. To byl základ postupu, který si naplánovala, aby dosáhla své pomsty. I druhý den v práci se dal vydržet, přestože znovu přišel Benny. Byl úplně krotký, měl naběhlý obličej a jeho chůze byla toporná. Ať už ho Bannion potrestal jakkoli, alespoň prozatím to účinkovalo dokonale.

Čtvrtý den po incidentu se už Jana cítila zcela ve formě a v dobré náladě vstupovala s ostatními do skleněné klece. Dokončila už v duchu přípravu své akce. Jestli všechno půjde hladce, dnes v noci bude po všem..

Skleněná klec, ve které nyní jeli, je nevezla středem plynové komory jako ta první. Místo toho projížděla mezi dvěma buňkami. "Projíždíme jednou z příčných konstrukcí," vysvětloval Milo a ukazoval na ubíhající šestiúhelníky kovových pavučin. "Ty tvoří základní kostru Nebeského Lorda. Mezi každými dvěma zásobníky plynu je taková příčná konstrukce. Výtah jede tudy, protože jsou buňky po obou stranách naplněny vodíkem. Technický cech se obává, že by výtahový mechanismus mohl způsobit uvnitř zásobníku nějakou jiskru."

Zpráva, že jsou po obou stranách obklopeni jen vodíkem, Janu rozrušila a rozradostnila zároveň. To přesně zapadá do mého plánu, pomyslela si. Dosud nepřemýšlela o tom, co bude potom, až bombu aktivuje. Někde v podvědomí se zabývala myšlenkou, že se nějak dostane z trupu a uteče z místa exploze bomby co nejdál, ale tím její fantazie končila. Věděla, že její šance na přežití jsou minimální.

Během minulých dnů se Jana dozvěděla o Nebeských Lordech mnoho nového. Jedna z důležitých zpráv byla, že v současné době jsou vodíkem naplněny už asi dvě třetiny všech buněk. Helena to odhadla dobře. Milo přesně potvrdil, že kdykoli uniklo hélium, ať už při nehodě nebo přiro-

zeným únikem, nedalo se nijak znovu získat, zatímco vodík bylo možné vyrobit z vody. Milo jí také vyprávěl o původu Nebeských Lordů; jeho verze se jen v malé míře shodovala s minervanskými pověstmi o těchto dávných událostech. Jana si začínala uvědomovat, i když s velkou nechutí, že minervanské výklady historie měly v sobě mnoho nedostatků, zatímco Milovy se zdály jednodušší a kompaktní. Nechtěla mu věřit, ale čím dál více obdivovala jeho znalosti.

Podle Mila se Nebeským Lordům původně říkalo Nebeští Andělé. Byly vyrobeny organizací známou jako Organizace spojených národů pro dva účely. Jeden byl možnost dopravovat levně a čistě náklady mezi zeměmi, zejména se to týkalo země chudšího "třetího světa", za druhé sloužily jako vítaná pomoc v dobách přírodních katastrof - mohly totiž přivést velké množství nouzových zásob do oblastí stížených hladomorem, anebo - při zemětřesení nebo povodních - sloužit jako létající útulky pro oběti. Díky svým obrovským kapacitám mohly nabídnout mnoho lůžek, stravu i střechu nad hlavou.

Bylo tedy úplně přirozené, že v chaosu, který nastal po Genetických válkách, se lidé, kteří přežili, snažili uniknout před morovými viry a mnoha dalšími nebezpečími právě do těchto obrovských létajících útulků. Potíž byla v tom, že tentýž nápad mělo mnoho lidí, takže se nějaký čas kolem Nebeských Andělů sváděly lité boje, jak se různé skupiny snažily získat nad nimi kontrolu. Během takových šarvátek byly dvě vzducholodi zničeny. Vítězové pak spokojeně vzletli a život na Nebeských Andělech se postupně stabilizoval. Jak však časem docházely na jednotlivých vzducholodích nouzové zásoby, museli jejich páni obrátit svoji pozornost zase k zemi. Potřebovali potraviny i suroviny, a tak přinutili pozemské osadníky, aby je zásobovali. Tak začala nadvláda Nebeských Lordů.

Nejprve byla zcela živelná. Nebeští Lordi soupeřili o zemědělské oblasti a vzdušné bitvy mezi těmito létajícími monstry nebyly nic výjimečného. Když však byly během nich zničeny další dvě vzducholodi, bylo uzavřeno příměří.

Následovala porada vládců jednotlivých Nebeských Lordů, kteří si zde rozdělili svět na svá výsostná teritoria. Usnesli se, že žádný Nebeský Lord nikdy nepřekročí hranice svých vymezených území, a tato dohoda byla dosud plně respektována. Podle Mila to však už nemohlo dlouho vydržet...

"Zamoření postupuje světem dál a dál," vysvětloval. "Stále více pozemských komunit strádá a zaniká. Až nějaký Nebeský Lord zjistí, že už jej jeho území nemohou v dostatečné míře zásobit, logicky se poohlédne k sousedovi. Šušká se, že už dokonce proběhly nové vzdušné střety. A časem to přejde v novou světovou válku." Ta vidina ho zjevně těšila.

Jana na to měla jiný názor: "To je všechno takový nesmysl. Lidé budou bojovat mezi sebou, zatímco Matka Země pod nimi umírá. Proč se Nebeští Lordi a pozemní osadníci nespojí, aby se společně pokusili zastavit postup zamoření, než bude pozdě?"

"Staré zvyklosti se těžko překonávají," odpověděl. "Lidé z Nebeských Lordů tradičně považovali pozemské osadníky za něco horšího než lidi. Je takřka nemyslitelné, že by najednou začali spolupracovat s "pozemskými červy" jako rovný s rovným. Kromě toho nevidím způsob, jak by mohli Nebeští Lordi pomoci zničit zamoření."

"Ta hořící světla. Ty paprsky zničily naše rakety - určitě by se daly použít i k očištění zamořených území, ne?"

"Hm, mohly by," pomalu připustil, "ale jak jsem ti vysvětloval, lasery nejsou pod kontrolou nebešťanů. Pracují automaticky, a to ještě jen proti neživým nebezpečím pro Nebeského Lorda." Pak se na ni povzbudivě usmál a řekl: "A stejně, jak to, že správná malá Minervanka uvažuje o používání věcí, které stvořily Mužské nauky, co?"

Jana zareagovala ihned: "Kdyby se takové prostředky použily k očištění světa, pak by Matka Boží určitě uznala, že se muži třeba ještě můžou dožít vykoupení."

Když ten den Jana vylezla na povrch vzducholodi, zažila nemilé překvapení. Okolo průlezu stálo několik Nebeských vojáků. Byli ozbrojeni svými obvyklými puškami s dlouhou hlavní a neustále očima přejížděli po obloze. Při první příležitosti se Mila přeptala na důvod jejich přítomnosti.

"Hazzinové," zněla odpověď. "Právě přelétáme jejich území. Bude to trvat asi tak čtyřicet hodin. Podívej, támhle jsou jejich hnízdiště."

Jana se zahleděla udaným směrem a spatřila vpředu řadu vysokých struktur, tyčících se jako zkroucené kmeny stromů z pásma nízkého zamořeného pohoří. Překvapeně si uvědomila, že musí být vysoké stovky stop.

"Co je to zač, Hazzini?" zeptala se, zatímco si upevňovala lano do úponu na trupu vzducholodi. Dnes měli pracovat na přídí, odkud se nabízel překrásný výhled.

"Vy jste nikdy v Minervě nezažili nájezd Hazzinů?" zeptal se Milo.

"O ničem takovém nevím."

"Inu, určitě by ses pamatovala. Minerva byla zřejmě mimo jejich dosah. Měli jste štěstí. Hazzinové jsou geneticky vyrobené vražedné stroje, jednoduché a přitom dokonalé. Jedna z velkých genetických společností je kdysi vytvořila jako svoji soukromou armádu. Základní genetický materiál pochází z říše hmyzu. Ty potvory mají křídla. Většina z nich nevyletí tak vysoko, ale sem tam se najde jedinec, který by to dokázal, jak jsem slyšel."

"Aha," řekla. Letěli nyní blízko "hnízdíšť", takže si mohla prohlédnout, jak obrovské stavby to jsou. Z boků těch podivných konstrukcí čněly jakési výstupky a Janě se zdálo, že dokonce vidí kolem nich roje černých teček. Čekali s Milém, stejně jako ostatní "čističi", až rozprašovací četa získá dostatečný náskok, aby mohli začít pracovat. Lord Pangloth jako obvykle zpomalil kvůli rozličným otrockým brigádám na povrchu, ale i tak foukal kolem přídě poměrně ostrý vítr, až měla Jana potíže s udržováním rovnováhy. "Takže Nebeští vojáci jsou tady pro naši ochranu?" zeptala se Mila.

Zasmál se. "Naši? Kdo by se staral o nějaké otroky? Ne ne, vojáci jsou tady, aby střežili průlezy a další možné vstupní brány. A jak vidíš, náš přítel Benny nás dneska nechal, ať děláme, jak umíme."

Ohlédla se přes rameno. Dozorce opravdu stál ve skupince vojáků okolo průlezu. "Ty myslíš, že nám od těch tvorů hrozí nějaké nebezpečí?" zeptala se. Znovu pohlédla k zemi. Některé černé tečky se nyní vznosily do vzduchu a několik se nepřijemně přibližovalo.

"Pracoval jsem nad územím Hazzinů už mnohokrát," řekl Milo, "a nikdy jsem ještě nezažil, že aby se některý z nich aspoň přiblížil. Ale chceš-li věřit povídkám, říká se, že už několik sklóúdržbářů bylo Hazzinim smeteno z trupu."

"Jsou inteligentní?"

"Máš-li na mysli, zda si sami sebe uvědomují, řekl bych, že ne, Ale jsou určitě mazaní. Byli naprogramováni pro dvě věci - zabít své nepřátele a rozmnožovat se - a jejich tvůrci je vybavili tak, aby v těchto směrech fungovali efektivně. A jelikož jsou naprogramováni tak, že mohou žít skoro ze všeho, nevádí jim jako strava ani ty nejjedovatější plisně. A tak si spokojeně žijí uprostřed zamořených území. Řekl bych, že časem bude celý svět pokryt jen zamořením a Hazzinimi..."

Jana si užila pěkně perný den, neboť se neustále musela ohlížet, jestli náhodou některý Hazzini nevyletí až k Lordu Panglothovi, ale přestože

bylo vždycky v hnízdě pod nimi rušno, žádná z těch teček se nikdy rnoc nepřiblížila.

Přítomnost Hazzinů přinutila Janu znovu přehodnotit svůj plán na pomstu, kterou připravovala na dnešní noc.

Nakonec však usoudila, že si jen hledá záminku pro odložení té chvíle, kdy už pro ni nebude cesta zpátky. Jediný cíl přece byl zničit Lorda Panglotha a všechny na jeho palubě - a jaký rozdíl by byl v tom, jakou smrtí ti lidé zemřou? Bylo jedno, jestli uhoří, zahynou pádem na zem anebo se stanou kořistí Hazzinů. Nechtěla se nechat ovlivnit ani faktem, že Hazzinové zmenší její vlastní šanci na přežití prakticky na nulu. Ne, nemá na výběr - musí svůj plán uskutečnit dnes v noci.

Za tak obtížných pracovních podmínek bolelo Janu po směně celé tělo. Během krátké přestávky uprostřed dne si postěžovala Milovi, proč jsou lidé z Nebeského Lorda tak omezení, že neužívají k čištění trupu šimpanze. "Byli by perfektní sklóúdržbáři," řekla mu, když společně usedali. "Jsou také o hodně rychlejší než my."

"To je pravda," souhlasil. "Avšak oni nikdy neužívají žádná "změněná" zvířata. Je to proti jejich víře. Považují je za nečistá. Další projev kulturního úpadku od doby Genetických válek. Nejen u vás v Minervě si lidé vymysleli podivné věci o Staré vědě."

Jana tu narázku mlčky přešla. Byla moc unavená na to, aby se teď rozčilovala. "My jsme nijak Staré vědy neužívali, ale na druhé straně nebyla žádná omezení, co se týká zvířat. Není to jejich chyba, že je někdo změnil. Kdysi, před dávnými časy, jsme v Minervě měli všechny druhy zvířat, ale když jsem přišla na svět, měli jsme už jen šimpanze. Všechny ostatní druhy už přestaly být spolehlivé. Po dosažení určitého věku je bylo nutné uvěznit v kleci."

"Zajímavé," řekl. "Ale není to nic nečekaného. Genetičtí inženýři nemohli nijak zajistit dlouhodobou stabilitu změněných chromozomů. Mutací se nedá předejít, a tak se do programu dostanou mouchy. Pak se začne objevovat stále víc omylů. Jako ty."

"Jako já?" zeptala se Jana překvapeně.

"Samozřejmě. Jsi na Minervanku nezvykle malá. Jsi evidentně genetický omyl, ačkoliv jsem si jistý, že jinak jsi po všech

stránkách geneticky normální Minervanka - určitě máš typickou postavu a rysy: oboupo-hlavní tělo s dlouhýma nohama, malá řadra, svalnatou postavu, olivovou kůži a velmi atraktivní obličej. Nejspíše je tedy v nepořádku jen tvůj genetický materiál pro růst, ale bylo by velmi zajímavé vidět tvoje dítě, které by vzešlo ze spojení s neminervanským mužem."

Klinický popis jejího těla ji rozčiloval, i když jí tou "velmi atraktivní tváří" trochu polichotil. Avšak nejvíce ji trápila zmínka o dětech. Naprosto bez šance, řekla si zachmuřeně. Naprosto bez šance po dnešní noci.

Mezi průlezem a místem, kde na ně čekala skleněná klec, byla značná vzdálenost, což perfektně vyhovovalo Janině plánu. Loudala se za skupinkou unavených otroků, kteří procházeli tím absolutním chaosem, jež je mezi vnitřním a vnějším trupem na každém kroku obklopoval. Milo jí vysvětlil, že ten nepořádek a chaos uvnitř Lorda Panglotha je dílem celých generací, které se na něm vystřídaly. "Celá léta tu prováděli amatérské, čím dál tím chatrnější opravy," řekl. "A různé změny, jako třeba přeměny skladišť v obytné prostory. Pochybuji, že by to tady některý konstruktér původních Nebeských Andělů vůbec poznal."

Pak se Jana chopila své příležitosti. Přikrčila se za šikmou vzpěrou a rychle se přemístila pod pláštík stínu. Snažila se pohybovat co nejtišeji - zamýšlela vzdálit se od ostatních co nejdále, než se přijde na její zmizení. Nejvíce starostí jí dělal Milo. On ji určitě bude postrádat první a také to bude on, kdo ji bude hledat nejdéle a nepečlivěji.

Čím dále utíkala, tím zde bylo temněji. Jen pravidelně používané prostory měly osvětlení. Zastavila se a přikrčila, a naslouchala. Slyšela hlasy otroků, jak mizí v dálce. Pak se rozhostilo ticho, rušené jen vrzáním a skřípáním trupů Nebeského Lorda. Pokračovala dál. Protože mířila pořád jedním směrem, zakřivení pod nohama se stále zvyšovalo, až se musela nakonec znovu zastavit ze strachu, aby neuklouzla a někde se tu ve tmě nezranila. Chytila se jedné z podpěr a namáhavě oddychovala. V tu chvíli zaslechla vzdálené volání. Bylo to její jméno. Už ji hledají.

Neměla nejmenší potuchy, jak dlouho tam v téměř absolutní tmě čekala. Jednu chvíli se dokonce jeden z těch, co ji hledali, přiblížil docela blízko. Nebo se jí alespoň jeho hlas zdál silnější, když ji volal. Musel to být Milo. Jestli ji někdo najde, pak to bude on. Jeho kouzelnické schopnosti mu snad umožňují vidět i potmě...

Avšak nenašel ji, a když všechno zase ztichlo, bylo jasné, že má úspěšně za sebou první část plánu. Znovu se vydala na cestu, tentokrát už si mohla pomáhat jen hmatem. Vrátila se o kousek zpátky a až tam, kde se trup svažoval o něco méně, zamířila k přídi.

Byla v tu chvíli trochu dezorientovaná. Než zjistí přesně, kde je, bude se muset pokusit zaměřit pozici předního průlezu. Zamířila si to, jak doufala, doprava. Když pak před sebou spatřila v dálce zář světél, velmi se jí ulevilo. Ke své nelibosti však také zaslechla nějaké hlasy. Přikrčila se a začala se přibližovat se zvýšenou ostražitostí. Zjistila, že sice trefila zpátky k průlezu, ale že Nebeští vojáci posedávají se sundanými helmami okolo žebříku.

Na chvíli jí dokonce problesklo hlavou, že jsou tady proto, aby ji hledali, ale pak si uvědomila, že stále drží stráž kvůli Hazzinům.

Když tak přesně určila svoji polohu, vydala se zpátky do tmy paralelně se spojnicí průlezu a místa, kde se vynořovala skleněná klec z kupole. Mířila k jednomu ze vstupů do sítě můstků pod vnitřním trupem, které umožňovaly inspekce membrán plynových buněk. Když jí o nich Milo před několika dny vyprávěl, bylo jí hned jasné, že našla ideální místo k umístění své bomby.

Měla původně v plánu projít dolů nejbližším vchodem, ale kvůli Nebeským vojákům bude muset jít ještě o jeden vstup dál.

Když usoudila, že už je od vojáků dostatečně daleko, nadzdvihla kruhový poklop od průlezu, který si pro svou akci vybrala. Dolů vedl krátký žebřík. Slezla po něm. Inspekční tunely byly aspoň osvětleny zvláštními "studenými" lampami, o kterých Milo říkal, že obsahují živé mikroorganismy. Zavřela za sebou poklop a začala postupovat tunelem. Trošku se předklonila, aby se neuhodila hlavou o strop. Stěny tunelu byly ve skutečnosti membránou obrovského zásobníku, po jehož stěně kráčela jako nějaký nepatrný hmyz. Neměla zrovna dobrý pocit, když pomyslela, že pod tenkou kovovou sítí jednotlivých můstků a pod membránou, která se na ně tlačila, je propast hluboká přes tisíc stop. Po chvíli se zastavila. Tady je stejně dobré místo jako každé jiné. Svlékla si overal, sedla si na bobek a vyňala z těla bombu. Musela ji tam opět skrýt po Milově varování, že vojáci provádějí náhodné kontroly, zda někdo u sebe nemá cokoli, co by mohlo způsobit v zakázané oblasti plamen nebo jiskru. Byla tu samozřejmě šance, že by v bornbě nerozpoznali žádné nebezpečí, ale takové zbytečné riziko si nemohla dovolit. Během posledních čtyř dnů sice žádné kontroly neproběhly, ale teď už to všechno bylo stejně jedno.

Jana rozbálila tu věc a zahleděla se na ni. V hlavě jí zněla matčina slova - pootočíš uzávěrem ve směru šipky.

Jednoduché. Potom bombu zastrčí mezi sít' můstků a membránu a za třicet sekund bude následovat

výbuch, který roztříkne do svého okolí hořící tekutinu. Membrána plynové buňky byla, jak slyšela od Mila, velmi pevná - jako všechny sovičáky Nebeského Lorda vyrobené v oné kosmické továrně, ve kterou stále ještě příliš nevěřila - ale Jana byla přesvědčená, že Helenina bomba ji bude schopna propálit. A za membránou čekají už jen milióny kubíků vodíku...

Zhluboka se nadechla, pevně uchopila váleček do levé ruky a připravila se pravou rukou otočit uzávěrem.

Ale nemohla.

Snažila se. Zkoušela to, ale nemohla. Na tváři se jí mísily kapky potu se slzami, ale nemohla se prostě k tomu kroku rozhodnout. Jednoduché pootočení uzávěrem, ale nešlo to. Neunesla by zodpovědnost za životy všech lidí žijících na Lordu Panglothovi, přestože je ze srdce nenáviděla. Ano, neměla žádné výčitky svědomí při odpalování raket mířících ze střechy taverny na Nebeského Lorda, ale to bylo něco jiného. To byla válka; boj o život. A nebyla při tom sama.

Musela také chtít nechte vzít v úvahu Mila. Neměla ho v lásce, možná, že je dokonce čaroděj, ale dlužila mu život.

Nebylo by od ní fér, že ho předem nevarovala a neřekla mu, co má v plánu. Přemýšlela o tom, samozřejmě, ale kdyby tak učinila, určitě by jí v pomstě zabránil.

A nakonec tu byla ona. Nechtěla zemřít.

Sklonila hlavu a rozvzlykala se. Zradila svoji matku. Alšů. A Minervu...

Nakonec vstala, oblékla se a zasunula si bombu do kapsy. Musí se jí nějak zbavit. Nejspíše spláchnout do záchodu. Když se tedy vracela stejnou cestou z úzkého tunelu, začala vymýšlet omluvu pro své zmizení. Mohla by říct, že se vracela pro nějaké zapomenuté náčiní a ztratila se...

Prolezla zpátky průlezem. Co teď, uvažovala. Jít a vzdát se Nebeským vojákům u palubního průlezu? Ne, nebyla ještě připravená na setkání s nikým. Chtěla být chvíli sama. Půjde k místu, kam přijíždí skleněná klec a tam počká do druhého dne, až otroci přijdou na směnu. Neměla vůbec představu, za jak dlouho to bude, ale v jejím momentálním stavu to nehrálo roli.

Z jejího vnitřního utrpení ji náhle vytrhl záblesk červeného světla ze trny před ní. Jana se zachmuřila a přemýšlela, co by to mohlo být. Že by inženýři prováděli nějaké opravy? To by ale měli okolo sebe dobré osvětlení. Přišla blíže a ani se už nesnažila jít potichu, aby ji nikdo neobjevil. Teď už to bylo jedno.

Čím víc se však blížila ke zdroji červeného světélkování, tím více byla zmatená. Vycházelo zřejmě od podlahy. Bylo tady také o poznání chladněji. Jako by odněkud vanul studený vítr. Že by otevřený průlez? V této části vzducholodi však žádný nebyl.

Od červeného světla přicházely zvuky, jako když se něco škvaří. Pak zahlédla dokonce odlétávat jiskry. Jiskry. Význam toho slova jí najednou došel ve všech souvislostech. Někdo manipuluje s otevřeným ohněm v zakázaných místech.

Kdyby tu někde unikal vodík...

Světlo v jednu chvíli na moment zintenzívnělo a v tom červeném záblesku si stačila všimnout obrysu nějaké postavy skrčené vedle jeho zdroje.

Nebyla to lidská postava.

Jana se teď pohybovala méně než dvacet stop od světla. Začala couvat a znovu se snažila jít co nejtíšeji.

Břink.

Narazila do jedné vzpěry. Ta se hlasitě kovově rozezněla. Červené světlo rázem zhaslo. Jana se otočila a dala se do běhu. A téměř okamžitě narazila do další vzpěry, zakopla o ni a upadla. Ležela tam a naslouchala, jestli neuslyší přibližující se kroky. Nezachytila sice žádné, ale zato se k ní blížil podivný šustivý zvuk. Přicházel odněkud od stropu. Vstala a začala znovu utíkat s jednou rukou vztaženou před sebou jako ochranu před nárazy. Už jí bylo jasné, co ji to pronásleduje. Hazzi-ni. A možná ne jenom jeden. Ten krátký pohled na něj jí stačil, aby pochopila, že to nebude radostné setkání.

Před sebou zahlédla světlo. Znovu se blížila k úzké, matně osvětlené sekci. V tu chvíli se rozhodla. Až tam doběhne, zabočí doleva k průlezu, u kterého hlídali Nebeští vojáci.

Ze stropu před ní něco slétlo. Mohutným skluzem zastavila. Ta postava měřila asi devět stop. Tělo se skládalo ze segmentů a po stranách mu visela průhledná křídla. Mělo to šest končetin. Na dvou zadních to stálo. V jedné z předních to drželo veliký, matně světélkující předmět. Další dvě po ní hbitě vyjely - jedna ji chytila za paži, druhá za loket. Jana vykřikla bolestí, když se jí do masa zaryly ostré pařáty. Ten nápor ji vyvedl z rovnováhy, takže upadla nazad. To stvoření se nad ní sklonilo, aniž by povolilo své sevření. Cítila, jak krvácí. Znovu vykřikla, když se k ní hlava Hazziniho přiblížila, takže si ji mohla prohlédnout zblízka. Připomínalo to hlavu koně zkříženého s moskytem. Místo tiší to mělo jakási ochlupená tykadla, která čněla zpoza očí, jež byly na hmyzí až moc inteligentní. Tělo toho tvora bylo skvrnitě černošedé a bylo pokryté špičatými černými chlupy.

Jana bojovala, ale sevření bylo pevné. Hlava se skláněla níž a níž, až se Jana nadechla pachu, který z té nestvůry vycházel. Chtělo se jí zvracet. Pak slzícíma očima zachytila, jak se "tlama" toho tvora otevírá a z ní se vysunuje jakýsi tubus. Po jeho obvodu bylo něco, co připomínalo zuby pily. Celý tubus se pomalu otáčel.

Je po mně, pomyslela si Jana, i když stále z plných sil bojovala. To je trest Matky Boží za to, že jsem selhala a nepomstila Minervu...

Rotující tubus se stále dál a dál vysunoval z tlamy. Zuby se třpytily jakousi tekutinou. Jana tušila, že to bude nejspíše jed anebo nějaký trávicí enzym. Bylo však celkem jedno, co s ní ten tvor zamýšlí, protože konečný výsledek byl nabíledni.

Pak si vzpomněla na bombu.

Volnou rukou ji bleskově vytáhla z kapsy, vstrčila si ji do úst a razantně pootočila. Z válečku se ozvalo povzbudivé klap! A potom bombou vši silou mrštila do hrdla přibližujícího se tubusu. Hazzini trhl hlavou a pak ji zatřepal ze strany na stranu. Urputně se snažil zbavit se té věci. Třicet sekund! rezonovala v Janině hlavě vzpomínka na matčina slova. Hazziniho snahy zbavit se bomby začaly nabírat na intenzitě. Chňapl po svém polykacím tubusu volnou rukou, respektive spárem. Přitom z druhé končetiny upustil ten světélkující předmět. Nato pustil Janino rameno, takže už tři končetiny zapojil do akce. Čtvrtá však stále svírala její loket.

Jana se překulila na břicho, chytila se nedaleké vzpěry a snažila se vysmeknout, ale Hazzini své sevření ještě zesílil, až cítila, jak jí praští kosti. Vykřikla a skoro omdlela bolestí.

Kolik sekund ještě zbývá?

Tvor ji převrátil zpátky na záda a přitáhl si ji blíže, neustále potřásal hlavou a spáry si osahával tubus. Pohledem zjistila, že bomba už v tubusu není vidět a usoudila, že ji Hazzini nechtěně vdechl. Vybuchne včas? A pak se ozval zvuk jako hodně hlasitý potlačovaný prd. Celé Hazziniho tělo sebou křečovitě škublo a pak ztuhlo. Z tlamy se mu začal valit dým, o moment později i z dalších tělesných otvorů. Skrinímil Z umírajícího nebo možná už z mrtvého Hazziniho vyrazil jekot tak vysoký, že byl sotva slyšitelný lidským uchem.

Sevření lokte povolilo. Jana se ihned vymanila a začala couvat. Ne-

byla však dost rychlá. Spár, který jí předtím svíral loket, sebou škubl a rozpáral ji od krku až k podbřišku. Poté se v

oblacích dýmu Hazzini s hlasitým rachotem zhroutil na podlahu.

Jana měla pocit, jako by ji v tu ránu hodili do ledové vody. Snažila se posadit, pak teprve zpozorovala vážnost svého poranění a zase si lehla na tvrdou podlahu a ovinula si paže kolem těla v naději, že je alespoň udrží pohromadě.

Uvítala, když mysl nakonec zastřela černá rouška bezvědomí.

14

Zdálo se jí, že vypadá směšně, a taky to Mary Anne řekla.

"Nesmysl!" vykřikla Mary Anne svým vysokým, zpěvným hlasem. "Vypadáš absolutně skvěle!" Pak tišeji dodala:

"Když uvážíme všechny okolnosti."

"Když uvážíme všechny okolnosti" znamená, pomyslela si Jana, že na to, že je v podstatě fyzicky deformovaná amazonka a špinavý pozemský červ, je její vzhled ucházející. I když sama by svůj zjev určitě necharakterizovala jako ucházející. Neustále si sama sebe prohlížela ve velkém zrcadle. Jediné, s čím byla spokojená, byla barva její róby - překrásný odstín tmavě modré. Sama róba byla velmi zvláštní, stejně jako její postava v ní. Díky celé škále různých stahujících doplňků, na nichž Mary Anne neustupně trvala, měla teď směšně úzký pas; pod ním se však róba přes boky zvonovitě rozšiřovala až k zemi.

Jestliže tedy byla její postava od pasu dolů celá skryta, byla situace směrem nahoru úplně opačná. Těsná látka, do které byla oblečená, (nebo spíš navlečená), měla vpředu vykrojený hluboký výstřih, který jí odhaloval řadra skoro až k bradavkám. Avšak ani s korzetem, jehož hlavním úkolem bylo prsy zpevňovat, nemohla vůbec konkurovat mohutnému poprsí Mary Anne. Tihle lidé jsou prsy určitě nějak posedlí, usoudila Jana.

A její bizarní zjev dokreslovaly nadýchané rukávy, černá stužka kolem krku, bílé napudrovaná tvář, červeně namalované rty a drahokamy vykládaná korunka ve vlasech. Mary Anne si prohlížela svůj výtvar se spokojeným úsměvem. "Teď by tě nepoznala ani vlastní matka," ujistila Janu.

"Kdyby mě matka někdy takhle viděla, okamžitě by mě probodla mečem," odpověděla Jana pochmurně.

"Óóó, takhle nesmíš mluvit!" vykřikla Mary Anne šokovaně. "Musíš zapomenout na ty svoje ošklivé amazonské zvyky. To už máš teď všechno za sebou, Jano. Těš se na světlou budoucnost, která tě u nás čeká. Od nynějška bude tvůj život úplně jiný."

"To tedy určitě," souhlasila Jana. Opět se dostavil ten neskutečný pocit - připadala si jako ve snu. Takové pocity prožívala posledních čtyřiašest hodin často - od té doby, co byla uvedena do komnat Aristů Lorda Panglotha. Vlastně to začalo už v té chvíli, co se probírala po přepadení Hazzinim z bezvědomí. Pohlédla na svoji odhalenou hrud'. Linie jizvy po ráně vybledla v tenkou bílou čáru. Stehy už skoro nebyly vidět. Třeba je přece jenom mrtvá. Možná, že je to všechno jen sen, který pro ni vytvořila Matka Boží jako předsín do ráje. Všechno do toho zapadalo - jídla, která ji servirovali, voňavé koupele, luxusní postel, ve které spala.

"Já ještě žiju?" byla její první slova, která překvapeně zašeptala, když otevřela oči a spatřila Mila, jak se nad ní sklání.

"Taktak, maličká amazonko," odpověděl jí s úsměvem. "Příslušníci Zdravotnického cechu na Panglothovi jsou sice jen o málo lepší než obyčejní řezníci, ale aspoň ti uměli zašít rány, i když byly obrovské. Všechny vnitřní orgány máš v pořádku. Mělas štěstí - velká ztráta krve a následný šok tě málem zabily. Ale už jsi z nejhoršího venku. S tvými regeneračními schopnostmi se s tím lehce vyrovnáš. Nakonec ti nezbyde ani jizvička, kterou bys mohla ukazovat." Jana zamumlala: "Matka Boží je se mnou," a upadla do hlubokého spánku.

Když se příště probudila, dal jí Milo trochu napít vody z čutory. Už si začínala uvědomovat okolí. Byla zpátky v Milově místnosti. Chtěla zvednout hlavu a přehlédnout stav svého těla, ale byla příliš slabá. "Já... necítím... žádnou bolest," šeptala.

Milo jí beze slov ukázal věc, kterou poznávala. Podkožní jehla. V Minervě v nemocnici jich stále ještě měli dostatek.

"Píchl jsem ti hormon, který aktivuje tvá vnitřní analgetika. Stálo mě to celý majlant. Jeden Svobodný tam v osadě má zásobování přímo od jedné aristonské lékárny."

"Díky..."

"Moje drahá amazončičko, nepleť si rnoji štědrost s altruismem,"

zašklebil se Milo. "Vzpomeň si na naše ujednání. To, co mě na tobě zajímá, je tvoje mladé tělo, které chci mít zase v pořádku."

Podal jí mdlý úsměv.

"Cítíš se dost silná na to, abys mi mohla povědět, co se stalo?" zeptal se.

"Ztratila jsem se..." zašeptala. "Bloudila jsem... hodiny. Pak jsem narazila... na Hazziniho. Šel po mně. Popadl mě do svých spárů... Myslela jsem, že mě přepůlil..." Nemohla dál.

Prohrábl rukou své neexistující vlasy a chvíli si ji beze slov prohlížel. Pak řekl: "Viš, že jsi hrdinka? Všude se vypráví, že jsi narazila na Hazziniho, vytrhla mu jeho řezač, pozůstatek Staré vědy, a vyřídila ho s ním."

Zamračila se. "Řezač...?"

"Ta věc, kterou se prořezal vnějším trupem a právě se chystal prořezat vnitřním, když jsi ho vyrušila. Předpokládá se, že Hazzinove vybrali v hnízdě svého nejlepšího letce, vybavili ho řezačem, který museli najít v nějakých starých ruinách, a vyslali ho, aby pronikl na Panglotha a narušil pár plynových komor. Tak by ztratil Pangloth výšku a octl by se v dosahu dalších Hazzinů. Jediný zádrhel byl v tom, že si ten tvor neuvědomil, že buňka, do které se chystá, je plná vodíku. Hazzinove by asi byli pěkně překvapení, až by se Pangloth zřítíl z nebe v plamenech přímo na jejich hnízdiště." Zničehonic jí sevřel rameno a tvrdě se na ni zahleděl.

"Ale já vím, co se tam opravdu stalo. A je mi jasné, cos tam hledala. Tu noc jste tam byli s Hazzinim se stejným úmyslem," pokračoval ostře.

"Jak to... myslíš?"

"Však víš, o čem mluvím. Ta tvoje posvátná věc z Minervy "odznak moci", na kterém jsi tak lpěla. Zdá se, žeš jej

ztratila."

"Já... ztratila..." Vůbec se jí nechtělo myslet. Chtěla zase spát.

"Ah, máš to marný. Ta věc mi byla podezřelá celou tu dobu, ale věřil jsem ti. A jako odměnu za moji důvěru jsi mě se všemi ostatními chtěla zničit tou svou bombou. Vy Minervanky budete moci Nebeským Lordům nejspíše dát pár lekcí v bezohlednosti a krutosti."

"Ne... ne..." protestovala mdle a snažila se zakroutit hlavou. "Já jsem to nemohla udělat... když nadešel čas. Nemohla. Vzdala jsem to..."

Stále si ji chladně prohlížel. Nakonec však řekl: "Myslím, že teď mluvíš pravdu." Jeho výraz se pak obměkčil. "Takže jsi to vzdala a pak jsi narazila na Hazziniho. Musela jsi ho určitě zabít tou bombou myšlen-

ka, že bys vytrhla řezač ze sevření plně vzrostlého Hazziniho a použila jej proti němu, je naprosto absurdní."

"Ano..." navázala Jana a pak mu vyprávěla, jak se to všechno seběhlo. Na jeho tváři se zase rozhostil úsměv. "Přímo do rypáku, jo? Jak šikovně. Kdyby tě s ním provrtal, vysál by tě jako vejce ze skořápky. Lidská krev je pro Hazzini opravdová pochoutka."

"Najdou... najdou zbytky... té bomby?" zeptala se.

"Neměj obavy. Nikoho ani nenapadlo pitvat tělo té příšery. Byla zcela jasně spálená a řezač ležel nedaleko. Když tam doběhli vojáci, kteří zaslechli tvůj křik, vzali zavděk nejpravděpodobnějším vysvětlením. A Hazziniho shodili přes palubu, takže pravdu už se nikdo nemůže dozvědět."

"To je dobře..." mumlala si. Už nemohla udržet víčka.

"Spi," řekl jí. A ona spala.

Ozvalo se zaklepání na dveře skryté za růžovými závěsy, které pokrývaly stěny i strop. "Ano?" zvolala Mary Anne.

Otvorem v závěsech vstoupila do šatny Ceri, služka Mary Anne. Byla, stejně jako Jana, bývalá otrokyně a měla na tváři vytetované totéž znamení -- kruh a v něm černou hvězdu. Ačkoliv byla bývalá otrokyně, neměla statut Svobodné ženy; Mary Anne Janě vysvětlila, že je Ceri Nevolnice - což Jana pochopila jako jiný výraz pro otrokyni. Hlavní rozdíl tkvěl v tom, že dělat otoka v komnatách Aristů Nebeského Lorda bylo nesrovnatelně lepší než kdekoli jinde. Ceri se Janě na první pohled líbila. Byla to půvabná dívka s plavými vlasy a překrásnými zelenými očima. Její tvář zračila inteligenci i cit, tedy dvě kvality, jež Jana na palubě Nebeského Lorda silně postrádala. I Mary Anne se jí však docela zamlouvala, přestože nepobrala moc rozumu.

Ceri uctivě sklonila hlavu před Mary Anne a pravila svým jemným, příjemným hlasem: "Princ Magid si přeje vědět, jestli už jste vy a váš host připraveni, paní. Čeká na vás v salónu."

"Za chvíli budeme, Ceri, zlatíčko," odpověděla jí Mary Anne.

Když Ceri odešla, zastřela ještě Mary Anne kvapně Janě uvolněný pramínek vlasů zpátky pod korunku. "Jsi asi pěkně rozrušená," řekla rozřeseně, "pár okamžiků před svou velkou chvílí."

"Ah, moc," odpověděla Jana a usmála se na obraz Mary Anne v zrcadle.

I'nnc i viagia, vrcmu k.uuiuh uvinu i mtynynut, vJF.^.^.^.^j

ně, jako když jej Jana viděla v den svého zjetí. Se svýma poněkud vyzáblýma nohama v červenooranžově pruhovaných šponovkách a s nabíraným kabátcem jí připomínal nějakého podivného ptáka. A kdykoli pohlédla na onen světle zelený kožený vak, který překrýval jeho genitálie, měla co dělat, aby se nesmála. Už věděla, že se té věci říká poklopec.

Když vstoupily do salónu, postával zády k nim u jednoho z oken. Obrátil se na ně a řekl svým typickým mečivým hlasem: "A, konečně jste tady." Začal si Janu ze všech stran prohlížet a přitom si pořád jednou rukou hladil bradku, zatímco druhou měl neustále položenou na jílci svého ceremonálního meče. Obcházel ji kolem dokola a přitom vyřázel nosem prazvláštní zvuky. Pomyslela si, jak lehké by bylo chytit ho za hrdlo, vytrhnout mu meč a probodnout mu srdce. Avšak takovým činem by kromě krátkodobého uspokojení nic nedokázala, a tak raději vychutnávala velkolepý výhled řadou šikmých oken, která tvořila celou jednu stěnu salónu. Slunce právě zapadalo za hřeben vzdáleného pohoří a zbarvovalo krvavě červenou mračna na obloze.

"No, myslím, že ujde," řekl princ Magid váhavě.

"Ale Phyle, vždyť vypadá úplně skvěle!" vykřikla Mary Anne a spráskla ruce.

"Na amazonku to není špatné," řekl okázale. "A teď pojdte. Nemůžeme nechat prince Caspara čekat."

"Chceš říct, že nechceš nechat čekat lady Jane," opáčila Mary Anne s ohrnutým nosem. Princ Magid si ji změřil a ona pod tíhou jeho pohledu úplně zplihla.

Když pak šli všichni tři chodbou prostřenou kobercem, optala se Jana váhavě: "Mhm, princ Magide, myslela jsem, že se mám dnes večer setkat přímo s Lordem Panglothem..."

Unaveně si povzdychl a pak blahosklonně opáčil: "Žádný Lord Pangloth není, děvče."

Probrala se asi počtvrté nebo popáté. "Co to se mnou děláš?" zeptala se Jana, zatímco se postupně probouzela z hlubokého spánku. Milo se nad ní skláněl.

"Uklidni se. Jenom tě převlékám, nic víc. Dal jsem ti další dávku hormonu proti bolesti, takže to nebude bolet."

"Chci se podívat," řekla a snažila se zvednout hlavu.

Avšak Jana už byla dost silná na to, aby vzhledla a mohla si prohlédnout svoje odhalené tělo. "Ah, Matko Boží..." vydechla a nechala hlavu zase spadnout na tvrdý polštář. Uviděla totiž zubatou ránu, která se táhla od prsou až na podbřišek. Obě strany rány držely při sobě hrubé, černé stehy, které vypadaly, jako kdyby je šil někdo hodně opilý. Připadalo jí, že by stehy okamžitě praskly, kdyby kýchl nebo udělala nějaký jiný neopatrný pohyb. Přitom by se její tělo muselo úplně rozevřít a vypadaly by z ní snad všechny vnitřnosti...

"Matko Boží," zamumlala znovu a vši silou zavřela oči. Snažila se dýchat co nejopatrněji.

"Není to tak zlé, jak to vypadá," ujistil ji Milo.

Její obavy tím však ani trochu nezmínil.

"Jdi pryč a nech mě umřít."

"Ne, opravdu. Rychle se uzdravuješ, což se dalo čekat. Za pár dní můžou stehy ven."

"Ne!" vykřikla vystrašeně. "Vždyť to je to jediné, co mě drží pohromadě!"

Milův zvonivý smích se jí vůbec nelíbil.

Ale Milo měl pravdu. O tři dny později už byla Jana natolik silná, že mohla vstát z postele a dojit si s jeho pomocí na záchod. Také už mohla začít s tuhou stravou namísto silných bujónů, kterými ji Milo dosud živil.

Byla ráda, že už je alespoň částečně mobilní, neboť jí vůbec nebyla po chuti absolutní závislost na něm a z ní vyplývající intimnost jejich vztahu. Zároveň však musela přiznat, že nastalou situaci ani v nejmenším nezneužil a ve skutečnosti byl velmi šikovný a zkušený ošetřovatel. Avšak tím vším se její dluh ještě zvýšil a to se jí ani trochu nezamlouvalo. Jednou mu to všechno bude muset vrátit a cena se stále zvyšovala.

Stejně mu však byla vděčná za společnost, kterou jí dělal po celou dobu, kdy ležela v posteli a zotavovala se. Vysvětlil jí, že ho uvolnili z práce, aby o ni mohl pečovat. Ten příkaz přišel od Aristů a ne od Banniona, zdůraznil. "Jsi pro ně velká atrakce," řekl jí. "A z toho bysme mohli pro sebe něco vyždímat..."

Pátý den Milo prohlásil její zranění za dostatečně zhojené, aby mohly jít stehy ven. Jelikož jim však už došla zásoba analgetik, byla to pro Janu

velmi nepříjemná událost. Zavřela oči, dala si palec mezi zuby a snažila se nekřičet.

Měla pocit, že se to vleče nekonečné hodiny, ale nakonec Milo řekl: "Hotovo." Pozvedla hlavu a prohlédla si svoje tělo. Vzhled rány se oproti prvnímu dni podstatně změnil. Byla stále nehezky červená, ale zhojila se za tu dobu do takové podoby, že už teď vypadala jen jako povrchní škrábnutí. Stejně se dělo i s dalšími zraněními na lokti a rameni.

"Díky," řekla.

"Bylo mi potěšením." Řekl to velice žertovným tónem. Pak si Jana uvědomila, že má stále svoji ruku položenou na jejím levém stehně. Najednou se cítila pod jeho pohledem nahá. Odstrčila mu ruku a rychle přes sebe až k bradě přetáhla svoji tenkou pokrývku.

Pozoroval její rozpaky s pobaveným úsměvem. "Když jsi teď zavrhl zničení Lorda Panglotha i se mnou, nevidím nejmenší důvod, proč bys neměla splnit svůj díl naší malé dohody, co?"

Po krátké přestávce řekla tenkým hláskem: "Ne..."

"Dobrá. Až se budeš cítit úplně v pořádku, očekávám tvoji plnou spolupráci." Vstal z postele. "A teď se zkus ještě trochu prospat. Zatím skočím do vesnice nakoupit něco k jídlu. Jsem tu za chvíli."

Tentokrát jí to nějakou chvíli trvalo, než se jí podařilo znovu usnout. Když se vzbudila, spatřila nad sebou ohromný břich supičiho cechovního mistra Banniona.

15

Jedna z nejpříjemnějších změn, které Jana pocítila v komnatách Aristů, byl absolutní dostatek prostoru, který vrchnost obývala na úkor ostatních obyvatel Lorda Panglotha. Uvědomila si to hned, jak do tohoto sektoru vzducholodi vstoupila, ale naplno se to projevilo ve chvíli, kdy byla uvedena do "Velkého salónu". Byla to obrovská místnost. Na délku měřila stovky stop a stejně široká byla ve své nejširší části. Jana zaregistrovala, že se nachází v předních partiích Nebeského Lorda, nejspíše nedaleko vlastního nosu vzducholodi. Na vzdáleném konci salónu se v okrouhlém místě sbíhaly dvě řady vysokých oken, oproti komnatám prince Magida mnohem větších. Jími mohla Jana sledovat cary bělavých mraků, které mýjely předeck vzducholodi.

V místnosti mohlo být nějakých tři sta lidí, byla však tak rozlehlá, že se naprosto nezdála přelidněná. Většinu osazenstva tvořili, podle oblečení soudě, Aristové, i když zde byl i značný počet služebnictva nebo otroků, kteří neustále procházeli kolem s podnosy plnými jídla a pití. Když Jana stanula na vrcholku krátkého schodiště, které vedlo dolů do sálu, doprovázena princem Magidem a Mary Anne, opět se jí vrátil ten zvláštní pocit neskutečnosti. A ještě zesílil, když se všichni obrátili na ni a v celém sále se rozhostilo ticho.

Pak někdo začal tleskat a zanedlouho aplaudovali všichni kromě služebnictva. Jana si uvědomila, že tleskají jí, a to ji šokovalo.

Princ Magid se zlehka dotkl jejího lokte, což byl signál, aby vyšla. Magid ji s Mary Anne následovali. Když sešli schodiště, rozdělil se stále ještě aplaudující dav Aristů na dvě poloviny tak, že vytvořil špalír až na druhý konec místnosti. Před místem, kde se setkávaly obě řady oken, stál nevelký stupínek. Na něm seděli dva lidé - muž a žena. Jana věděla, o koho jde. Muž byl princ Caspar, žena byla jeho matka, lady Jane. Pokud věděla, vládli tito dva celému Nebeskému Lordu.

Byla překvapená, že neexistuje žádný Lord Pangloth. Před dávnými časy prý skutečně žil, avšak jak mohla usoudit z kusých informací, které jí Magid neochotně podal při cestě sem do Velkého salónu, byla zřejmě dynastie Panglothů vyhlazena rivalským šlechtickým rodem Aristů. Přemýšlela o tom, jestli i v současné době ještě Aristové vedou takové mocenské boje.

Když tedy Jana procházela mezi aplaudujícími dvořany, následována Magidem a Mary Anne, zjistila, že je princ Caspar mnohem mladší, než si představovala. Ve skutečnosti to byl ještě mladší jistě ne starší než ona. A další věc, která ji na něm zaujala, byl fakt, že to byl nejpohlednější muž, jakého kdy viděla. Jeho podlouhlá, hranatá tvář byla lemována dlouhými černými vlasy splývajícími až na ramena, které byly v kontrastu s jemnou, sněhobílou pokožkou. Jeho obrovské hnědé oči jasně dominovaly celému tomu krásnému obličej.

Lady Jane, jež seděla poněkud vzadu, byla starším vydáním svého syna. Měla tutéž podlouhlou, jemně modelovanou bělostnou tvář, jen oči neměla hnědé, ale modré. Na rozdíl od syna to však byly oči ledově chladné.

Když došli Jana, Magid a Mary Anne ke stupínku, princ Caspar a jeho matka povstali. Oba byli celí v černém, až na bílý krajkový límec a rukávy princových šatů a krvavě rudý diamant, který visel na prsou lady

bydlet. Pak ji popleskal po tváři a řekl zamyšleně: "Jaká škoda, kočička. Měl jsem s tebou jiné plány."
Když se pak odvalil z místnosti, zůstala zírat na Mila. Vypadal rozjařeně. "Gratuluji," řekl a usadil se do proutěné židle.
"Nechci žít u dvora Aristů," řekla mu.
"To tady chceš zůstat jako otrok? Chceš pracovat dál jako skloúdrž-bář a skončit jako Bannionova hračka?"
"Ne," připustila. "Ale..."
"Ah, už vím, o co ti jde. Nechceš opustit mě."
"Blbost," zareagovala okamžitě a hned toho zalitovala. Ale Milo se stále usmíval. Jeho reakce byly pro ni naprostou záhadou. "Nezdá se, že by ti můj hrozící odchod nějak vadil. Myslela jsem, žeš taky měl se mnou jiné 'plány'."
"A stále mám. Jejich charakter se však od základu změnil."
Zamračila se. "Nerozumím."
"Už nechci tvé tělo, ale potřebuji využít tvého vysokého postavení mezi naší vrchností. Budeš v pozici, ze které mi budeš moc hodně píchnout."
"Jako třeba?" zeptala se podezíravě a přitom si sama sebe představovala, jak pašuje z komnat Aristů pro Mila různé cennosti.
"S tvou pomocí se pokusím dosáhnout toho, oč se tady už tři roky pokouším. A jestli se to povede, slibuji ti za odměnu dvě věci, o které stojíš nejvíc."
"Které to jsou?"
"Svobodu a pomstu Lordu Panglothovi."
Někdo zaklepal na dveře, Jana si tiše zlostně zamručela, protože si myslela, že se vrací Mary Anne. Avšak když se dveře otevřely, spatřila vcházet Ceri. Měla na sobě bílé kombiné a vlasy měla rozcuchané. Jana usoudila, že právě vylezla z postele. "Paní mě požádala, abych zjistila, zda něco nepotřebuješ," řekla Janě. "Odedneška mě máš jako svoji služebnou."
"Nic nepotřebuji, díky, a určitě s tebou nechci jednat jako se služebnou," odvětila Jana pevně.
"Myslím, že je nejrozzumnější dělat, co si paní přeje," řekla Ceri. "Usnadňuje to život."
"Zachází s tebou špatně?"
Ceri lehce pokrčila rameny. "Ne, fyzicky ne. Ale urní být neuvěřitelně únavná, když není po jejím."
"A co princ Magid?"
Opět pokrčení ramen. "I jeho je lépe udržovat v dobré náladě," odvětila Ceri významně.
Jana pokynula na postel vedle sebe. "Pojď si na chvíli sednout. Chtěla bych si s tebou popovídat. Jestli se ovšem raději nebudeš chtít vrátit do své postele."
"To ne." Ceri přešla k lůžku a posadila se. Podívaly se na sebe. "Jsi velmi krásná," řekla jí Jana.
"Díky. Ty taky."
Na chvíli se rozhostilo ticho a pak se ozvala Ceri: "Líbil se ti dnešní večer?"
Jana se zašklebila. "Bylo to utrpení. Ti Aristové jsou podivní lidé. Ať. jsem přišla do styku s kýmkoli, každý mluvil jen o sobě. Zeptají se sice ze zdvořilosti - nejčastěji řia to, jestli už jsem se úplně uzdravila a tím jejich zájem absolutně končí; zbytek rozhovoru už je jen o jejich vlastních problémech. A ty jsou všechny velice pochybné."
"Oni si žijí ve svém vlastním světě. Cokoli mimo něj absolutně ignorují. Tráví svůj čas hraním různých her, sledováním zábavných pořadů, sexem a podlézáním princů Casparovi a jeho matce," řekla Ceri. "Mimochodem, představili jim tě? Princů a lady Jane?"
"Samozřejmě. A později jsem s ním dokonce prohodila pár slov. Pozval mě na zítřejší večeři do svých komnat. Nechce se mi tam, ale mám dojem, že nemám na vybranou."
"Jakým dojmem na tebe zapůsobil?" zeptala se Ceri.
"Velmi krásný. Na muže..." Ten náznak zůstal viset ve vzduchu. Jana najednou zjistila, že má neodolatelnou chuť obejmout Ceri. Strašně moc potřebovala zase zakusit objetí nějaké ženy. Jak už je tomu dlouho, co to bylo naposled... Nebránila se tomu impulsu. Natáhla se a přivinula k sobě Ceri. Obličejem se přitiskla k jejímu hrdlu. "Pojď ke mně, prosím," žadonila.
Ceri ji objala, ne však příliš silně. Chvilí zůstaly v této pozici a pak se ozvala Ceri:
"Chceš, abych s tebou spala?"
"Ano, ano, to chci," vzdychala Jana. "Nejvíc ze všeho."
Ceri se jemně vyvlékla z Janina náručí, postavila se, přetáhla si noční košili přes hlavu a hodila ji na podlahu. Pod ní už neměla nic. Chvilí tak stála a mlčky hleděla na Janu. Pak pronesla chladně: "Učíš se tedy rychle."
"Co tím myslíš?" ptala se Jana překvapeně.
"Jak zacházet se svými služebníky. Takhle z tebe bude dobrá Arist-ka."
Jana se zajíkla. "Ty si myslíš... ty si myslíš, že tě nutím, aby ses se mnou milovala?"
"A ne snad?"
"Ne! Samozřejmě, že ne!" Jana byla šokovaná tím, co si o ní Ceri myslí. "Myslela jsem, že chceš."
"Já nejsem Minervanka, Jano," řekla Ceri klidně.
Janě začínalo svítat. Přiložila si ruku k ústům. "Ah, neuvědomila jsem si to. Tedy, já jsem..." Byla v rozpacích. "Ty nemáš ráda ženy? Tedy, nespíš s nimi?"
"Ale spím. Když musím. A od té doby, co jsem u dvora, jsem už spala s řadou žen. A také s mnoha muži."
"Chceš říct, že musíš?"
Pokrčila rameny. "Řekněme, že nemám na vybranou. Pokud se nechci zase vrátit mezi řadové otroky. Tady je aspoň lepší život."

Jana nevěděla, co jí má na to odpovědět. Její pocity byly naprosto zmatené; byla v rozpacích, cítila se poškozená; byla rozhořčená tím, co jí Ceri právě řekla... a stále ještě sexuálně vybuzená. Rychle řekla: "Vezmi si, prosím tě, zase tu noční košili. Omlouvám se za to nedorozumění."

"To je v pořádku," řekla Ceri, zatímco se shýbala pro své oblečení. Když si košili přetahovala přes hlavu, Jana ji poprosila: "Zůstaň tady se mnou ještě chvíli, prosím, a povídej si se mnou. Ale jen jestli opravdu chceš - jako moje přítelkyně. Ne proto, že bys měla cítit vůči mně nějaké povinnosti."

Ceri si ji zpytavě prohlédla a pak se usmála. "Zůstanu ráda, jako přítelkyně," řekla a usadila se zase zpátky vedle Jany. Jana se zeptala: "Jak dlouho už jsi vlastně na Lordu Panglothovi, Ceri?"

"Tři roky. Předtím jsem žila na moři. V mořské osadě. Víš, co to je?"

"Hm, vím. Ten otrok, se kterým, chm, jsem se spřátelila on žil také v takové osadě. Říkal, že vypadala jako plovoucí město." Vtom dostala nápad. "Možná, že jste oba ze stejného města! Neznáš náhodou muže jménem Milo?"

Po vyslovení toho jména se Ceri zachmuřila. "Milo? To je ten muž, se kterým jsi se spřátelila?"

"Ano. Takže ho znáš? Je to zvláštní člověk, ale zachránil mi život. Nejednou."

"Mila znám moc dobře," řekla Ceri zamračeně. "A nemám ho árii trochu v lásce. Právě kvůli němu bylo totiž naše mořské město zničeno. Nakonec se mu podařilo přesvědčit Radu, že se musíme přemístit blíže ke břehu. Je sice pravda, že se podmínky v oceánu neustále horšily, ale mohli jsme tam ještě mnoho dalších let přežívat. Neptej se mě, co ho k tomu vedlo, ale hned od chvíle, kdy k nám přijel, začal všechny přesvědčovat, že se osada musí přemístit blíže k pevnině."

Jana byla zmatená.

"Od doby, kdy k vám přijel? Říkal mi, že se v tom plovoucím městě narodil."

"To že ti říkal?" vrtěla Ceri hlavou. "Kdepak. Připlul k nám asi deset let předtím, než nás potopil Lord Pangloth, v takové velice zvláštní plovoucí kabině. Byla zavřená a na první pohled bylo zřejmé, že je velice odolná. Uvnitř s ním byli ještě tři. Všichni už několik týdnů mrtví. Milo byl v hlubokém bezvědomí a čekalo se, že každou chvíli zemře, ale pak se z toho nečekaně dostal."

Jana se zachmuřila. "Zajímalo by mě tedy, proč mi lhal? Tomu nerozumím..."

"Nikdo do něj nikdy moc neviděl, to si buď jistá. A nikdo ho neměl moc v oblíbě, ale protože toho tolik znal o strojích a elektronice, byl pro naši společnost vítaným pomocníkem. Tedy až do chvíle, než nás zavedl přímo do záhuby. Přišla jsem o všechno. O rodiče, o manžela..."

"Pak toho máme hodně společného," řekla jí Jana jemně. Chtělo se jí zase obejmout Ceri, ale usoudila, že by to nebylo moudré. Vrátila se v duchu znovu k Milovi. "Vyprávěl mi tolik věcí. Zajímalo by mě, kolik jich je tedy pravda a kolik jen pusté lži."

"Co ti všechno vyprávěl?"

"Ah, o minulosti. Dávných dějinách. Jaké to bylo před Genetickými válkami, a tak. Říkal, že to všechno má ze strojů z vaší osady, ve kterých si o tom četl."

Ceri zavrtěla hlavou. "Další lež. V naší knihovně jsme sotva měli nahaných pár technických manuálů a několik novel a k tomu nějaké ty holografické filmy. Ale o historii ani ránu."

Jana už už se chtěla zeptat, co znamenají slova "novela" a "holografické filmy", ale pak ji napadla velmi nepříjemná myšlenka. "Ještě něco mi říkal... musíš mi teď říct, jestli v tomhle taky lhal."

Ceri si ji se zájmem změřila. "O co jde? Nějak jsi zbledla."

"Milo říkal, že mé město bylo jen částí Minervy," začala Jana ustrašeně. "Mluvil o tom, že existují ještě další části, o kterých jsme my nevěděly... města jako naše. Mluvil v tomhle pravdu, nebo ne?" Jana s prosebným, tázavým pohledem zírala na Ceri. Ceri pohlédla na její ruce, které měla sepnuté a položené v klíně. "Je mi to líto, Jano," začala tiše, "ale nevím o žádných ještě existujících částech Minervy. Vaše město bylo poslední."

Jana se zhluboka nadechla a místo výdechu z ní pak vyšel jeden hluboký vzlyk. Pláč ji roztřásl. Fakt, že Minerva ještě stále někde v nějaké podobě existuje, pro ni byl nesmírně cenný. Dodával jí síly k dalšímu snažení, když věděla, že lidé jejího druhu nesou někde záštitu Minervy a její ideje vpřed. Ale teď...

Znovu se tedy musela vyrovnávat s tou strašnou představou, že ona je poslední žijící Minervankou. Její tělo se otřásalo divokými vzlyky. Bylo toho najednou moc.

Pak si začala matně uvědomovat, že ji Ceri drží v náručí a něžně utěšuje. "No tak, Jání, vždyť není tak zle," slyšela, jak jí šeptá do ucha. "Bude zase dobře. Kriste Pane, vždyť ty jsi ještě dítě, vid'...?"

Jana se k ní zoufale přivinula. Za dlouhou chvíli přestala vzlykat, ale nechťelo se jí pouštět se Ceri. Za chvíli sama Ceri řekla: "Pojd', Jano, je čas jít do postele."

Jana ji zdráhavě pustila. Nechtělo se jí zůstat tady samotná, ale netroufala si přijít na Ceri s dalšími návrhy. Ceri tedy upravila postel, aby do ní mohla Jana vklouznout. K jejímu velkému překvapení ji Ceri následovala.

"Co...?" začala se divit, ale Ceri jí položila dva prsty přes ústa a řekla: "Pssst. Děláme jen to, co chci. Jako tvoje přítelkyně. Jasný?"

Jana se usmála. "Jasný."

"A teď už žádné povídání," řekla Ceri a vzala Janu do náručí.

Milo se opíral o zábradlí a sledoval zamořené země, ubíhající pod vzducholodí. Ohlédl se, když Jana vyšplhala na úzkou, otevřenou výhledovou palubu, kde si domluvili sraz. Prohlédl si ji od hlavy k patě a zakřenil se. "Ty noblí šaty ti ale seknou," řekl jí pobaveně.

"Bylo to to nejjednodušší, co jsem našla," odpověděla mu chladně. Měla na sobě jednoduché dlouhé černošedé šaty a navzdory Mary An-niným protestům si pod ně nic nevzala. Vadily jí všechny ty stahovací pomůcky a rozhodla se, že si

je bude oblékat jen při formálních příležitostech.

Milo přehlédl spokojeně její jizvu. "Hojíš se skvěle. Jizva už skoro není ani vidět."

Jana si složila ruce na prsou.

"Tak jak ses měla včera večer? Měla jsi úspěch? Poznala jsi Lorda Panglotha?" ptal se Milo zvědavě.

"Milo, je po naší dohodě. Nevím sice, o co ti jde, ale já ti v tom nebudu pomáhat. Nechci už s tebou mluvit. Jen proto jsem dneska přišla - říct ti to."

Vypadal překvapeně. "Co se děje? Co se ti včera stalo?"

"Zjistila jsem, žeš mi lhal. Nejsou žádné "ztracené" části Minervy. Moje Minerva byla poslední, co zbylo. A teď je pryč. Všechno, co mi říkal, byly pusté lži."

Milo pokrčil rameny. "Tenkrát to bylo to nejlepší, co jsem pro tebe mohl udělat."

"Cože to bylo?" zeptala se nevěřičně.

"Byla jsi na tom strašně mizerně. Nescházelo moc a ztratila bys úplně chuť žít dál. Potřebovalas něco, co tě trochu vzpruží nějakou nadějí nebo něco takového - a tak jsem ti řekl tuhle milosrdnou lež. A musíš uznat, že to fungovalo."

Jana zaťala pěsti. Chtěla se jí srazit mu z obličeje ten arogantní, samolibý výraz. "Ty hajzle - víš, co mi tím způsobil?"

"Jednal jsem podle svého nejlepšího svědomí. A pořád si myslím, že to tak bylo správné. A teď už dost těch nesmyslů."

Musíš pokračovat v naší dohodě. Když se mi to povede, budeme oba svobodní a Lord Pangloth bude v naší moci."

Jana se hořce usmála. "Ty si myslíš, že ti ještě někdy něco uvěřím? Matko Boží, možná, že to byly úplně všechno samé lži. Všechno, co mi vyprávěl - o minulosti, o tvé minulosti."

Zavrtěl hlavou. "Ne, přísahám, že v tom jsem nelhal."

"Opravdu? Ceri tvrdí něco jiného."

Jeho oči zpozorněly. "Ceri?"

"Možná si ji pamatuješ. Je ze stejného plovoucího města jako ty. Ona si tě pamatuje moc dobře. - A nemá tě zrovna v lásce."

"Ah, už si vzpomínám," řekl pomalu. "Tak ty jsi s ní mluvila?"

"Staly se z nás dobré přítelkyně. Vyprávěla mi, jak tě našli v kabině se třemi mrtvolami asi deset let před tím, než vás zajal Lord Pangloth. To je trochu jiná pohádka než ta tvoje."

Milo vzdechl. "No, dobře, přiznávám, že i v tomhle jsem ti lhal, ale jenom proto, že bys mi prostě pravdu neuvěřila, kdybych ti ji řekl."

"A co je tedy pravda?" zeptala se Jana skepticky.

"Ta kabina byl nouzový záchranný modul. Pocházel z vesmírného korábu, který se zřítíl do moře."

"Vesmírný koráb?"

"Stroj schopný cestovat vesmírem. Z planety na planetu. Přiletěli jsme z planety Mars."

"Mars?" řekla nechápavě.

Ukázal nahoru. "Mars. Slyšela jsi o něm někdy?"

"Ano, samozřejmě. Chceš říct, že...?"

"Ano, přesně tak. Přicházím z Marsu."

Druhá část LETNÍ VÁNEK

16

Jana se naklonila přes prince Caspara a laškovně jej polechtala na nahé hrudi pramínkem svých nyní už dlouhých vlasů. "No tak, můj pane, je čas vstávat."

Caspar odehnal stále se zavřenýma očima její ruku od svého hrudníku. "Proč bych měl už vstávat. Ještě je brzy," zamručel.

"To jsi už zapomněl? Dneska máš přece zase služební den v řídicí místnosti. Za pár hodin přiletíme k Bandale."

"Ah, ztraceně," vrčel. A pak: "Kašlu na to. Co na tom záleží, jestli tam přijdu, stejně to tam má pod palcem Gorman."

To je pravda, pomyslela si Jana, i když ji překvapovalo, že je Caspar ochoten to připustit. Zřejmě to však nemyslel až tak úplně vážně - jeho sebekritika byla nejspíše samoúčelná. "Ale ne, můj pane," odporovala mu a laskala jej přitom rukou na prsou. "Jsi tam nezastupitelný a dobře to víš. Gorman a jeho technici jsou jen chytré ruce, které ovládá tvoje vznešená hlava."

Otevřel oči. Ještě se jich za ten čas stále nenabažila. "I ty jedna lichotnice," řekl. Ale nezdálo se, že by nebyl potěšen. Lichocení má vždycky úspěch - to ji naučil Milo. Lidské ego nemá totiž proti tomu emocionální obranu, ani když racionální část člověka rozliší předkládanou faleš.

Jana jej políbila na rty. "Říkám naprostou pravdu a ty to dobře víš, můj pane." Caspar ji místo odpovědi objal a přitiskl si ji k sobě. Pak je oba překulil na postel, až zůstala ležet uvězněná pod ním. "Už... zase?" vyhrkla.

"To je tvoje vina," řekl chraplavě a vstoupil do ní. "Za to může ta tvoje amazonská vůně, která mě strašně vzrušuje."

Když byl Caspar hotov, převalil se na záda a zůstal chvíli zticha ležet. Pak řekl: "Budeš mě dneska doprovázet do řídicí místnosti?"

"Samozřejmě, můj pane."

"Ty tam ráda chodíš, co?" Otevřel oči a pohlédl na ni.

Jana hned zpozorněla. "Ano, pane. Říkala jsem ti - je to tam pro mě nesmírně zajímavé."

"Ale ženám většinou takové věci nepříjdou zajímavé. Stroje a tak. Co tě tam opravdu táhne?"

Trochu nervózněla. Že by nějak vytušil pravdu? Prozradila se snad něčím? Snažila se nedat v hlase najevo nejistotu a řekla: "A co myslíš ty, pane, že je můj opravdový důvod?"

Caspar se na ni lišácky usmál. "Máš něco s jedním z techniků. Jsou to drsní, svalnatí rnuži - takovéhle typy musí být pro amazonity velmi přitažlivé. Řekni mi, který to je. Ze by sám Gorman?"

Uvolnila se, i když ještě pořád cítila nervózní napětí. "V mém životě je jenom jeden muž, můj pane, a to jsi ty, přísahám. Kde by bylo místo na nějakého jiného, když mě nepřetržitě zaměstnáváš?"

Caspar si ji zkoumavě prohlédl a pak přikývl. Uvěřil jí, ale pořád z ní nebyl moudrý. "Tak co tě tak přitahuje na to nudné místo?"

"Vždyť už jsem ti to řekla, můj pane. Zdá se mi to taní zajímavé. Pamatuj, že jsem amazonka, pane, a ne obyčejná žena." Jeho zmatený výraz se postupně rozjasnil. Přijal tohle vysvětlení. Idiot, pomyslela si. Zvedl se na loket a usmál se na ní. "Právě proto, že jsi jiná než normální ženy, si tě držím tak dlouho jako svou osobní společnici," řekl jí.

Jana věděla, že je to pravda. Jak Milo předpovídal, byla pro Aristy novinkou. Ale jak dlouho to ještě vydrží? Už pobývala s princem Casparem a jeho matkou šest měsíců a bylo jí jasné, že i její "amazonská" exotičnost se Caspar jednou nasytí. Na lady Jane už jasně rozpoznávala první známky tohoto nevyhnutelného procesu. Zatím šlo jen o maličkosti, ale byla to jen otázka času.

Už od první večeře s princem Casparem a lady Jane zjistila Jana, že jak syn, tak jeho matka s ní mají své sexuální plány. Avšak zatímco Caspar byl naprosto přímý, lady Jane to nedávala najevo tak naplno. Jana správně usoudila, že její vztah s matkou musí zůstat před Casparem dobře utajen.

Když Milovi popisovala svou situaci, ihned chladně rozhodl, aby spala s oběma. "Využij svého postavení a získej maximum. Z toho, co mi říkáš, se zdá, že lady Jane je šedá eminence v otázkách trůnu. Bude pro nás stejně cenná jako princ."

"Žádáš po mně, abych pro tvé zájmy dělala prostitutku," obvinila jej hoře.

"To ne, cokoli budeš dělat, bude také v tvém vlastním zájmu. Víš, jaká bude odměna, když se mi povede uskutečnit moje záměry."

"Jestli ovšem zase nelžeš."

"Nemáš jinou možnost, než mi věřit, Jano. Jsem tvá jediná naděje."

"Tohle už jsem jednou slyšela," řekla mu pohrdavě. V duchu si však musela přiznat, že má pravdu. Avšak ta mizivá šance, kterou ji nabízel, se stále zmenšovala. Přestože si už mnohokrát "hrála" s klávesnicí přístroje, o kterém technici prohlašovali, že je to bezcenný starý krám, ale Milo věřil, že je klíčem k celému jeho plánu, zdálo se jí, že stále nepostupuje k cíli, o který Milo usiluje. A navíc jí Milo nehodlal prozradit, v čem ve skutečnosti tkví celý jeho plán. "Bude lepší, když to nebudeš vědět, amazoričko. Pro tvoje dobro. Nikdy nevíš, co ti uklouzne během večerních rozprav na loži Jeho Královské Výsosti."

Protestovala sice důrazně, že by se něčeho takového nikdy nedopustila, ale bez efektu. Milo jí už víc neřekl.

Princ Caspar vylezl z postele, líně se protáhl a pak se na chvilku zastavil před zrcadlem a zálibně si prohlížel odraz svého nahého těla. I Jana na něj obdivně hleděla - měl nádhernou postavu. Kdyby ji tak ještě aspoň trochu uměl používat v posteli, pomyslela si Jana. Kdyby zdědil po své matce alespoň část jejích schopností milovat. Ale lady Jane byla také mnohem starší - určitě přes sto a tak musela logicky mít daleko více zkušeností.

Pak odešel do koupelny. Jana tajně doufala, že snad nadešel ten vzácný den, kdy se princ vykoupe, ale věděla, že to je dost nepravděpodobné. V komnatách Aristů bylo vody vždycky dost, ale nezdálo se, že by byla moc v oblibě. Všichni raději užívali na tělo i ria šaty pronikavě nasládlé parfémy.

I Jana vstala, aby si sama sebe prohlédla v zrcadle. Na rozdíl od Caspara nebyla potěšená tím, co vidí. Slábnu, pomýšlela si. Ne, už jsem slabá. Tlustá ne, ale slabá a ochablá. Její svalstvo se zmenšilo a ztratilo tvar. A pobledla. Nebyla tedy vůbec překvapena, že o ni lady Jane pomalu ztrácí zájem. Ta divoká - nebo dokonce nebezpečně vyhlížející "amazonka", která byla pro přesycenou lady Jane před šesti měsíci tak sexuálně přitažlivá, ta už neexistovala.

Když se Jana časem dozvěděla význam slova amazonka - to Ceri jí o tom pověděla - trochu ji to pobavilo, ale nijak neurazilo. Vůbec jí nevadilo, že srovnávali Minervanky s mýtickým kmenem bojovnic-divoženek, i když bylo to srovnání v podstatě myšleno výsměšně.

Caspar vyšel z koupelny ve svém oblíbeném hávu. Byl vyrobený z černé kůže; nebyla dokonale vydělaná, a proto z ní byl i přes vůni

parfému cítit původní štiplavý zápach. "Půjdu do řídicí místnosti hned po snídani. Jestli tam chceš se mnou, buď připravená."

"Budu, můj pane," řekla a zvedla svoje šaty z nohou postele. Zrovna si je oblékala, když princ otevřel dveře a vpustil dovnitř Dalwyna, svého osobního sluhu a strážce, který hlídal celou noc před dveřmi Janiny ložnice. Byl to veliký, pohledný muž a zdálo se, že je principi Casparovi naprosto oddaný. Dával Janě jasně najevo, že se mu její poměr s princem vůbec nezamlouvá a choval se k ní otevřeně nepřátelsky i přes to, že se ze všech sil snažila být na něj milá. Odezvou na její úsměv a přátelský pozdrav byl tedy i teď jenom nevrlý pohled. Jako obvykle předstíral princ Caspar, že si ničeho nevšiml.

Když se za oběma muži zavřely dveře, Jana si povzdychla a pohlédla na hodiny na stěně. Snídaně s lady Jane mu bude trvat nejméně hodinu. Není žádný spěch. Posadila se na postel a stiskla tlačítko na boku nočního stolku. Ceri vstoupila téměř ihned. To, že se jí podařilo přesvědčit Caspara, aby se Ceri stala její osobní služkou, považovala Jana za svůj největší zisk ze svého poměru s princem. Mary Anne ani princ Magid nebyli moc nadšení, ale vůli prince Caspara museli vyhovět.

Jana pokynula Ceri, aby se usadila do jednoho z křesel a řekla: "Jsem úplně ztahaná."

"Další povedené číslo?" opáčila Ceri suše.

"To určitě," řekla Jana. "Matko Boží, to je úplně neuvěřitelné, kolik má ten člověk sexuální energie. Škoda jen, že je v posteli tak neschopný."

Ceri si ji chvilku zamyšleně prohlížela a pak váhavě řekla: "Můžu se tě zeptat na něco osobního?"

"Měla bys vědět, že zrovna ty se mě smíš ptát na cokoli," odpověděla jí Jana s úsměvem. "Co bys ráda věděla?"

"Co... co cítíš, když se miluješ s princem Casparem?" zeptala se Ceri vážně.

"Co cítiš?" Jana tázvavě pozdvihla obočí. "Myslíš, jako jestli se mi to KWř"

"Mhm... ano."

Pokrčila rameny. "No, ano, i přes jeho neschopnost cítím jakousi fyzickou rozkoš."

"I když je muž?"

Jana se na Ceri Uličnický usmála. "Chceš vědět, jak je možné, že se já, Minervanka, můžu milovat s mužem, že? Ale určitě už jsem ti vyprávěla, že Minervanky nespí pouze s ženami. Ve skutečnosti byly mladší ženy jako já nabádány, aby si to zkusily s muži, aby pak v době rozmnožování věděly, do čeho jdou."

Ceri se zmaččila. "To ano, ale radši spíš se ženami, ne? Určitě tě třeba víc uspokojí lady Jane...?"

"To ano. Ale to je hlavně z toho důvodu, že ona je při milování mnohem šikovnější než Caspar, a ne proto, že je žena. Avšak to opravdové citové uspokojení nemám ani od jednoho z nich. Ano, jsou pro mě oba velice atraktivní, přestože dobře vírn kdo a co jsou zač - na tohle prostě ve chvílích, kdy se s nimi miluji, nemyslím ale necítím nic ani k jednomu. To tebe opravdu miluji, Ceri."

Ceri sebou trhla. "Myslím, že jsme se dohodly, že se na tohle téma už nebudeme bavit."

"Vždyť jsi sama zavedla řeč na mé sexuální preference," řekla Jana. Od oné noci, kdy byla uvedena do dvorské společnosti, s ní Ceri už znovu nespala. Jasně zdůraznila, že jejich milování tenkrát bylo čirou výjimkou. Bylo to od ní vyjádření jejich přátelství, ale jinak Ceri, pokud měla na vybranou, raději se ženami nespávala. Dovolovala Janě fyzický kontakt objetí, i polibky - ale nic více. A Jana tím celou tu dobu nesmírně trpěla. "Měla by sis to ještě jednou rozmyslet, Ceri," žadonila Jana. "Když se mnají dva lidé rádi, nezáleží na jejich pohlaví. A já tě mám opravdu ráda!"

Na Ceri bylo vidět, že jí ten hovor není moc příjemný. "Prosím tě, Jano, nemluv tak. To, co ke mně cítíš, není opravdová láska. Jsem prostě tvoje první spřízněná duše na palubě Lorda Panglotha. A protože jsi Minervanka a ještě mladá, je to z tvé strany upřímné vzplanutí, ale ne skutečná láska."

"Myslím, že svoje city můžu nejlépe posoudit sama," odvětila Jana rozhodně.

"Nikdo neumí nezaujatě posoudit svoje vlastní city," odpověděla Ceri.

Jana zasténala. "Přesně takhle by mluvil Milo."

Jako obvykle se při zmínce o Milovi Ceri okamžitě zachmuřila. "Kdybys mě milovala, poslechla bys mou radu ohledně toho netvora..."

"Neměňme téma," řekla Jana rychle. Věděla moc dobře o Čeríně vztahu k Milovi. Vzpomněla si hned na to, jak jí líčila Milovu nejnovější verzi o jeho původu. Ceri celé vyprávění brala s krajní nedůvěrou. "On říká, že je z Marsu?"

"Přesně tak. A velmi přesvědčivě."

"Chceš říct, že věříš, že je mimozemšťan z vesmíru?" zasmála se Ceri.

"No, ani tomu bych se moc nedivila, ale on sám říká, že je člověk. Tvrdil, že na Marsu je kolonie vybudovaná ještě před Genetickými válkami a na té že se narodil."

Ceri se zmaččila. "Slyšela jsem už o takové kolonii a o kosmických stanicích, ale ty by přece musely bez pozemské podpory už dávno zaniknout."

"Podle Mila ta kolonie stále prosperuje."

Ceri zůstávala skeptická. "Tak jak se dostal na Zemi, a proč sem vlastně mířil?"

"Přilétl raketou, která se zřítla do moře. Ale proč se sem vypravil, mi ještě neřikal."

Ceri nevěřícně zakroutila hlavou. "Tak proč všechny ty povídačky o Marsu neřekl už nám? Proč by nám lhal o nějaké jiné mořské kolonii?"

"Prý k tomu měl své důvody."

"To ano, vsadím se, že měl. Jano, jak můžeš být tak důvěřivá! Víš, kolik ti toho už nalhal. A teď mu zase chceš uvěřit a ještě se účastnit nějakého šíleného, smrtelně nebezpečného plánu, který spoléhá na využití zařízení v řídicí místnosti?"

Jana, už v úzkých, vyhrkla: "Nemám na vybranou, cožpak ti to není jasné? Musím mu ještě věřit! Slíbil mi za odměnu mstu na Lordu Panglothovi! Dokud ji nedokonám, nebudu mít nikdy klid!"

"Ale říkalas přece, že když jsi měla v rukou možnost zničit jej, nenašla jsi sílu. Já si nestěžuji, chraň Bůh, ale proč myslíš, že bys znovu neselehala, až ti dá Milo druhou příležitost?"

Jana zavrtěla hlavou. "On nemluví o zničení, ale o převzetí řízení vzducholodi."

"Ale neřekl jak?"

"Ne," připustila Jana. "Ještě ne."

Ceri na ni vrhla zoufalý pohled. "Začínám si myslet, žeš ho hned napoprvé odhadla správně. Třeba je opravdu čaroděj. Určitě aspoň nějak očaroval tvůj zdravý rozum."

Od té doby se ani v Čeríně názoru na Mila nebo Janinu spolupráci s ním nic nezměnilo a Jana už vzdala jakékoli diskuze na toto téma. "Mluvme o nás dvou, ne o Milovi," řekla.

"Už jsme to jednou uzavřely a já už se k tomu nechci nikdy vracet,"

řekla Ceri rozhodně. Pak vstala. "Až princ zakončí ceremoniální snídani se svou milovanou matkou, bude tě očekávat oblečenou a plně připravenou. Pojď, napustím ti vanu, A zatímco se budeš koupat, přinesu něco k jídlu."

Jana se na ni jen smutně podívala a povzdychla si.

Dveře výtahu se rozevřely a princ Caspar vstoupil do řídicí místnosti. Jana jej následovala, udržujíc od něj uctivý odstup. Všechny přítomných dvanáct techniků ztuhlo a hledělo na příchozí. Když pak princ usedal na trůn v zadní části místnosti, pozdvihli na pozdrav pravou ruku sevřenou v pěst. Jana se postavila hned vedle trůnu a jednou rukou se o něj opírala, zatímco Dalwn zůstal u výtahových dveří.

"Pokračujte ve své práci," pravil Caspar k technikům a ti se ihned uvolnili a obrátili pozornost ke svým činnostem.

Gorman, vrchní technik, přistoupil ke trůnu. Byl to muž nevelké postavy s neutrálním výrazem v obličeji. Na sobě měl

jako vždy šedou uniformu s odznakem Cechu techniků - blesk přetínající černý kruh - na prsou. Jeho uniforma byla jako vždycky lehce pomačkaná. Na krku se mu pohupoval dalekohled. "Jedeme podle plánu, pane," řekl.

"Dobře. Pokračujte, vrchní techniku," řekl Caspar a z jeho hlasu se dal postřehnout absolutní nezájem. Jana věděla, že ho služba v řídicí místnosti k smrti nudí. Věděla také, že je stejně jako všichni ostatní Aristové absolutně nezásvěcený do zařízení, kterými se Lord Pangloth ovládá. Bez techniků, kteří si dobře uvědomovali, jak jsou nepostradatelní, by byli úplně vyřízeni.

Gorman se Casparovi poklonil. "Zajisté, Vaše Výsosti." Když se narovnával, setkaly se jeho oči na malý okamžik s Janiným pohledem. Znovu měla pocit, že do ní vidí - že zná všechna její tajemství. Všimla si, jak ji vždycky pokradmu pozoruje, když si "hraje" s oním zařízením, o něž se Milo tak zajímal. Myslela si, že se jí ho podařilo uspokojit, když předstírala nadšení pro ty "překrásné barvičky", které se na obrazovce objevovaly po zmáčknutí nějakého tlačítka. Gorman se zase vrátil na své obvyklé místo za dvěma piloty, sedícími za ovládacím pultem. Řídicí místnost vyčnívala z trupu vzducholodi hned pod přídělí jako nějaká skleněná bublina. Výhled na všechny strany překrývaly místy jen chodníčky a vnitřní vybavení.

Jana dokázala přesně rozeznat, které části řídicího centra přetrvaly od prapůvodních konstruktérů vzducholodi, a které byly přidány nebo změněny dalšími generacemi techniků. Bylo také zřejmé, že nejčerstvější úpravy byly ve srovnání s původním vybavením ty nejprimitivnější.

Milo byl úplně bez sebe, když mu po svých prvních návštěvách popisovala stav velína. "Vypadá to, že během času nahrazovali čím dál víc funkcí centrálního počítače ručním ovládáním, aby měli alespoň pocit, že to jsou oni, kdo vzducholod' řídí," říkal. "Stejně však stále ovládá počítač určitě velkou část provozu Lorda Panglotha. Člověk prostě nemá šanci řídit něco tak mohutného bez pomoci počítače. Hladký provoz by nezvládlo ani deset pilotů dohromady, nemluvě o dalších úkolech. Počítač musí neustále provádět korekce - motorů, teploty plynu v jednotlivých buňkách, stabilizátorů, výtahů..."

"Blížíme se k Bandale," ohlásil Gorman. "Přesně za pět minut budeme přímo nad ní."

Jana pohlédla dolů průhlednou zaoblenou stěnou. Vzducholod' zrovna přelétala rozeklané pohoří. Některé svahy byly sice hustě zalesněné, ale i z této výšky bylo patrné, že i sem už postoupilo zamoření. Jana už věděla, že nejlepší klima pro plísň bylo v nižinatých, teplých krajích.

Bandala byla potomkem státu samých černých lidí. Stejně jako u Minervy se její území časem značně zmenšilo. Neprodukovala však ve velkém obilniny a vůbec potraviny, ale hlavně kovy a dřevo. Na její nyní už nevelké rozloze se nacházely doly na železnou rudu, taviřny, slévárny a několik menších továren. Ty byly schopné vyrábět několik druhů různých užitečných předmětů.

Jana se zaujetím sledovala, jak se blíží k širokému údolí plnému budov. Bandala byla o hodně větší, než bývala Minerva, jak co do plochy, tak co do počtu budov. Z některých z nich čněly k obloze vysoké komíny, ze kterých stoupal kouř. Stejně jako v Minervě, i zde využívali každý volný plácek na pěstování zeleniny. Jana věděla, že v tradiční dohodě mezi Bandalou a Lordem Panglothem bylo, že Nebeský Lord ji bude zásobovat zrním, protože Bandalané už před léty přišli o svoje vzdálené farmy.

Vyprávěli jí také, jak byli v Bandale s poslední dodávkou Nebeského Lorda silně nespokojeni, i když jim Nebeští vojáci vysvětlovali, že to je vše, co na Lordu Panglothovi zbylo. A mluvili pravdu. Minerva nebyla jediná zemědělská osada, o kterou Lord Pangloth v poslední době přišel. Další dvě zcela pohltily během posledního roku vsudypřítomné plísně, a tak byly jeho zdroje nyní dramaticky zredukovány.

"S vaším laskavým souhlasem, Vaše Jasnosti, zastavíme loď a zakotvíme v komunikační vzdálenosti," řekl Gorman Casparovi. Princ přikývl a Gorman dal oběma pilotům stručné instrukce. Oba ihned zatáhli za čtyři velké páky. Jana pocítila, jak se podlaha lehce zachvěla, a uslyšela, jak motory nevrle zavrčely, když byly spuštěny na plný zpětný chod, aby zastavily milovou vzducholod' a znehybnily ji nad údolím. Některé zstanou v chodu, aby vyrovnávaly náporu sebesilnějších větrů.

Další stručné Gormanovy povely a další operace pilotů. Další ořes podlahy a Lord Pangloth začal klesat. Po sestupu asi o tisíc stop zavelel Gorman znovu a loď byla zastavena. "Pozdravte je," řekl. Jiný technik stiskl na řídicí konzoli tlačítko a Jana opět po čase uslyšela hřimát hlas "Lorda Panglotha".

Ted' už věděla, že ta slova neříká poslední z Lordů Panglothů. Ten, jenž tato slova kdysi pronášel, byl už dávno mrtvý a byl pro tento účel vybrán prostě proto, že měl působivý, hluboký hlas. Jeho řeč byla kdysi dávno zachycena jakýmsi přístrojem. "Představ si to jako odraz ozvěny," říkal Milo, když se jí snažil vysvětlit princip toho zařízení. Ať už tomu však bylo jakkoli, vykazoval ten stroj neklamně známky pomalého opotřebení. Hlas "Lorda Panglotha" byl ted' doprovázen stále hlasitějším syčením a praskáním.

Řeč skončila. Z prázdného náměstí uprostřed údolí začal stoupat dým znamení souhlasu. Vzducholod' začala opět sestupovat. Jana si povšimla, jak Gorman živě konverzuje se svým zástupcem. Přitom ukazoval na něco na zemi. Jana se tam také podívala, ale nevěšila si ničeho neobvyklého. Zmateně pohlédla na Caspara, který však byl zrovna zabrán do leštění svého masivního rubínového prstěni o látku nohavice.

"Vaše Výsosti..." obrátil se k němu Gorman. "Něco není v pořádku..."

"A copak," zeptal se Caspar bez zájmu.

"Podívejte, pane," řekl Gorman a ukázal dolů. "Tři veliké stavby, které tady ještě minule určitě nestály."

"Co, ty myslíš ty vodní nádrže? Ale ty tady přece stojí odjakživa, ne?" odporoval Caspar.

"Předtím tu měli dvě. A ted' pět," nedal pokoj Gorman. "A ty tři nové jsou ještě mnohem větší než dvě staré. Tolik vody, kolik se do takových cisteren vejde, nemůže Banclala spotřebovat ani náhodou."

Jana se mezitím zorientovala a prohlížela si to, co Gorman tak znepokojilo. Jednalo se o tři obrovské cylindrické struktury vyrobené ze dřeva. Stály vysoko na svazích svažujících se k údolí.

Caspar si je zachmuřeně prohlížel a pak nevrle opáčil: "Opravdu, Gormane! Ti pozemští červi si postavili vodárny, které jsou jim k ničemu - no a co? Proč bychom se měli zabývat takovou přehlídkou jejich hlouposti?"

"Nevím, pane," připustil Gorman. "Ale po zkušenostech z Minervy bych řekl, že v téhle, ehm, zvláštní době by byla na místě velká opatrnost." Gorman věnoval Janě jeden okázalý pohled a pak řekl: "Myslím, že bychom se měli vrátit do bezpečné výšky, dokud si nebudeme jisti."

Caspar si s hlasitým mlaskáním cucal rubínové prsteny. Nenáviděl rozhodnutí. Také se nerad zdržoval v řídicí místnosti déle, než bylo třeba. Avšak ignorovat Gormanovy rady nebyvalo rozumné.... "Hm, no tak dobře, Gormane," pokračoval nedůtklivě. "Dělej si, co chceš. Ale jestli bude tohle zdržení jenom ztráta času, budu velmi nespokojený."

"Děkuji, pane," odpověděl Gorman nevzrušeně. Pak se otočil a vyštěkl své rozkazy pilotům. Motory se začaly ozývat silněji. Sestup Lorda Panglotha se začal zpomalovat. Jana viděla, že řídicí místnost už mezitím dosáhla úrovně nejvyšších vrcholků.

"Nahoru, rychle," poručil Gorman.

Ale bylo už pozdě. Všechny tři nové "vodní cisterny" se začaly otevírat jako obrovské, dřevěné květiny a odhalovat tak, že neobsahují vodu, ale něco podstatně jiného.

17

"Všechny jednotky na bojová stanoviště!" hřímál Gorman do mikrofonu, propojeného s reproduktory po celé vzducholodi. "Jsme napadeni!"

"Co to je?" zeptal se princ a přitom nechápavě sledoval tři rychle stoupající tělesa.

"Balóny," odpověděl Gorman. "Balóny na horký vzduch. A zatraceně velký."

Dva stoupaly po levé straně Lorda Panglotha, třetí směřoval k pravoboku. Nyní už bylo jasné, že ty "vodní nádrže" byly tenké dřevěné konstrukce, které měly za úkol jediné - skrýt v sobě tyto obrovské ba-1 lóny. Jana odhadovala jejich výšku na osmdesát stop. Nacházely se právě na úrovni spodní části trupu Nebeského Lorda a Jana si mohla dobře prohlédnout jejich vybavení. Každý balón nesl velikou dřevěnou klec

s lidmi; kromě nich tam ještě byly provazy, bedny a další předměty -nejspíše zbraně. Uprostřed každé klece sálal obrovský hořák, do kterého osádka neustále přikládala uhlí a dřevo. Komín každého hořáku mizel v otevřeném hrdle balónu.

"Sestřelte je!" křičel princ a vyskočil. "Odstřelte je děly! Nemají tady co dělat! Porušili první zákon Nebeských Lordů!" Rozrušením celý zrudl.

"Pro naše děla jsou příliš rychlí," řekl Gorman. Měl pravdu. Všechny tři balóny stoupaly mnohem rychleji než Lord Pangloth a pomalu už mizely z dohledu velína. Gorman se znovu naklonil k mikrofonu. "Všechny střelecké jednotky pal!"

V tu chvíli se ozvalo hřmění střelby. Jana si všimla, jak jeden muž v dřevěné kleci padl naznak. Ostatní se snažili ukrýt, kde mohli. Kolem klece se každou chvíli objevovaly obláčky kouře. Bandalané opětovali palbu, ale tu okamžitě záblesky světla zneškodnily. Automatická obrana Lorda Panglotha - lasery - byla projektována na zničení i tak malých objektů ohrožujících vzducholodě, jako byly kulky.

"Copak nemůžeme stoupat rychleji?" ječel princ.

"Ne, pane," odpověděl Gorman. "Motory jedou na plný výkon. Zvyšujeme teplotu v plynových buňkách, abychom získali výšku, ale bude to nějakou dobu trvat."

Všechny tři balóny mezitím zmizely z dohledu. Střelba neustávala.

"Co chtějí ti pitomí zeměplazové dělat, Gormane?" dožadoval se princ.

"Ještě nevím," řekl Gorman. Jana ho ještě nikdy neviděla tak usilovně přemýšlet. Uvědomila si, jak je tec! bezmocný. Neexistoval totiž způsob, jak se dozvědět, co se teď venku děje. Počítalo se vždycky jen s útokem ze země Gorman se svými muži nebyl připraven na napadení shora. Nemohla jim nijak pomoci ani síť reproduktorů. Gorman mohl dávat příkazy zbytku lodi, ale komunikace fungovala jen jedním směrem. Původní systém už byl dávno k ničemu a jediná možnost, jak se mohly zprávy dostat do řídicí místnosti, byl lidský posel. Než ten se sem však dostane, Bandalané mezitím už jistě stačí provést to, co mají za lubeni.

"Dal bych rozkaz plnou parou vpřed, pane. Není radno se tady zdržovat, je to příliš nebezpečné," navrhl Gorman princovi.

"Cože?" zeptal se Caspar šokovaně. "Vy chcete uletět? Ne, to je naprosto vyloučené, Gormane. Lord Pangloth nikdy nebude prchat před pár pozemskými červy..."

"Berte to jako dočasný ústup, pane," naléhal Gorman. Jeho slova

zachovávala ještě předpisovou formu, ale bylo vidět, jak se přemáhá. "Vrátíme se, až nabereme dostatečnou výšku, a náležitě je ztrestáme."

"Ne," hřímál Caspar. "Nebeský Lord nikdy ne..."

Jeho slova zanikla v obrovském výbuchu. Kolem nich se ozývaly poplašné výkřiky techniků, protože se jim začala houpat, podlaha pod nohama. V tu chvíli Jana spatřila, jak se shora na pravý bok vzducholodi sypou trosky jedné klece. Kusy ohořelého i ještě hořícího dřeva... provazy... i části zuhelnatělých lidských těl. O něco pomaleji je následoval hořící balón. Byl rozervaný a zmačkaný a letěl k zemi jako obrovská plachta, celá v plamenech.

Technici začali jásat. Princ se otočil na Gonnana s triumfálním úsměvem.

"Podívej, Gorniane! Tohle zbylo z těch zeměplazů! A tys tvrdil, že je naše děla netrefí!"

Gorman stále sledoval se zachmuřeným výrazem padající vrchlík balónu. Pak řekl: "Pane, naše granáty nemohly způsobit tak silný výbuch. Jediné další vysvětlení je, že Bandalané mají vlastní výbušniny. A je nabitelní, že oba zbývající balóny budou vybaveny stejně. Opakuji, pane, musíme okamžitě odtud pryč."

Z Casparova obličeje se pomalu vytrácel výraz triumfu. "Ty myslíš, že by nás Bandalané mohli ohrozit?"

"Ano, pane. Dovolte mi, abych vydal rozkaz k ústupu."

Caspar si chvíli nervózně hryzal dolní ret a pak přikývl. "Dobrá, Gorniane, ale je to na tvou zodpovědnost."

"Plnou parou vpřed." vyštěkl Gorman bez váhání k pilotům.

Oba okamžitě zatáhli za ovládací páky. Celá místnost se zachvěla, jak motory Lorda Panglotha zabraly novým směrem a začaly vzducholod' hnát dopředu.

A pak přišla další exploze. Podlaha se opět rozhoupala, tentokrát však tak silně, že několik techniků ztratilo rovnováhu. I Jana by upadla, kdyby se nedržela opěradla trůnu. Caspar neměl to štěstí a sletěl se stupínku na všechny čtyři vedle Gorman. Ten mu ihned podal ruku, aby mu pomohl vstát. V tu chvíli vykřikl jeden z techniků: "Pane, ztrácíme výšku! Kontrolky signalizují velkou trhlinu v buňce číslo sedm!"

Pobledlý princ se držel Gorman a řval na něj: "Panebože, oni nás vyhodí do povětří! Hoříme!"

"Buňka číslo sedm má v sobě hélium, pane! Nebo spíše méza..." odpověděl mu Gorman a snažil se vymanit z jeho křečovitého sevření.

Všichni zachovejte klid!" zahřměl, spíše, na prince než na kohokoli jiného. ".Jak rychle klesáme?"

"Víc jak stopu za sekundu!" hlásil technik, který sledoval panel s výš-kornéry. "Sedmdesát stop za minutu."

"Pane!" ozval se jeden z pilotů. "Jestli budeme ztrácet výšku tímhle tempem, rozbijeme se o to pohoří před námi."

"Gormane, dělej něco!" křičel princ, který se ještě stále držel vrchního technika. "Přikazuji ti, abys něco dělal!"

Gorman od sebe prince odmrštil takovou silou, že ten padl jako pytel brambor naznak na podlahu. Jeho první reakce bylo naprosté ohromení, které rychle vystřídala slepá zuřivost. "Zabij ho!" poručil Dalwyrivovi, který se už ke Gormanovi blížil. "Dovolil si vztáhnout na mě ruku."

Dalwyn popadl Gorman za hrdlo, ale bylo vidět, že neví, co má dělat. Pohlédl proto tázavě na prince. "Zabij ho!" zaječel znovu Caspar a přitom vstal a chystal se vytasit svůj obřadní meč. "Nebo to udělám sám!"

Celá řídicí místnost se v tu chvíli stala dějištěm bizarního výjevu, kdy všichni stáli jako přibití - až na prince, který se blížil ke Gormanovi s polovytaseným mečem v ruce. Jana si v tu chvíli všimla Gormanova prosebného pohledu, adresovaného jY...

Okamžitě si uvědomila, co má na mysli a bez dlouhého váhání přikročila k princovi a zakřičela: "Můj pane, nezabíjej ho hned! Vždyť ho ještě budeš potřebovat!"

Caspar se k ní otočil s tváří zkrivenou hněvem. "Cože?" zeptal se. "Co to blábolíš? Ten parchant, mě napadl. Musí zemřít."

Jana přistoupila až k němu a vzala jeho obličej do dlaní. "Můj veliteli, poslouchej, co ti říkám, prosím tě," žadonila. "Vím, že musí být potrestán, ale ne hned. Lord Pangloth je ve velkém nebezpečí a jedině ty spolu s vrchním technikem ho můžete zachránit. Musíš mu dovolit konat jeho práci, a rychle. Každá sekunda je drahá, můj pane. Podívej!" Postrčila jej, aby se otočil a pohlédl dopředu. Hřebeny vysokých hor čněly už hrozivě blízko.

Caspar na ně zůstal několik dlouhých a napjatých okamžiků zírat a pak nechal svůj meč zajet zpátky do pochvy. "Pust' ho, Dalwyne. A ty, Gormane, dělej, co je třeba."

Dalwyn uvolnil své sevření. Gorman si jen lehce přejel rukou hrdlo a pak promluvil pevným hlasem: "Piloti, plnou parou zpět, a pak na nejvyšší výkon nahoru."

"A nechal ho náš milovaný vládce potom popravít?" zeptal se Milo vesele.

"Ne. Lady Jane mu takové drastické věci rozmluvila. Gorman byl suspendován a dostal domácí vězení. Slyšela jsem, že má dokonce být nějaký soud, ale moc ho potřebují, než aby ho nechali popravít nebo ho jenom nadlouho sesadit z jeho funkce."

"Aristové je potřebovali taky a podívej, co udělali..." Milo mávl rukou směrem ke sloupům černého dýmu, které ještě v dálce stoupaly z bandalského údolí.

"Dlouho se dohadovali, než se rozhodli vybombardovat Bandalu," odvětila Jana. "Lady Jane byla tvrdě proti, ale přehlasovali ji. Hodně dvořanů propadlo panice... a nechtěli slyšet její rozumné argumenty."

"A tak zničili jediné místo ve svém hroutícím se impériu, které je zásobovalo kovy, nemluvě ani o většině střelného prachu," ušklíbl se Milo. "Taliové činy vedou k rychlému konci každé monarchie."

"Jak říkám, měli z nich strach," pokračovala Jana a ovinula si ruce kolem těla. Na malé vyhlídkové palubě, místě jejich obvyklých schůzek, bylo chladno a tenké šaty jí neskýtaly valnou ochranu. "Báli se možná ještě víc, než když na ně zaútočila naše Minerva. My jsme jim nakonec nenadělali žádné škody, zatímco Bandalané určitě ano."

"To rozhodně," souhlasil Milo téměř škodolibě. "I já už jsem začínal být trochu nervózní."

Opravdu nechybělo mnoho, jak si Jana později uvědomila, když slyšela, co se vlastně přihodilo. Gorman měl naprostou pravdu, když tvrdil, že všechny tři balóny nesly velkou nálož výbušnin. Šťastný zásah kulkou aktivoval jednu z nich, ale dalším dvěma se podařilo vyletět nad Lorda Panglotha, odkud spustili na jeho trup velké kotvy. Na každém háku kotvy seděl jeden člověk, aby tak byla neutralizována možnost sestřelení laserovými automaty.

Kotvámobou zbývajících balónů se úspěšně podařilo zachytit se ve velké vzdálenosti od sebe za trup, a tak se mohli Bandalané přitáhnout s balóny ke vzducholodí. Zároveň zastavili přísun horkého vzduchu z hořáku, a tak urychlili svůj sestup k Nebeskému Lordu.

V každé kleci bylo asi deset mužů. Jedna skupina dlouho nepřežila, protože přistála nedaleko silné jednotky Nebeských vojáků, avšak druhá byla šťastnější, neboť se jí podařilo zakotvit poměrně daleko od nejbližšího průlezu. Než se k nim Nebeští vojáci dostali, podařilo se jim odpálit nálož. Tím vznikla poměrně rozsáhlá trhlina v trupu a zároveň byla, možná neopravitelně, poškozena jedna plynová buňka; do atmosféry uniklo nenahraditelné hélium. Kdyby si vybrali místo nad některou buňkou obsahující vodík, byl by osud Lorda Panglotha samozřejmě zpečetěn. Situace byla tedy taková, že vzducholod' utrpěla závažné škody, některé mohly zůstat trvalé a ochromit tak letové možnosti Nebeského Lorda, pokud by se nepodařilo opravit buňku číslo sedm a naplnit ji vodíkem. Lord Pangloth se vznášel poněkud nakloněný na levobok asi tak tisíc stop nad zemí; momentálně to byla jeho maximální dosažitelná výška.

Milo si povzdychl. "A při tom všem zmatku jsi si nechala ujít jedinečnou příležitost vyzkoušet na terminálu moje nové sekvence symbolů."

Jana na něj zůstala hledět. "Zmatku? Myslela jsem, že ztroskotáme. A nebýt Gormana, mohli jsme tak dopadnout. Ta tvoje svítící skříňka byla poslední věc, na kterou bych pomyslela."

"Znovu ti opakuji - moje "svítící skříňka" v sobě skrývá klíč, pomocí kterého můžeme dosáhnout obrovské moci.

Mohlas to vyzkoušet potom, když už nebezpečí pominulo a všichni se dohadovali, jestli mají Sandálu zničit nebo ne."

"Měla jsem moc práce s princem, musela jsem se snažit, aby se uklidnil. Stále se dožadoval Gormanovy poprav. Ale neboj se, vyzkouším to hned při příští příležitosti. Když mi při tom nebude Gorman nějakou dobu překážet, budu to mít o hodně lehčí. On jediný mě neustále sleduje, když si s tou svítící skříňkou hraju. Určitě něco tuší."

Milo pokrčil rameny. "Z toho, co mi říkala, bych řekl, žeš rnu zachránila život. I když se dostane zpátky na svoje místo, určitě se jeho postoj k tobě změní."

"O tom pochybuji. Je bezcitný, jako ty. Sleduje si jen vlastní skryté cíle a všechno ostatní je mu lhostejné. Přesně jako ty."

Zasmál se a položil ruku kolem jejích holých ramen. "Jak můžeš říct, že jsem bezcitný. Vždyť přece víš, co k tobě cítím." Odtáhla se od něj. "Nech toho. Ano, vím přesně, co ke mně cítíš. Nejdřív jsi mě potřeboval na sex, teď zase na něco jiného, ale hned, jak mě nebudeš moci k něčemu využívat, pro tebe úplně ztratím cenu."

"Všechny mezilidské vztahy jsou založeny na potřebách - na sobectví. A taky všechny city. Sobectví znamená přežití. Cokoliv jiného znamená, že se člověk nechává opíjet vlastními romantickými bludy."

"Takže připouštíš, že až mě přestaneš potřebovat, klidně mě oželiš?" Deptala se Jana tvrdě.

Usmál se na ni. "Jano, nedovedu si představit, že nycn té neicry nepotřeboval."

"Řekla bych, že během tvého života už tahle slova slyšelo hodně žen. A jak asi všechny skončily - mrtvé a zapomenuté, bezpochyby."

Milo se tvářil ublíženě. "Cynismus sis osvojila velice rychle."

"Mám dobrého učitele. A teď už musím jít. Princ nechává dneska večer promítat jedno ze svých oblíbených představení pro úzký kruh přátel a chce, abych byla při tom."

"Aristové se hodlají celý večer dívat na staré filmy?" zeptal se Milo překvapeně. "Po tom všem, co se dneska stalo a když je Lord Pangloth v takovémhle stavu?"

"Právě proto. Chtějí se zase co nejrychleji vrátit do toho svého něžného, izolovaného světa. Chovat se, jako by se nic nestalo."

I když si však Jana všechno tohle uvědomovala, zdála se jí atmosféra celého toho princova filmového dýchánku velice podivná. Nikdo neprohodil ani slovo o téměř úspěšném bandaském útoku, nikdo nediskutoval o tom, co bude dál, když Lord Pangloth nepůjde opravit. Místo toho se vedly jenom plané řeči, hloupé vtipy a nucený smích. Dělal, že je všechno jako jindy. A možná tomu i věřili, pomyslela si Jana.

Když spořádali všechny ty hory jídla a notně popili, usadili se do kůží potažených sedadel před stěnu z něčeho, co připomínalo černé sklo. Jana seděla vedle prince. Položil si ruku na její stehno a začal je přes šaty laskat. Viděla, že je velice vzrušený a prisuzovala to dramatickým událostem uplynulého dří. Očekávala, že bude v noci v posteli mimořádně aktivní.

Světla zhasla a skleněná stěna zmizela. "Představení" začalo.

Jana poprvé v životě viděla něco takového a byla k velké zábavě prince i ostatních dvořanů hluboce šokována. Úplně ji vyvedlo z konceptu, když se ta stěna náhle přeměnila v bránu vedoucí rovnýma nohama do jiného světa světa, který vypadal skutečnější než její skutečný, světa s krásnějšími barvami a hezčími, většími lidmi. Leknutím tehdy zalapala po dechu a pevně sevřela princovu ruku. "Co je to?" vykřikla.

Caspar se pousmál a snažil se ji uklidnit. "Dívej se a bav se. Je to je-norn pro zábavu." A tak se přinutila klidně sedět a dívat se na ty podivné, zneklidňující výjevy, které se objevovaly otvorem, který tam najednou byl namísto stěny.

Sledovala lidi, jejichž obličej se v okamžiku zvětšily do nadživotní velikosti, závrtné lety nad zvláštními krajinami a obrovskými městy s věžemi z barevného skla, šarvátky mezi skupinami lidí,

kteří bojovali neuvěřitelné mocnými zranění, Kovovr prcumiai, ku«h: mluvily lidskou řečí... Nakonec jí připadalo, že se jí z toho obrovského množství cizích, neuvěřitelných věcí, které shlédla, musí rozskočit hlava.

Druhý den se Jana až bála dát se do řeči s Milém a nechat si vysvětlit to, co viděla. "Byl to jenom holografický film," řekl o tom Milo. "Ta 'skleněná stěna' promítá třírozměrné obrazy, jež jsou tak věrné, že se vůbec nedivím tvému zděšení."

Jana se poté zeptala, jaký je původ těch výjevů. "Jsou nahrané - tedy, mhm, uskládněné na magnetické pásce, ale nechtěj po mně vysvětlení jak. Nejspíše budou tak ze začátku jedenadvacátého století. O čern vlastně byl ten film?"

Netušila, že "představení" mělo být o něčem. Vnímala je jako naprosto chaoticky poskládané obrazy. Nato se Milo zeptal, jaké šaty měli lidé v tom filmu. "Byli oblečení podobně jako Aristové... ah, ano, a často zpívali."

"Zpívali?" opakoval Milo a pak se začal smát. "Tak teď už je mi jasné, ve které době ten film vznikl. Někdy v polovině jedenadvacátého století. Jedna z dlouhé série hudebních fantazií; byly tenkrát velice populární, i když jsem nikdy nepochopil proč. Považoval jsem je vždycky za slabomyslné škváry. Avšak předkové našich Aristů o nich museli mít úplně jiné mínění. Vůbec bych se nedivil, kdyby si nechávali šít svoje šaty podle jejich vzoru a proto se stále naparují v takových róbách." Ta myšlenka ho tak zaujala a pobavila, že se dlouho nepřestával smát. Janě to však stále vrtalo hlavou.

"Tomu nerozumím," řekla po chvíli uvažování. "Ty obrazy byly z doby před Genetickými válkami? Ukazovaly opravdu skleněná velkoměsta jiných světů?"

"To ne, Jano. Všechno to byly jen čiré fantazie. Jeden z celé série filmů zasazených do smyšlené budoucnosti o

pseudostředověké říši, která vládne celé galaxii."

"Ah," řekla Jana trochu zklamaně. "Ale vždyť to všechno vypadalo tak opravdově. Jak to mohlo vzniknout? Kde se vzali ti krásní lidé? A jejich hlasy - když zpívali, měli přece tak překrásné hlasy..."

"Ti lidé nikdy nežili, Jano. Stejně jako ta skleněná města a všechno další, co jsi viděla, jenom generoval počítač.

Představ si to jako neuvěřitelně věrné malby... malby, které se můžou pohybovat a mluvit..."

Tenkrát rnu Jana nevěřila, a i nyní, když sledovala totéž "představení" už asi potřicáté, se jí moc nechtělo přijmout fakt, že ti přenádherní

lidé nikdy nechodili po téhle zemi že to jsou jenom produkty jakéhosi dávného mechanického mozku.

I tak se však vždycky na film ráda dívala - byla už i schopná sledovat "zápletku" dnes večer se však na "představení" prostě nemohla soustředit. Stále vzpomínala na Milova poslední slova toho večera. "Musíš hodně přidat v práci na terminálu. Mám neblahé tušení, že náš čas letí. Nevěřím v nějaká osudová znamení, ale dnešní události jsou pro mě skutečným varováním, že dny Lorda Panglotha jsou pomalu sečteny."

Jana věděla, co má na mysli. I jí se zdálo, že od této chvíle žije Lord Pangloth a všichni, kdo na něm bydlí, na účet budoucnosti.

A tyhle neblahé předtuchy se potvrdily přesně za týden. To ráno, kdy se Lord Pangloth setkal s Letním vánkem

18

Právě probíhal obtížný manévř. Lord Pangloth se vznášel nízko nad povrchem jezera, aby nabral obrovskou, dlouhou hadicí nové zásoby čerstvé vody, které bylo třeba nejen k doplnění standardních zásob, ale tentokrát i pro výrobu vodíku. Ten vznikne elektrolýzou v agregátech vzducholodi; k naplnění poškozené buňky, kterou mezitím opravili, ho bude třeba velké množství.

Ten manévř byl obtížný, protože tím, jak se na palubu přečerpávalo stále více vody, zvyšovala se hmotnost Nebeského Lorda. To bylo třeba náležitě kompenzovat ohříváním plynových buněk. Na tuhle delikátní operaci byl dokonce dočasně uvolněn Gorman z domácího vězení, aby mohl dohlížet na její průběh. Situace v řídicí místnosti byla proto velmi napjatá, což poskytovalo Janě perfektní příležitost, aby pokračovala ve zkoušení kombinací na terminálu. Mílo ji zásobil dalšími sériemi permutací něčeho, co nazýval "vstupní kód", až se jí všechna ta čísla míhala hlavou.

Byla do své činnosti tak zabraná, že si zpočátku ani neuvedomila, že něco není v pořádku. Teprve když zaslechla Caspara volat Gormanovo jméno, zjistila, že se něco děje. Do téhle chvíle totiž princ Gorman ignoroval. Otočila se od prázdné obrazovky do místnosti. Zraky všech byly upřeny ven okny na levé stěně. A pak to také uviděla...

Na chvíli si myslela, že ten sférický objekt je nějaký další balón na

horký vzduch, ale pak si uvědomila, že se k nim v jejich výšce blíží jiná vzducholod'.

Jiná vzducholod'?

Všichni v místnosti kromě Jany se rozhovořili. I přes tu vřavu slyšela Casparův nechápavý hlas: "Gormane, jak je to možné? Jak mohli ti pozemští červi postavit vzducholod'?"

"Nemyslím, že to má s nimi co dělat, pane," odpověděl rnu Gorman a přitom si nepřestal ani na moment prohlížet blížící se vzducholod' dalekohledem. "Je to nějaký jiný Nebeský Lord."

Caspar se zatvářil, jako kdyby jej v tu chvíli někdo silně nakopl do zadku. A nebyl sám, jak si Jana všimla.

"Ale to není možné!" vybreptal nakonec Caspar.

Gorman si ho nevšímal. "Čerpací četo, ukončit sání a navíjet," zavelel Gorman do mikrofону. A potom: "Piloti, okamžitě zahájit výstup. Nečekejte, až se hadice navine..."

Jana znovu pohlédla na blížícího se Nebeského Lorda. Mezitím se značně zvětšil a podle jejího odhadu už od nich nebyl ani dvě míle. Mohla už rozeznat i detaily okrouhlé tváře, kterou k nim směřoval. Spodní polovina byla obarvena křiklavou barvou a stejně jako u Lorda Panglotha tam byly po stranách přimalované dvě velké oči.

"Nahoru a ostře vpřed!" zavelel Gorman a Jana se v tom momentu musela zachytit opěradla Casparova trůnu, neboť Lord Pangloth začal náhle stoupat a navíc mocně vyrazil kupředu.

"Všechny bojové jednotky na svá místa!" hřměl dále Gorman do mikrofónu. Jana slyšela, jak se jeho hlas rozléhá po všech částech Lorda Panglotha. K němu se ještě přidaly sirény a poplašné zvonění.

"Ale co dělá nějaký Nebeský Lord na našem území?" křičel princ.

Gorman si ho nevšímal. Znovu si prohlížel vetřelce dalekohledem. "Určitě to není Lord Matamoros."

Jana věděla, že Lord Matamoros byl Nebeský Lord, jehož teritorium leželo jižně od jejich.

"Proč se neotáčíme, Gormane?" dožadoval se princ. "Obrátíme se na něj a zaútočíme!"

Gorman odtáhl dalekohled od očí a pohlédl na Caspara. "Doporučoval bych opatrnost, pane. Ten vetřelec má výhodnější pozici a podle toho, jak na nás nalétává, to vypadá, že má za lubem nás napadnout."

"Tak proč nezaútočíme my na něj?" vykřikl princ rozčileně. "Gormane, přikazuji ti otočit vzducholod' a zaútočit na toho vetřelce!"

Jana zahlédla, jak Gormanovi na bradě zacukaly svaly a očekávala, že se bude opakovat stejná situace jako před týdnem. Ale Gorman se tentokrát ovládl a řekl opatrně: "A jak byste, pane, chtěl, abychom na něj zaútočili?"

Princ zrozpačitěl. "No, přece, přimanévrujeme k němu a pak na něj zahájíme..." nepokračoval dále. V jeho očích zableskla jiskřička poznání.

Gorman přikývl. "Přesně tak. A jeho lasery zneškodní každý náš granát i kulku."

"Ale... ale..." protestoval Caspar, který se neúspěšně snažil něco vymyslet. Gorman klidně vyčkával. Když bylo dostatečně jasné, že z prince už nevzejde žádný oslňující záblesk moudrosti, řekl: "Nemáme nic, čím bychom mohli vetřelce zneškodnit."

Jana, která dosud ve velínu nikdy nepromluvila, pokud ji někdo neoslovil, se rozhodla, že v tuto chvíli může tuto svoji zásadu porušit. "Vrchní techniku," řekla, "stejně jako my nemůžeme nic udělat jemu, nemůže poškodit ani on nás."

Caspar se k ní prudce otočil. "Hah!" vykřikl. "Ta amazonka má pravdu! Nemusíme se ničeho bát!" Pak se zase obrátil ke Gormanovi. "Tak jaký máme důvod k takovému spěchu?"

Gorman věnoval Janě krátký pohled, než na princovu otázku odpověděl. "Nejspíše vůbec žádný. Ale podle toho, s jakou smělostí si to na nás namířili, bych radil zvýšenou opatrnost. Mohli vyvinout nějaký nám neznámý prostředek, kterým lze zaútočit na Nebeského Lorda."

Všichni se zase otočili, aby sledovali vetřelce, který se nyní vznášel za zádi Lorda Panglotha. Obracel se, aby je mohl stíhat, a tak si Jana všimla, že i celý jeho bok je nabarvený jasnými barvami. Na ocasní ploutvi měl nakreslen abrovský červený kruh.

"Letní vánek," mumlal si Gorman.

"Ty znáš jeho jméno?" vyrazil na něj princ. "Odkud je? Kde jsou jeho území?"

"Je to jeden z Nebeských Lordů Orientu. Z Dálného Východu. Musel absolvovat dlouhou cestu."

"Ale proč?" naléhal princ.

Gorman pokrčil rameny. "Ať už jsou jeho úmysly jakékoli, můžeme se klidně vsadit, že nám to v žádném případě nepřinese nic dobrého."

"Pane, ten vetřelec nás dohání!" ohlásil jeden z techniků.

"To mě vůbec nepřekvapuje," prohlásil Gorman. "S buňkou sedmí jen částečně naplněnou jsme mnohem pomalejší než oři." Pak se rozhlédl

po jasné modré obloze. "Ani žádný mrak, do kterého bychom se mohli skrýt..."

"Co můžeme dělat?" zeptal se princ.

"Když ho nemůžeme setřást rychlostí, musíme ho přemáněvovat," řekl Gorman. "Piloti, ostře na pravobok!"

A tak začala hra na kočku a myš, která trvala celých pět hodin. Avšak přes všechno Gormanovo umění byl výsledek celé honičky brzy zřejmý - jediné, co dokázali, byl odklad nevyhnutelného...

Během těch pěti hodin přišlo do velína i několik dalších Aristů, včetně lady Jane a prince Magida. Lady Jane se zorientovala velice rychle, když předtím položila Gormanovi několik stručných, výstižných otázek. Pak zůstala se zachmuřeným výrazem stát vedle Jany. Naproti tomu princ Magid, stejně jako předtím Caspar, zahrnoval Gormanovu otravnými dotazy a návrhy.

A nakonec, asi tak v půl čtvrté odpoledne, letěl Letní vánek bok po boku Lorda Panglotha ve vzdálenosti necelých pěti set stop. Tento odstup už umožňoval jasně rozeznat množství lidí, kteří zaplňovali všechny paluby i horní část jeho trupu. Zatím se však neprojevily ze strany cizí lodi žádné známky otevřené agrese.

"Nemůžeme na ně vypálit?" zeptal se princ zadumaně. "Je mi jasné, že by to byla jenom ztráta času, ale aspoň uděláme nějaké gesto."

"Gesto, které mohou považovat za provokaci," řekl Gorman. "Nehledě na to, že by to bylo zbytečné plýtvání drahocennou municí."

"Souhlasím," řekla lady Jane pokojně. "Radši vyčkejme, co mají za lubem."

"A co je tohle?" zavrčel Gorman se zachmuřeným výrazem. Letní vánek začal nabírat rychlost a předhánět Lorda Panglotha. A pak, jakoby se úplně pomátl, ostře zahrnul a začal tak přetínat dráhu Panglotha. Řídící místnosti zazněly poplašné výkřiky. "Srazíme se...!" vykřikl kdosi.

"Naplněný zpětný chod!" zahřměl Gorman. "Rychle!"

Motory zasténaly, ale mezera mezi Lordem Panglothem a druhou vzducholodí, která se nyní vznášela přesně kolmo na jeho před, se neustále hrozivě zmenšovala. Jana a lady Jane se k sobě přitiskly. Jana zavřela oči a čekala na okamžik srážky. Slyšela, jak lady Jane dlouze a namáhavě vydechla.

Otevřela oči a zjistila, že trup druhé vzducholodi je od nich vzdálen stále ještě několik set stop. A pak se začal pomalu vzdalovat, když řvou-

cí motory Lorda Panglotha prosadily zpětný chod. Poté si však Jana všimla, jak se od trupu Letního vánku, téměř z každé paluby, odpoutávají hordy lidí. Každý visel na zvláštním zařízení, jehož hlavní část tvořil veliký, pestrobarevný trojúhelník z nějakého nerozpoznatelného materiálu.

Gorman vyštěkl do mikrofону: "Všechny střelecké jednotky zahájit střelbu na blížící se cíle! Pal!"

Prostor mezi oběma vzducholoděmi se rychle zaplnil oněmi pestrobarevnými, vlajícími trojúhelníky a jejich černě oděnými pasažéry. Bylo jich na stovky.

"Co je to za divné parašutisty?" křičel Caspar. "Oni neklesají, oni létají!"

"Nelátají - oni plachtí," řekl Gorman. "To je to, čeho jsem se bál. Vládcí Letního vánku vymysleli způsob, jak napadnout jiného Nebeského Lorda. Naše laserová obrana je proti nim bezmocná..."

Když se útočníci přiblížili, několik jich dostalo zásah z pušky a zřítelo se s hrůzyplnými výkřiky ze svých kluzáků, které se bez jejich kontroly vývrtkovitě snášely k zemi. Drtivá většina jich však pokračovala v letu a brzy zmizela z dohledu osazenstva velínu. Jednoznačně směřovali k přistání na vršku trupu Lorda Panglotha.

Po nich přišla druhá vlna větších kluzáků. Na každém z nich letěli dva pasažéři, kteří seděli na drátěném rámu a drželi se tyče, kterou ovládali směr letu.

Janě se zdálo, že zahlédla cosi třpytivého zpoza jednoho páru blížících se větších kluzáků - jako pavučina v paprscích slunce. I Gorman si toho povšiml. "Piloti, rychle dolů..."

Avšak stejně jako Lord Pangloth, i útočník začal klesat a udržoval se tak na stejné úrovni. Gorman udeřil pěstí do dlaně druhé ruky v bezmocném vzteku, pak se otočil ke svým mužům a řekl: "Pryci, běž nahoru obhlédnout situaci! Rychle, musíme vědět, co se tam děje!"

A zatímco vybraný muž spěchal nahoru po točitém schodišti vedle výtahu, určeného výhradně Aristům, spatřila Jana černé linie, které se k nim natahovaly, jako by vyrůstaly z boku druhé vzducholodi.

"Kabely," komentoval Gorman smutně, když se ho princ zeptal, co je to. "Ty poslední kluzáky s sebou nesly tenké dráty, které teď budou sloužit jako vodiče pro silnější kabely. Chtějí si nás připoutat."

"Tak dost!" vykřikl najednou princ Caspar. Tasil meč, zamával jím nad hlavou a vyrazil k výtahu. "Jdu si to s terna parchantama vyřídit! Kdo jde se mnou?"

Nikdo z Aristů nevypadal, že by jej hodlal následovat. Lady Jane k němu přistoupila: "Caspara, uklidni se. Nesmíš zbytečně nasazovat krk. Přenech to Nebeským vojákům."

"Proč by si to měli užít všechno sami? Ne, jdu nahoru."

"Ne, Caspare," řekla lady Jane, už hlasitěji. "Musíš tady zůstat. Možná budu potřebovat tvoji ochranu."

Po těch slovech znejistěl. "Ale matko..." fňukal. "Vždyť mě tady nepotřebuješ, jsi tady v úplném bezpečí. Ale nechám ti tady Dalwyna, abys neměla starosti..."

"Chci, abys tady se mnou zůstal ty," trvala lady Jane na svém. "Je to tvoje povinnost."

Caspar si dupl. "Ale já přece musím něco dělat, matko. Nemůžu tady přece jenom tak nečinně čekat!"

"Souhlasím s vámi, pane," vložil se do jejich rozpravy Gorman. "Myslím, že bychom měli nechat přední baterie zahájit palbu na Letní vánek." Všichni na něj pohlédli. "Ale mají přece lasery... naše granáty k nim nemůžou doletět," odporoval princ.

Gorman pokrčil rameny. "Nejspíše ne, ale z téhle vzdálenosti můžeme mít šanci. I kdyby měly laserové paprsky samy a následné výbuchy jenom zničit nějaké ty zatracené kabely."

"Tak do toho!" poručil princ. "Vydej rozkaz."

Gorman uchopil mikrofon. "Přední baterie, pozor! Zahájit palbu na nepřitele!"

Asi za patnáct až dvacet sekund zazněl dutý výstřel jednoho z děl. A pak, k velkému překvapení všech v řídící místnosti, bylo vidět výbuch na trupu nepřátelské lodi. Granát jej zasáhl těsně vedle motoru a když se dým rozplynul, spatřili v něm otvor s rozeklanými okraji nějakých dvanáct stop v průměru.

"Žádné lasery!" vykřikl princ do všeobecného jásotu. "Jejich lasery nefungují!"

Gorman už mezitím hřímal do mikrofonu. "Pozor, všechny baterie! Zahájit palbu! Zahájit palbu! Cíl je bez obrany!"

Opakují, cíl je bez obrany!"

Následující chvíle všichni čekali na další výstřely z děl. Ale žádné další už nepřišly.

"Co tam ti hlupáci dělají?" vybuchl princ. "Proč nepálí?"

"Myslím, že vírn proč," řekl Gorman zachmuřeně.

"Tím je to jasné," řekl Caspar. "Jdu nahoru. Převzmu osobně velení jedné baterie a vyhodím tu pirátskou bandu do povětří!"

Ale než se stačil pohnout, ozvaly se z točitého schodiště zvuky kroků. Byl to technik, jehož Gorman vyslal zjistit, co se děje.

"Špatné zprávy," vyhrkl, když došel dolů. "Útočníci se dostali dovnitř Lorda Panglotha. Jsou jich stovky. Bojují jako čert i. Naši Nebeští vojáci proti nim nemají šanci."

Princ Caspar vykročil kupředu a popadl ho za rameno. "Do které části lodi se dostali?" vyštěkl.

"Nevím to jistě panuje taní šílený zmatek. Lidi před nimi někam utíkají a narazí na další dav, který prchá opačným směrem. Ale slyšel jsem, že někteří už pronikli do komnat Vašich blahorodí, pane."

Oh, matko Boží, pomyslela si Jana, Ceri.

"Jsme vyřízení," zamumlal princ Magid.

"Ještě ne úplně," řekl Gorman. "Stále máme ve svých rukou nervové centrum Lorda Panglotha. Když ucpeme průlez a zablokujeme výtah, zůstane vzducholoď pod naší kontrolou."

"Ale co z toho budeme mít?" zeptal se princ. "Jsme bezmocní! Podívej se na ty kabely! Když se pokusíme uletět, potáhneme si ty piráty za sebou."

"Ale směrem dopředu nás nic nemůže zastavit, pane," odvětil Gorman.

"Myslíš nabourat do nich? Ale to zničíme i sebe."

"Myslím, že bychom použili jenom hrozbu, že se nabouráme do Letního vánku, aby s námi museli vyjednávat," řekl Gorman. "Jestli usoudí, že jen tak blufujeme, nu, pak-" pokrčil rameny, "bude pro nás pořád ještě lepší zemřít vlastní rukou, než se nechat podříznout, od těch orientální!"

Na několik chvil se v místnosti rozhostilo ticho a pak Caspar přikývl na souhlas.

"Máš pravdu, Gonnane. Ať tvoji lidé hned zablokují vchod."

Ale než se kdokoli stačil jenom pohnout, ozvaly se znova na schodech kroky. Caspar a Dalwyn ihned tasili meče a vrhli se vpřed, neboť usoudili, že už jsou tady útočníci.

Ale místo nich se nahoře objevila zakrvácená postava. Ten člověk měl na sobě potrháný overal a v ruce držel meč, jaký Jana ještě v životě

neviděla. Nejdřív toho zkrvaveného muže nepoznala. Když sešel až dolů, až se překvapením zajíkla. Byl to Milo.

19

Milo se zastavil pod schodištěm, rozhlédl se kolem a pak se zešířoka usmál.

"Promiňte, že ruším, Vaše Královská Výsosti, ale jsem tady kvůli velmi důležité věci. Chtěl jsem přijít dřív, ale dá se sern strašně špatně proniknout."

Aristové i technici na něj zůstali nechápavě zírat. Pak si Dalwyn povšiml značky na Milově tváři. "To je otrok!" vykřikl.

"Bývalý otrok, řekl bych, podle toho zmatku nahoře." V tu chvíli zaregistroval Janu. "Nazdárek, Jano!" zvolal na ni vesele. "Doufal jsem, že tě tady najdu. Kde je terminál?"

Jana mu ukázala, co chtěl, a lady Jane se jí zeptala: "Ty ho znáš?"

Jana přikývla. "To je Milo, jak jsem vám o něm vyprávěla. Ten, který se se mnou, rnhm, spřátelil."

Milo si zatím měřil prince Caspara a Dalwyna, kteří mu stáli v cestě s tasenými meči. "Z cesty, Vaše Blahorodí. Nechci vám nijak ublížit, ale potřebuji se dostat támhle k terminálu."

"Otroku," oslovil ho princ. "Odlož meč, nebo budeš litovat."

"Ještě jednou -- uhněte mi z cesty. Nebude dlouho trvat, než se sem Japonci dostanou, a já musím do té doby udělat haldu práce." Pak pozdvihl svůj podivný meč.

"Dalwyne," řekl princ, "zabij ho."

Dalwyn vyrazil s napřaženým mečem proti Milovi.

Milo se ani nehnul; jeho obraz se najednou rozmazal. V tentýž moment byl slyšet hrůzný zvuk, jak ostrý kov protíná maso a kosti, a Dalwy-nova hlava z ničeho nic volně letěla vzduchem. Jeho bezhlavé tělo se mezitím sesulo k podlaze a zůstalo tam ležet. Sem tamjím ještě projel nějaký záškub, Janě to připadalo, jako by se ještě snažilo vstát, avšak v příští chvíli už z něj definitivně vyprchal všechn život. Pohlédla zpátky na Mila. Stále se usmíval. V očích měl výraz šilence.

"Tak, další," zvolal na Caspara.

"Je to čaroděj!" vyhrkl kdosi.

Caspar ustrašeně zíral na Dalwynovo bezhlavé tělo. Pomalu sklonil ostří svého meče a odvrátil od Mila.

"To je ono," řekl Milo pochvalně a vyrazil k terminálu. Všichni se snažili vyhnout se mu, když kolem nich procházel, až do sebe vzájemně naráželi. Milo spokojeně přehlédl konsoli a pak se otočil. "Jano!" pokývl na ni. "Pojď sem. Potřebuju, abys mi pomohla."

Jana nepohnula ani brvou. To zjevení, které znávala jako Mila, ji děsilo. Její podezření se tedy do puntíku potvrdilo. Je opravdu čaroděj. Žádný normální člověk se nemůže tak rychle pohybovat.

"Jano!" opakoval, tentokrát už netrpělivě. "Tak nestůj tam jako idiot! Pojď sem!"

"Měla bys ho radši poslechnout," špitla k ní lady Jane a povzbudivě jí stiskla ruku.

Jana neochotně vystoupila zpoza trůnu a přešla k němu. Změřil si ji zvláštním pohledem. "Už jsem si myslel, že ses dala k nim. Vezmi si tohle..." S těmi slovy jí podal ten podivný meč, ještě potřísněný Dalwy-novou krví. "Drž ho oběma rukama - ano, tak. Chci po tobě, abys mi kryla záda při práci. Kdyby se kdokoli přiblížil, křikni a pusť se do něj." Pak se otočil a jeho pozornost se nyní zcela upřela na klávesy na terminálu. Jana nevěděla, co má dělat. Obrátila se a rozpačitě pohlédla na ostatní. Všechny pohledy byly upřeny na ni. V některých z nich byla němá výčitka.

Vůbec neměla představu, jak se situace vyvine dál, ale vtom k nim shora dolehl hluk. Ozývaly se výkřiky a řinčení zbraní. V příští chvíli se odtud najednou zřítילו hlubokými ranami zohavené tělo Nebeského vojáka. Za ním do velínu vběhla po schodech horda útočníků. Byli malého vzrůstu, na sobě měli volné, zářivě barevné hávy, brnění a helmice. V rukou svírali stejné meče, jako nyní Jana.

Caspar se jim s několika dalšími vrhli vstříc a v místnosti v tu chvíli zavládl zmatek. Milo mrkl přes rameno. "Spoléhám na tebe, maličká," zvolal do té vřavy na Janu. "Kryj mi záda, potřebuju u ještě trochu času."

Janě se z toho všeho točila hlava. Vůbec nevěděla, co se s ní děje, ani co by měla dělat. Bylo toho moc najednou - a všechno naprosto zmatené...

Viděla, jak Caspar dostal ošklivý zásah do předloktí. Meč mu vypadl z ruky a princ se okamžitě octl na zemi sražen těly tří malých nepřátel. Chtěli jej dostat živého. Mohla si přitom dobře prohlédnout jejich tváře. Měli jemné, nevýrazné rysy a zajímavě tvarované, šikmé oči.

Shora se valili stále další a další a bylo jasné, že porážka obránců jo jenom otázkou času. Zatímco tedy čekala na prvního nepřítele, který si ji vyhlédne, spatřila Gonnana. Stál nedaleko a sledoval chladným pohledem boj. Pak se jeho pozornost obrátila k ní. "Co to děláš?" zeptal se a pokynul na Mila.

"Nevím," odpověděla mu.

"Já bych řekl, že to víš moc dobře," řekl jí. "Celou dobu mi bylo jasné, že za tím tvým hraním něco vězí. Ale ať už jste s tím démonem měli za lubem cokoli, teď už je pozdě." Rychle se obrátil a zamířil k pilotním křeslům. Janě ihned došlo, co má v úmyslu.

"Milo! Vrchní technik! Chce naletět s Lordem Panglothem do té druhé vzducholodi!"

"Cože?" Milo jí nevěnoval pozornost. Byl příliš zabraný do své práce na terminálu. Zopakovala mu to ještě jednou co nejhlasitěji. Bez jediného ohlednutí jí Milo odpověděl: "Tak ho zabij."

"Zabít ho! Já?"

Milo si jí však už zase nevšímal. Jana se ohlédla po Gormanovi, který už se mezitím dostal k řízení vzducholodi. Váhavě ho pozorovala a přemýšlela, co má dělat. Nemohla ho jen tak chladnokrevně zabít; možná, že by se mohla pokusit omráčit ho úderem riaplocho...

Než se však k němu mohla dostat, vyrazil na něj jeden z útočníků, a zrovna když se Gorman dotkl první páky, udeřil jej mečem do zátylku. Vrchní technik se zhroutil na ovládací pult.

Jana se znovu otočila k Milovi a spatřila, jak se k němu stahují tři útočníci. Zdálo se, že o nich neví. "Milo!" vykřikla.

"Za tebou!"

Milo se neochotně a téměř váhavě odvrátil od terminálu. Nejbližší z těch tří už se na něj hnál s napřaženým mečem. Milo se opět Janě na zlomek sekundy rozmazal, A aniž by mohla zaznamenat, jak se to vlastně stalo, v příští vteřině se útočník svíjel na podlaze a Milo stál nad ním s jeho mečem v ruce. Ostří problesklo vzduchem a na jeho konci čekala na agresora smrt...

Pak se Milo bleskově postavil druhým dvěma. Napadli jej současně. Milo se znovu rozmazal. Oba útočníci padli k zemi. Jeden byl na místě mrtev. Měl hluboce prořízlé hrdlo, druhý seděl na podlaze a nechápavě zíral na kouřící hromadu vlastních střev, která mu ležela mezi nohama.

K Milovi se zatím začali stahovat další nepřátelé, avšak vzhledem k tomu, co viděli, daleko obezřetněji. Milo pokynul na Janu. "Sem, rychle!"

A když k němu přistoupila, přistrčil jí znovu meč. "Drž tni je od těla," poručil. "Potřebuju ještě chvilku."

"Zbláznil jsi se?" vyhrkla na něj. "Já neumím takové kousky!"

"Tak se tak tvař. Blufuj, děvče, blufuj." A znovu se otočil k terminálu.

Jana teď stála tvář v tvář půlkruhu blížících se nepřátel. Měli ve tváři divoký výraz, avšak jejich oči byly velmi ostražitě a zdráhavé. Jana svírala meč po jejich způsobu - oběma rukama, s čepelí zdviženou šikmo před pravým ramenem.

Snažila se také vypadat drsně, ale neměla tušení, co bude dělat, až se na ni některý z nich vrhne. Byla zvyklá na úplně odlišný způsob šermu - nevěřila, že by mohla odrazit byť jediný z jejich zuřivých úderů.

Bylo dobojováno. Většina techniků byla mrtvá, zatímco Aristové, až na několik výjimek, byli zajati živí, Jana spatřila také lady Jane, klečela ríra kolenou mezi dvěma nepřáteli. Před ní ležel další, z jehož hrdla trčela její dýka.

Půlkruh kolem Jany se pomalu uzavíral. A pak se na ni s nervy drásajícím výkřikem jeden vrhl. Odrazila jeho výpad jen instinktivně a vzápětí tak tak uskočila před další ranou, která by ji snad rozťala vejpůl. "Milo..." vykřikla, když zaútočil další agresor.

"Heuréka!" uslyšela za sebou zvolat Mila těsně před tím, než se obě čepele se zařinčením znovu střetly. Tentokrát to bylo Jeri neuvěřitelné štěstí, že se jí povedlo zabránit protivníkovi, aby jí nerozpulil lebku. Vzápětí však koutkem oka postřehla další ostří. Rána dopadne ze strany, a ona nemá šanci úder vy krýt.

Najednou ji někdo strhl dozadu. Kdosi ji vytrhl meč z rukou. Pak se před ní objevil Milo. A najednou zase zmizel a objevil se napravo. Voják, který ji napadl, se kácel s rozhozenými rukama k zemi. Kovový prsní plát brnění měl rozseknutý a trhlinka v něm odhalovala zkrvavenou průrvu v jeho hrudi. Ostatní útočníci neměli ani čas zareagovat a Milo už byl u nich. Proti smrti jeho úderů byli naprosto bezmocní. Všude kolem stříkala krev. Zvuky úderů se mísily s jejich smrtelnými výkřiky.

A pak bylo po všem. Všude kolem se v kalužích krve povalovala těla některá rozsekaná tak, že ani nepřipomínala lidská, Milo se zase plně zviditelnil. Sklonil meč a rozhlédl se po místnosti. Zbylí nepřátelé i jejich zajatci si jej v nastalém tichu ustrašeně prohlíželi. Milo se otočil k Janě. Se spokojeným úšklebkem si stíral z tváře krev. V jeho očích už zase sídlil pohled šilence. Na šíji a spáncích inu tepaly rozšířené žíly. "Myslím, že jsme na sebe upoutali pozornost," řekl jí. Nato se zase otočil zády k ostatním a přešel k terminálu. Jana si všimla, že teď je obrazovka plná řádek symbolů a písmen. V pravém horním rohu naléhavě blikal jeden bod. "To je ono," řekl Milo triumfálně. "Přesně to, co jsem potřeboval vědět. První bod jsme tedy splnili můžeme mít ještě trošku potíže při realizaci bodu číslo dvě. Teď pozor na oči."

Jeho posledním slovům nerozuměla, ale rychle pochopila, když se opět mihl vzduchem a ťal mčem do terminálu.

Následoval výbuch a ohňostroj jisker. Jana vyjekla a pak řekla: "Proč jsi to zničil?"

"Vím všechno, co potřebuji, a vůbec by se mi nelíbilo, kdyby se někdo dozvěděl totéž."

Pak se rychle otočil, protože se od točitých schodů opět ozvaly zvuky kroků. I Jana se obrátila. Do velína se hrnuli další nepřátelé obyčejní vojáci, ale také, jak se dalo soudit podle zdobeného brnění a zubaté helmice s křídélky, nějaký vyšší důstojník. Vojáci se před ním rozestoupili a on jim úsečným hlasem pokládal otázky. Pak se v půli slova zarazil, to když si všiml zbytků těl svých podřízených na hromadě před Milém. Krátce si ho prohlédl a zase se začal vyptávat okolních vojáků. Jeden z nich ukázal na Mila a odpověděl mu uctivým hlasem. Důstojník nadzdvihl tázavě tenké černavé linky obočí. Pak vyřkl něco, co nepochybně musel být nějaký rozkaz. Voják, který předtím zodpovídal jeho dotazy, se najednou tvářil velmi neradostně a váhavě vykročil vpřed.

Milo si povzdychl. "Ten důstojník to chce vidět na vlastní oči. Bastard." Voják na Mila s bojovým skřekem zaútočil. A Milo ho bez problémů zabil. Důstojník vypadal ohromeně. A pak se jeho výraz změnil v čiré překvapení, když jej Milo oslovil jeho vlastním jazykem.

Nebavili se spolu dlouho. Nakonec důstojník divoce přikývl, otočil se na místě a vyrazil ke schodišti. Když tak běžel po schodech, následován dvěma dalšími vojáky, Jana se Mila zvědavě zeptala: "Ty umíš jejich řeč?"

"Jenom trošku. Musel jsem se ji kdysi dávno z obchodních důvodů naučit. Tenkrát Japonci vévodili ekonomice celého světa."

"Japonci," divila se Jana.

"Jo. Tak se říká téhle sebrance. Už jsem ti o nich vyprávěl. To oni měli strašně rádi olihně. Taky trpí šílenou xenofobií. Jeden z mála národů, který se po Genetickém zákonu Organizace spojených národů o Super Standardu noroztříštil..."

Náhle byl přerušen klidným, jasným hlasem lady Jane: "Ty, démone, čaroději nebo co jsi vlastně zač!" Jeden z vojáků, kteří ji drželi, ji okamžitě uhodil do tváře, ale ona pokračovala: "Proč nezabiješ i zbytek těchhle žlutých zrůd?"

Milo se na ni usmál. "A proč bych měl, Vaše Královská Výsosti?" zeptal se posměšně.

"Pomoz nám získat zpátky vládu nad Lordem Panglothem...ah!" Hlava se jí zvrátila dozadu, jak dostala ještě tvrdší úder, ale pokračovala dál. "Pomoz a můžeš si říct jakoukoliv cenu. Cokoli tě napadne..." Další rána. Z rozseknutého spodního rtu jí začal prýštit pramínek krve.

"Já už mám jeden obchod rozdělaný," odpověděl jí Milo zovírně, "ale s vámi ne. Vy i všichni ostatní bláznivé maškary už jste mimo hru. Je to tak už delší dobu, ale to jste si to ještě neuvědomovali. Jednou ten slavnostní okamžik přijít musel..." Ze schodů sem scházelo několik důstojníků pod vedením toho, se kterým se Milo dohadoval. Zaznělo několik rozkazů a vojáci nahnali Aristy ke schodišti. Důstojníci si to namířili přímo k Milovi, ale zastavili se v uctivé vzdálenosti od něho. Jeden z nich, oblečený do ještě zdobnější zbroje než ostatní, vyštěkl na Mila několik úsečných slov. Milo na ně reagoval a pak ukázal na zbytky terminálu, ze kterých se ještě kouřilo. Důstojník krátce pohlédl na zničené zařízení a zase se věnoval Milovi. Zamračil se a nakonec lehce pokývl hlavou. Obrátil se na podpatku a odrazoval. Ostatní důstojníci jej následovali; až na dva, kteří zůstali, aby Janu s Milém hlídali.

"Co se děje?" zašeptala mu Jana.

"Jak jsem říkal, vyjednávám obchod. S našimi životy."

"A co Ceri?"

"Ceri? Ah, ta tvoje přítelkyně z mořského města. A co je s ní?"

"Nemohl bys ji taky zahrnout do toho obchodu?" žadonila Jana.

Jeho zuby se bíle zaleskly mezi krví zasychající na jeho obličejí. "A co bych z toho měl? Říkalas přece, že mě pomlouvá. A kromě toho ji Japonci stejně nezabijou. Není ani Aristová, ani Nebeský voják. Pravděpodobně už ji teď někde znásilnili, ale nic horšího už se jí nepříhodi."

Jana sebou trhla. "Prosím tě, Milo, slituj se. Zkus ji zachránit. Vždyť už bych ji nikdy nemusela vidět..."

"Ah, takže přece v tobě probudila pravou Minervanku, co?" zeptal se. "Inu, je mi moc líto, ale to je vyloučené. Buď ráda, že jsem v tom obchodu počítal aspoň s tebou."

Do řídicí místnosti se začali hrnout další nepřátelé, ale tentokrát to podle oblečení nebyli vojáci. A podle toho, jak vzrušeně se vrhli k ovládacím pultům Lorda Panglotha, se jednalo o ekvivalent techniků. Občas poočku ustrašeně mrkli na Mila a rozsekaná těla na podlaze. Bylo zřejmé, že mají z Mila a z jeho schopností velký strach.

Asi po deseti minutách se vrátil původní důstojník a po krátké debatě s oběma svými protějšky pokynul Milovi, aby ho následoval. "Pojď," vyzval Milo Janu. "Drž se u mě a zachovej klid, ať se děje cokoliv."

V doprovodu tří důstojníků a šesti vojáků vyšli po schodišti. I nahoře leželo všude mnoho mrtvých těl, všechna však patřila pouze Nebeským vojákům. Odněkud zdaleka se ozývaly ještě nějaké výkřiky, ale v téhle části Lorda Panglotha už bylo dobojováno.

Vedli je kousek hlavním koridorem, který končil u řídicí místnosti, a pak je nasměrovali na záchodky techniků.

Zabouchli za nimi dveře, ale nikdo z nich ani v nejmenším nenaznačil, že by chtěl Mila odzbrojit.

"Ufff..." oddychl si Milo a v tu chvíli mu tělo úplně ochablo. Upustil meč na podlahu a přešel k umyvadlu. Nahnul se přes okraj a začal si cákat vodu na hlavu a tvář. Jeho tělo jako by se Janě před očima scvrklo.

"Jsi v pořádku?" zeptala se proto.

"Ne, ale brzy budu, až se něčeho najím. Spálil jsem při tom hraní na vojáky hodně svých energetických zásob."

Zhluboka se napil, pak si stáhl potrháný overal a začal si smývat s těla krev.

"Jsi tedy čaroděj, nebo ne?" zeptala se Jana, když si vzpomněla, s jakou neuvěřitelnou rychlostí vyřídil celý oddíl nepřátelských vojáků.

"Kdepak," odpověděl opatrně. "Ale myslím, že bych se mohl nazývat dílem čarodějů. Obdařili mě supervýkonným metabolismem. Ten můj není stejný jako tvůj, stejně jako ty se lišíš od předchůdců Super Standardu, i když jsi ještě pořád, ehm, ...člověk."

"A ty nejsi?"

"Technicky vzato nejsem."

"A odkud sis přinesl takové věci? Z Marsu?"

Zavrtěl hlavou. "Ne, to bylo mnohem dříve. Ještě před Marsem."

"Před Marsem?" zeptala se zmateně. "Co tím myslíš?"

Milo zivl. "Později. Později ti to všechno vysvětlím. Zrovna teď se hlavně potřebuji vyspat." A k jejímu nesmírnému údivu ulehl na podlahu, zmuchlal si pod hlavu zbytky svého overalu a zavřel oči.

"Jak můžeš teď spát?" křikla na něj.

"Protože musím. Potřebuju si obnovit energetické zdroje... nebude trvat dlouho... vezmi si meč... vzbud' mě, kdyby..." a při těch slovech usnul.

Jana na něj chvíli zírala a pak ho poslechla. Sebrala meč, sedla si

čeleni ke dveřím, zády se opřela o zeď a se zbraní napříč přes stehna hlídala. Cítila se také vyčerpaně, ale bylo jí jasné, že by v tuto chvíli prostě nedokázala zamhouřit oko. A ke všemu vypětí tu byla ještě obava o Ceri.

Uplynuly asi dvě hodiny. Mezitím byl zvenku neustále slyšet čilý ruch. Lord Pangloth se párkrát otrásl a podlaha se několikrát naklonila, ale Jana neměla potuchy, co to rná znamenat.

Koncem druhé hodiny se Milo najednou probudil, vstal a rychle si zase navlékl roztrhané a zakrvácené šaty.

"Všechno v klidu?" zeptal se.

"To ne, ale sem nikdo nevšiml," informovala ho. "Jak se cítíš?"

"Líp. Ale stejně ještě potřebuju nějaké jídlo." Došel k jednomu z umyvadel a opět vypil velké množství vody.

"Vydával jsi legrační zvuky. Ke konci spánku," řekla mu. "A škubal jsi sebou."

"Sny. Zlé sny." Ošplchl si obličej vodou, otřel se a pak se napřiml. Pohlédl na ni a usmál se. Ten úsměv jí připadal vynucený. Ať už snil o čemkoli, pořádně to s ním zacvičilo. "A co ty? Jak se cítíš?" zeptal se Milo na oplátku.

"Nic moc," připustila Jana. "Co myslíš, že s námi bude?"

"To záleží na tom, do jaké míry se mi podaří přesvědčit šéfa těchhle dětí Vycházejícího slunce, že jim můžu nabídnout něco, co se jini bude hodit."

"A to je co?"

"Už jsem ti to říkal - informace."

"Ano, ale o čem?" Jana už začínala ztrácet trpělivost.

Než jí mohl odpovědět, ozval se za dveřmi nějaký hluk. Milo rychle pokynul na meč a Jana mu ho kvapně podala.

Dveře se rozlétly s hlasitým bouchnutím. Dovnitř opatrně vstoupil jeden důstojník. Jana si nebyla jistá, zda jej už viděla nebo jestli je to nějaký nový. Tihle lidé jí připadali všichni stejní. Následovali jej čtyři řadoví vojáci. Krátce na Mila pokývl a něco vyštěkl. Milo přikývl na souhlas.

"Máme jít s nimi," řekl Janě. "Máme tu čest být pozváni na audienci k jejich nejvyššímu kápovi, jejich veliteli."

Vyvedli je ven a pak do komnat Aristů. Z chodeb už byla mezitím odstraněna těla obětí, všude však stále ještě zůstaly

kaluže sražené krve. Kolem nich v jednom kuse pobíhali sem a tam šikmoocí lidé s výrazem velmi důležitého poslání. Nikde ani vidu ani slechu po původních obyvatelích těchto prostor Aristech. Jana usoudila, že je nejspíše někam soustředili. Znovu se v ní probudila starost o Ceri...

Jak brzy zjistila, cílem jejich cesty byl starý známý Velký salón, který však mezitím prodělal velkou přestavbu, jak zjistili při vstupu. Ze stropu visely barevné zástavy a celá místnost byla rozdělena přenosnými látkovými paravány s vyobrazeními hor, jezer, zvláštních stromů a dalších věcí, s jakými se Jana ještě v životě nesetkala.

"Aranžérí sebou pěkně hodili," poznamenal Milo.

Jejich eskorta jiní pokynula, aby pokračovali dál. Jak postupovali, vynořovali se zpoza zástěry vojenské hlídky. Prošli čtyřmi takovými odděleními, než vešli do posledního.

Na stupínku, kde sedával princ Caspar na svém trůnu, seděl teď na jiném trůnu nějaký rnuž. Za ním visela rudá zástava, na níž byl vyobrazen zvláštní černý ještěr chrlící oheň. U nohou cizince seděly dvě ženy v nádherných šatech s obličejem nalíčenými zářivě bíle.

Avšak Janinu pozornost upoutalo něco jiného. Na každé straně velitelova trůnu stálo kopí a na něm nabodnutá lidská hlava.

Její zraky spočinuly na vyhaslých očích prince Caspara a lady Jane.

20

"Chtělaš pomstu," pošeptal jí Milo do ucha, když přicházeli ke stupínku, "tak tady ji máš se vši parádou."

Jana mlčela. Její pohled jako by byl přikován k tváři prince Caspara. Dělal se jí špatně. Důstojník, který vedl jejich eskortu, něco vykřikl zřejmě povel k zastavení. Zůstali asi patnáct stop od stupínku. Jejich doprovod se hluboce poklonil, když cizinec pomalu povstal. Byl mnohem vyšší než všichni ostatní nepřátelé. Kimonový střih jeho hávu, stejného stylu jako nosili jeho vojáci, rru sice opticky zvětšoval postavu, i tak však byl neobvykle veliký. Průměrná Minervanka by vedle něj vypadala drobně.

Shlédl na ně ze stupínku. Z očí se inu nedalo vyčíst nic, žádná myšlenka či nálada. Pak pronesl perfektním Američanem:

"Inu, Milo Hazi, už jsme se dlouho neviděli. Kde jste jenom byl ty poslední čtyři století zalezlý?"

Jana překvapeně pohlédla na Mila, který sám vypadal zaraženě. Vel-

mi soustředěně si prohlížel toho obra, avšak chmury z jeho čela ne a ne zmizet. Pak se konečně zeptal: "My se známe?"

"Párkrát jsme se viděli na biotechnologických kongresech. Teď mě samozřejmě těžko poznáte - trochu jsem se změnil. 11

Po těch slovech se dlouhán krátce pousmál. "Ale vy jste se, alespoň zvenčí, prakticky vůbec nezměnil. Ale z toho, co jsem slyšel od svých samurajů o vašich výkonech, je jasné, že jste absolvoval velmi náročné úpravy."

Milo přikývl. A pak pronesl užasle:

"Tak vy jste taky nesmrtelný..."

"Přesně tak. A až dodneška jsem měl dojem, že jsem poslední, který přežil. Jmenuji se Šurni Horado. Už si vzpomínáte?"

"Horado..." opakoval si Milo pomalu. "Akciová společnost Horado. Už to mám. Byl jste tenkrát takový malý, zavalitý..."

Sarnurajský vládce se opět lehce pousmál a přejížděl si přitom špičkami prstů po hrudi. "Vše je marnost, není to tak, pane Hazi? Nechal jsem si přidat třicet palců na výšku a pořádně vlasatou hlavu. Vy jste si, naproti tomu, zvolil holohlavost a každé oko jinak barevné - a k tomu ještě všechny další vnitřní úpravy. A přesto, že bych nerad byl nezdořilý, musíme teď právě tímhle bodem začít. Jistě jste si všiml, že jsem vám na znamení mé dobré vůle ponechal meč, který jste bezpochyby násilím sebral některému z mých lidí. Ale kdyby vás čirou náhodou napadlo zkusit to na mě i když pevně věřím, že tomu tak není - chtěl bych vás ujistit, že mám dobrou obranu."

Zatleskal. Okamžitě se po obou stranách stočila dvě plátna na para-vánech a odhalila tak vojáky s nějakými krátkými puškami v rukou. "Automatické zbraně," pokračoval Horado. "Řekl bych, že jsou poslední svého druhu, které jsou ještě provozuschopné. Asi před osmdesáti lety jsem náhodou objevil perfektní, pečlivě chráněné skladiště. Takže dovoďte, abych vás varoval, pane Hazi. Ať už se umíte pohybovat rychle jak chcete, než byste se ke mně dostal, bylo by po vás."

"Nic takového by mě ani nenapadlo," odvětil Milo. "Některé moje ostřejší zákroky s touhle zbraní byly myšleny hlavně tak, abych přilákal vaši pozornost. I když jsem samozřejmě ještě netušil, s kým budu mít tu čest. Jak se vám už jistě doneslo, mám pro vás nabídku."

"Ano, slyšel jsem." Horado znovu zatleskal. Tentokrát se zpoza pa-ravánů vynořili služebníci, kteří přinesli malé skládací židle a postavili je za Janu a Mila. Horado jim pokynul, aby se posadili, sám se vrátil na trůn. "Ale než se dáme do obchodů, pane Hazi, měli bychom přece jeři

dbát na nějaké ty tradiční formality. Dáme si spolu a s vaší společnicí šálek saké." Potřetí zatleskal.

Jana už vůbec nic nechápala. Služebnictvo jim doneslo malé šálky s bezbarvou tekutinou. O co tady jde? Odkud zná Milo toho hrozného obra? Co to vedli za řeči o nesmrtelnosti?

Znovu pohlédla na hlavu prince Caspara. Jeho pootevřená ústa jako by chtěla vykřiknout. Nebylo tomu tak dlouho, co naposledy líbala ty, nyní takbledé, rty...

A když stočili další zástěny, ukázalo se, že před okny stojí po obou stranách místnosti celé řady kopí, každé s jednou nabodnutou hlavou. Další paravány zabraňovaly ve výhledu, avšak i podle toho, co viděla, odhadovala Jana, že se táhnou po celé délce velkého salónu. To znamenalo, že popravili úplně všechny Aristy.

Usrkla z pohárku. Nápoj byl tak hořký, až jí do očí vstoupily slzy. Celým tělem se jí však rozlilo příjemné teplo.

"A kdo je vaše mladá společnice?" zeptal se Horado.

S úlekem zjistila, že mluví o ní.

"Jmenuje se Jana Dorvinová. Minervanka. Jedna z posledních. Lord Pangloth zničil celou jejich osadu. Ta dívka je pod

mojí ochranou. Všechna ujednání, která spolu uzavřeme, se budou vztahovat i na ni."

Horado lehce pokrčil rameny. "Jak si přejete." Přitom Janu stále zkoumal pohledem. "Trošku moc hřmotná," poznamenal. "Nic podle mého vkusu." Pak se otočil zase na Mila. "Vzpomínám si, že dříve býval váš vztah k ženám předmětem nejrůznějších dohadů. Později jsem slyšel vyprávět příběh, který byl velice zajímavý. Jednalo se o ženu, mhm, myslím, že se jmenovala Miriarn?"

"Miranda," opravil ho chladně Milo.

"Je na té povídačce něco pravdy?"

"Ano. Všechno se to opravdu stalo."

Horado se ušklíbl. "Jak říkám, vše je marnost, ale tohle je tedy vrchol. Jak vlastně dopadla?"

"Zemřela."

"Ah, promiňte," řekl obr a sklonil hlavu. "Vidím, že ta záležitost je pro vás i po těch letech citlivá. Povězte mi radši, jak se vám podařilo přežít až do dneška."

"Dostal jsem se ze Země," začal Milo. "Sehnal jsem místo na jedné z posledních raket, než vyhlásily kosmické stanice karanténu. Usadil jsem se na stanici Belveder."

"Belveder? Á, ano, první a největší ze všech stanic," vzpomínal Horado. "Tak on ještě existuje? Dříve jsem poslouchal rádiové depeše z Belvederu i ostatních stanic, ale náš přijímač je už dávno rozbítý, takže další zprávy nemám."

"Belveder se stále drží. Stejně jako ostatní tři stanice a kolonie na Marsu. Měsíční kolonie už dávno zanikly. Neměly šanci, protože nebyly soběstačné a ostatní kosmické komunity je nemohly ze svých omezených zdrojů podporovat."

"Jak dlouho jste tedy pobyl na Belvederu?"

"Dokud to šlo. Než přišel ten nevyhnutelný problém. Mám samozřejmě na mysli svoji nesmrtelnost."

"Na Belvederu jsou v tomhle konzervativní?"

"Přesně tak. A kromě toho, kdyby zjistili, že jsem nesmrtelný, ihned by mě odhalili jako vysokého činitele jedné z genetických společností nebo státu. Odsoudili by mě ať tak nebo tak jako ilegálně nesmrtelného nebo jako válečného zločince."

"A jak jste to vyřešil?" zajímal se dále Horado.

"Mezi kosmickými stanicemi existuje pravidelné, i když ne příliš časté spojení. Několika takových letů na sousední stanici Creuse City - jsem se zúčastnil jako dobrovolník. A pak byla šance letět na kolonii na Marsu, kterou jsem ihned využil. Byla to dlouhá cesta," povzdychl si Milo. "To, co jsem udělal, bylo nevyhnutelné. V sázce byl můj život."

Pohlédl na Horada. "Víte, jak to myslím?"

"Je mi to jasné."

Milo krátce sklouzl pohledem na Janu a pak pokračoval. "Bylo nás na palubě šest. Jediný já jsem cestu na Mars přežil. Zdůvodnil jsem to tak, že ostatní zahynuli při srážce s mikrometeorém, který prorazil modul. Já jsem měl to štěstí, že jsem zrovna v tu dobu pracoval ve vzdušnici tlakového zařízení se skafandrem na sobě. Uvěřili mi."

Horada řekl: "Ale jak jste si tím pomohl? Jestliže byl Belveder s Marsem v rádiovém kontaktu, museli se tamní kolonisté dozvědět, kdo jste a hlavně jak jste starý."

"Vyměnil jsem si totožnost s jedním členem posádky našeho modulu. Pro Belveder jsem byl mrtev."

"A ten podvod nebyl odhalen?"

Milo zavrtěl hlavou. "Belvederáři mě sice požadovali zpátky, aby mě postavili před vyšetřovací soud, ale požádal jsem na Marsu o politický azyl. Mezi Belvederem a Marsem jsou totiž určité politické rozdíly. Kolonisté mě odmítli vydat s odůvodněním, že jejich vlastní prošetření tragédie musí Belvederu stačit."

"A tak jste zůstal na Marsu."

"Tak dlouho, jak to šlo," pokračoval Milo. "Dokud nevznikl tentýž problém. Znovu se blížily moje dvousté narozeniny."

"A vaše řešení?"

"Podobné tomu předešlému. Prosazoval jsem expedici na Starshine, nejmladší z kosmických stanic. Šlo o obchodní misi. Měli jsme informace, že mají možnost syntetizovat řadu léků, které nám na Marsu dávno došly. My jsme jim na druhé straně mohli nabídnout semena rostlin, které by jim pomohly zlepšit sklizně v hydroponických zahradách. Ta expedice samozřejmě nebyla nutná a ve skutečnosti připravila kolonii o cenné prostředky, ale v té době už jsem zaujímal celkem významný post."

Horado souhlasně přikývl.

"Raketa nikdy na Starshine nedolétla," navázal Milo. "To jsem si nemohl dovolit. Starshine a Belveder uzavřely spojení. Mezi nimi existovala čilá komunikace a já nemohl riskovat, že se tam střetnu s někým z Belvederu nebo Starshinu, kdo by si pamatoval můj odlet ze stanice; před sto šedesáti lety. Sice dost nepravděpodobná, ale velmi nebezpečná možnost."

"Takže jaké neštěstí potkalo tuhle expedici?" zeptal se Horado.

"Trhlina v hlavní palivové nádrži. Nemohli jsme tedy doletět až na Starshine, ale měli jsme ještě dost paliva, abychom se dostali k Zemi a využili její gravitace k přistání. Raketa však nebyla konstruovaná na průlet hustou zemskou atmosférou, který taky nevydržela. Přistáli jsme ještě s několika členy posádky v záchraném modulu. Bylo to dost drsné a ostatní, kteří neměli moje, eh, speciální schopnosti, to nepřežili. Zachránili mě lidé z mořského města, kde jsem žil, dokud je nenapadl Lord Pangloth, kam jsem se dostal jako zajatec. A tady jsem až do vašeho příchodu."

Jana věděla, že neříká všechno. Ceri vyprávěla, že Milo přesvědčil obyvatele námořní stanice k přesunu do měřících vod. Proč? Musel k tomu mít nějaký dobrý důvod.

Obr si Mila pozorně prohlížel. Pak řekl: "A během pobytu na Lordu Panglothovi jste přišel na něco, o čem si myslíte, že

pro mě má velkou cenu. Musím se přiznat, že se nemůžu dočkat, až uslyším, o co jde."

Milo se na něj usmál tím svým známým úsměvem, při kterém Janě běhal mráz po zádech. "Než se však pustíme do našeho jednání," řekl Milo, "zajímalo by mě, co bylo celou tu dobu s vámi."

Horado nonšalantně rozhodil rukama. "Ve srovnání s vámi jsem, milý pane Hazi, žil od skončení Genetických válek velice nudný život. Jakmile jsem získal kontrolu nad Letním vánkem, což se tedy neobešlo bez nějakých drobných těžkostí a politováníhodných krveprolití, měl jsem vystaráno. S absolutní mocí v rukou už nečinila moje nesmrtelnost žádné problémy. Tradiční zvláštní záliba Japonců podřizovat se autoritě pracovala samozřejmě v můj prospěch. Ještě jsem trochu napomohl situaci tím, že jsem vypracoval svou vlastní verzi bušidó, což velkou měrou přispělo k mému faktickému božství. Mí lidé berou moji nesmrtelnost jako přirozenou věc. To je velká výhoda života ve společnosti, která se kulturně vrátila po vlastních stopách, pane Hazi, ve srovnání s podmínkami mezi vašimi kosmickými technokraty."

"Měl jste štěstí," souhlasil Milo.

Horado pohlédl na hlavu prince Caspara a pak pokynul na dlouhou řadu hlav ostatních Aristů. "Zajímavé je, že také tihle Američané se ve svém společenském vývoji vrátili zpět, že? Musím přiznat, že si neumím vysvětlit, proč přejali životní styl podobný středověké Evropě, když něco takového zcela jistě není v americké kulturní historii. Možná že mi vy, jako Američan, budete schopen vysvětlit tuhle záhadu."

"Staré filmy," procedil Milo pohrdavě. "Máte pravdu, není to návrat k původním kulturním formám. To příslušenství a všechny ostatní nesmysly přejali ze starých filmů." Pak pokračoval ve vyprávění o sériích fantastických "představení", které Jana shlédla.

Horado se zasmál. "Jak typicky americké," dodal. Pak se natáhl k hlavě lady Jane a přejel jí prsty po tváři.

"Nechte toho!"

Sama Jana byla nejvíce překvapená, když zaslechla svůj spontánní výkřik. Rozhostilo se mrazivé ticho. Horado se na ni pomalu otočil. Slyšela, jak si Milo povzdychl a pak řekl: "Omluvte, prosím, moji společníci. Její vystupování není vždycky zcela na úrovni. A navíc znala zesnulého po vaší levici, ehm, intimně."

Horadův pohled přesídlil na Mila. "Minervanská zajatkyň měla intimní poměr s jedním z vládců Lorda Panglotha?!" zeptal se poněkud překvapeným hlasem. "Jak k tomu mohlo dojít?"

"Inu, to je dlouhý, nicméně poměrně zajímavý příběh..." začal Milo.

V Janě to začínalo znovu vřít. Stále se bavili, jako by tam vůbec nebyla. A přestože jí Horado naháněl strach a dobře věděla, že je třeba v jeho přítomnosti jednat velmi uvážlivě, neubránila se další reakci: "To vám nestačí, že jste všechny ty lidi zavraždil? Musíte ještě hanobit jejich ostatky?"

Horadův pohled se opět pomalu přesunul na ni. Znovu se rozhostilo hrobové ticho, narušené jen sotva slyšitelným Milovým: "Ježíši..." Pak obr pronesl k Janě: "Děvče, za tvoji drzost bych tě mohl nechat odvést někam, kde by z tebe stáhli kůži. Pěkně palec po palci, velice pečlivě, celou v jednom kuse. Tvoje maso by pak pěkně nasolili a kůži zase přišili zpátky. A až by ses sem vrátila a já uznal, že je tvoje omluva dostatečná, slitoval bych se nad tebou a dovolil ti rychlou smrt. Stačilo by jedno tlesknutí..." Při těch slovech pozvedl ruce a chvíli je nehybně držel připravené ve vzduchu, než je zase spustil k pasu. "Budu však milosrdný ze dvou důvodů. Jednak jsi pod ochranou pana Haze a bylo by ode mě nehezké, kdybych ho postavil do tak nepříjemné situace. Za druhé jsem si vědom, že ti není známo, jaké místo ti jako ženě u mě přísluší, a proto si neuvědomuješ závažnost svého provinění." Pak se obrátil zpátky na Mila.

"Pokračujte, prosím, odpovězte, co jste chtěl říci."

A zatímco Milo stručně rekapituloval události okolo pokusu vyhodit Lorda Panglotha do povětří, jejího střetu s Hazzinim a následovného přijetí mezi Aristy, Jana vnímala, jak se jí pomalu uklidňuje divoký tep srdce. Bylo jí jasné, že její osud v tu chvíli visel na vlásku - nescházelo mnoho a diktátor by ji opravdu nechal ztrestat.

Když Milo domluvil, Horado se na ni zažíval a z jeho tvrdého, neoblomného pohledu jí až běhal mráz po zádech. Nedalo se poznat, jestli se v těch nečitelných očích neobjevila stopa respektu k ní. "Bylas tak smělá, žeš mne obvinila z popravy těchto lidí - tvých dřívějších nepřátel i když jsi byla předtím rozhodnutá zničit celou vzducholod' a všechno živé na ní."

Pootevřela ústa k odpovědi, ale pak je zase rychle zavřela.

"Můžeš odpovědět," řekl jí.

Váhavě ze sebe vypravila: "Nemohla jsem se k tomu v rozhodující chvíli odhodlat. Nebyla jsem prostě schopná chladnokrevně všechny zavraždit."

"Zatímco já ano, chceš mi naznačit." Potřásl hlavou. "Špatně jsi mě odhadla. Já nejsem krutý. Nebyla však jiná možnost, než odstranit celou

vládnoucí třídu Lorda Panglotha. A ujišťuji tě, že jejich smrt, byla rychlá a čistá. Pokud se týče tohoto barbarského projevu," ukázal na řady hlav nabodnutých na kopí, "je to pro mě prostě nejjednodušší způsob, jak přesvědčit zástupce všech sociálních skupin na Lordu Panglothovi, že staré vedení je nenávratně pryč a že i pouhá myšlenka na odpor proti mně je čirým bláznovstvím."

Znovu pohlédl na Mila: "Nemáte někdy pocit, že byste mohl zešílet?"

Milo na něj zůstal překvapeně zírat. Teprve za okamžik začal odpovídat, a pečlivě volil slova. "Zešílet? Vypadám snad jako...?"

"Ta otázka směřovala více ke mně než k vám," přerušil ho diktátor. "Někdy mívám pocit, že bych mohl zešílet a přemýšlel jsem o tom, jestli to nemůže být vedlejší efekt nesmrtelnosti. Co si o tom myslíte vy?"

"Já jsem na sobě zatím nepozoroval žádné projevy duševní nestability," řekl Milo pomalu. "Ani nevidím důvod, proč by měla nesmrtelnost způsobovat šílenství, i když je pravda, že žije-li člověk tisíce let, může zakusit naprosto neznámé emocionální vlivy a změny. Anebo ho prostě začne život sám nudit."

"Nuda," řekl Horado zamyšleně. "Ano, občas se nudívám, ale spíše mě znepokojuje můj občasný egocentrismus. Plyne to nejspíše z mého dlouhodobého nadřazeného postavení tak dlouho tady už ve svém království vystupuji jako bůh, aniž bych měl kohokoliv sobě rovného, kterému bych mohl důvěřovat, že už pomalu začínám tu roli přijímat jako skutečnost. Co vy na to?"

Opět bylo vidět, jak Milo pečlivě váží slova. "Řekl bych, že je v tom opravdu skryto určité nebezpečí. Ale fakt, že o tom jste schopen objektivně uvažovat, ukazuje, že jste tomu klamu ještě nepodlehli."

"Ještě ne, alespoň zatím," opáčil diktátor s nepatrným pousmáním. "A musím vám říci, pane Hazi, že považuji naše dnešní setkání za velmi přínosné a rozptylující. Vaše přítomnost mi bezpochyby poskytuje skvělou duševní rozcvičku. Také je pro mě velmi zábavné promluvit si po takové době zase Američanem. Vždyť já ještě pamatuji, kdy se vašemu jazyku říkalo angličtina."

"I já," řekl Milo. "Pamatuji i Anglii. Dokonce jsem asi měsíc před tou katastrofou navštívil Londýn."

"Ah, ano," přikývl diktátor. "Ten reaktor. Myslím, že se mu říkalo Černobyl, nebo se pletu?"

"Ne, ne, Černobyl byl v Rusku. Už před lety. Už si nevzpomínám, jak se jmenoval ten anglický. Hlavní rozdíl byl ten, že v Rusku ta nehoda

neměla tak vážné následky, díky tehdejší povětrnostním podmínkám. V Anglii bylo počasí přesně opačné, takže to svinstvo zaplavilo celý jih ostrovů."

"Taková smůla," souhlasil diktátor. "Ale ve srovnání s pasekou, kterou nadělají dneska plísňe a celé to zamoření, je zničení jedné malé země jako nic."

"A jaké je zamoření u vás v Japonsku? Je taky tak hrozné jako tady?"

"Ještě horší. Proto jsou také Nebeští Lordi na Východě ve válečném stavu a proto já jsem zde."

"Přemýšlel jsem, proč jste vážil tak dalekou cestu."

"Neměl jsem na vybranou. Jak jste si jistě všiml, automatická laserová obrana Letního vánku nefunguje. Rozbila se před několika lety. A ostatní soupeřící Nebeští Lordi na Východě to odhalili. Byla by jen otázka času, kdy by Letní vánek padl za oběť nějakému jinému Nebeskému Lordovi. Rozhodl jsem se proto risknout tu dalekou cestu na jiný kontinent, kde ještě nebudou o zranitelnosti Letního vánku vědět. Plánoval jsem zaútočit na prvního Nebeského Lorda, na kterého narazím, a doufal jsem, že ho mí samurajové dostanou pod kontrolu dřív, než si obránci uvědomí, že nemám laserovou ochranu." Při těch slovech pokrčil rameny s vycpávkami. "A vyšlo to. Než Panglothovi vojáci zjistili, že můžou moji vzducholod' klidně bombardovat, bylo po všem. Mí lidé mezitím zneškodnili děla."

"Bylo to ale o chlup," namítl Milo.

"To je pravda, nicméně musím říci, že jsem nikdy nepochyboval o úspěchu svého plánu." Zasmál se. "Takže to je, jak vidíte, další důkaz mého silícího bludu všemocnosti."

"Takže co hodláte podniknout dále?"

"Zřídím si základnu na Lordu Panglothovi. Většinu jeho původních obyvatel - respektive ty, co přežili - přesunu na Letní vánek, kde budou samozřejmě pod kontrolou - přísnou, ale humánní. Pak, když bude moje letka sestávat už ze dvou lodí, podniknu kroky k jejímu dalšímu rozšíření, dokud nebudu mít pod svou kontrolou dost zásobovacích oblastí, abych mohl svým lidem - a sobě, samozřejmě - zajistit dlouhodobé přežití."

"To zní rozumně," uznal Milo. "A já doufám, že spolu dojdeme k dohodě, kdy budeme moci já a moje společníci s vámi sdílet tu zámnou budoucnost. Přirozeně odměnou za to, co vám chci nabídnout."

"Jakou formou byste si představoval svoji odměnu?"

"Hm, nazýval bych to spíše darem. A co se týče formy-" Milo se rozhlédl po Velkém salónu- "je všude kolem vás. Myslím, že Lord Pangloth by mi úplně stačil."

Po delší přestávce se diktátor nevinně zeptal: "A co byste mi chtěl nabídnout výměnou, co by stálo za celého Nebeského Lorda?"

"Inu, úplně nového Nebeského Lorda, samozřejmě," odpověděl Milo vesele. "Nebeského Lorda, řekl bych, ještě v originálním balení. Úplně nového, krásného a plného čistého hélia. Bude fungovat mnohem lépe než kterýkoli jiný Nebeský Lord, protože ty se všechny pomalu, ale jistě rozpadají, pokud vím. A bezpochyby bude také nabitý funkčními přístroji Staré vědy. Jinými slovy - létající poklad. A celý jen váš."

Diktátor polkl a zeptal se: "A kde přesně máte toho panenského Nebeského Lorda schovaného?"

"Ne Nebeského Lorda, ale Nebeského Anděla," opravil ho Milo. "A jeho současný domov je, samozřejmě, v Ráji."

Milo se zakřenil a ukázal nahoru.

21

"Chceš se opravdu spojit s tím... s tím netvorem?" zeptala se Jana.

Milo se nepřestával cpát za pomoci dvou zvláštních hůlek, s nimiž si počínal velmi zručně. Jana netrpělivě čekala na odpověď a přecházela sem a tam po malé místnosti pro služebnictvo, kterou dostali k dispozici. Nakonec si Milo spokojeně říhl a řekl, "Uf, skvělé! Po všech těch letech zase japonské jídlo. Určitě nechceš přidat? Vždyť sis dala jen trochu rýže."

"Nemám hlad. A kromě toho je ve všem maso."

"To ne." Vzal ze stolu jednu misku a podal ji Janě. "Tohle jsou ryby."

Podívala se na třpytivá rybí těla a zašklebila se. "Rybí maso je taky maso."

"To je pravda," řekl Milo a hned si vložil kus do úst, Jana se znechuceně odvrátila. "Tak odpovíš mi konečně?" naléhala.

"Všeho dočasu," odvětil jí. "Proč si prostě nesedneš a nezkusíš odpočívat. Dnešní události se vyvinuly pro nás velmi uspokojivě."

"Možnápro tebe."

"I pro tebe. Aspoň máš pořád svoji kůži, i když jsi podnikla všechno pro to, abys o ni přišla. Myslel jsem, že tě snad zabiju sám, když jsi začala tak pitomě štěkat."

"Nemohla jsem to zastavit. Rozčílilo mě, jak se dotýkal hlavy lady Jane - jako by to byla nějaká jeho hračka."

"Už jí nešlo nijak pomoci, tak proč jsi se do toho pletla?" zeptal se Milo a vzal si další kousek ryby.

"To nemáš k mrtvým vůbec žádnou úctu?" vypálila na něj Jana.

"Nemám moc úcty k živým, tak proč bych se měl ještě starat o mrtvé?" odvětil Milo s úsměvem.

Jana na něj shlédla a přikývla. "Ne, ty jsi opravdu stejný jako on. Oba jste vrazi - jen on vraždí v trochu větším měřítku."

"Tak se nemluví se svým ochráncem," ohradil se Milo. "Kdyby mě nebylo, mohla ses už teď vyhřívat v pekelných plamenech. Jestli jsi to nepochopila, myslel to s tím stažením kůže zaživa naprosto vážně - to nebyla jen planá výhrůžka."

"Já vím," řekla Jana a otřásla se. Pak se schoulila a rukama si objala ramena.

Milo se na ni poťouchle zašklebil. "To by byla opravdová tragédie, kdyby svému slovu dostal. Kůže patří k tvým nejlepším devizám. Je mi líto, že ses rozhodla opět si jí většinu zahalit. Ta aristovská róba ti sekla mnohem líp."

"Mně se tedy moc nelíbila." Jakmile je zavedli do této místnosti, poprosila Jana Mila, aby požádal jejich eskortu o jiné šaty. Nejprve jí přinesli zvláštní oblečení podobné tomu, co měly na sobě ženy u nohou diktátora. Hodně se divili, když odmítla a přála si mužské oblečení. Napodruhé už tedy dostala svůj nynější oděv: příliš velkou černou bundu a černé kalhoty. Jediný problém vznikl Janě tím, že na bundě nebyly žádné knoflíky nebo jiné spony, takže jí k zapínání zbyl jenom látkový pásek, který nebyl k těmto účelům zrovna ideální. Přesto se však ve svých nových šatech cítila velmi pohodlně - oproti těsným róbám Aristů.

Milo dojedl ryby a začal další misku. "Mořské řasy," komentoval spokojeně. "Tohle jídlo si klidně můžeš dát, tím neporušíš žádnou z těch vašich minervanských zásad."

"Říkala jsem ti, že nemám chuť. Jsem nervózní a mám strach."

"Čeho by ses měla bát? Nehrozí nám žádné bezprostřední nebezpečí, máme jídlo, střechu nad hlavou a teplou postel. A všechno vychází podle mého plánu."

"Nebojím se tak o sebe, jako o Ceri," odvětila mu. "Proč nemůžeš zkusit zjistit, co je s ní, jak jsem tě žádala?"

"Protože jsem toho už žádal po Horadovi i jeho poddaných až dost.

Nechci nic riskovat kvůli nějaké služce, i když je to tvoje milenka."

"Není," vyhrkla Jana a cítila, jak se červená.

Milo se zasmál. "Měla by ses teď vidět, amazonko. To jsou červánky lásky. Když si představíš, jak jsi byla v posledních měsících sexuálně aktivní - s princem Casparem, lady Jane a tou tvou nezapomenutelnou mořskou vílou, je to pěkný rozdíl proti té zdrženlivé malé Minervance v den tvého příchodu na palubu Lorda Panglotha."

"Víš přece, proč jsem spala s Casparem a lady Jane," bránila se Jana rozzlobeně. "A s Ceri se mylíš. Ano, mám ji ráda, ale není moje milenka. Tak to chtěla ona, ne já."

"Ty jsi s ní nikdy nespala?" zeptal se Milo s významným úsměvem.

"Do toho ti nic není."

"Myslel jsem si to," řekl a znovu se rozesmál.

Jana měla co dělat, aby se udržela. "Milo, prosím tě. Pro všechno na světě, pomoz mi zjistit, co se s ní stalo."

Milo odložil jídelní hůlky - všechny misky už byly prázdné - a hloubavě si ji prohlížel. "Dobrá tedy," řekl nakonec. "Ale na oplátku se chci s tebou vyspat. Teď. Tady." A ukázal na postel. "Co ty na to?"

Při pomýšlení na intimní kontakt s Milém projel celým jejím tělem intenzivní pocit odporu. Dral se z ní okamžitě výkřik ne, ale ovládla se - kvůli Ceri. Po dlouhém váhání mu zastřeným hlasem odpověděla: "Jestli je to tvoje cena, máš ji mít." Oči se mu zúžily.

"Proč máš ke mně pořád takový odpor? Co je na mně pro tebe tak odpuzujícího? Vždyť jsi, konec konců, byla schopná překousnout ty svoje minervanské sexuální zvyklosti, když došlo na spaní s princem Casparem, tedy s člověkem, jenž nese velký díl zodpovědnosti za vyhlazení všech tvých blízkých. Jsem ti snad fyzicky odporný nebo co? Můj pach to být nemůže, protože žádný nemám."

Pro Janu byl fyzicky odporný, i když nedokázala přesně říct proč. A nebyla to jen otázka těla, ale jeho jako celku, čím víc toho o něm věděla, tím víc ji znervózňoval. Stále víc v ní sílilo přesvědčení, že mluvil pravdu, když o sobě prohlásil, že už ani není člověk. Zdálo se, že si na tom dokonce zakládá, ale v Janě tak vzbuzoval atavistický strach... a pocit odporu.

"No?" naléhal Milo.

"Podívej se, chci se s tebou prostě vyspat za to, že pomůžeš Ceri, tak nechme stranou city. Nezdálo se mi, že by pro tebe někdy něco

znamenaly, tak proč se o ně teď začínáš zajímat?" A začala si rozvazovat uzal na pásku.

Milo udělal rukou odmítavé gesto a řekl unaveně: "Nenamáhej se. Jenom jsem tě zkoušel. Pro zábavu. Dneska jsem se tak vyčerpal, že moje libido je teď pod bodem mrazu. Nebyl bych schopný se s tebou vyspat, ani kdybys chtěla. Není v tom nic osobního."

Rozhostil se v ní pocit úlevy i zklamání zároveň. "Tak co tedy bude s Ceri?"

"Zapomeň na ni," odvětil chladně. "Jestli je ještě naživu, zcela jistě už ji přemístili na Letní vánek.1' Přitom pokývl na světla druhého Nebeského Lorda, která zdálky zářila malým okénkem jejich kajuty. Obě vzducholodi letěly nyní bok po boku, propojené sítí kabelů. Oba trupy byly spojené provizorními dřevěnými průchody, jimiž před nedávným pochodovaly proudy zajatců z Lorda Panglotha na Letní vánek.

"Ty hajzle," rozčílila se Jana. V očích ji pálila sůl. "Ty nelítostná bestie. Jak mám na ni zapomenout? Je mi z celého světa

nejdražší."

Milo si nalil sklenici saké. Obrátil ji do sebe a pak řekl: "Musíš myslet realisticky. Riskuju úspěch svého plánu už tím, že do toho obchodu zahrnuj u i tebe. Tři se z toho prostě nedostaneme."

"Nedostaneme? Z čeho?" zeptala se zachmuřeně.

"Na zem. Prchneme odtud. Ne hned, samozřejmě, ale za dva dny, až doletíme ke zbytkům Armstrongova kosmodromu." Jana nevěděla, co si o tom má myslet. "Ale proč? Vždyť jsi přece právě tam chtěl. Říkal Horadovi, že právě tam je ten komunikační přístroj."

"Jsi po tom všem ještě pořád tak naivní, Jano," povzdychl si Milo. "Ty si myslíš, že tomu člověku doopravdy věřím? Jakmile se ode mě dozví, co potřebuje, nechá mě bez milosti popravít. Dovedu si to docela dobře představit - pozval by mě na slavnostní hostinu a pak by se najednou vyrojili ti vojáci s automatickými zbraněmi a provrtali by mě jako cedník." Při té myšlence se skoro chápavě pousmál. "A kromě toho je evidentně dost mimo."

"Cože?"

"Myslím tím, že ty jeho úvahy o vzdalování se od reality jsou naprosto správné." Milo si nalil další dávku saké.

"Tomu nerozumím," řekla Jana. "To všechno, co jsi mu vyprávěl o tom Nebeském Lordu, kterého jsi viděl na nebi - to nebyla pravda?"

"Ale ano, každým coulem."

Milo popisoval diktátorovi, jak k tomu objevu došlo. "Stalo se to tehdy, když jsem zneškodnil hlavní nádrž paliva a bylo rozhodnuto vzdát se pokusů doletět na Starshine a místo toho se vydat k Zemi. Byli jsme ještě asi 15.000 mil daleko, když jsme na radaru zachytili nějaký veliký objekt. Byl tak rozlehlý, že to klidně mohla být orbitální stanice, i když jsme neměli žádné zprávy o tom, že by někdy byla pátá stanice vybudována. Náš počítač tu záhadu nahlédnutím do svých databank objasnil. Byl to totiž Ráj, obrovská orbitální továrna na výrobu Nebeských Andělů."

"Začali jsme se pít," pokračoval Milo. "Většina bylo pro využití části zbývajících paliva na změnu kursu, abychom zkusili na Ráji přistát. Důvod byl jasný - mohly by tam být zásoby paliva, kterých bychom mohli využít. Samozřejmě, že jsem byl ostře proti, protože jsem vůbec neměl zájem, abychom doletěli na Starshine, ale přehlasovali mě a já jim v tom nemohl zabránit."

Musím říci, že když jsme se konečně dostali na oběžnou dráhu Ráje, byl pohled na něj opravdový zážitek. Obrovská, jednu a půl míle dlouhá válcovitá kostra obklopená soustavou slunečních baterií. Ale to hlavní překvapení čekalo uvnitř - Nebeský Anděl.

A pak přišlo další překvapení. Jak jsme se přiblížili, obdrželi jsme z Ráje rádiovou depeši s dotazem, co jsme zač. Prožil jsem si pěkných pár chvil zděšení, když jsem myslel, že tam žijí nějakí lidé, ale pak se ukázalo, že komunikujeme jen s počítačem. Identifikovali jsme se a požádali jsme o povolení k přistání, ale protože jsme samozřejmě neznali správný přístupový kód, odmítl nás počítač přijmout.

Mezitím jsem zalistroval ve svých mlhavých vzpomínkách o Ráji a na něco jsem přišel. Pamatoval jsem si, že Ráj vždy fungoval prakticky automaticky. Sice tam pořád pobývalo několik lidí fungujících jako dozor, ale konstrukci Nebeských Andělů obstarávali výlučně roboti pod kontrolou centrálního počítače.

Také jsem si vzpomněl, že lidé celý objekt opustili už nějakou dobu před vypuknutím Genetických válek, kdy po rozmachu Třetího světa díky genetické revoluci klesla poptávka po Nebeských Andělech. Ale byl jsem si zcela jistý, že jsem nikdy neslyšel o nějakém novém hotovém Nebeském Andělovi.

Jediným uspokojivým vysvětlením té záhady bylo, že centrální počítač pokračoval ve svém výrobním programu i po odchodu lidí. Celé zařízení bylo zcela jistě v provozu - stále fungoval elektromagnetický deštník proti meteorům a po přiblížení jsme zahlédli, jak se po továrně

a po vlastním trupu Nebeského Anděla pohybují pavoukovití roboti. A když jsme se pokusili o přistání, znemožnil nám je počítač úhybnými manévry. A pak nám začalo docházet palivo, a tak jsme to museli vzdát a pokračovat k Zemi - k mé velké úlevě.

Od té doby jsem však o tom panenském Andělovi mnoho přemýšlel. A něco mne napadlo. Počítač, který celý objekt řídí, jen čeká na příkaz ze Země, kam má poslat hotového Nebeského Anděla. Věděl jsem, že i sestupný manévra je plně automatický. Takže stačí poslat správný signál a z oblohy k vám sestoupí zbrusu nový Nebeský Anděl. Problém je samozřejmě v tom, kde zít správný signál a odkud jej vyslat."

"A vy si myslíte, že jste to řešení našel?" zeptal se diktátor Mila.

"Ano," řekl Milo. "Pamatoval jsem si totiž, že Nebeští Andělé byli dirigováni z řídicího centra Spojených národů."

Stačilo tedy jenom zjistit něco bližšího o tom místě, dostat se tam a vyslat do Ráje ten správný příkaz."

"Jak ale víte, že je řídicí středisko po tolika letech ještě schopné něčeho takového?" zeptal se Horado.

"Protože jsem s ním navázal spojení. Lépe řečeno s počítačem, který je řídí. To je to, co jsem dělal v Panglothově řídicí místnosti, když tam vtrhli vaši vojáci. Od prvního okamžiku, kdy jsem se ocitl na palubě téhle vzducholodi, jsem se snažil vymyslet způsob, jak získat přístup do velína. Věřil jsem, že je možné, že má Panglothův počítač stále fungující spojení s řídicím centrem. Potíž byla v tom, že neexistoval žádný přijatelný způsob, jak to vyzkoušet. Pak ale přišla moje malá společnost a podařilo se jí proniknout mezi Aristy. Jejím prostřednictvím jsem objevil v řídicí místnosti funkční terminál, který ve mně okamžitě probudil velké naděje, ale žádná z variant možných přístupových kódů nebyla ta správná. Buď tamní počítač depeši úplně ignoroval, anebo signál prostě neprošel kvůli poruše na zařízení Panglotha nebo řídicího centra. Uvědomil jsem si, že metoda pokus-ornyl, kterou jsme s Janou praktikovali, by mohla trvat věčně. Proto jsem se musel dostat k terminálu sám."

A když jste dneska s Letním vánkem přilétl na scénu," pokračoval Milo, "naskytla se mi konečně ideální příležitost. Vyzkoušet různé kódy mi ani netrvalo tak dlouho a dostal jsem odpověď z řídicího centra, na kterou jsem tak toužebně čekal. Zeptal jsem se tedy, kde se to centrum nalézá, a dozvěděl jsem se to. Je to na Armstrongově kosmodromu, což je

jen asi dvacet čtyři hodiny letu odtud směrem k východnímu pobřeží. Jakmile tam budeme, dám vám přesné koordináty."

Diktátor se zeptal: "Ale až dosáhneme řídicího centra, jak zjistíte, co je to za povel, kterým snesete toho nového Nebeského Anděla k Zemi?"

"Ta informace musí být někde v paměti hlavního počítače centra. Když na to budu mít čas, určitě to z něj dostanu. Tak co říkáte, Šumi Horado, vládce nebes - plácneme si?"

Diktátor samozřejmě souhlasil.

"...Ale byla-li všechno, cos mu řekl, pravda, dáš mu prostě zadarmo novou vzducholod'," namítla Jana.

"Ale ne, úplně všechno zase pravda není," ujistil ji Milo s úsměvem. "Řídicí centrum není na Armstrongově kosmodromu, ale v nedalekém městě. Na vrcholu budovy zvané Sky Tower. Mlhavě se na ni pamatuji. Jakmile se dostaneme do města, měli bychom ji velice snadno najít."

Janina ramena unaveně poklesla. Začala ji najednou zmáhat obrovská únava. Posadila se na židli a slabým hláskem k Milovi prohodila: "Ale jak se my můžeme do toho města dostat?"

"Poletíme tam."

"Ah, opravdu? A čím? Ty máš snad někde ulitého třetího Nebeského Lorda?"

"Poletíme tam na těch japonských kluzácích."

"Ah, u Matky Boží, to nemůžeš myslet vážně..."

Milo jen přikývl.

"Vždyť to musí být strašně nebezpečné."

"Nesmysl. Je to velká zábava. Kdysi jsem na něčem podobném létá-val jen tak ze sportu. Říkali jsme tomu "závěsný kluzák". Samozřejmě ještě předtím, než jsem se nechal udělat nesmrtelným. Potom už jsem si nemohl dovolit riskovat..."

"Jak to - riskovat? Vždyť tvrdíš, že jsou bezpečné."

"To ano, ale sem tam se nějaká nehoda stane. Když se staneš nesmrtelnou, úplně změníš názor na podstupování rizika. Můžeš prostě mnohem víc ztratit."

"To chápu," poznamenala Jana. A pak ji napadla další věc. "Ty chceš vstoupit do města! A co morové spory?"

Milo pokrčil rameny. "To prostě musíme risknout. Ale když budeme mít štěstí, vůbec se země nedotkneme. Přistaneme přímo na Sky Toweru."

"Risknout. Zrovna jsi říkal, že se rizikům vyhýbáš," podotkla Jana.

"V životě se nedá vyhnout všem rizikům," přesvědčoval ji Milo.

Jana si ho podezíravě změřila. "Ale já mám spíš pocit, že morové spory jsou rizikem jenom pro mě. Nebudu asi daleko od pravdy, když budu tvrdit, že tvoje nesmrtelnost stojí na dokonale fungujícím imunitním systému?"

"Pochybuji, že by něco takového mohlo existovat," oponoval jí Milo. "Ano, připouštím, že je můj imunitní systém lepší než tvůj. Ale neboj, šance, že bychom narazili na oblast morové nákazy, je podle všeho minimální."

"Já jsem tedy o tomhle slyšela jiné věci," procedila Jana mezi zuby.

Milo zivl. "A stejně, to je důvod, proč můžeš nechat Ceri klidně plavat. Kluzák nás unese jenom dva."

"Nehodlám Ceri nechat plavat," řekla Jana odhodlaně.

"No tak dobře. Zůstaň si tady, jestli chceš. Určitě se ti život gejši bttdo ohromně zamlouvat - budeš dělat Horadovým samurajům, co jim na očích uvidíš. A jestli se ti nelíbilo postavení ženy u Aristů, počkej si ještě, než poznáš japonskou verzi."

To bylo Janě samozřejmě jasné. To málo, co zatím viděla na vlastní oči, ji dokonale přesvědčilo o tom, že v Horadově společnosti jsou ženy na absolutním dně, totálně podřízené přáním mužů.

"No tak?" zeptal se Milo.

"Ne, zůstat tady nechci," připustila. "Ale nemůžu přece jen tak opustit, Ceri. Nemůžu..."

Milo si přejel rukou po holé hlavě a zamračil se. "Poslouchej," vylezlo z něj za chvíli, "nemůžu ti nic zaručit, ale možná budeme mít možnost ji později od Horada odkoupit."

"Jak to myslíš?" začala se Jana hned živě zajímat o jeho nejčerstvější nápad.

"Inu, až ovládneme Nebeského Anděla, budeme s ním možná moci uzavřít obchod. Nabídneme mu za tu tvoji mořskou vílu třeba nějaký užitečný přístroj Staré vědy."

"Ty si myslíš, že by na to přistoupil?"

"Nevím, proč by nepřistoupil," řekl Milo. "Ale měj na paměti, že ti nic nezaručuji."

Jana si ho tvrdě změřila. "Milo," začala pomalu, "chci, abys mi slíbil abys mi přísahal na cokoli, co je ti svaté - že pokud všechno vyjde podle tvého plánu, zkusíš splnit to, cos mi teď řekl o Ceri."

Milo si povzdechl a řekl: "No dobře, máš moje slovo. Ale teď už necháme té plané diskuze a radši zalezení do postele. Potřebuju pořád ještě hodně spánku." Vstal a začal si svlékat kimono. "Můžeš klidně spát se mnou v posteli, jestli chceš. Jak jsem ti už říkal, jsem v současné době neschopen čehokoli, takže můžeš v klidu odpočívat."

"Jestli by ti to nevadilo," odvětila Jana, "radši bych spala sama. Na podlaze."

Milo pokrčil rameny. "Jak je libo." A ulehl do postele jen ve spodním prádle připomínajícím bederní roušku. Natáhl se a ztlumil světla.

Jana zůstala sedět na židli. Po chvílce uvažování řekla: "Milo, proč mě bereš s sebou?"

"Pamatuj si, že jsme partneři. Máme spolu dohodu. Tys mi pomohla a já teď pomůžu tobě."

"Nějak mám pocit, žeš nikdy nedospěl k tomu, abys dodržel svou část obchodu. Už mě nepotřebuješ, tak mě tady klidně můžeš nechat."

"Kdo řekl, že už tě nepotřebuju?"

"Milo, já se nikdy nestanu tvou milenkou."

Po malé odmlce řekl: "Uvidíme. Už se na světě staly záhadnější věci."

Jana zase chvíli seděla ve tmě a pak se zeptala: "Milo?"

"Co je? Já se už snažím usnout."

"Diktátor mluvil o nějaké ženě. Mirandě. Kdo to byl?"

Milo dlouho neodpovídal. Pak řekl: "Byla pro mě něčím výjimečná, víš."

"Milovals ji?"

"To zrovna ne, ale, ano, staral jsem se o ni víc než o kohokoli jiného kromě sebe."

"A čím pro tebe byla výjimečná?"

"Byla totiž mé druhé já."

22

"Zbláznila ses? Tady nemůžeš zůstat! Vždyť jde o krk! Musíme rychle vypadnout. Ti idioti už zničili ústředí mé společnosti! Teď se určitě vrhnou sem!"

Milo s Mirandou byli v Mořské komnatě. Holografické projekce vytvářely iluzi pláže tropického jihomořského ostrova, kterou ještě umocňovaly zvukové efekty a teploměty. Miranda se pohupovala v síti zavěšené mezi dvěma palmami. Na sobě měla kalhoty a sako ze starodávného luxusního pánského obleku. Napila se brčkem z umělého kokosového ořechu a

pak odvětila: "Myslím to úplně vážně, Milo. Nejdu s tebou. Budu tady. Jsem tu v bezpečí, aspoň prozatím - tenhle objekt má dobrou obranu. A potom, hm, nevím, kam potom. Ale nějak to zvládnu."

Milo na ni nevěřícně zíral. "Co to do tebe vjelo? Je ti přece jasné, že beze mě nemůžeš přežít. Jdeš se mnou a hotovo. Tak se hezky zvedni a jdi si sbalit."

Usrkla. "Milo, ty snad pořád nechápeš, co ti říkám. Skončila jsem s tebou. Jasný?"

"Co to plácáš?" ohradil se. "Beze mě nemůžeš žít! Já jsem celý tvůj život! Proboha, vždyť já jsem tě přece stvořil!!1 Zničehonic po něm mrštila napodobeninou kokosu. Milo se rychle sehnul, nádoba mu prolétla kolem hlavy a zmizela v jedné z holografických projekcí. Vzápětí se odtud ozvalo řinčení skla.

Miranda vyskočila ze sítě a zlostně ukázala prstem na Mila: "Jen mi to ještě zopakuj! Přefikej mi ještě, za co ti vděčím! Tohleto poslouchám pořád dokola celý svůj krátký život - jak velký Milo Haze vzal žebro ze svého dokonalého těla a stvořil dokonalou ženu. Dokonalou ženu pro Mila Haze! Ženu podle své předlohy!" Rysy se jí zkrivily a hrudník se vzdouval hněvem.

Milo byl silou jejího rozčilení vyveden z míry. "No dobře, dobře..." utišoval ji. "Uklidni se. Bylo toho na tebe v poslední době hodně a je pochopitelné, že tě to rozrušilo. Máš mě stále ráda stejně jako já tebe." Přistoupil k ní, vsunul ruce do rozhaleného saka a začal jí hladit nadra. Miranda mu ruce odstrčila a ucouvla.

"Já tě nemám ráda! A ty mě taky nemiluješ! Máš rád jen sebe!" křičela na něj pohrdavě. "V tom je to celé! To je jediný důvod mé existence! Když jsme v posteli, nemilujeme se spolu - to jen masturbuješ sání se sebou."

"Takhle nemluv, Mirando," přerušil ji Milo chladným hlasem.

"Ta věda ale umí zázraky!" pokračovala pohrdavým tónem. "Dřív k tomu mužům stačila jen ruka, ale teď může mít za pár miliard dolarů něco takového jako mě - klon sebe samého v ženském vydání vypěstovaný v umělé děloze s urychleným růstem, vybavený obnošenými pamětmi a to celé za pouhých šest let. Dokonalý masturbační aparát pro muže s obrovským narcisovským komplexem. No, tomu já říkání skutečný pokrok!"

Její slova ho ranila. "Mirando, tak já tě přece vůbec neberu. Jsi tak skutečná jako já..."

"Ah, pěkně děkuji," odvětila sarkasticky. "Zrovna od tebe je to opravdová poklona."

Milo se zhluboka nadechl. Měl chuť ji popadnout a setřást jí z tváře ten arogantní, přezíravý výraz, ale bylo mu jasné, že by nebylo rozumné nechat se unést emocemi. Její podivná nálada je velmi pravděpodobně jen nějaká přechodná emocionální odchylka, kterou by jí měl být schopen rozmluvit, zůstane-li klidný. Řekl tedy vážně:

"Mirando, náš vztah je naprosto unikátní. Jsme si blíží než jakýkoli jiný žijící pár."

"Jestliže jsme si opravdu tak blízcí, jak jen dva lidé můžou být, pak potěš Pánbůh," odpověděla Miranda uštěpačně.

"To nemůžeš vyvrátit!" vyhrkl Milo. "Miluješ mě stejně jako já tebe. Nemáš jinou možnost, vždyť jsem tě nechal..."

Nepokračoval dále, protože si uvědomil, že udělal chybu.

Dokončila tu větu za něj. "...naprogramovat, abych tě milovala. To moc dobře vím, Milo. A dřív jsem tě opravdu milovala. Ale ta úprava už nefunguje. Nefunguje, protože už nejsi ten samý muž."

"O čem to mluvíš?"

"Mluvim o těch 'úpravách', kterým ses podrobil. Mají na tebe stále větší účinky. Změnily tě i tak, jak to nečekal. Dokonce se mi začíná zdát, že už vůbec nejsi člověk."

"Co to je za kecy!" vykřikl Milo. "Ty jsi snad opilý!"

"Kdepak. Říkám ti úplnou pravdu. Už jsi za tou pomyslnou hranicí za hranicí, kde končí člověk a začíná něco jiného. Vykonstruoval jsi se z lidské rasy, Milo!"

"Nesmysl! Změnil jsem se, to ano, ale člověk jsem pořád!" rozohnil se Milo.

"Člověk?" zeptala se. "Který člověk necítí bolest? Který člověk neví, co je strach? Panika? Hrůza?"

"Ale proč by ze mě měly tyhle lidské vady dělat člověka? Proč bys chtěla definovat lidskost jako schopnost cítit bolest, strach a hrůzu?"

"Těch důvodů je celá řada, ale hlavní je, že když takové věci neprožíváš sám, nemůžeš se vcítit ani do nás ostatních, kteří je vnímáme. A tohle postavilo mezi nás a tebe stěnu. Oddělil ses od celého lidstva."

Milo zavrtěl hlavou. "Ne, ne, ty to nechápeš. Já si moc dobře pamatuju, jaké bylo prožívat ty takzvané lidské pocity.

Ale tím, že jsem se od nich osvobodil, přece nepřestávám být člověkem. Dokonce vás ostatní upřímně lituji! Ani nevíš, o co přicházíš, Mirando. Od svých posledních úprav se cítím konečně zcela volný. A kdybys nebyla takový hlupák, niohlaas to mít taky."

"Děkuji ti za dar nesmrtnosti, Milo, ale všechno ostatní, co mi nabízíš, mě vůbec nezajímá."

"Jednou toho budeš moc litovat, to ti říkám," opáčil Milo chladně.

"Buď si jistý, že ne, Milo. Třebaže jsem tvůj genetický odraz, jsem pořád ještě člověk. A chci jím zůstat i nadále."

Cítil, jak začíná ztrácet trpělivost. Musel vynaložit všechny síly, aby se ria ni nevrhl. "Ještě jednou opakuji -y& jsem člověk, Superčlověk, to ano, ale ve své podstatě stále člověk."

"To si můžeš myslet, Milo, ale není to pravda. Sám zřejmě nejsi schopný posoudit, co se z tebe stalo. Lidská osobnost je výsledkem nekonečně složitých a občas protichůdných biologických procesů a věda má před sebou ještě velký kus práce, než je dokonale pozná. Nemůžeš z takového systému jen tak vysekat některé části -jako to udělali genové inženýři tobě - aniž bys nezničil něco vitálně důležitého..." Při těch slovech si Miranda souhlasně přikyvovala. "Ano... ano... V určitém smyslu jsi se vlastně zabil, Milo." Zničehonic se zasmála. "Je to vlastně ironie. Všechny ty peníze a úsilí stát se superčlověkem - a vlastně jsi tím spáchal sebevraždu. Myslíš si teď, že jsi nesmrtný, a přitom se už na tvé mrtvé duši pasou červi."

"Drž hubu!" vybuchl Milo a pozdvihl ruku, aby ji udeřil. "Nebudu tady poslouchat takové pověřivé kecy! A teď se tě naposledy ptám, jdeš se mnou nebo ne?"

"Ne, Milo. Prostě proto, že už nedokážu strpět pouhou tvoji přítomnost. Není to jen kvůli tomu, že se tvoje osobnost tak změnila, je to i fyzický odpor. Zase kvůli těm "vylepšením" - nějak tě nepozorovaně změnily. Říkám ti teď naprostou pravdu hnusíš se mi. Myslím to vážně každá buňka tvého těla ve mně."

Milova ruka pomalu poklesla. Drahnou chvíli na ni beze slov hleděl a pak se otočil a odešel po "pláži". Prošel jednou z holografických projekcí a vyšel ze dveří. Nastoupil do výtahu a vyjel až na střešku k hangárům vznášedel. Když vstoupil dovnitř, potkal jednoho ze svých menších domácích kyberoidů. "Dobrý večer, pane Hazi. Vyletíte si?"

"Jo," odsekl Milo a zamířil ke svému vznášedlu. Nerněl zatím žádný pevný plán, jenom mlhavou myšlenku na opuštění státu. A pak? Inu, vzhledem k tomu, jak se šíří nové morové epidemie, by možná stálo za to opustit i planetu.

"Je překrásná noc k výletu," poznamenal kyberoid, jenž jej následoval.

"To tedy ano," odpověděl Milo a škodolibě se usmál. Už už nastupoval do svého vznášedla, když dostal nápad. Pohlédl na Mirandin stroj zaparkovaný na druhé straně hangáru a pak na něj namířil prstem. "Vyřaď to z provozu," poručil. "Otevři řídicí desku a znič ovládací agregát."

"Ale pane," protestoval kyberoid svým monotónním, zdvořilým vrčením. "To je přece část majetku, na jehož ochranu jsem naprogramován."

"Ruším tvoje programové instrukce. Udělej, jak jsem řekl."

"Dobře, pane." Kyberoid přešel k Mirandině vznášedlu, otevřel zadní panel řídicího agregátu a uchopil ovládací páku. Pak se ozvalo skřípění drceného kovu. Milo už znovu spokojeně nastupoval do svého vznášedla, ale opět se zarazil. Nastražil uši. Nějaký vzdálený cvrkot?

Ne. Připomínalo to spíše bzučení rozružených sršňů. Přešel ke vchodu do hangáru a stiskl otevírací tlačítko. Dveře se odsunuly a Milo vystoupil na střešku. Teď už to slyšel mnohem lépe. A věděl už také, co se děje, ale přesto ještě přivolał kyberoida a zeptal se ho na jeho názor. "Lidé," odpověděl mu robot. "Mnoho lidí. Ženou se sem."

"Ano," pokývl Milo. Popošel až k parapetu a přejel pohledem svoje zahrady až ke zdi, která barevně světélkovala. Ta světla znamenala, že je obranný systém v chodu.

"Očekáváte návštěvu, pane?" zeptal se kyberoid.

"Já ne, ale moje paní. Jsou to její hosté." S těmi slovy spěchal zpátky do hangáru.

"A kolik návštěvníků očekává vaše paní? Podle zvuku jich přichází nejspíše stovky."

"Neboj, Miranda je určitě všechny zabaví. Má ráda velké večírky," říkal Milo kyberoidovi, zatímco nastupoval do svého vznášedla. Obrněný kokpit se zavřel a Milo zadal řídicímu počítači instrukce, aby vyletěl do výše tisíce stop a pak zůstal na místě.

Z této výšky získal Milo díky senzorickým monitorům jasno, co se venku děje. Kyberoid situaci podcenil. Lesem se jich k severní hradbě hnaly tisíce. Milo usoudil, že přicházejí od Luxtonu - nejbližšího města v okolí jeho sídla. Už se mu donesly zprávy, že bylo celé zachváčeno tou epidemií.

Na monitoru si přiblížil jednu skupinku. Několik jich mělo zbraně. Pušky, sekery, dokonce i zahradnické potřeby. Milo se v duchu usklíbl. Hned se mu promítla scéna ze starých hororových filmů - horda rozružených lidí venkovanů se valí zničit zámek místního upíra nebo šíleného vědce. Scházely jenom hořící pochodně.

Široké nepravdělné čelo blížícího se davu už bylo jen asi sto stop od zdi. Milo se jim to rozhodl usnadnit. Napojil se na domácí počítač a dal mu kódovaný povel, jímž změnil všechny předešlé instrukce a zmrazil celý obranný systém až na kyberoidy, kteří jednají jako samostatné jednotky. Pak se pohodlně opřel a připravil se na nadcházející představení.

Průnik dovnitř jim netrval dlouho. Nejprve se ozvalo několik výbuchů, které zeď na několika místech prorazily. Takto vzniklými otvory se začali hrnout do zahrad. Tady se setkali s prvním řádným odporem -se třemi velikými hlídacími kyberoidy, kteří ty masy zasypali palbou z kulometů a laserů. V prvních třiceti sekundách zahynuly sice stovky útočníků, ale valily se jich neustále takové proudy, že kyberoidi prakticky neměli šanci zastavit je. Obrovský dav je v momentu obklopil, převrátil a rozmlátil, takže z nich zbyla jen kupka kovu a plastů. A pak se útočníci rozběhli k domu. Milo se se zvráceným potěšením napojil na vnitřní kontrolní audiovizuální zařízení. Zjistil, že je Miranda stále ještě v Mořské komnatě, vizuální efekty však už měla vypnuté a upřeně hleděla z jednoho z čelních oken. Vyslovil její jméno a ona se otočila na kameru, kterou uvedl do chodu. "Milo?" zeptala se ustrašeně. "To jsi ty? Co se to probíhá děje? Jak to, že nefunguje obrana?"

"Nejspíš nějaká porucha," odpověděl jí. "Anebo sabotáž. Nemáš moc času. Rychle do vznášedla. Nic si nebal a pospíchej."

"Kde jsi teď ty?"

"Asi tisíc stop nad domem. Poběž rychle za mnou."

Ještě jednou mrkla z okna a pak kvapně vyběhla z místnosti. Milo se spokojeně zasmál a vypnul kameru. Zvenku se ozval další výbuch. Pohlédl dolů a spatřil, jak z čela domu stoupá dým. Už zřejmě pronikají do přízemí. Nebude dlouho trvat a...

Zaměřil jeden ze senzorů na vrata hangáru a čekal.

Miranda se z nich asi za minutu vynořila a vzhledla vzhůru. Zvětšil si její tvář. Její oči byly rozšířené strachem. Usoudil, že ji musejí být v patách. Představoval si, jak jí asi bylo, když zjistila, že je její stroj rozbitý. Znovu se zasmál.

Vběhla na střechu a začala horečně mávat rukama. Určitě viděla jeho světla. Pak z garáže začaly šlehat výstřely.

Domovní kyberoid asi dělá, co může, pomyslel si Milo. Anebo možná připravuje pro "hosty" chuťovky a diví se, proč na něj pálí. Při tom pomýšlení se Milo začal smát.

A pak už z garáže vyběhli první útočníci. Muž s automatickou puškou v rukou. Hned za ním nějaká žena s mačetou. A za nimi další...

Miranda se dala na útěk, ale neměla kam uprchnout, pokud nechtěla skočit se střechy. Zahnali ji do kouta a obklíčili ji. Stále na něj nepřestávala mávat. Milo se naklonil nad palubní desku a vypnul vnější světla vznášedla. Potom se zájmem sledoval, jak ji trhají na kusy. Teprve když zmizela pod zuřícím davem, uvědomil si, že má mocnou erekci.

Střemhlavým letem nalétl nad dům. Ocítl se na dostřel, než si stačili uvědomit, co se děje. Jeho laserové paprsky a kulky rychle pobíly všechny na střeše. Nakonec shodil na dům bombu a pak uletěl na jih.

23

Křížující se blesky osvětlovaly na krátké okamžiky nejvyšší mrakodrapy vzdáleného města. Jana byla šokovaná. Nikdy předtím neviděla žádné město a jeho obrovská rozloha ji úplně fascinovala. Jak je možné, že jsou ty budovy tak vysoké? Vždyť to jejich základy nemůžou unést! A ještě představa, že byly kdysi všechny ty domy plné lidí. Vlastně si ani nedovedla představit, že tolik lidí mohlo žít ve stejné době.

"Tady musely žít opravdu tisíce a tisíce lidí," prohodila k Milovi.

"Cože?" zeptal se nepřítomně. Několik posledních minut byl nezvykle tichý. Opíral se o zábradlí a zamyšleně hleděl na kontury města. Zopakovala mu svoji otázku a on odvětil: "Daleko víc. Tohle město mělo přes šest miliónů obyvatel."

"Šest miliónů?" kroutila Jana nevěřicně hlavou.

"Opravdu. Znáš tohle město velmi dobře. Když jsem tady byl naposledy, ještě žilo. Všechny ty mrakodrapy zářily do tmy, na ulicích panoval čilý ruch, po obloze se proháněla vznášedla..." Znovu utichl.

Jana cítila, že se mu vybavují vzpomínky na ty zaslé časy a že propadá krátkodobé nostalgii. "A támhleten věžák uprostřed, to je ten, kam se chceme dostat? Ten Sky Tower?"

"Pssst," tišil ji Milo a pohlédl přes rameno na jejich permanentní eskortu - dva nemluvné samuraje, kteří postávali asi deset stop od nich na otevřené palubě. Jana s Milém měli teoreticky od diktátora dovoleno pohybovat se volně po veřejných sekcích Lorda Panglotha, ale kdykoli

se vzdálili ze své kajuty, měli ihned v patách tyhle dva. Milo se sice zmiňoval, že je velmi nepravděpodobné, že by rozuměli Američanu byl si téměř jistý, že jediný Horado zná tento jazyk ale přesto si nemohli dovolit mluvit před nimi otevřeně.

"Šeptej," řekl jí Milo a přisunul se blíže k ní. "Ano, to je Sky Tower. Jen doufám, že se při pohledu ria něj našemu milému Horadovi nerozsvítí."

"A kdy vyrazíme?" zeptala se Jana. Město se jí zdálo dost daleko a při představě, že by měli celou tu dálku překonat na japonském kluzáku, jí nebylo dvakrát dobře. A každým momentem se od jejich cíle vzdalovali. Lord Pangloth město obletěl velkým obloukem a mířil nyní na sever k místu, jež nazývali Armstrongův kosmodrom.

"Až se úplně setmí," šeptal Milo.

"Ale jak potom poznáme, kam letět?" ptala se Jana ustaraně.

"Ty ještě nevíš, že já vidím perfektně i ve tmě?"

Milo tiž ji nemohl ničím vyvést z míry. Jednoduše přikývla a řekla: "Dobře, ale já ne."

"Neboj. Já budu řídit. Stačí, když budeš provádět moje instrukce a zvládneme to. Jedinou starost mi dělá ta bouřka, která přichází z támhle těch kopců. Doufejme, že se rián vyhne."

"A co tahle starost?" zeptala se a lehce pokynula hlavou směrem k jejich dvěma nohsledům. Oba s kamennou tváří předstírali, že se nezajímají o ně, ale o město na obzoru.

Milo na ně mrkl a pokrčil rameny. "- Žádný problém. Právě naopak, oni nám pomůžou. Tedy alespoň jeden z nkji." Dál své plány neupřesnil a Jana už se víc neptala. Věděla, že se už stejné brzy všechno dozví. Nechala ho tedy vychutnat to malé drama, které předváděl.

Město se stále vzdalovalo a o něco později už Jana jen namáhavě rozeznávala jeho kontury v krátkých světelných záblescích bouřky. Ve tmě zářila světla Lorda Panglotha, který následoval Letní vánek asi s milovým odstupem. Její myšlenky se neodbytně vrátily zase k Ceri - je už na Lordu Panglothovi anebo ještě zůstala na Letním vánku? Je v bezpečí? Co se s ní asi právě teď děje?

Tyhle otázky jen stupňovaly její obavy o Ceri a Jana se proto snažila pustit ji pro tuto chvíli z hlavy. Pohlédla na Mila, který tiše hleděl do tmy. Janě hned vytanula na mysli další série nepříjemných otázek - dělá dobře, když opět vkládá svůj život do rukou této zvláštní bytosti, které so nedá věřit ani slovo? Čím více toho o něm věděla, tím záhadnější jí připadal a více ji znepokíval. A neměla ponětí, kolik toho, co jí vyprávěl o Starých časech, je pravda, a kolik si z nějakých jen jemu známých pohnutek vymyslel.

Například to, co jí řekl o té ženě jménem Miranda, bylo těžko přijatelné: že to byl v podstatě on sám v ženské podobě klonus jeho vlastní buňky s geneticky pozmeněným chromozómem Y. Tak se vlastně mohl oženit sám se sebou.

"Sňatek uzavřený ve svaté zkumavce," poznamenal Milo hořce. Jana měla dojem, že jejich vztah se nevyvedl tak, jak si Milo představoval, ale přes její vytrvalé vyptávání se jí z něj nepodařilo vytáhnout o Mirandě nic dalšího. Pamatovala si, že Horadovi prozradil jen tolik, že zemřela. Velmi ráda by se však dozvěděla všechny okolnosti její smrti.

"Je čas," zamumlal Milo.

Jana zůstala stát jako omráčená. "Co...?" chtěla se zeptat, ale Milo už se blížil k jejich strážcům. Něco k nim prohodil jejich jazykem. Znělo to jako otázka. Zamračili se a pohlédli jeden na druhého, zatímco se k nim Milo blížil. A pak se jeho obraz opět rozmazal...

Nestačili ani tasit meče. Jeden z nich odletěl dozadu. Odrazil se od zdi a dopadl na kolena. Z nosu mu crčela krev. Druhého chytil Milo za hlavu a s hrůznou silou mu s ní zakroutil. Krční obratle vydaly odporný lámavý zvuk. Jana odvrátila pohled. Když se znovu podívala, ležel ten samuraj obličejem na podlaze, zatímco Milo se skláněl nad jeho kolegou. Toho udeřil hranou ruky do zátylku. Muž klesl na podlahu a zůstal nehybně ležet. Milo mu odepjal pás se zbrojí - meči a dýkami v pochvách - a hodil ho Janě k nohám. Pak zvedl mrtvé tělo, přenesl ho k zábradlí a bez jakékoli námahy je přehodil do tmy. Noc rychle pohltila padající tělo. Milo potom přešel k druhému strážci a začal jej svlékat. Všechno proběhlo tak rychle, že se Jana ani nestačila zorientovat. Ještě před malou chvilí tady s nimi na malé palubě byli dva živí lidé - a teď, než stačila mrknout, byli oba mrtví a jeden z nich už se snášel vzduchem k zemi...

Milo si oblékal samurajovy šaty a výstroj. Pohlédl na Janu. "Vezmi si ty zbraně. Budeš je potřebovat." Uposlechla jej. Milo si ještě nasadil vojákovu helmu a pak se na Janu cynicky zašklebil. "Jak v tom vypadám?"

"Všechno je na tebe moc malé. Nikoho tím neoklameš... nebo aspoň ne nadlouho," odvětila.

"Ani jsem nepočítal s tím, že bych proklouzl tam i zpátky úplně nepozorovaně," řekl nevzrušeně. "Zvlášť když chodbou ponesu kluzák. Ale to přestrojení mi dá alespoň malou výhodu a to mi stačí. Takže brzy na viděnou..." S těmi slovy mrštil i druhým, téměř nahým tělem stejně lehce jako předtím přes zábradlí a pak přeběhl k průlezu a zmizel v něm.

Jana si povzdychla, otočila se a opřela se o zábradlí. Snažila se skrýt tělem zbraně, kdyby sem náhodou zabloudil nějaký Japonec, ještě než se Milo stačí vrátit. Pod bundou měla láhev s vodou a tašku plnou rýžových placek. Bylo jí jasné, že následující okamžiky pro ni budou velmi dlouhé. Milo odhadl, že mu celá akce - tedy dosažení nejbližšího skladiště s kluzáky a návrat s jedním z nich - bude trvat asi deset minut. Uvažovala o tom, co bude dělat, jestli se Milo nevrátí. Použije jeden z nožů pro sebe? Nebo skočí? Cokoli by bylo lepší, než padnout do rnkott diktátorovi, který bude bezpochyby Milovou zradou rozzuřený na nejvyšší míru.

A čas se jí opravdu nekonečně vlekl. Potily se jí dlaně a při každém sebemenším zvuku sebou trhla. Kde je ten Milo? Určitě už deset minut uplynulo...

Znovu sebou trhla. Uslyšela, jak se někdo blíží. Utíká. Z průlezu se vynořil Milo. Pod jednou rukou nesl složený kluzák, ve druhé svíral meč. Janin první dojem byl, že je kluzák směšně malý na to, aby unesl dva lidi. Pak si všimla zakrvácené čepele Milova meče.

V jeho očích byl ten divoký výraz, který už znala. Usmál se na ni úsměvem šilence: "Trošku víc potíží, než jsem čekal. Udělal jsem tam dole pěkný zmatek, ale ti, co to přežili, se už určitě sebrali a jdou po mé stopě. Nemáme moc času." Zasunul meč do pochvy a začal rozkládat kluzák. Ta věc rostla takřka před očima jako mávnutím kouzelného proutku. Kovové trubky se natáhly do čtyřnásobné délky, jemná látka křidel jako by byla nekonečná... za malou chvíli zabíral kluzák celou délku malé paluby. Milo začal prudce kopat do zábradlí, to se pod těmi ranami rozlámalo a jeho trosky se vydaly na let k zemi. Jana odstoupila od okraje. Představa skoku do černého prázdna na takové křehké konstrukci 'z, tenkých trubek a drátů se jí zamlouvala čím dál méně.

"Rychle!" naléhal Milo. "Seber si zbraně a obleč se do tohoto postroje." Sám už se soukal do svého koženého postroje, který byl dráty připevněn ke středu kluzáku. Spěšně si tedy připnula pás s meči a dýkami a oblékla se do postroje. Seděl jí pevně kolem stehů a pasu. Kluzák byl teď opřený o konec svého zadního křídla; z jeho středu - tedy z místa, kde byly postroje připevněny vycházela trojúhelníková konstrukce ze tří kovových trubek. "Chyť se téhle tyče - takhle," řekl Milo a sám uchopil trubku, která tvořila základnu konstrukce. Jana udělala, co řekl. Srdce jí bušilo, divže nevyskočilo z krku.

"Až se odrazíme, udržuj se narovnaná a dělej všechno, co ti řeknu. Jasný?"

"Jasný," vypravila Jana ze staženého hrdla. Měla nepřijemně sucho v ústech.

"Fajn, takže pojď blíž ke kraji a připrav se, aby ses odrazila co nejvíc můžeš, až ti k tomu dám pokyn."

Přistoupili až k okraji paluby. Křídla kluzáku měli téměř přímo nad hlavou. "Budu počítat do tří," řekl Milo. Přitom pokrčil kolena, připraven ke skoku. Jana ho napodobila. Náhlý poryv větru jí nafoukal její dlouhé vlasy do tváře. Jemná látka křidel se začala třepetat.

"Jedna..."

Za nimi se ozvaly vzteklé výkřiky. Japonci už dorazili.

"Dvě... tři!"

Fakt, že se paluba každým momentem zaplní rozzuřenými japonskými vojáky, pomohl Janě překonat všechny poslední pochybnosti o nutnosti skoku. Vložila do odrazu všechny síly. V tu chvíli, kdy skočili, se za nimi rozštěkaly pušky a Jana cítila, jak jí jedna kulka zasvištěla těsně kolem ucha.

Palba silila, ale to už se s Milém řítili studeným nočním vzduchem dolů. Zpočátku Janě připadalo, že prostě jen tak neovladatelně padají, ale pak zjistila, že letí po sestupném oblouku. Opravdu letí.

"Posuň svoje těžiště víc nalevo!" poručil Milo.

"Cože?" Kluzák už mezitím nabral vodorovný směr. Letěli tak rychle, že jí šlehající vzduch vehnal slzy do očí. Stejně

tady však nebylo na co se dívat.

"Posuň se doleva - ke mně!" křičel Milo. "Dělej!"

Poslechla. Cítila, jak se jeho tělo posunuje stejným směrem. Kluzák se sklonil nalevo a Jana si uvědomila, že zatáčejí. O chvíli později Milo křikl: "Oukej, dost! Zpátky na místo!" Udělala, jak řekl. "Dobře," komentoval. "Letíme aspoň správným směrem, i když bychom potřebovali větší výšku, máme-li se dostat až do města. Doufejme, že se dostaneme do nějakých stoupavých vzdušných proudů."

Jana postupně zjišťovala, že je to docela milá zábava. Letět si takhle tiše - jako šíp nočním ovzduším...

"Sakra," zavrčel Milo.

"Co se děje?"

"Máme trhlinu v křídle. Od kulky nebo meče." Jana se ohlédla přes rameno, ale byla schopná rozeznat pouze tvar křidel nad jejich hlavami, rozhodně však ne nějakou trhlinu. "Je to vážné?" zeptala se.

"Ještě ne, ale trhlina se postupně zvětšuje."

"Ah." Její rozjařenost byla tatam. Pohlédla dolů a snažila se odhadnout, jak vysoko nad zemí se nacházejí.

"K čertu," zabručel Milo znovu. "Při téhle rychlosti do města nedoletíme."

"Zřítíme se?"

"Pochybuj, ale určitě máme před sebou potom pěknou procházku. A pod sebou máme zrovna zamořené území."

Jana neměla tušení, kolik času uplynulo, než najednou pocítila silný otřes, až se skoro pustila tyče. Slyšela Milo křičet:

"Drž se!" a pak už se kluzák špičkou dolů řítíl k zemi. Jana vyděšeně křičela.

Zdálo se, že padají tisíce stop, než se kluzák nečekaně zase narovnal. "Jsi v pořádku?" volal Milo.

"Snad jo," odpověděla roztřeseně. "Myslela jsem, že je po nás."

"Tyhle věci jsou konstruované tak, aby se automaticky při středhlavém letu narovnaly. Problém je, že jsme kvůli tomu vzdušnému víru zase ztratili výšku, a opravdu nevidím možnost, jak-" Zvuk trhající látky byl jasně slyšitelný i přes třepetání křidel a hukot proudícího vzduchu. Kluzák se prudce naklonil napravo. Tentokrát neletěl středhlav, ale po spirále. Milo něco křičel, ale Jana mu nerozuměla.

Mohlo to trvat klidně hodiny - anebo pár sekund - než kluzák do něčeho narazil a Jana dostala tvrdý úder do čela, který ji poslal do černého prázdna...

Když se probírala, zjistila, že visí v postroji hlavou dolů. Byla naprostá tma. "Milo?" zachroptěla. Žádná odpověď.

Snažila se ho poslepu nahmatat, ale nemohla ho najít. Co se stalo? Kde to je? Kluzák se zřejmě zřítíl k zemi, ale doletěl opravdu až na zem nebo teď visí mezi větvemi nějakého vysokého stromu? Bolela ji tvář. Byla lepkavá - od krve, bezpochyby. Na čele měla pěknou bouli. "Milo!" zvolala znovu, tentokrát hlasitěji.

Ve trne něco zavrnělo. Jana znala ten zvuk. Vydávaly ho často velké kočky, když slídily kolem hradeb. Uvědomila si, kde vlastně teď je. V zamořeném území. A, už tomu tak bude, sama. Milo ji opustil. Anebo zahynul.

Tasila krátký meč. Alespoň inálá útěcha, i když si stále připadala strašně zranitelná a vystavená napospas čemukoli, jak tam tak visela hlavou dolů. Zkusila zašátrat mečením a zjistila, že nedaleko ní visí Milův prázdný postroj. Pak narazila na jednu kovovou trubku. Natáhla se po ní a po chvíli snažení se jí chytila. Jakmile se jí to podařilo, kluzák se celý o kousek svezl a ozval se zvuk trhané látky. Jak předpokládala, ta věc se zřejmě zachytila ve větvích nějakého stromu.

Neměla ovšem ani ponětí, jak vysoko se teď nachází. Jedno však bylo jisté - podle zvuku nebude trvat dlouho a kluzák se uvolní ze svého nejistého a vratkého postu.

Jana se rozhodla. Neměla jinou šanci, než zkusit seskočit na zem, protože jinak by ji kluzák vzal za chvíli s sebou.

Zastrčila meč do pochvy a natáhla se po vodící tyči. Jednou rukou se jí pevně chytila, druhou si začala rozepínat postroj.

Jakmile povolila poslední upínku, postroj se rozevřel a Jana najednou padala. Rychle hrábila i druhou rukou po tyči.

A je to! Vyjekla, když se ve vzduchu obtočila kolem tyče a pak s prudkým trhnutím zůstala viset jenom za ruce. Chvilku se tam tak kolébala, komíhající nohama ve vzduchu. Zkusila zašmátrat prsty u nohou, jestli nedosáhne na zem. Prázdné. Jak vysoko může být? Pět stop? Deset? Padesát? První možnost znamenala jen vymknutý kotník, poslední polámané kosti nebo smrt.

Tak do toho, řekla si v duchu. Zhluboka se nadechla a pustila se tyče...

V pádu si přitáhla kolena k sobě, jak se instinktivně stáčela do klubička.

A padala a padala...

Zabiju se!

Dopadla na něco velmi měkkého, ale přestože ta hmota její pád zmírnila, stačila si stejně vyrazit dech. Zoufale se tam zmítala a převalovala, až nakonec zůstala ležet na zádech a horečně se snažila vdechnout do plic nějaký vzduch. To, do čeho přistála, měla teď rípatlarié i po celém obličejí, a ještě jí to dýchání ztěžovalo. Když to setřela, prozradil jí odporný zápach, co to je...

Houba!

"Ugh," zachrchla Jana znechuceně. Posadila se a rychle si začala smetat tu hmotu ze šatů. Pak se postavila a zkusila opatrně udělat krok. Okamžitě po kolena zapadla do té pružné, ohavné hmoty. Chtělo se jí zvracet, ale pak si v duchu řekla, že ta houba jí opravdu zachránila život. Kdyby jí nebylo, bezpochyby by si zlomila vaz, ani nemluvě o ostatních kostech.

Pak ji napadlo, že když ona přežila ten pád z kluzáku, musel ho určitě přestát i Milo. Ale kde je? Určitě už daleko odtud, pomyslela si hořce. Možná ji považoval za mrtvou, anebo prostě usoudil, že by ho moc zdržovala? Ať tak nebo tak, opustil ji.

Znovu zaslechla ten kočičí zvuk. Tentokrát blíže. Tasila delší meč, uchopila jej do obou rukou a otočila se směrem, kde tušila tu šelmu. Vzpomněla si na černého pantera tenkrát u brány a po zádech jí přeběhl mráz. On měl tenkrát na

svědomí Carlinu smrt. To přece nemůže být tentýž...

Další zvuk. Přímou za jejími zády.

Jana se rychle otočila, ale dobře věděla, že už je pozdě.

24

"Opatrně s tím, ty pitomče!" varoval ji úsečně Milo.

"Milo! Díky Matce Boží..." Jana sklopila meč a celým tělem se jí rozlil pocit uvolnění. "Už jsem myslela, žeš mě tu nechal."

Přikročil blízko k ní, takže ve tmě rozeznávala jeho siluetu. "Taky že jo," odvětil.

"Opravdu?" ptala se Jana překvapeně. "Ale přišels zpátky..."

"Neptej se mě proč," řekl chladně. "Sám nevím. Nechtěj, abych toho začal litovat."

Ozvalo se další kočičí zavrnění. Tentokrát už hodně blízko. "Milo...?"

"Jo, vidím. Tygr. Šavlozubý. Velký. Asi dvacet yardů od nás." Ztišil hlas. "Zrovna si nás všiml. Přikrčil se. Jsme po větru, takže nás necítí."

Janě se paradoxně ulevilo, že to není panter, i když dobře věděla, že je šavlozubec ještě nebezpečnější. Pak uslyšela, jak se od ní Milo vzdaluje. "Kain jdeš?" zeptala se ustrašeně.

"Nikam," zněla jeho tichá odpověď. "Jenom několik yardů před tebe. Stojím teď zády k té kočičce." Nato uslyšela, jak pomalu vytahuje jeden ze svých mečů.

"Ale proč jsi k tomu tygroví zády?" zeptala se poplašeně. "Neuvidíš ho přicházet."

"Bud' zticha!" poručil Milo.

Poslechla. Nejdřív bylo absolutní ticho, potom zaslechla tichý pohyb. V duchu si představovala, jak se šavlozubec blíží houbou, tlumící všechny zvuky. Každým okamžikem už může být ve vzdálenosti, ze které může skočit. Strnula, připravená k okamžitému útěku. Ozval se svištivý zvuk a po něm hlasitý úder. Pak zaslechla, jak něco těžkého dopadlo někde velmi blízko. Ucítla ostrý zvířecí zápach. "Milo...?"

"Jsem pořád tady. Ale ta kočička už ne."

"Co se stalo?"

"Usekl jsem jí hlavu."

"Ale jak jsi věděl, kdy zaútočit? Byls k ní přece zády."

"Ve tmě slyším stejně dobře, jako vidím. Zdokonalený sluch. Ta chudinka nadělala při průchodu tou houbovou kaší tolik randálu, jako když se kyberoid řítí ze schodů. A teď pojď, najdeme si nějaké přístřeší. Nebylo by rozumné snažit se vyrazit k městu už v noci. Nejspíš bys narazila na nějaký bičující strom." Ucítla, jak jí sevřel zápěstí a nechala se od něj vést tou neproniknutelnou temnotou. Postup byl přesto díky houbě značně obtížný. Bylo to jako brodit se jezerem nějaké viskózní tekutiny, takže Janu začaly brzo bolet nohy. "Kam jdeš?" zeptala se.

"Hledám nějaký ucházející strom," odvětil. "Většina tady okolo je jich mrtvých a shnilých díky té houbě."

Vzpomněla si na jeho předchozí slova o setkání s bičujícím stromem a zeptala se nervózně: "Vidíš tak dobře, že bys rozeznal bičující strom?"

"Doufejme," řekl a uchechtl se.

Janě to vůbec nepřipadalo zábavné. Bičující stromy jsou velice zrádné. Napodobují jiné druhy stromů tak věrně, že je skoro nemožné je rozeznat, dokud vzduchem k ubohé oběti neprosvíští úponky podobné bičům. Přitáhnou ji ke kmeni, ze kterého vyčnívají obrovské trny, na které si ji nabodne, aby z jejího těla postupně vysály všechnu tekutinu. "Odkud vlastně pocházejí bičující stromy?" zeptala se Milo.

"Stejně jako mnoho jiných věcí tady v zamořených zemích je stvořili genové inženýři."

"Ale proč? Proč by někdo chtěl vyrobit něco tak strašlivého?"

Milo se zasmál a řekl: "Matka Boží taky stvořila člověka, ne?"

"Ty nevěříš v Matku Boží, já to vím. Jenom si ze mě střílíš."

"Máš pravdu. Ale abych zodpověděl tvoji otázku - bičující stromy si nechal vyrobit jeden velmi bohatý člověk."

Jmenoval se Planus. Chtěl nějaké spolehlivé strážce, kteří by odradili všechny, kdo by chtěli vstoupit bez povolení na jeho rozsáhlé pozemky. Ve skutečnosti bičující stromy nejsou ve své podstatě vůbec stromy. Je to hybrid mezi zvířetem a rostlinou. Ani to, ani to." Odmlčel se a pak dodal: "Stejně jako já."

"Jako ty?" zeptala se překvapeně.

"Ano. Ani jedno, ani druhé." Z jeho hlasu zaznívala hořkost. "Kdysi to o mně prohlásila jedna osoba. Tenkrát jsem jí nevěřil. Ale k čertu, přežívám, a o to jde. O to jediné tady jde."

Jana neodpovídala, protože přesně nechápala, o čem mluví. Přesto pokračoval v monologu a Jana usoudila, že mluví víceméně sám k sobě. "Přežití. Hybná síla všeho a přesto největší záhada. K černu se vlastně složité molekuly naučily replikovat? Je to automatický výsledek přirozených chemických procesů? Automatická, hmotě vnitřně daná tendence přetrvat v takové formě, která je matematicky harmonická...?" Milovo sevření jejího zápěstí náhle zesílilo. "Podívej!"

"Na co?" Zeptala se rozrušeně. "Víš přece, že nevidím v té tmě vůbec nic."

"Nahoru, ty pitomá. Podívej se na nebe."

Vzhlédla a spatřila, jak ve výšce letí shluk světél. "Lord Pangloth!11 vyhrkla.

"Nebo Letní vánek. Náš diktátor se evidentně tak snadno nevzdává. Určitě by se rád co nejrychleji viděl na palubě naleštěného nového Nebeského Anděla."

Jak tak hleděli nahoru, náhle vyšlehl z temné masy trupu vzducholodi paprsek ostrého, bílého světla. Dopadl asi sto yardů před ně a osvětlil strašidelné kontury stromů pokrytých houbovitými plísněmi a siluetu obrovských houbovitých tvarů. Za malý okamžik začal křížovat sem a tam. "Rychle, tudy," naléhal Milo a vedl Janu k nedaleké houbě připomínající obří hřib. Skrčili se pod jeho převislý klobouk. Paprsek mezitím pátral jejich směrem. "Sed' klidně... ani se

nehni," varoval ji Milo.

Jana neměla nejmenší úmysl porušit tuhle radu... dokud jí na zátylek nedopadlo něco studeného a slizkého. Polekaně vykřikla a otočila se. Spatřila, jak jí po rameni leze vypasený bílý červ. Když pak ucítila, jak jí na krk padá další, vykřikla a vyskočila. "Ne..." chtěl ji Milo zarazit, ale bylo už pozdě. Jak narazila na klobouk houby, rozprskl se na drobné kousky, takže byli rázem odkryti napospas rychle se blížícímu paprsku.

"Ty pitomá krávo!" zavrčel Milo. Rychle se zvedl a stáhl ji pod sebe na zemi. "Lež a ani se nehni!"

Jenže Jana zrovna zjistila, že celá zem je pokrytá velikými, svíjejícími se červy. Určitě vypadli z klobouku, ve kterém se nejspíše popásali. "Ah, Matko Boží..." zachrčela a snažila se znovu vstát, ale Milo ji přimáčkl obličejem k měkké, houbovitě zemi. "Ani se nehni nebo tě zabiju," zasyčel... Cítila, jak se pod ní svíjejí měkká těla červů, které svou vahou drtila. Čekala, že se každou chvíli pozvrací...

Paprsek mezitím postupoval skrze stromy přímo k nim. Neměli šanci uniknout. A pak, když už byl od nich jen nějakých padesát stop, něco pronikavě zavřeštělo a v ohnisku světla se objevilo něco dvounohého. Nebyl to člověk, ale jeden z ještěřů, kteří chodili jen po zadních. Malý exemplář.

Poplašeně zaryčel a dal se na útěk. Paprsek se ho snažil pronásledovat na jeho útěku nestvůrnou scénérií zamořeného lesa, až postupně v dálce zeslábl. Stejně tak pomalu utichl zvuk motorů Nebeského Lorda a Jana se zase ocitla v úplné tmě. Teprve teď Milo zase promluvil. "Za to bych tě tady měl nechat," pronesl chladným, nevzrušeným hlasem.

Jana se styděla. "Promiň mi to, Milo. Jednala jsem jako malé dítě."

"Ne. Jednala jsi jako hloupá ženská."

Po jeho slovech se v ní ihned vzedmula vlna zlosti, ale raději svoje protesty spolkla. Neměla žádné právo omlouvat se. Opravdu jednala jako idiot. Nakonec ze sebe vysoukala: "A necháš mě tady?"

Milo neodpověděl. To ticho trvalo tak dlouho, až si začínala myslet, že Milo opravdu odešel - tak tiše, že to přeslechla. Potom však znenadání ucítila, jak popadl látku její japonské bundy. Mrštil jí k zemi a dolehl na ni. "Ještě mi něco dlužíš," řekl chladně.

Nejprve se chladně začala bránit, ale pak přestala. Měl pravdu, jako vždy. Dlužila mu svůj život, ať si to byl takový netvor. A bylo jí jasné, že bez něj by stejně neměla šanci vyvážnout ze zamořených žerní živá. Neměla na vybranou - musela mu dát, co chce.

A tak se nebránila, když ji nešetně svlékl z postroje a šatů a pak do ní stejně drsně vnikl. Ležela tam na zahnívaných plísňích a studeném slizu z rozmačkaných těl červů a snažila se udržet na uzdě svůj fyzický odpor k Milovi. Doufala, že to bude mít rychle za sebou.

V tom se ovšem mýlila. Postupně si uvědomila, že měla předpokládat, že Milo naprosto nebude v sexu srovnatelný s ubohým princem Casparem. Lačný a horlivý Caspar nikdy nevydržel moc dlouho a už za chvíli do ní vpálil sperma. Zato od Mila se nedalo očekávat tak nedokonalé sebeovládání. Právě naopak. Jelikož si nechal od těch dávno mrtvých genetických inženýrů vylepšit tolik tělesných funkcí, usoudila,

Vladci z nebes

že nevynechal ani sexuální sféry. Bral si ji znovu a znovu ve všech možných polohách. V každé z nich dosáhl vyvrcholení, ale téměř ihned byl schopen s novou erekcí pokračovat.

Snažila se uvolnit a poddat se, ale přestože tělo částečně reagovalo, zůstávala její mysl nedobytně uzavřená. I když si představovala, že se miluje s princem Casparem způsobem, kterého by nikdy nebyl schopen, nepodařilo se jí překonat svůj bytostný odpor. A tak alespoň předstírala vzrušení - jako to někdy dělávala s Casparem - a vykřikovala, sténala a chvěla se tak, aby to vyznělo pro Mila přesvědčivě.

Nakonec dosáhl vyvrcholení daleko silnějšího než kdykoli předtím jeho tělo se s pronikavým stenem několikrát křečovitě stáhlo. Pak se svalil vedle ní a pronikavě oddychoval. Chvilku mlčela a pak řekla: "To bylo nádherné..."

Rána, která přišla ze tmy, ji překvapila. Zuby jí cvakly o sebe a tvář jí celá brněla. A ještě než mohla cokoli udělat, Milo ji popadl pod krkem. "Ty děvko," zasyčel. "Kdo si myslíš, že jsem? Ty si myslíš, že bys mě někdy mohla napálit?"

Tak nepohodlnou noc strávila Jana naposledy v proutěné kleci s ostatními zajatými Minervany. Seděla zaklesnutá ve vidlici vysokého stromu a neměla ani pomyšlení na spaní, protože věděla, že by okamžitě spadla. Málem se jí to už jednou podařilo, když si ulevovala. Dokonce ani jíst a pít dost dobře nešlo bez rizika, neboť k tomu potřebovala obě ruce.

K její rozladěnosti ještě přispíval stav jejího oblečení, které bylo celé ulepené a páchlo hnilobou. Hrdlo ji bolelo tak, že při každém polknutí cítila pronikavou bolest. Několik strašlivých okamžiků byla přesvědčená, že ji Milo chce zabít.

Když však začínala ztrácet vědomí, povolil sevření a poručil jí příkře, aby vstala a oblékla se. Od té doby spolu prakticky nemluví Milo jí pouze oznámil, že našel vhodný strom a pak jí stručně vysvětlil, jak na něj vylézt.

Jedna z mála příležitostí, kdy spolu prohodili pár slov, se naskytla, když zaslechli, jak se ke stromu přibližuje něco obrovského. "Co je to?" volala Jana vystrašeně. Milo, který seděl na větvi kousek pod ní, odpověděl, že to je nějaký hodně velký ještěř.

Byl tak těžký, že se pod ním otřásala země. Jana se musela držet ještě pevněji, aby nespadla. Slyšela, jak se kácí stromy a usoudila, že ten

tvor je tak obrovský, že si prostě klesl svou vlastní cestu zamořeným lesem. "Milo...!" vykřikla, neboť očekávala, že každou chvíli srazí i jejich strom. Ale on odpověděl: "Neboj se, mine nás. O chlup."

A měl pravdu. Jana na malý okamžik zahlédla procházet kolem nich neuvěřitelně obrovský kolos a pak už se zvuky těch hrozivých kroků začaly vzdalovat. "Ten musel být obrovský," vyhrkla.

"To tedy byl. Největší dinosaur, jakého jsem viděl. Podle vzhledu nejspíše brachiosaurus... i když tahle stvoření v podstatě nemají s dinosaury nic společného. Jejich genetický základ dokonce vůbec není z plazů, ale ze savců. Z psovitých šelem, de facto. Chm, tihle takzvaní dinosauri jsou ve skutečnosti jen přerostlí psi..." Drsně se zasmál a pak

už bylo zase ticho.

Kromě setkání s tímhle obrem neměli už během té dlouhé noci potíže se žádným tvorem, i když bylo ze všech těch skřeků jasné, že je tahle oblast zamořených zemí něčím obývaná. Jana si oddechla, když konečně začalo svítat. Záda a krk měla úplně ztuhlé a paže ji bolely, jak se celou noc snažila nepovolit sevření kmene.

Červánky jim přinesly depresivní, ale jinak známý pohled. Zamořená země všude, kam dohlédli. Houby. Visely se stromů jako kusy shnilých rubášů, vyrůstaly ze země ve všemožných bizarních tvarech. Některé byly dokonce různobarevné - Jana zahlédla několik jasně červených obřích pýchavek - ale většina jich byla špinavě bílá. Tahle barva ji připomínala smrt a následný rozklad. I ve vzduchu to páchlo hnilobou a zatuchlinou, které samozřejmě pocházely z hub. A Jana věděla, že až je slunce ohřeje, bude to ještě horší.

"Jdu dolů," řekla Milovi. "Už bych se tady na tom stromě každou chvíli musela zbláznit."

Její svaly protestovaly okamžitě, jakmile začala s dlouhým sestupem. Očekávala, že Milo poleze za ní, ale místo toho se jí uhnul a pak začal šplhat na vrcholek stromu. "Co děláš?" zeptala se a na okamžik se zastavila.

"Chci se zorientovat. V noci jsem trochu ztratil představu, kde jsem. Shora bych měl vidět město."

Jana pokračovala v sestupu. Na zemi kousek poodešla a ulevila si za hničícím stromem. Když se vrátila, byl Milo už také dole. Jeho výraz byl zachmuřený. "Žádné dobré zprávy. Odklonili jsme se s tím zatraceným kluzákem víc, než jsem předpokládal."

"Jak daleko je do města?"

"Hodně. Rozeznal jsem jenom mrakodrapy na obzoru. Bude nám to trvat hodně dní, než projdeme tímhle bordelem." Z kapsy bundy si vytáhl rýžovou placku a začal jíst. Mezi jednotlivými sousty poznamenal: Problém je, že nemáme dost potravy a vody."

"Chtěl jsi říct, že já nemám," odvětila, protože si vzpomněla, jak jí Ceri vyprávěla, jak Milo přežil na moři v záchranném modulu, zatímco jeho společníci zemřeli žízni a hladu. "Ty přece nepotřebuješ k přežití jídlo a pití. Ceri mi o tom vyprávěla."

Zamračil se na ni. "Je pravda, že si umím zpomalit metabolismus, stejně jako ho umím zrychlit, ale to znamená uvést se do stavu jakési hibernace. Nemůžu jít a zároveň hibernovat. Potřebuju jídlo a pití zrovna jako ty."

"Tak co budeme dělat?"

"Prostě půjdeme a uvidíme. Třeba narazíme na nějaké zloděje nebo tuláky - mohl bych je zabít a vzali bychom si jejich výbavu. Ale něco mi říká, že takhle blízko k městu žádné lidi nepotkáme."

Jana si vyndala polní láhev a zatřásla s ní. Podle zvuku už tam nebyla ani polovina. Dala si jeden lok a pak láhev zase vrátila do kapsy bundy.

"A co Nebeští Lordi?"

Milo přikývl. "Letní vánek se vznáší asi deset mil na východ. Diktátor nejspíše zaletěl s Lordem Panglothem na Armstrongův kosmodrom, aby se přesvědčil, jestli na mém povídání nebylo něco pravdy. Doufám, že mu nedojde, že se snažíme dostat do města. To by v něm mohlo probudit nějaké zapomenuté vzpomínky na Sky Tower. I když by asi stejně nepředpokládal, že by někdo mohl být takový šílenec, aby šel do města."

"To ano," souhlasila Jana kysele. "Kdo by kromě nás mohl být tak šílený?"

Milo se poprvé za ten den usmál a vypadal konečně zase jako dřívě, ale tato změna nálady byla jen chvilková a po čase zachovával stejné pochmurné ticho. Beze slov ji vedl ke vzdálenému městu.

Když se tak za ním plahočila odporně páchnoucími houbovými vegetacemi, přemýšlela Jana o jejich vzájemném vztahu. Díky předešlé noci se nějak změnil. Konečně dostal, co chtěl, jenomže ho to neuspokojilo. Co vlastně chtěl? Určitě ne jenom sex. Ze by čekal, že ji nějak během soulože změní? Jak? V opravdovou milenkou, i když ho dopředu varovala, že to v jeho případě není možné? Pravděpodobně. Ve své nadutosti možná věřil, že si ji připoutá jenom mocí svého penisu. Anebo to nebylo

"Hodně. Rozeznal jsem jenom mrakodrapy na obzoru. Bude nám to trvat hodně dní, než projdeme tímhle bordelem." Z kapsy bundy si vytáhl rýžovou placku a začal jíst. Mezi jednotlivými sousty poznamenal: "Problém je, že nemáme dost potravy a vody."

"Chtěl jsi říct, že já nemám," odvětila, protože si vzpomněla, jak jí Ceri vyprávěla, jak Milo přežil na moři v záchranném modulu, zatímco jeho společníci zemřeli žízni a hladu. "Ty přece nepotřebuješ k přežití jídlo a pití. Ceri mi o tom vyprávěla."

Zamračil se na ni. "Je pravda, že si umím zpomalit metabolismus, stejně jako ho umím zrychlit, ale to znamená uvést se do stavu jakési hibernace. Nemůžu jít a zároveň hibernovat. Potřebuju jídlo a pití zrovna jako ty."

"Tak co budeme dělat?"

"Prostě půjdeme a uvidíme. Třeba narazíme na nějaké zloděje nebo tuláky - mohl bych je zabít a vzali bychom si jejich výbavu. Ale něco mi říká, že takhle blízko k městu žádné lidi nepotkáme."

Jana si vyndala polní láhev a zatřásla s ní. Podle zvuku už tam nebyla ani polovina. Dala si jeden lok a pak láhev zase vrátila do kapsy bundy.

"A co Nebeští Lordi?"

Milo přikývl. "Letní vánek se vznáší asi deset mil na východ. Diktátor nejspíše zaletěl s Lordem Panglothem na Armstrongův kosmodrom, aby se přesvědčil, jestli na mém povídání nebylo něco pravdy. Doufám, že mu nedojde, že se snažíme dostat do města. To by v něm mohlo probudit nějaké zapomenuté vzpomínky na Sky Tower. I když by asi stejně nepředpokládal, že by někdo mohl být takový šílenec, aby šel do města."

"To ano," souhlasila Jana kysele. "Kdo by kromě nás mohl být tak šílený?"

Milo se poprvé za ten den usmál a vypadal konečně zase jako dřívě, ale tato změna nálady byla jen chvilková a po čase zachovával stejné pochmurné ticho. Beze slov ji vedl ke vzdálenému městu.

Když se tak za ním plahočila odporně páchnoucími houbovými vegetacemi, přemýšlela Jana o jejich vzájemném vztahu. Díky předešlé noci se nějak změnil. Konečně dostal, co chtěl, jenomže ho to neuspokojilo. Co vlastně chtěl? Určitě ne jenom sex. Že by čekal, že ji nějak během soulože změní? Jak? V opravdovou milenkou, i když ho dopředu varovala, že to v jeho případě není možné? Pravděpodobně. Ve své nadutosti možná věřil, že si ji připoutá jenom mocí svého penisu. Anebo to nebylo

tak jednoduché. Možná, že přes svoje popírání existence lásky doufal, že se do něj zamiluje.

Ať už k ní však momentálně cítil cokoli, určitě to pro její budoucí přežití nevěstilo nic dobrého. Musí si nakonec uvědomit, že není naděje, že by k němu změnila svůj přístup, a to znamenalo, že ji může klidně brát jako nahraditelnou položku - něco, co se dá lehce opustit při prvních známkách nějakých větších obtíží.

Ráno se obešlo bez mimořádných událostí. Z okolních lesů zaslechli mnoho zvuků, ale nic je bezprostředně neohrožilo. Narazili i na bičující strom, ale zřejmě nedávno ulovil nějakou kořist a tak pro ně nepředstavoval žádné nebezpečí, protože ve své skutečné podobě byl snadno k rozpoznání. Třímal kořist - velkého tvora podobného vlku - v obscénním objetí svých chapadel. Vlkovo tělo už se pomalu svraskávalo, jak z něj ostny kmene pomalu vysávaly všechnu tekutinu.

"Jak to, že bičující strom nikdy nenapadnou plísň?" zeptala se, když jej míjeli.

"Jak už jsem ti říkal, není to ve skutečnosti strom. A kromě toho jsou konstruované tak, že se nedají tak snadno zabít. Jsou plné různých toxinů. Moc velké sousto i pro ty nejhorší plísně."

Okolo poledne se zastavili na chvíli odpočinku. Jana se vděčně svalila na zem. Byla už unavená neustálým prodíráním houbovými porosty a svaly ji pěkně bolely. Začínalo také být pořádné horko. Bouřková mračna včerejší noci zmizela a slunce teď o sto šest pražilo do zamořených zemí.

"Matko Boží... ten puch..." mumlala si. Nebyly to jen houby, ale i ona sama. Její oděv se zaschlým slizem odporně páchl. Dala by teď za koupel všechno na světě. S nostalgií si vzpomněla na svoji koupelnu na Lordu Panglothovi, ale hned si za takové slabošské úvahy v duchu vynadala.

Měla strašlivou žízeň. Vytáhla polní láhev. Chtěla si dát jenom pár doušků, ale než se vzpamatovala, dopila zbytek vody. V duchu si povzdychla. Jak má teď strávit další dva nebo tři dny na cestě, když nemá co pít? Pohlédla na Mila ležícího na zádech. Je možné, že by se s ní rozdělil o svou vodu? Raději se ho zrovna teď neptat.

O deset minut později Jana cítila, jak ji přemáhá spánek. Věděla, že je nebezpečné usnout takhle na otevřeném prostranství, ale Milo by ji určitě upozornil, kdyby něco hrozilo.

Vzápětí ji však nedaleký zvuk úplně probudil a probral. Pečlivě se do něj zaposlouchala. Ano, a teď znovu! Nezdálo se jí to tedy.

Bylo to šplouchání.

Posadila se. "Milo, slyšels to?"

Neodpovídal. Pohlédla na něj. Zdálo se, že spí. Dobrá. Tohle zvládne i sama. Bude prima, když mu bude moci po návratu oznámit, že našla zdroj čerstvé vody. Pomohlo by to vykompenzovat její stupidní chování uplynulé noci. Tiše se postavila. Další šplouchnutí. Přicházelo to odněkud zleva. Vydala se tedy směrem, o kterém si myslela, že je správný. Pro jistotu tasila kratší meč...

Ušla odhadem asi padesát yardů, když náhle ta klaustrofobická změť hnijících stromů a houbových patvarů skončila a Jana stála na mýtině. V jejím středu leželo malé jezírko. Bylo téměř perfektně okrouhlé a Jana přemítala o tom, není-li umělé.

Ať už však vzniklo jakýmkoli způsobem, připadalo jí nádherné. Když se k němu přiblížila, dostala silnou chuť strhat ze sebe šaty a vrhnout se do jeho zrcadlové hladiny.

Pak se zarazila. Povrch jezírka byl dokonale rovný, nepřitékal sem ani odtud neodtékal žádný potok. Co tedy způsobovalo to šplouchání? Pozvedla meč a rozhlédla se po mýtině. Nezjistila v okolí žádné známky cizí přítomnosti. Znovu pohlédla k jezírku a opatrně k němu přistoupila. Znovu se zarazila, když se na hladině objevila velká bublina, která se šplouchnutím hned praskla. V tu chvíli si oddychla. A je po záhadě.

Ale kde se berou ty bubliny? Snad nějaký plyn? Že by probublával dnem jezírka? Anebo ho produkují podvodní hnílobné vegetace? Přešla až k okraji jezírka a zahleděla se do něj. Zdálo se hluboké - břehy se rychle svažovaly. Jana se zamračila a dumala, jestli je ta voda bezpečná k pití. Vypadá tak lákavě...

Poklekla na jedno koleno, zformovala si z dlaně mističku a ponořila ji do vody. Byla překvapivě chladná. Opatrně vodu ochutnala špičkou jazyka, potom poválela malý doušek v ústech. Zdála se dobrá. Pár loků riskne.

Hlasitější šplouchnutí než předtím ji přimělo vzhlednout. Uprostřed jezírka se objevila hlava. Byla tmavě zelená a připomínala žabu. Měla veliké, vyboulené oči a širokánskou tlamu. Ta tlama se na ni vesele šklebila. Jana vyskočila a chystala se utéci, když tu se najednou otevřel ten obrovský chřtán a z něj neuvěřitelnou rychlostí vystřelil dlouhatánský

jazyk. Jeho konec se jí ovinul kolem nohy, než si stačila uvědomit, co se děje. Velká síla ji povalila na zem a nezadržitelně táhla ke břehu.

Naslepo se ohnala mečem. Ostří na něco narazilo a přetálo tu věc. V tu ránu se zastavila. Horečně se začala drát pryč od jezírka. Když se letmo ohlédla, zjistila, že hlava už zmizela, ale voda uprostřed jezírka jako by se vařila. Rozběhla se. Ve stejnou chvíli vylétla z jezírka do povětří kvanta vody. Znovu se ohlédla a zjistila, že ten tvor vyskočil ven. Byl obrovitý, s mocnými zadními tlapami. Ještě na nich stačila zahlédnout napjaté svaly připravené k dalšímu skoku...

Bylo jí jasné, že nemá šanci. Netvor prolétl rovnou nad její hlavou a přistál s hlasitým žuchnutím asi pět yardů před ní. Otočil se k ní tváří a Jana před nírn bezmocně zastavila.

Byl opravdu veliký. I ve dřepu ji převyšoval. Veliký chřtán se znovu otevřel. Z jeho okrajů prýštila krev. "Ty drzá opice," zachřel ten přerostlý žabák. "Zranilas mě. Bude mi trvat týdny, než mi ty čtyři stopy jazyka dorostou..." Vztáhl

po ní jednu ze svých čtyř předních tlap. Dlouhé prsty ruky tvarově podobné lidské byly zakončeny ostrými drápy. "Než tě sním, dám ti pár lekcí, ženská. Budeš mě ještě prosit, abych už s tebou skončil..."

Netvor najednou ztuhl a pak vyrazil bolestný sten. Bleskově se otočil a Jana spatřila v horní části jeho zad širokou a hlubokou ránu. Vedle něj zahlédla Jana mihající se postavu. Pak se zablesklo ostří meče. Tvor znovu zaryčel a jedna jeho přední končetina odlétla k zemi.

Milo, uvědomila si.

Meč se mihl znovu a znovu a nestvůra za chvíli ležela na zádech a jen bezmocně kopala do vzduchu zadními nohama. Z několika smrtelných ran stříkala krev na všechny strany. Milo se zviditelnil a otíral si ostří dlouhého meče. Pohrdavě šiji změřil. "Blbá, blbá ženská. Tolikrát už jsi se snažila přijít o život, že ti v tom příště nebudu bránit. Jsi absolutně k ničemu... co to kčertu...?"

Kovová síť, která se Milovi snesla na hlavu, je oba překvapila stejně.

25

Dřevěná klec na dvou velkých kolech, tažená párem vychrtlých volů, pomalu kodrcala zamořeným územím. Jana s Milém nebyli jediní zajatci.

V kleci s nimi byli ještě další tři. Dva muži a žena. Všichni byli zahalení do špinavých šatů, takže jim byly vidět jen obličej. Ze všech se dala vyčíst stejná trpká rezignace. Oba muži měli pod hustými černými vousy identické rysy, z toho Jana usoudila, že jsou dvojčata. Nevypadali zle, ale jistým způsobem připadali Janě příliš agresivně maskulinní. Skoro měla pocit, že z nich čpí čisté mužství na určité fyzické úrovni. Ta žena byla zase obdařená térněř božskou krásou - kosti pod její sněhobílou, jemnou kůží připadaly Janě křehké jako skořápky. Bohužel ji však hyzdil veliký hrb na zádech, který se jasně rýsoval pod jejími volnými šaty.

Také jejich věznitelé vypadali dost neobvykle, někteří více, jiní méně. Jana znovu pohlédla na muže, který krácel po boku klece. Jeho tvář byla zbrázděná hlubokými vráskami a kůže na krku a pod bradou mu volně visela. Prořídle vlasy měl protkané stříbrnými pramínky, jako by si je snažil nabarvit po vzoru minervanských Matek představených.

Podobně vypadali i ostatní, i když zrovna tenhle byl z nich nejvíce znetvořený. Jana byla zvědavá, zda to snad není nějaký druh rituálního zjizvení a zeptala se na to Mila, ale ten odmítal mluvit. Jen tiše ležel, pevně spoutaný v kovové síti, s nerozlučitelným výrazem ve tváři. Usoudila, že je asi našťvaný sám na sebe, že se nechal tak snadno překvapit bandou takových ušmudlanců. Ale semlelo se to tak rychle: kovové síť jako by se najednou zjevily. Zatímco Jana užasle zírala, jak se síť snáší na Mila a k ní připevněná lana ho porážejí na zem, letěla už další síť na ni. A brzy se nacházela ve stejné pozici jako Milo - ležela bezmocně na zemi s rukama přitahenými k tělu. Pak je ti umouněnci obklopili a smáli se a vítězně pokřikovali. Byli ozbrojeni oštěpy, vidlemi a sekerami všechno značně zrezivělé - a pokud si Jana mohla všimnout, neměli vůbec žádné střelné zbraně. Mluvili sice Američanem, ale s velmi zvláštním přízvukem, takže jim Jana jen stěží rozuměla. Jedno slovo se v jejich řeči často opakovalo. Ezechiel.

Jana to slovo slyšela od svého zajetí už mnohokrát a časem si uvědomila, že je to něčí jméno. A pokud byla z jejich rozmluv schopna to posoudit, byl Ezechiel jejich vůdce. Měl zřejmě být velmi potěšený, až mu přivezou pět zajatců. Nebo spíše, jak se vyjádřil jeden z jejich únosců: "...těchhle pět skvrn v očích Hospodinových." Janě se ta slova vůbec nezamlouvala.

Cestovali bez zastávky i celou noc. Janě se podařilo i přes všechno to nepohodlí na několik hodin usnout. Naštěstí z ní sňali síť, když ji nakládali do klece. Svázali ji ruce za záda a nohy k sobě, stejně jako ostatním zajatcům, kromě Mila. Jana pochybovala, že by byla schopná vydržet stažená tvrdými pouty kovové sítě více než pár hodin a bylo jí Mila čím dál víc líto, přestože jako vždy neprojevoval žádné známky bolesti.

Když se vzbudila krutou žízň, poprosila nejbližšího únosce o trochu vody, ale ten se jen zasmál a bouchl násadou oštěpu do boku klece. "Ty si myslíš, že máš žízeň, nečistě stvoření?" zeptal se se svým nesrozumitelným přízvukem. "Jen počkej, až tě Ezechiel pošle do horoucích pekel, kam patříš tam teprve poznáš, co je opravdová žízeň!"

S ránem se nad vrcholky stromů objevily siluety mrakodrapů, což prozrazovalo, že jsou městu o hodně blíž. Jana odhadovala, že jsou už jen asi deset mil od předměstí. A pak konečně po ránu dorazila klec se svým otrhaným doprovodem na určené místo. Když projeli otvorem v hradbě z kovové mříže pokryté maskováním, dostali se do malé osady. Poprvé od jejich zajetí se Milo vztýčil do sedu a začal se zajímat o okolí.

Bylo to ohyzdné místo. Odporné chýše, postavené ze shnilého dřeva, se krčily jedna vedle druhé. Celou ohavnou scénérii ještě dokreslovaly maskovací sítě, které visely nad celou osadou a udržovaly tak zde stále šero.

Dojeli až do středu toho zchátralého městečka a zastavili. Z chýší se vyrojili lidé a brzy byla klec obklopená početným davem. Jana si zblízka prohlédla několik lidí a zajíkla se strachem i odporem.

Byly to živé mrtvoly! Povadlá kůže jim na kostech visela a připomínala pokročilé stádium rozkladu. Jejich tváře byly tak seschlé, že se jen vzdáleně podobali lidským bytostem! Není přece možné, že ti lidé vypadají takhle a jsou ještě naživu. Museli určitě padnout do rukou nějakých zlých čarodějů, kteří ty nešťastné bytosti udržují svými kouzly při životě!

Jana se podvědomě přitiskla k Milovi. Cynický se zasmál. "Copak?"

"Ta stvoření... Matko Boží, co jsou zač? To je vykopali nějakí kouzelníci z hrobů a oživilí je?"

Milo se znovu zasmál. "Máš tu čest poprvé vidět na vlastní oči stav, ke kterému dříve dospěl každý člověk, pokud se dožil pokročilejšího věku. Říká se tomu "stáří". Tihle lidé musí být potomky nějaké velké fundamentalistické komunity. Ty považovaly genetické úpravy za "nepřirozené" a bezbožné. Radši takhle celá léta hnijí. Pěkný pohled, co? Kdyby nebylo genových inženýrů, kterým tak pořád nemůžeš přijít na jméno, čekal by stejný osud i tebe."

Jana schovala obličej do dlaní. "Ne, tomu nevěřím! Matka Boží by nikdy nemohla být tak krutá!"

"Ona možná ne, ale Bůh-Otec byl. Nebo Matka příroda nebo síly osudu - záleží na tom, co považuješ za vládnoucí sílu vesmíru..."

"Ezechiel!"

Z davu se ozvaly hlasité výkřiky a pak se v něm vytvořila ulička. Ezechiel dorazil. Něco takového, jako byl Ezechiel, Jana ještě nikdy neviděla. Byl celý z kovu a sestával z krabicovité hlavy asi pět stop široké a dvou masivních nohou zakončených spáry. Při pohybu hlučně chřestil a zanechával za sebou hluboké šlápoty. "Ježíši Kriste," slyšela šeptat Mila. "To snad není možné... po všech těch letech..."

Ezechiel zastavil u boku klece. Tyčil se do výše asi deseti stop, takže byl vysoký stejně jako klec na podvozku. Na vrcholu jeho kovové krabicovité hlavy byl svazek kovových trubek a na jedné straně mechanická paže. Pak si Jana všimla, že se z přední strany krabice vynořilo něco, co připomínalo velký dalekohled, který nasedal na další mechanickou paži. Když si ji podrobně prohlížel, stejně jako ostatní čtyři zajatce, otřásla se. Pak ta věc promluvila. "Jsem Ezechiel, Kladio Hospodinovo. Jsem nástroj, který vás pošle přímo do Pekla, kam patříte, neboť vaše přítomnost na tomto světě uráží Pána." Jeho hlas byl hlučný, ale nevýrazný - neobjevovaly se v něm žádné emoce. Janě z toho běhal mráz po zádech.

Pak Ezechiel poodstoupil. "Otevřete klec. Prohlédnu si ty zatracen-ce."

Dav se ještě více rozestoupil a vytvořil kolem klece volné prostranství, kam začali dva muži z eskorty vytahovat zajatce. Brzy jich všech pět leželo před tím stvořením zvaným Ezechiel. Ten pokynul mechanickou končetinou směrem k Milovi. "Proč je tenhle tak pečlivě spoutaný?"

Jeden z únosců předstoupil.

"Ó, velký Ezechieli, Kladio Hospodinovo, je to velmi nebezpečný démon. Viděli jsme ho, jak se pohybuje tak rychle, že ho naše oči nestačily sledovat. Proto se mu podařilo zabít velkého žabiho démona z Okrouhlého jezírka."

Paže s hledím se vysunula blíže k Milovi. Pak ta věc řekla: "Jste správně obezřetní. Než z něj stáhnete síť, omračte ho. Pak mu dejte na ruce okovy."

"Ano, velký Ezechieli." Muž se otočil k Milovi, vytáhl z opasku kyj a dvakrát ho s ním tvrdě udeřil do spánku. Milo zachroptěl a ztuhl. Jana

doufala, že není po něm. Ale není možné, říkala si v duchu, že by jen tohle stačilo na zabití Mila.

Ihned se o něj přestala starat, když se nad ní další z Ezechielových lidí začal sklánět s nožem v ruce. Neštěstí jej však nepoužil na její tělo, ale jen na šaty. Zanedlouho byla nahá, i když stále pevně spoutaná. "Vstaň," poručil jí ten muž a surově ji táhl. Ostatní tři zajatce čekalo totéž. Jana si je užasle prohlížela. Na obou mužích nebylo od pasu nahoru nic pozoruhodného, ale celou spodní polovinu těla měli pokrytou hustou, lesklou srstí. A místo nohou měli kopyta...

Z davu se ozvaly užaslé i rozzlobené výkřiky. To kovové stvoření vykřiklo: "Pohleďte! Jsou obrazem svého pána!"

Jana si mezitím povšimla dalšího: oběma vyrůstaly po obou stranách čela dva malé růžky... a jejich pohlavní orgány byly tak dlouhé, že vypadaly až absurdně. Avšak její pozornost přitáhla zejména ta dívka. Měla dokonale krásné tělo, které hyzdila jen dvě křídla pokrytá bílým peřím, která jí vyrůstala z lopatek.

Ezechiel na ni ukázal a hlasitě pravil: "A tady hleďte na proradnost Pána Temnot! Stvořil démona podle obrazu jednoho z Hospodinových služebníků! Ale nenechte se oklamat!" Pak došlo na Janu. Donutili ji otáčet se kolem dokola, aby mohl Ezechiel prozkoumat každou píď jejího těla. Nakonec řekl: "Nenacházím na ní žádné stopy Satanovy práce. Proč jste mi ji přivedli?"

Jeden z únosců nervózně odpověděl: "Byla s tím mužem, který se pohyboval jako démon, velký Ezechieli. Musí s ním být nějak spojená."

"Ah, ano, ten muž," řekl Ezechiel a zaměřil se na Mila. Zástupem se protlačilo seschlé, ohnuté a jako strom větrem ošlehané stvoření a neslo plnou náruč řetězů a okovů. Jana s úlekem zjistila, že je to žena. To patetické stvoření složilo svůj náklad vedle Mila. Dva muži z něj ihned stáhli síť, ořezali z něj šaty a pak mu připevnili na zápěstí a lokty okovy. Ezechiel Mila dlouho zkoumal. "Ani na něm nenacházím žádné známky Satanovy ruky," řekl nakonec.

"Ale Velký, my ho viděli. Všichni. Pohyboval se tak, jak to umí jen démoni."

Ezechiel sklonil hlavu v gestu, které zhruba připomínalo lidské přikývnutí. "Je známo, že ne všechny známky práce pána temnot jsou viditelné. Avšak než na něj uvrhnu Boží hněv, musím ho vyslechnout. Dejte ho zpátky do klece. Tu dívku taky. Vyslechnu ho, až přijde k sobě."

Janu pak zvedly surové ruce a vhodily ji zpátky do klece. Taktak se stihla odkulit, než za m" hodili Mila. Zabouchli za nimi dveře a zajistili je-

"A co se týče těchhle zbývajících, kdož jsou v očích Božích prokleti, budou rozlámáni na kole a tak posláni na věčná muka ve věčném ohni pekelném!" křičel Ezechiel. "Vytáhněte kola..."

Několik lidí se odpojilo z davu a odspěchalo někam pryč. Za chvíli se vrátili a ve svém středu valili pět kol stejně velkých, jako měla klec pro vězně. Každé z nich připevnili na pahýly tří stromů, které byly seřeznuty do délky asi tři stop. Poté přeřízli zajatcům pouta. Oba muži se bránili, když je položili zády na kola s rukama i nohama roztaženými a přivázanými k loukotím. Okřídlená dívka se jim podvolila dobrovolně. Jana viděla v jejich očích čirou beznaděj a bylo jí dívky upřímně líto. Křídla jí surově nacpali pod tělo a jedno z nich vyčnívalo mezi paprsky kola. Jana nedokázala pochopit, jak může někdo chtít ublížit tak nádhernému a křehkému stvoření.

"Babyloňané," hřímá Ezechiel tyčící se nad nimi. "Po právu byste měli být upáleni na hranici, ale oheň by na nás upozornil zlé obry, kteří slídí po obloze. Proto vám bude dovoleno dosáhnout vašeho pána milosrdnějším způsobem, než zasluhujete. Jsem si však jistý, že mi Hospodin odpustí."

Jeden z těch tvorů, které Jana stále považovala za živé mrtvolky, přinesl Ezechielovi obrovské kladio. Ezechiel jej uchopil a pozvedl do výše. Pak jím tvrdě udeřil okřídlenou dívku do holeně, čímž ji rozdrtil kost napadrt'. Dívka v agonii strašlivě vykřikla. Ezechiel pokračoval dál a postupně jí roztrátil i ostatní údy stejně tvrdými ranami. Zděšená Jana se odvrátila. Ke svému překvapení zjistila, že Milo už má otevřené oči a soustředěně sleduje celou scénu. Ani se jí tomu nechtělo věřit, když si všimla, že má erekci.

Byla úplně zhnusená.

"Matko Boží, tobě se to líbí! I obvinila jej.

"Tiše!" šeptal Milo. "Nechci, aby věděli, že už jsem při vědomí."

Janě se v hlavě překotně honily myšlenky, když se snažila pochopit tenhle pro ni nový aspekt jeho povahy. Za jejími zády se ozvaly další kosti drtící údery a jeden z těch mužů začal křičet. Do toho se stále tiše ozýval nárek bílé dívky. Jana si ucplala uši, ale zvuky k ní stejně pronikaly. Další údery kladiva, drcení kostí, zoufalé výkřiky...

Pohlédla znovu na Mila a zjistila, že se na ni dívá. Jeho rty se pohybovaly. Jana si vyndala prsty z uší. "...Říkal jsem, že je to možná

strašná, ale relativně rychlá smrt," řekl tiše Milo. "Pokud bys neměla velkou smůlu."

"Jak může být rychlá?" zeptala se. "Vždyť jim jen rozlámal ruce a nohy. Budou pomalu v agonii vyhasínat několik dní. A my s nimi."

"Ne. Zabije je šok - to jest drastická redukce krevního tlaku. Určitě mohutné krvácejí do tkání kolem poranění, takže už teď se určité dostávají do hlubokého šoku. Brzy nebude jejich krevní tlak dostatečný k zásobení mozku kyslíkem, takže zemřou."

"To pro mě bude velká útěcha, až mě budou přivazovat na kolo," pravila Jana hořce. "A hodně se mi uleví taky z toho, že budu vědět, jakou fyzickou rozkoš budeš ty mít z mé agónie."

Milo lehce pokrčil rameny. "Připouštím, že mám silné sadosexuální sklony, ale ujist'uji tě, že pohled na tvoje umírání by mi vůbec žádnou rozkoš nepřinesl."

"No, tak to je tedy útěcha," řekla Jana kousavě. "Zvlášť, když seš' mě minulou noc pokoušel zabít vlastníma rukama..." "Pssst," tišil ji Milo. "Už jdou pro nás."

Obrátila se a spatřila Ezechiela krácejícího v čele davu k jejich vězení. Všechny tři oběti ještě trochu na svých kolech sténaly a třásl se, ale zdálo se, že už upadly do bezvědomí. Možná, že měl Milo pravdu, usoudila Jana. Pomyšlení, že bude její agónie krátká, ji trochu pomohlo odstranit křeče v útrobách.

"A, náš démon už se probral," řekl Ezechiel a prohlížel si Mila svým hledím dřevěnými mřížemi klece. "Teď budeš odpovídat na mé otázky. Jsi z Babylónu? Obdařil tě Pán temnot mocí pohybovat se rychleji než normální boží stvoření?"

"Proč bych měl na tvé otázky odpovídat, Ezechieli?" zeptal se Milo opatrně. "Stejně uvěříš jen tomu, čemu budeš chtít. Proč bych se měl tedy nadarmo namáhat?"

"Jestli nebudeš odpovídat dobrovolně, budete i s tvou nečistou společnicí donuceni mluvit," řekl Ezechiel. "A slibuji ti, že muka, která zažiješ, budou tisíckrát strašnější-než bolest z lámání na kole."

"A kdo ti dal právo rozhodovat o těchto věcech?" zeptal se Milo toho kovového stvoření, které si říkalo Ezechiel.

"Pánbůh mi dal to právo!" zahřměl Ezechiel. "Neboť tak pravil Hospodin; a pak zpusťím tvé město, jež pak podobat se bude městům dávno zapomenutým a opuštěným; a vrhnu na tebe moře a hluboké vody pohltí tě; a uvrhnu tě do pekel spolu s těmi, kdož sestupují do děr,

spolu s lidmi starých časů, a uvězním tě v nejhlubších a nejpradávnějších hlubinách zemských s těmi, kdož sestupují do děr, jež pro tebe nejsou určeny; a povznesu slávu v zemi živých; a pro tebe nejstrašnější hrůzy připravím a ty už nebudeš více: i když hledat tě budou, nikdo tě již nikdy nespasí; tak pravil Hospodin!" Z davu se ozvalo tlumené "Amen".

Milo namáhavě povstal. "Tvoje jméno není Ezechiel," řekl tomu tvorovi pevně.

"Já jsem Ezechiel, Kladivo Hospodinovo!"

"Nejsi nic jiného, než starodávný, rozvrzaný kyberoid! Jaké je tvé operační číslo a jak se jmenuje tvůj majitel?"

Hledí na konci kovové paže se zachvělo. "Co-co jsi říkal?" zeptal se Ezechiel třesoucím se hlasem.

"Slyšels dobře, kyberoide!" volal Milo. "Tvé číslo a jméno tvého majitele. Podle zákona jsi povinen mi to říct!"

Ezechiel se napřimil na svých masivních nohách a snažil se něco říci, ale vyšla z toho jen série nesrozumitelných pazvuků. Milo se zasmál a pokrčil ruce. Okovy kolem jeho zápěstí se s klapnutím rozpadly. Shýbl se a sevřel řetězy kolem loktů a přitom k Janě prohodil: "Šíleně rezavé." Řetězy se mu v rukou roztřístily. A pak se Janě rozmazal. Dřevěné mříže klece se rozletěly a z davu se začaly ozývat bázlivé výkřiky. A pak i užaslé vzdechy, když se Milo jakoby znovu zhmotnil na zadní straně Ezechielovy krabíkovité hlavy. Milo tam s něčím zápolil. Pak se zaskřípěním odklopil jakýsi panel. Zasunul dovnitř ruku a Ezechiel vykřikl. Byl to sice stále stejný nevzrušený hlas, ale Jana v něm cítila náznak agónie. Když to uslyšeli Ezechielovi lidé, začali kvílet hrůzou. Někteří klesli na kolena, jiní se dali na útěk.

Milo se smál na celé kolo. Měl zase ten šílený výraz, který už Jana poznala v řídící místnosti vzducholodi. A zase se jí Milo zdál větší a jako by z něj vyzařovala energie... a ještě něco jiného. Po chvílce vytáhl ruku z nitra Ezechielovy hlavy a kyberoidův křik pomalu ustal. Milo mrkl dolů na Janu. "Elegantní, co?"

Hleděla na něj v tichém úžasu. A strachu.

"A teď, můj milý kyberoide," řekl Milo stroji, "teď pěkně sáhneš do klece a jemně zbavíš moji společnici pout. Kdyby se jí náhodou mělo něco stát, zavařím ti mozek. Dělej!"

Ezechiel se otrásl a pak pomalu natáhl ruku. Jana sebou škubla, když spatřila, jak se z jednoho kovového "prstu" vysunuje čepel. Ale Ezechiel jí přet'al pouta, aniž by se jí dotkl. Když byl hotov, Milo na ni křikl: "Tak neseď tam. Pojď sem ke mně. Tenhle ubohý staříčkový stroj nás zadržuje až ke Sky Toweru!"

Jana váhavě vylezla z klece a přešla k Ezechielovým zádům. Milo natáhl ruku a pomohl jí na úzkou římsu, která se táhla po celých kybe-roidových zádech. Dokonce tam byly i úchytky pro ruce. Když vyšplhala Milovi po bok, bouchl pěstí do temene Ezechielovy hlavy. "Kyberoide! Tvé číslo a jméno tvého majitele!"

Ten tvor začal mluvit velice pomalu, jako by ze sebe každé slovo musel vydolovat: "Moje operační číslo je 0008005.

Můj pán je Hilary Du Cann ze společnosti Phobos."

"To už je lepší," řekl Milo uznale.

Ezechiel zachřel. "Ale to už je... dávno. Můj pán je mrtev... a já mám nové jméno... jmenuji se..."

Milo opět ponořil ruku do otvoru v jeho hlavě. Jana zahlédla přeskočit jiskřičku mezi dvěma konci přerušného drátu. Ezechiel vykřikl.

"Nemáš žádné nové jméno!" zahřměl Milo. "Jsi stále 0008005 a majetek Hilaryho Du Canria!"

"Ano! Ano! Prosim, jen ne další bolest!" prosil Ezechiel.

"Už ti neudělám bolest, 0008005, ale musíš spolupracovat," odpověděl mu Milo.

"Budu! Budu!"

"Dobrá. Pro začátek mi řekneš tvůj přeprogramovací kód."

"To... to nemůžu! To není dovolené... neoprávněné osoby nesmí mít přístup... Arghhh!"

Jana sebou trhla, když vydal Ezechiel potřetí ten hrozný skřek. Pohlédla na Mila. Šťastně se šklebil.

"Kód je... heslo zní... Mozart-McCartney. Přeprogramovací příkaz musí končit 'Mozart-McCartney'..."

Milo se zasmál. "Fajn. Tak dobře poslouchej, přeprogramovávám všechny tvé původní rozkazy. Jsem tvůj nový pán.

Jmenuji se Milo. Budeš poslouchat všechny moje rozkazy. Mozart-McCartney. Rozumíš?"

"Rozumím," řekl Ezechiel. "Jsi můj nový pán. Jmenuješ se Milo. Budu poslouchat všechny tvé rozkazy."

"Slyšeli jste to?" volal Milo na lidi krčící se na zemi. Nikdo neodpověděl. Někteří kňourali. Milo se na Janu zašklebil.

"Štěstí se na nás konečně usmálo, eh? "

"Vypadá to tak," odvětila rozřeseně. "Ale nechápu to. Proč tě ten stroj poslouchá?"

"To není stroj, ale kyberoid. Má v sobě lidský mozek... tedy, větší část lidského mozku."

"Chceš říct, že tohle byl kdysi člověk?" ptala se Jana vyděšeně.

"To ne. Ten mozek pochází z nějakého nenarozeného plodu vypěstovaného někde v laboratoři. Byl zpracován tak, aby poslouchal příkazy svého majitele, ale protože zde nikdy není stoprocentní záruka, že tomu tak bude, má vestavěný bezpečnostní systém... linku spojenou přímo s mozgovými centry pro bolest. Může být v případě selhání poslušnosti kyberoida aktivována specifickým rádiovým signálem. Já jsem ji aktivoval ručně." Milo pokynul na dráty v Ezechielově hlavě. "Měl by mě teď pořád poslouchat, ale pro jistotu si nechám aktivátor bolesti po ruce." Po těch slovech znovu bouchl dlaní do Ezechielovy hlavy. "Poslouchej, 0008005, poručíš svým nohsledům, aby nám přinesli šaty. Raději čistější než ty, co mají na sobě. A naše zbraně. Dále nám dodají potraviny a vodu a něco, v čem to všechno ponese. Rozumíš? "

"Rozumím, Milo."

"Tak vykonej rozkaz."

Ezechiel opakoval Milovy instrukce vyděšenému hloučkovi, který je obklopoval. Nejprve se ozvalo jen ustrašené brumlání, pak byly pro požadované věci vyslány tři ženy. Jedna se vrátila prakticky obratem a složila před kyberoidem balík šatstva. Milo řekl Janě: "Slez a obleč se. Zůstanu tady nahore, abychom měli jistotu, že se náš přítel bude chovat, jak se patří."

Jana sešplhala z Ezechielových zad a opatrně ho obešla. Okolo těch hrozivých nohou se jí nešlo dvakrát lehce. Ještě tomu stvoření nevěřila, i přes náhlou změnu. Prohlédla si šaty, které pro ně donesli. Byly špinavé a páchly, ale pořád to bylo lepší než ty, které z ní předtím strhali. Vybrala si pár pytlovitých kalhot, které měly o něco méně děr než ostatní, blůzu z hrubého, těžkého materiálu a pár odřených kožených bot. Zatímco se oblékala, dorazily zbylé dvě ženy a přinesly jejich zbraně, dva vaky s vodou a pytel, který nejspíše obsahoval jídlo. Obě ustrašeně složily svůj náklad nedaleko Jany a rychle se odporoučely. Jedna z nich byla opravdová kostra, pokrytá jen svraštělou kůží. Všichni stále vrhali poděšené, nevěřící pohledy na Ezechiela.

Když se Jana oblékla a vyzbrojila, vylezla i s proviantem zpátky na Ezechielův hřbet. Milo jí vysvětlil, jak spojit drátky v jeho hlavě, které mu přivodí nesmírnou bolest, a pak sešplhal, aby se také oblékl a ozbrojil. Jana si mezitím prohlížela ty tři podivné bytosti připoutané

na kolech. Při pohledu na jejich roztržité končetiny jí běhal mráz po zádech, s úlevou však zaznamenala, že už jsou všichni v bezvědomí nebo mrtví. Doufala, že spíše to druhé.

Milo se k ní po chvíli připojil. Řekla mu: "Mohls zachránit i je. Proč jsi to neudělal?"

"Ty hračky?" Letmo na ně pohlédl. "Ne. Nehrálo mi to do karet. Musel jsem kyberoida překvapit."

"Mohls je zachránit, Milo," trvala Jana neústupně na svém. "Ale ty jsi chtěl vidět tu dívku trpět a umírat, vid'?"

"Věř si, čemu chceš. Mě je to jedno. Měj ale na paměti, že ty jsi naživu a tyhle hračky už jsou po smrti. Nebo brzy budou."

Ano, jsem ještě naživu, pomyslela si, ale na jak dlouho? "Proč jim říkáš hračky?"

"Protože jimi opravdu byli. Respektive jejich prarodiče a prapraro-díče. Sexuální hračky vyrobené pro potěšení jejich vlastníků. Mnoho takových hraček se nerozmožovalo, ale jejich předkové zřejmě ano." Najednou udeřil kyberoida do hlavy. "A teď, 0008005, budeme pokračovat. Ale než vyrazíme, ještě jedna otázka - jsou některé tvé zbraně schopné provozu? "

"Ano. Nemám sice munici pro střelné zbraně, ale lasery stále fungují."

"Dobrá," řekl potěšeně Milo. "Támhleten dům, třicet stupňů po tvé levici. Ten nejbližší k nám. Vypal do něj laserovou dávku."

Svazek kovových trubek na vrcholku hlavy se natočil udaným směrem. Pak Jana spatřila jasný červený paprsek, který spojil konec jedné trubice a chýši, kterou Milo vybral. Téměř ihned s rámusem vzplanula. Lidé začali bédovat. Milo, který se báječně bavil, přikázal Ezechielovi, aby vypálil na další obydlí. Když i to začalo hořet, ozvaly se zevnitř výkřiky. Rozlétly se dveře a zevnitř se vyhrnuly děti různého stáří a mladší ženy s malými dětmi v náručí. Všichni vypadali podvyživeně a nezdravě. "Zadrž!" křičela Jana na Mila, když viděla, že kyberoid neustává v ostřelování té

chýše. Milo si jí nevšímal. Teprve když byl i tenhle dům celý v plamenech, nasměroval Ezechiela na další. Brzy byla celá osada v plamenech a od chýši už chytala i maskovací síť.

"Bylo to třeba?" křičela Jana do praskotu hořícího dřeva a jekotu prchajících obyvatel.

"Proč mrháš city na takovouhle lůzu? Chtěli tě zabít, jen aby si usmířili svého Boha."

S těmi slovy znovu udeřil do Ezechiellovy hlavy.

"Tak, 0008005, vyrazíme. Jdi k městu. Víš, kde leží?"

"Ano," odpověděl kyberoid a vyšel.

A brzy už zase spatřili jasný sluneční svit. Za nimi stála v plamenech ohyzdná osada Ezechiellových lidí a stoupal z ní nad zamořené země sloupec černého dýmu.

Kyberoid sebou při chůzi házel ze strany na stranu a Jana měla plné ruce práce, aby se udržela malých držadel, o kterých Milo prohlásil, že sloužila údržbářům. Také jí řekl, že Ezechiel určitě musí mít přístup k nějakému fungujícímu energetickému zdroji, a tedy možnost doplňovat si palivovou nádrž. Nejspíše bude ve městě.

Když byli asi hodinu na cestě, Milo potěšil Janu tím, že náhle přikázal Ezechieli, aby zastavil. "Co se děje?" zeptala se, když viděla, jak Milo upřeně zírá mezi stromy po jejich levici.

"Zahlédl jsem tam něco se třpytit, jako sklo. Už je to pryč."

"Já jsem nic neviděla."

"Ani bys nemohla," odvětil Milo povýšeně a nasměroval tam Ezechiela.

Nešli moc daleko a porost uschlých stromů prořídil. Došli až na mýtinu. V jejím středu se povalovalo velké množství bílých kamenů rozhozených na poměrně velké ploše,

"Vypadá to jako zbytky nějaké vily. Pěkně velké," řekl Milo, když se kyberoid přiblížil k okraji ruin. "Zajímalo by mě, co se to tady zablesklo?" Poručil kyberoidovi, aby zastavil. "Ty slez a omrkni to tady," řekl Janě. "Já zůstanu nahoře, abych pohlídal tu naši plechovku, aby nevymýšlela nějaké hlouposti." Jana s úlevou slezla z kyberoidových zad.

"Půjdu se nejdřív vyčurat," řekla Milovi a zamířila k nejbližším kamenným kvádrům. Už byla skoro u nich, když zaslechla výkřik a otočila se...

...Spatřila, jak kyberoid sáhl mechanickou paží po Milovi, mrskl ho na zem a rozdrtil ho svou obrovskou kovovou nohou.

26

"A rozšířím svoji slávu mezi pohanstvem, a všichni pohané uvidí, jak vykonám svůj rozsudek a vztáhnu na ně svoji ruku!"

Ezechiel řičel a přitom stále drtil svými nohama Milovo tělo. Jana k nim nejprve vyrazila, ale pak se zarazila - bylo zřejmé, že Milovi už nemůže nijak pomoci. Zbyla z něj už jen krvavá kaše. Musí už být mrtev.

Milo nesmrtelný. Mrtev.

Ezechiel ustal v krvavém díle. Jeho hledí na kovové stopce se otočilo na ni. A za ním hned svazek trubíc. Jana se vrhla na zem. Vzduchem nad její hlavou probleskl červený paprsek. Překulila se, vyškrábala se na nohy a schovala se za blízký kamenný kvádr.

"Já jsem Ezechiel, Kladiivo Hospodinovo!" hřměl Ezechiel a Jana slyšela, jak se k ní blíží dupot jeho nohou.

Snažila se udržovat kamenný kvádr stále mezi sebou a kyberoidem a prchala hlouběji do ruin. Přikrčila se a kličkovala mezi pobořenými zdmi a doufala, že v tom bludišti Ezechiela setřese, ale jeho hlas hřměl stále blíže. "A jelikož žiji, řekl Hospodin, připravím pro tebe krev, a krev tě bude pronásledovat; anžto krve nelitovals, i krev sama bude tě stíhat!"

Jana zrychlila v běhu. Přikrčila se v dalším rohu...

...a zjistila, že se dostala do slepé uličky.

Pobožené zdi a kvádry formovaly jakousi alej, která končila masou bílého kamene, příliš vysokou, aby ji mohla zdolat. Bylo však už pozdě na návrat - Ezechiel byl moc blízko. Byla v pasti.

Vědomí, které Janu sledovalo, nebylo lidské a pozorovalo ji s nelidskou dokonalostí. I když mělo v sobě zabudované organické prvky, i ty byly čistě syntetické - výrobek dávno zničených laboratoří - a postrádaly vlastnosti běžné normálním živým tvorům. Ta entita opravdu neprožívala žádné emoce, obavy, přání, žádnou zvědavost ani citění s okolním světem, který pozorovala myriádami svých senzorů. Byla naprogramována k sebezáchově, ale neměla v pravém slova smyslu pud sebezáchovy vzniklý evolucí, společný všem živým tvorům. Byla to prostě mysl, čistá a jednoduchá, a proto ne skutečně živý tvor.

Avšak v tom systému elektronických a organických komponent dřímala ještě další mysl, a ta byla lidská. Lépe řečeno bývala. První mysl se tím problémem zabývala několik nanosekund a rozhodla, že bude třeba aktivovat druhou...

"Ashley, probud' se."

"Co je?" (-nevrle-)

"Podívej."

Druhá mysl se podívala. A pak (-řekla-): "Ježíši H., na co čekáš, ty troubo?" (-vzrušeně-) "Pusť ji dovnitř!"

Jana najednou zahlédla, jak se ve stěně před ní jakoby zázrakem otevírá vstup. Ani na zlomek vteřiny nezaváhala a vpadla do něj - a téměř ihned narazila na další zeď. Šokované zjistila, že se dostala do malé, úzké místnůstky s jedinými dveřmi - těmi, kterými vstoupila. Otočila se k nim a zahlédla Ezechiela, jak si to k ní mašuruje alejí. "A Hospodin k němu takto pravil: jdi středem města, samým středem Jeruzaléma, a označ na čele všechny ty, kdož želi a nařikají pro všechny ty sprostoty, jež se dějí v jejich středu!" Jana zuřivě hledala nějaký způsob, jak by zavřela vstup do místnůstky, ale nadarmo.

Ezechiel se před ním zastavil a sehnul se. "A těm ostatním řekl v mém zjevení, jděte vy za ním městem a trestejte: bez jakékoli lítosti a slz." Ezechiel sáhl dovnitř mechanickou paží. Jana se přitiskla k protější stěně. "Ne!" křičela. "Nech mě!"

Otvor se náhle uzavřel a přitom odsekl Ezechielovu paži, která s hlasitým zařinčením spadla na zem. Podlaha pak začala rychle klesat a Jana si uvědomila, že celá místnost sjíždí stejně jako výtahy na Lordu Panglothovi. Zdálo se jí, že jede pěknou chvíli, než se výtah zastavil. Zadržela dech, když se vstup znovu otevřel a dovnitř dopadly paprsky světla. Její oči si musely chvíli zvykat. Když se rozkoukala, viděla, že se nachází ve velké místnosti, která byla zařízená tak přepychově, jako královské komnaty na Panglothovi.

"Promiň, to světlo pro tebe musí být příliš ostré. Ztlumím ho. Už se strašně dlouho nepoužívalo." Byl to dívčí hlas, přátelský a uklidňující. Jana vstoupila do místnosti, ale nikoho neviděla. Světla se ztlumila a uprostřed místnosti najednou stála dívka. Jana nechápala, jak ji mohla předtím přehlédnout. Když se k ní dívka přiblížila, Jana překvapeně strnula; na chvíli měla dojem, že má před sebou Ceri, ale pak zjistila, že ta dívka je jí jen hodně podobná. Místo modrých očí měla hnědé a její vlasy byly mnohem světlejší.

Zastavila se asi pět stop od Jany a mile se na ni usmála. Měla zvláštní šaty: velmi úzké kalhoty s rozparky po stranách a stejně těsnou žlutou blůzku, zavázanou vpředu na uzel, takže odhalovala dívčino břicho. Nohy měla bosé. "Ahoj, já jsem Ashley! A jak se jmenuješ ty?" ptala se dívka vesele.

Jana se jí představila a pak se dovolila, jestli si může sednout. Roztřásla se. Teprve teď na ni dolehl šok.

"Ale samozřejmě!" vyhrkla Ashley. "Sedni si, kam je ti libo, Jano."

Jana se svalila na měkce vypolstrovaný otoman. Ashley zůstala stát. "Proč tě chtěl ten kyberoid zabít?" zeptala se Jana.

Jana unaveně zavrtěla hlavou. "Nevím. Myslím, že se zbláznil. Milo to říkal, když jsme sem jeli... že se za ta léta zbláznil..."

Milo říkal, že je velmi, velmi starý... Milo..." Stále nemohla vstřebat fakt, že je Milo mrtvý. To přece není možné!

"Milo byl ten muž, kterého ten kyberoid zabil, než tě začal pronásledovat?" zeptala se Ashley jemně.

"Ano. Tys to viděla?" zeptala se Jana překvapeně.

"Ne. Sledovala jsem to až ze záznamu. To byl tvůj manžel?"

"Ne... nebyl to můj manžel," řekla Jana a trpce se usmála. Přemýšlela o tom, co mínila Ashley slovem "záznam".

"Tak milenec? Tvůj přítel?"

Jana si povzdychla. "Ne, ve skutečnosti to vlastně nebyl ani přítel. Byl to prostě Milo... a teď je po něm. Nemůžu se z toho šoku ještě vzpamatovat. A už vůbec nevím, co teď budu dělat." Ke svému vlastnímu překvapení se dala do pláče. Věděla, že to není pro Mila; plakala sama nad sebou. "Bez něj nemůžu v zamořených zemích přežít."

"Můžeš klidně zůstat tady, Jano," řekla Ashley. "Jak dlouho budeš chtít. Tak dlouho už jsem neměla žádnou společnost."

"Ty tady žiješ sama?"

"Sama. Kromě Carla, ale toho nepočítám. To není opravdový muž, jenom počítačový program, ale já mu říkám Carl, aby byl alespoň trochu lidský. Stejně to ale moc nepomáhá..." Smírně si povzddechla, ale pak se její tvář zase rozjasnila.

"Řekni, prosím, že tady zůstaneš! Udělala bys mi takovou radost!"

Jana si setřela slzy a rozhlédla se po velké místnosti s nízkým stropem. Pak znovu pohlédla na Ashley. Cítila, že tady něco není úplně v pořádku, ale neuměla říct co. "Co je tohle vlastně za místo?" zeptala se.

"Podzemní kryt," odvětila dívka. "Původně postavený jako kryt proti nukleárním výbuchům, ale o mnoho let později ho nechali mí rodiče přestavět na kryt proti Genetickým válkám." Ashley se opět zachmuřila. "Stejně je ale nezachránili."

Jeden z posledních morových virů pronikl filtry a ostatními ochrannými bariérami a zahubil je. Táhle..." Ashley se otočila a ukázala na jednu z několika zavřených dveří, které byly v místnosti.

"Ale ty jsi přežila," řekla Jana. Byla z Ashleyiria vyprávění stále více zrnatá. Stále více nabývala dojmu, že s Ashley něco není v pořádku.

"Ah, ano, přežila. A myslím, že budu přežívat i dál." Nevypadala při té představě nadšeně.

Janě konečně svítilo. "Ty jsi nesmrtelná!" vykřikla. "Jako Milo!"

"Tvůj přítel byl nesmrtelný?" zeptala se Ashley překvapeně. "Myslela jsem, že je zabili už před mnoha staletími. Ale teď už stejně není nesmrtelný, ne?"

Jana nechápavě řekla: "Ale ty musíš být nesmrtelná. Říkáš, že tví rodiče zahynuli v Genetických válkách. A přitom nevypadáš starší než já."

"Kolik je ti let?" zeptala se Ashley zvědavě.

Jana doufala, že se Ashley vrátí k jejím dotazům, ale odpověděla: "Je mi osmnáct... ne, už mi vlastně muselo být devatenáct." Uvědomila si, že měla tak před dvěma či třemi měsíci narozeniny, ale absolutně neměla pojem o čase.

"Pak jsem tedy mladší než ty. Mě je teprve sedmnáct. A pořád mi bude. Sladkých sedmnáct." Znovu si smutně povzddechla.

Jana začínala mít dojem, že je Ashley blázen. Třeba byla stejně jako ona uprchlice ze zamořených území, která se na tohle podivné podzemní místo dostala náhodou a vytvořila si minulost ve své fantazii. Snažila se vymyslet nejlepší způsob, jak zjistit, jestli je Ashley opravdu blázen, a zeptala se: "A odkud bereš jídlo a pití? Bude tady dost pro nás obě?"

"Ah," vydechla Ashley a vložila si prst do úst. "Na to jsem zapoměla. Počkej chvíli, zeptám se Carla." Její oči byly na chvíli prázdné, ale pak se znovu na Janu usmála. "Carl říká, že může klidně aktivovat syntetizátor potravy. Základní organické palivo je podchlazené a bude nějakou dobu trvat, než rozmrzne, ale vodu můžeš dostat hned. Je tady podzemní proud." Ukázala na podlahu.

Jana na ni němě zírala. Určitě je šílená. "Eh... ten 'Carl' s tebou právě teď rozmlouval a řekl ti tohle?" zeptala se váhavě.

Ashley přikývla. "My máme přímou linku."

"Aha," odpověděla Jana, jako by to vysvětlovalo všechno. "Takže je tady jídlo i pití." Zmínka o vodě jí připomněla, jakoví má strašnou žízeň, ft v duchu doufala, že to není nějaký Ashleyin výmysl. Ale ta dívka vypadala alespoň fyzicky

zdravě, takže někde musí mít zásobu potravin.

Sama se však o jídle a pití ještě nezminila, což bylo podivné. "A vy s Carlem nepotřebujete jíst a pít?" zeptala se opatrně, aby jí nezkazila náladu.

"Vždyť ti říkám, že Carl je jen program v počítači. Programy nejí ani nepijí." Pak se nervózně zachichotala.

"A co ty?"

Ashley se hryzala do rtu a tvářila se ustaraně. Neodpovídala.

"No?" naléhala Jana.

"Asi bude lepší, když ti to řeknu," odvětila smutně Ashley. "Stejně bys na to dřív nebo později sama přišla."

"Přišla na co?"

"Tohle." Ashley přešla k Janě a natáhla k ní ruku. Jana se po ní nechápavě natáhla...

...a její ruka jí prošla, jako by tam nic nebylo.

"Vidíš?" povzdychla si Ashley.

Jana se na otomanu odtáhla a zírala na ni vyděšenými očima. "Ty jsi duch!" vykřikla.

"No, něco takového."

Jana se poděšeně rozhlížela. Z té luxusní místnosti se najednou stalo hrůzné místo. Byla uvězněna stovky stop pod zemským povrchem s touhle mrtvou věcí. "Chci pryč! Pusť mě, prosím!" naléhala.

"Sakra, bála jsem se, že takhle zareaguješ," řekla Ashley a odstoupila od otomanu. "Podívej, nejsem takový duch, jako si asi myslíš."

"Ty nejsi mrtvá?" zeptala se Jana vyděšeně.

"To zase jo," připustila Ashley vesele. "Nebo spíš můj originál už nežije. Já jsem jenom záznam."

"Cože?"

"No, záznam. Kopie. Kdysi před mnoha staletími žila dívka jménem Ashley Vee a její mysl okopírovali do počítače. No, a já jsem ta kopie."

"Ale vždyť tě vidím," protestovala Jana.

"To, co vidíš, je holografická projekce řízená počítačem. Víš, co to je hologram?"

Jana si vzpomněla na "představení" u Aristů. Milo jim říkal holografická projekce a byly také neuvěřitelně věrné.

Trochu se jí ulevilo. "Takže ty nejsi duch...?"

"Ne opravdový. Jenom elektronický. Neodcházej, prosím. Nemáš se tady čeho bát. Řekni, prosím, že zůstaneš."

Jana nevěděla, co má dělat. Poznání, že Ashley není nadpřirozená bytost, jí dodalo odvahy, ale stejně ji její přítomnost znervózňovala. Holografičtí lidé z "představení" vypadali taky opravdově, ale alespoň s člověkem nekonverzovali. "A kdo... kdo to s tebou...udělal? A proč?" zeptala se Jana váhavě.

"Mí rodiče," odpověděla Ashley. "Měla jsem takového nebezpečného konicita, víš. Létání na kluzáku. Víš, co je to kluzák?"

Jana smutně přitakala: "Až moc dobře." A vyprávěla jí o jejich útěku z Lorda Panglotha na japonském kluzáku.

"Ah, nemyslela jsem rogallo. Můj kluzák bylo letadlo s kokpitem a vším možným dalším vybavením. Jmenoval se Pegasus a měl rozpětí křídel přes sto stop. Létala jsem v něm tisíce stop vysoko. Byla to nádhra. Ale rodiče měli pravdu. Havarovala jsem. A zabila se."

"Chceš říct, že si pamatuješ svou smrt?" zeptala se Jana šokovaně.

"To ne. Můj nejčerstvější záznam byl asi čtrnáct dní před havárií, takže si na poslední dva týdny "svého" života včetně havárie nepamatuji. Rodiče se báli, že se zabij u, a proto se snažili zachovat si mě alespoň v nějaké podobě. Původně zamýšleli nechat záznam mé osobnosti a paměti implantovat do klonu z mého vlastního těla, ale i když byli bohatí, neměli takovou moc, aby mě mohli nechat klonovat. Takové věci byly za mého života vysoce ilegální, víš. A tak vzali aspoň tohle. Hologram. Mě."

Jana chvilku na Ashley jen zírala. Ten obraz byl dokonalý. Bylo opravdu těžké uvěřit, že ta dívka není z masa a kostí. Pak řekla: "Hm, a jak se cítíš? Myslím být tím, čím jsi."

Ashley se zamračila. "No, těžko se to dá popsat slovy. Ale jistě je, že se to s opravdovým životem nedá srovnat..."

"Ale myslíš a prožíváš pocity, ne?" ptala se Jana dál.

"Ah, ano, můžu myslet. Nebo spíše myslím, že můžu myslet. Nedá se to říct jistě. A totéž co se týče pocitů. Myslím si, že prožívám pocity, ale nejsou stejné, jako když jsem byla živá. Rozumíš, co chci říct?"

"Ne," připustila Jana.

Ashley si povzdychla. "Těžko se to vysvětluje... moje pocity jako 'V' byly imitacemi opravdových pocitů. Neskutečné. Ano -" přikývla "cítím se neskutečná. Ale na tom není nic divného... jsem přece jen pouhý elektronický stín svého bývalého já." Usmála se na Janu a pak dodala: "A ještě postupně vyhasínám, víš. Moje lidské části. Bojím se, že nakonec skončím jako Carl. A ten je, můj Bože, strašně nudný."

Jana se snažila představit si, jak asi musí Ashley být, ale bylo to za hranicemi možností jejího chápání. "A jak dlouho už jsi, ehm, takováhle?"

"Počkej vteřinku, zeptám se Carla." A pak bez jakékoli pauzy odpověděla: "Čtyři sta třicet devět let."

"Tak dlouho? To je hrozné! A co tady dole pořád děláš? Vždyť se tu musíš unudit!"

"Taky že se nudím, když jsem vzhůru. Většinu času spím. Tedy, ne opravdovým spánkem - nemám sny a tak - spíš jsem vypnutá. Ale když jsem vzhůru, můžu nechat čas běžet hodně rychle, což je prima. Abych s tebou mohla mluvit, musím hodně zpomalit své myšlenky. Takhle pomalu mi čas neběžel od dob, kdy jsem tu měla posledního návštěvníka."

"A kdy to bylo?" zeptala se Jana.

"Ah, asi před osmdesáti lety. Jmenoval se Vic. Moc hezký chlapec. Schoval se v ruinách na útěku před nějakými

bandity. Zůstal tady deset let, ale pak onemocněl a zemřel. Nelíbilo se mu to tady, což je škoda. To je on, támhle." Ashley se otočila a ukázala prstem. V tu chvíli se světla rozjasnila a Jana spatřila na vzdáleném konci místnosti ležet něco, co vypadalo jako hromádka kostí.

Jana byla vyvedená z míry. "To ho tam jen tak necháš ležet?"

"A co mám dělat jiného? Trochu postrádám hmotu, jak už sis všimla," řekla Ashley a zasmála se. "Bývalo tady pár servomechanismů, kteří tady uklízeli, ale ti už se porouchali před dávnými věky."

Janě vytanula na mysli znepokojivá myšlenka. "Říkalas, že Vic chtěl odtud odejít. Proč to neudělal?"

"Ah, Carl ho nepustil, samozřejmě. Carl je něco jako můj ochránce. Nechce, aby se informace o existenci tohoto krytu dostala ven, a proto nikdy nenechá návštěvy odtud odejít."

Jana řekla: "Tím chceš říct, že mě taky nepustí?"

Ashley vážně pokývala hlavou. "Obávám se, že ne. Nebude ti to vadit, vid'?"

27

"Víš, co mi schází ze všeho nejvíc?" zeptala se Ashley. "Co?"

"Létání. Létání na kluzáku jsem měla ze všeho nejradši. Byla to nádhera, vznášet se takhle po obloze."

"Cokoli je lepší, než být zavřená tady dole," řekla Jana smutně. Byla v krytu teprve dvanáct dní a už ji to místo pěkně deprimovalo. Zpočátku byla ráda, že má útočiště před všemi nástrahami zamořeného území, zejména před Ezechielem, a za jídlo a pití -- i když nebylo zrovna valné - ale rychle ji to omrzelo a začala se tady cítit stísněně. Hlavně jí vadila skutečnost, že nesmí ani na chvíli ven. Kdyby si mohla svobodně vybrat, nejspíše by tady radostně strávila měsíc nebo ještě víc. Za tohoto stavu však zoufale vymýšlela způsob, jak se vrátit na zemský povrch, i když neměla představu, co by dělala, kdyby se jí to podařilo. Smutně si povzdychla.

Ashley na ni s účastí pohlédla. "Mrzí mě, že se ti tady nelíbí." Ten den měla na sobě velmi krátké kalhoty, které přiléhavě nazývala "šortky", bílou vestičku a bílé ponožky i boty. Říkala tomu "tenisový komplet". Před několika dny se jí Jana ptala, proč má každý den jiné šaty. Ashley pokrčila rameny a řekla: "Dodávalo to mým rodičům dojem, že jsem skutečná. Nechali mě holografický vyfotografovat v mnoha různých oděvech a ty obrazy jsou spolu se mnou uloženy v počítači. Kromě toho vypadám i teď ráda atraktivně. Matka o mně říkala, že jsem marnivá malá exhibicionistka, ale já jsem byla hezká, nebo ne?" zeptala se a otočila se, aby se předvedla ze všech stran; Jana mdle odvětila: "Ano, byla. Moc." Skutečnost, že je Ashleyino tělo nehmotné jako stín, se jí začínala, jak si uvědomovala, z několika různých důvodů pěkně zajídat. A její podobnost s Ceri tomu ještě dodávala. Další důvod, proč opustit kryt a vrátit se na povrch...

"Nelíbí se mi být vězněm. Kdybych mohla každý den alespoň na pár minut na čerstvý vzduch, nejspíš by mi to tady ani moc nevadilo."

"Jano, víš, že kdyby to záleželo na mně, mohla bys chodit, kam by se ti zachtělo. Ale tady velí Carl a ten ti nevěří."

"Já vím."

Jana se už párkrát pokoušela hovořit přímo s ním. Byla to hrozná zkušenost hovořit s nehmotným hlasem, který zněl jako lidský, ale ve svých odpovědích byl zoufale nelidský.

"Ale stejně, proč bys chtěla riskovat vycházku ven? Ten šílený kybe-roid tě možná pořád ještě hledá."

"Říkalas mi přece, že Carl nezaznamenal už přes týden žádné známky o jeho pohybu."

"V objektu vily, ale Carlovy senzory mají svůj omezený dosah. Ky-beroid se může klidně potloukat někde poblíž v lese."

"Asi ano," řekl Jana ustaraně. Stále se jí o Ezechieleovi zdávaly ošklivé sny. Utíkala těsně před ním nekonečným kamenným bludištěm a on za ní stále vykřikoval svá slova o smrti a pomstě a zanechával za sebou krvavé šlápoty. Ta krev byla Milova...

"A co Nebeští Lordi? Ještě se objevují?"

"Zeptám se Carla," řekla Ashley. "Jo. Jeden z nich nám přeletěl před pár hodinami skoro přímo nad hlavou."

"Ksaku." Carl referoval od jejího příchodu téměř každý den o přeletu Lorda Panglotha nebo Letního vánku. Diktátor se nevzdával. Při pomyslení, co by s ní udělal, kdyby mu padla do rukou, jí běhal mráz po zádech.

"Vidíš?" řekla Ashley, jako by jí četla myšlenky. "Je ti tady dole o hodně líp. Se mnou. Ale teď už se přestaň koukat tak mrzutě a radši mi vyprávěj víc o svých dobrodružstvích."

Ashley projevovala neúnavný zájem o Janin život a Jana musela trávit celé hodiny vyprávěním o Minervě a o událostech, které následovaly po jejím vybombardování. "Dobrodružství? To nebyla žádná dobrodružství. To byla kalvárie." Která stále ještě pokračuje, pomyslela si v duchu.

"Pro mě to ale jsou napínavá dobrodružství," pokračovala Ashley. "Řekni mi znovu o tom princu Casparovi. Musel být božský."

Jana si povzdychla. "Co ti o něm můžu říct víc?"

"Vyprávěj, jaké to bylo, když jste spolu byli v posteli."

Jana se nemohla ubránit překvapení. "Proč chceš slyšet tohle?"

Ashley se čtverácky zasmála. "Proč myslíš?"

"Nechci být netaktní," začala opatrně, "ale nechápu, jak tě může zajímat sex, když nemáš, ehm, tělo."

"Vždyť už jsem ti říkala - stále zažívám pocity. I když to jsou spíše vzpomínky na pocity, než ty opravdové..."

"Pocity, ano," řekla Jana zachmuřeně. "Tomu rozumím, ale myslím, že sex je, ehm, chuť."

"Ale ano, prožívám i chuť. Vždyť to je to samé jako pocity, ne?"

"Asi ano," odvětila Jana pochybovačně.

"Moje vášně byly zaznamenány spolu se mnou," pokračovala Ashley. "Nepomysleli na to, když ze mě udělali to, co jsem. Nevadilo by to, kdyby mě přenesli do klonovaného těla, ale protože jsem takováhle, je pro mě

samozřejmě nemožné své chutě uspokojovat. Ze začátku to bylo opravdu nepříjemné; měla jsem pořád hlad. Ale pak udělal jeden programátor nějaké úpravy a o hodně zmenšil moji chuť k jídlu. Vědci říkali, že není možné odstranit všechny moje chutě bez rizika, že se zároveň úplně ztratí některé části mé osobnosti."

Jana se snažila představit si, jaké to asi je být duší bez těla. Zkoušela se vžít do situace, že má člověk přes 400 let hlad bez šance někdy se ještě najíst. "Chudinko," politovala ji.

"Ah, už jsem si na to zvykla," odpověděla Ashley vesele. "A kromě toho stejně jako všechny "pocity", i moje chutě pomalu vyhasínají a jednoho dne už nebudu mít vůbec žádné."

"Ale teď ještě máš, eh, sexuální choutky?"

"Jo. Někaké. Měla jsem s tím trochu problémy, když tu byl Vic. Řekla jsem ti, že byl opravdu roztomilý, vid'?" Toužebně pohlédla na kosti u zdi. "Ale ani pro něj to nebylo jednoduché. To, že se mě nemohl dotýkat, ho přivádělo k šílenství."

Jana si uvědomila bolestivé bodnutí sympatie s mrtvým Vicem. "Mělas někdy milence? Myslím, když jsi to všechno přežila."

"Ale jistě. Měla jsem dva. Jeden byl můj instruktor létání. Bylo mu přes třicet, ale byl dokonalý. Milovali jsme se jednou v jeho tréninkovém větroni, patnáct tisíc stop nad zemí. Báječné!" Potřásla hlavou při té vzpomínce. "Tak, ale teď pojd' a vyprávěj mi všechno o tom, jak jste s princem Casparem vstávali. Chci slyšet všechno!!

Následující tři dny se nekonečně vlekly. Krypt, který tvořilo pět samostatných pokojů, působil na Janu stále depresivněji. Stranou od hlavního pokoje, tedy obývacího, byly dvě ložnice - v jedné byly kosti Ashleyiných rodičů - kuchyň a koupelna. Alespoň to tak působilo, ale Jana věděla, že tu byly skryté plochy obsahující různé přístroje, včetně projektorů, které vytvářely Ashleyinu holografickou podobu, která se mohla zjevovat kdekoli v kryptu. Jak Janu informoval Carl, energie pro všechny tyto přístroje byla čerpána z žhavého nitra Země.

V naději, že Carla přesvědčí a on ji propustí, trávila Jana spousty času povídáním si s "ním"; k Ashleyině rostoucí rozmrzelosti. Carl stále odmítal diskutovat o příčině jejího zadržování, ale byl ochotný opatřit jakoukoli informaci. Spíše pro zahnání nudy, než z jakéhokoli jiného důvodu se ptala po starém světě před Genetickými válkami. Byla zvědavá, zda Milo mluvil pravdu, nebo zda jeří spřádal neuvěřitelné povídky.

Carl odpověděl tím, že ztlumil světla a zářící obrazovku, která se objevila, zavěsil ve vzduchu. Carl pak oznámil, že znovu spouští zpravodajské relace z období, kterých se to týkalo; což Ashley provázela povzdechem: "O, Bože, vždyť je to jako být znovu ve škole..."

Po dva dny se Jana dívala, fascinovaná, že může vidět obrazy a slyšet různé hlasy z minulosti. Za prvé bylo těžké všemu porozumět - mnoho slov jí nic neříkalo - ale aspoň obraz jí pomohl utvořit si představu. Zdálo se, že to, co jí řekl Milo a co se trochu naučila od Ceri, do toho přesně zapadá.

Dlouho před Genetickými válkami byl svět nucen čelit dvěma hrozbám; první vzešla z nukleárních zbraní, původně kontrolovaných dvěma velmocemi druhé poloviny dvacátého století - Sovětským svazem a Spojenými státy americkými. Tyto zbraně se pak rozšířily i do mnoha dalších zemí, což vyvolávalo v obou velmocích značné obavy. V tu dobu vypukl "Malý Armageddon", válka na Středním východě, při níž byly poprvé od druhé světové války použity jaderné zbraně. To vedlo k rozhodnutí obou mocností, aby se na začátku jedenadvacátého století spojily do Sovětsko-americké aliance. Jejich prvním krokem bylo vyhlášení zákazu všech jaderných zbraní. Toto ultimátum vyvolalo značnou vlnu odporu, a to nejen v zemích, které již dlouho vlastnily jaderné arzenály - například země zvaná Francie - ale také od Federace islámských států, vítězů "Malého Armageddonu."

Aliance reagovala na tento odpor nekompromisně. Užila několika svých jaderných zbraní podle slov komentátora s "chirurgickou precizností" a v součinnosti se svými "laserovými zbraněmi na oběžné dráze Žerně" vypálila "problémové oblasti". Když pak usedl rozvířený prach, byla Islámská federace opět roztříštěná na jednotlivé státy a z Francie se stala čistě zemědělská země. Ostatní národy přijaly demonstraci síly Aliance a odevzdaly svoji nukleární výzbroj. Když se pak Aliance ujistila, že už neexistují žádné takové ničivé zbraně ani prostředky k jejich budoucí možné výrobě, zničila svůj vlastní jaderný arzenál a zbylé nukleární reaktory. Tím skončila jaderná éra.

Další velká hrozba se objevila na začátku osmdesátých let dvacátého století, i když předpokládáme, že zde již zřejmě nějakou dobu existovala nepovšimnuta. Jednalo se o epidemii způsobovanou virem, který předtím napadal jen zvířata - takzvaný "pomalý virus". Badatelé se domnívali, že se mu podařilo překročit "druhovou bariéru" z rodu afrických opic na lidi.

Ať už však byl jeho původ jakýkoli, rychle se šířil a ke konci dvacátého století už byl infikován každý desátý obyvatel planety. Virus doslova decimoval lidskou populaci. A jako pomalý virus měl takové genetické vlastnosti, proti kterým se velmi obtížně bojovalo. Genetičtí inženýři - kterým se, jak si Jana povšimla, v těchto starších zprávách dříve říkalo "mikrobiologové" - se celá léta bezúspěšně snažili vyrobit bezpečnou vakcínu.

Nějaký čas pak proti viru vedla paralelní linii útoku ještě jiná skupina genetiků, kteří se snažili vytvořit svůj vlastní virus - syntetického virového "lovce-zabijáka", za použití pozmeněného genetického materiálu vlastního smrtonosnému viru. Virus je vlastně genetický parazit - napadne buňku a využije hostitelskou DNA k vlastní replikaci. Lovce-zabiják měl teoreticky nejen najít a zneškodnit vražedný vir v napadeném systému, ale také proniknout sám do napadených buněk a vložit do jejich jader modifikovanou DNA, která zneutalizuje DNA vytvořenou parazitujícím virem a tím zabrání jeho dalšímu rozmnožování. To byla teorie, ale uvést tuhle myšlenku do praxe znamenalo zároveň obrovský skok v mapování lidských genů a manipulaci s lidskou DNA. Náročnost tohoto úkolu dostatečně ilustroval jeden příklad - kdyby se měla složit do řetězce všechna DNA z jednoho člověka, dalo by se takové vlákno osmtisíckrát natáhnout ze Země na Měsíc.

Nicméně úspěch se nakonec dostavil - syntetický virus opravdu fungoval zároveň jako léčba i jako supervakcína a epidemie byla záhy úplně vymýcena.

Avšak tyto velké pokroky v lidském genetickém inženýrství, které byly učiněny při tvorbě syntetického viru, měly další

velmi významné dopady pro celou lidskou rasu: stejným způsobem, jako byl lovec-zabiják používán k léčení napadených buněk, bylo nyní možné provádět i všemožné jiné modifikace lidské DNA. A pomocí toho vylepšit imunitní systém, vyhladit nemoci typu rakoviny, prodloužit lidský věk... a všechny tyto změny byly nakonec zahrnuty do prototypu Super Standardu.

Současně zaznamenávalo genetické inženýrství úspěchy i v dalších oblastech - byly vytvořeny nové druhy obilnin, schopné odolávat ztíženým podmínkám; "biočip" nahradil silikonový čip, takže se začaly vyrábět daleko efektivnější počítačové systémy; byly vytvořeny nové druhy bakterií, schopné vyrábět nejrozmanitější průmyslové suroviny - levná paliva, dřevitou substanci, jež může být přetřansformována na papír;

biologické palivové buňky a syntetický chlorofyl, který přeměňoval sluneční paprsky v elektřinu....

Přehledka těch zázraků vypadala až neskutečně. Zdálo se, jako by byly tradiční metly lidstva navždy vymýceny.

Genetici tak lidstvo dovedli do opravdového Zlatého věku. Ale ten neměl trvat moc dlouho.

Podle dávno mrtvých hlasů, které doprovázely dění na obrazovce, vedlo nepřímo vytvoření Super Standardního geneticky pozměňovaného člověka ke Genetickým válkám. Nějakou dobu poté měly Spojené národy velkou váhu, neboť byly podporované Sovětsko-americkou aliancí. Byly tedy schopné zaručit plnění svých zákazů týkajících se některých oblastí výzkumu mikrobiologie a genetických manipulací - avšak jen do vyvinutí Super Standardu. Potom, jak jí už vyprávěl Milo, nastal rozpad větších národnostních celků v malé, nezávislé státy. Rozklad Ameriky i Ruska v menší země samozřejmě znamenal konec Aliance a tím také konec vlády Spojených národů.

V následném zmatku získaly do svých rukou moc nadnárodní společnosti, které za své bohatství vděčily vlastnictví patentů z oboru genetického inženýrství. A se zánikem vlivu Spojených národů jako organizace dbající na dodržování zákonů zároveň odpadla všechna omezení pro genetiky. Velké společnosti si nyní mohly dělat, co se jim zlíbilo.

Ještě v době před tímto kolapsem kolovaly zvěsti o nákladných, odvážných experimentech v zakázaných odvětvích.

Mluvílo se o prazvláštních stvořeních vyráběných za zavřenými dveřmi, o miliardářích, kteří se na svých soukromých pozemcích a ostrovech obklopují všemožnými erotickými hračkami - stvořeními vyrobenými genetickými inženýry jen pro sexuální kratochvíle - a také o některých státnících a hlavách velkých společností, kteří si budují tajné armády složené z nestvůr projektovaných jako živé zbraně.

Všechny tyto pověsti se nakonec potvrdily.

Když zanikl vliv Spojených národů a Aliance, začaly jednotlivé společnosti mezi sebou válčit. Do těchto konfliktů byly zataženy i nezávislé státy; byly nuceny připojit se k některé z válčících stran. Tak začaly Genetické války.

Po desetiletí bojů geneticky vyráběných armád přešly Války do nového, ještě hrozivějšího stádia, když jedna ze společností rozpoutala bakteriologickou válku - něco, co všechny společnosti hned zpočátku odpřisáhly jako tabu. A to byl začátek konce.

První útoky byly zaměřeny na zemědělství. Pak následovaly plísně projektované na zničení důležitých součástí elektronických systémů a stovky dalších věcí. Nakonec došlo na nevyhnutelné - uvolnění umělých virů produkovaných k zabíjení lidí.

Milióny a milióny umíraly. Celá města vymřela prakticky přes noc. Civilizace úplně zkolabovala.

Carl Janu informoval, že tím nahrané zprávy končí.

Na Janu udělaly všechny ty novinky, které se dozvěděla z obrazovky v uplynulých dvou dnech, hluboký dojem. Nejvíce však byla dojata zprávou o Minervě z doby krátce po jejím ustavení nezávislým státem. Jana se neubránila slzám, když viděla, jaká kdysi Minerva byla a jaký smutný pozůstatek té kdysi velké země byla její Minerva. Musela také neochotně připustit, že původní Minervané používali prostředky Staré vědy. Ve skutečnosti samotné vytvoření společnosti, ve které jsou eliminovány handicapy pramenící z ženského pohlaví, záviselo pouze na genetickém inženýrství - opět se tedy potvrdila Milova slova.

Ale přestože tohle byl pravý opak názorů jejích učitelů náboženství, zjistila, že je schopná se s tím vyrovnat. Pro ni byl nejdůležitější samotný minervanský ideál. Když si uvědomila, jak velká zodpovědnost pro ni pramení z toho, že ji osud, nebo Matka Boží, učinil posledním živoucím ztělesněním tohoto ideálu, cítila velkou povinnost jej vzkřísit. Záleželo jen na ní, jestli se jí ten ideál podaří zachovat. A nejen to - jestli bude schopná rozdmýchat jej znovu alespoň ve větší plamínek...

Aspoň nějaká naděje, pomyslela si hořce.

Z Carlových vyhybavých reakcí na její žádosti o propuštění pojala Jana po dalších pár dnech postupně podezření, že to není on, kdo ji tady vězní, ale Ashley.

To mělo svoji logiku. Ashley zřejmě Carla řídila ve všech jeho rozhodnutích. Za každou cenu chtěla Janu u sebe udržet, ale sváděla všechno na Carla, aby si ji nerozhněvala. Když o tom přemýšlela, uvědomila si Jana, že se bude muset pokusit přesvědčit Ashley, aby ji pustila.

Ale jak?

Bylo ráno šestnáctého dne a Jana si v koupelně stříhala vlasy. Usoudila, že dlouhé vlasy ve stylu Aristů byla dost velká otrava, a proto si je raději ostříhá nakrátko. Prohlížela si v zrcadle svůj obraz a tu ji napadlo možné řešení. Úplně zkoprněla, jak se v její mysli postupně rodil plán,

jako květina právě rašící z hlíny. To semínko rostlo... zapustilo kořeny, rozvinulo listy a nakonec rozkvetlo. "Mám to!"

28

Jana se snažila nedat na sobě znát rozrušení, když se vrátila do obývací místnosti, a zvolala jakoby nic: "Ashley, jsi tu?"

"Samozřejmě," ozval se Ashleyin hlas a dívka se vzápětí před Janou zjevila. Dnes měla na sobě dlouhé černé šaty, které jí nechávaly jedno ňadro odhalené. Vypadala nádherně. "O čem si chceš povídat?"

"O létání."

Ashleyina tvář se rozzářila. "Moje oblíbené téma!"

"Já vím. Co bys řekla na to, kdybys dostala šanci zase létat?"

Ashley na ni zůstala zírat. "Jak to myslíš? Neexistuje ani sebemenší šance, že bych ještě někdy létala. Jsem tady dole navždy zavřená. Jako ty. Ne, já jsem ještě bezmocnější. Jsem uvězněná v počítači. Ale to přece ots."

"Ano. Naučila jsem se už o počítačích hodně. Nejdřív od Mila a pak od Carla. Vyprávěla jsem ti přece o Milově plánu, ne? Jak zamýšlel proniknout do Sky Toweru ve městě a použít tamní počítač k přivolání Nebeského Anděla z kosmu?"

"Ano, ano," reagovala Ashley netrpělivě. "Ale co to má co společného se mnou?"

"Ty a Carl se můžete oddělit od vašeho počítače, nebo ne? Myslím tím vaše nezbytné součásti - tedy programy."

"Samozřejmě. Jsme jeden software. Proč?"

"A co místní počítač - jsou jeho součásti zaměnitelné s ostatními počítači? Třeba s těmi ve městě?" zeptala se Jana.

"Je to pravděpodobné," odpověděla Ashley. A po odmlce dodala: "Ptala jsem se tebe na to Carla a on mi to potvrdil."

Všechny biočipové počítačové systémy byly kompatibilní."

Jana pokračovala: "Takže kdybych vzala váš "software", donesla ho do města a vložila ho do počítače ve Sky Toweru, ožili byste s Carlem znovu - uvnitř tamtoho počítače?"

"Ano," odtušila Ashley nejistě. "Za předpokladu, že bude ještě fungovat..."

"To je jisté. Milo to ověřil z velína Lorda Panglotha."

"Takže?" Ashley pokrčila rameny. "K čemu by mi bylo nechat se přenést do jiného počítače? Pak bych neměla už ani své holografické projekční zařízení."

"Ještě jsem neskončila. Jakmile byste se do toho počítače s Carlem dostali, převzali byste nad ním kontrolu, nebo ne? Mohli byste převzít jeho funkce?"

"Ano," vydechla Ashley netrpělivě. "Pokud bys předtím odstranila původní software."

"Fajn. Pak byste s Carlem mohli uskutečnit Milův plán. Nechat počítač ze Sky Toweru vyslat signál, který by přivolal Nebeského Anděla z kosmu?"

"Inu, Carl by to, myslím, zvládl," opáčila Ashley zamračeně. "Ale stále nechápu, o co ti jde."

"Kdybych se dostala na Nebeského Anděla, mohla bych pak přemístit váš software přímo do počítače na Nebeském Andělu. A co by bylo pak?" Ashley chvíli neodpovídala. Jana usoudila, že se radí s Carlem. Potom se její zornice vzrušením rozšířily, když řekla: "Mohla bych se spojit s každým senzorem Nebeského Anděla! Mohla bych ovládat každý jeho pohyb. Mohla bych být Nebeským Andělem!"

"Na to jsem právě myslela," zakončila Jana spokojeně svoji řeč.

"Tak na co ještě čekáme?" vykřikla Ashley. "Pojďme, hned vyrazíme. Ukážu ti, jak se dá vyjmout software."

"Uklidni se," tišila ji Jana. "Přece je ti jasné, že vše, o čem jsem ti tady teď říkala, je úplně vyloučené realizovat."

Do Ashley jako by udeřil hrom.

"Proč? Proč by to nešlo?" naléhala.

"Inu, vždyť já odsud ani nesmím, ne? Carl by mě nepustil."

"Ah, to je všechno?" řekla Ashley s úlevou v hlase. "Neboj, brzy ho zpracuju."

To jsem přesně čekala, pomyslela si Jana triumfálně.

Byla už téměř připravená k odchodu. Ale když teď byl ten moment na dosah, najednou se jí nechtělo vrátit se zpátky na povrch. Tady dole to bylo bezpečné, kdežto povrch nabízel jen samá nebezpečí. A Jana věděla, že její šance! na dosažení Sky Toweru nejsou zrovna dobré, i když ji Ashley vybavila zbraněmi z tajné schránky hlavní ložnice. Pořád tady

byla silná hrozba toho, že podlehe nějakému smrtonosnému viru nebo sporám, které se ve městě mohly ještě pořád vyskytovat.

Když se s těmito obavami později obrátila na Ashley, ta si vyměnila názory s Carlem a pak opáčila vesele: "Vždyť si můžeš obléct protikonta-minační oblek!" V hlavní ložnici se odsunul další skrytý panel a odhalil tak řadu pověšených obleků z jemného bílého materiálu. Jana si jeden vyndala a prohlédla. Objevila na něm přilbu, která kompletně zahalovala i hlavu. Stejně jako Ashleyiny staré šaty, které Jana nosila místo páchnoucích hadrů od Ezechielových lidí, i tento oblek byl přes své stáří velmi zachovalý. Zeptala se na to Ashley.

"Ah, nejspíš to bude souviset s nedostatkem vzduchu," odpověděla bez zájmu. "Carl vždycky všechen vzduch z krytu vypumpuje, pokud nemám, eh, návštěvníky. A taky sníží teplotu. Tak už si to oblékni."

Jana poslušně vklouzla do protikontaminačního obleku a zapnula se do něj. Hleděla nyní ven průzorem v přilbě. Pod průzorem ústila trubice, jež při každém nádechu propouštěla vzduch. Usoudila, že má v sobě filtry proti nebezpečným organismům. Ashley tuto myšlenku vzápětí potvrdila.

"A fungují?" zeptala se Jana.

"Nevím. Ty obleky se měly použít jen v nouzových případech. Kdyby taťka s mamkou museli z nějakých důvodů na povrch. Ale nikdy neměli příležitost je využít. Nákaza je dostala dřív."

"Dostala se k nim podobnými filtry?" otázala se Jana a srdce jí přitom pokleslo.

"Nejspíš," odpověděla Ashley váhavě.

"Hm, pak tady zbytečně marníme čas," pronesla Jana a sundala si přilbu a postrčila ji, takže se jí nyní houpala na zádech. Rozhodla se však, že si oblek ponechá. Materiál, ze kterého byl vyroben, byl uspokojivě silný a poskytne jí v zamořených zemích alespoň nějakou ochranu.

Zbraně, které jí Carl doporučil z jejich malé zbrojnice, vypadaly jako dvě pušky. Jedna, jak jí Carl poučil, byla laserová. Druhá zbraň střílela výbušné projektily, o nichž se Carl vyjádřil že jsou to "řízené střely". "Když máš cíl zaměřený uprostřed hledí na zbrani, stiskni jednoduše spoušť. Obraz v hledí se zapíše do "mozku" projektilu a ten pak sám provede všechny nezbytné manévry, aby vybraný objekt zasáhl. Pak vybuchne."

Jana byla ohromená. Taková zbraň určitě bude účinnou obranou i proti Ezechielovi, kdyby se s tím stvořením měla někde po cestě setkat.

"Nabil jsem zásobníky energie obou zbraní," řekl Carl. Ale pak jako by nic dodal: "Laser by měl fungovat bez problémů, ale nemůžu zaručit, že munice v druhé pušce není už znehodnocená zubem času."

"Hm, to jsou tedy zprávy," zamumlala si Jana pro sebe.

A tak stála v obývacím pokoji, ověšená puškami, opaskem s mečem a batohem s jídlem a vodou. "Připravená?" zeptala se Ashley dychtivě. Vypadala velmi vzrušeně.

"Myslím, že ano," odvětila Jana bez velkého nadšení.

"Takže my se teď s Carlem vypneme. Potom se odsune panel, za nímž se objeví konzole počítače. Carl ti už vysvětlil, jak se vyměňuje software?"

"Ano."

"Výtah funguje automaticky. Carl říká, že venku není ani vidu po tom kyberoidovi ani žádném Nebeském Lordu."

"Dobře," řekla Jana. Měla sucho v ústech.

"Výborně, takže jdeme na to... Ah, Jano, budeš, prosím tě, na ten software velmi opatrná, vid'? Víš, že nejsem skutečně živá, ale stejně nechci umřít. Podruhé."

"Neboj, dám na tebe pozor."

Ashley zmizela. Nastalo mrtvé ticho.

"Ashley, Carle?" zvolala Jana.

Žádná odpověď. Najednou se cítila strašně osaměle. Trošku sebou trhla, když se náhle ve zdi před ní se zavrčením odsunul panel. Spatřila řadu světél. Přesla ke konzoli a stiskla dvě tlačítka, o kterých jí Carl předtím řekl. V konzoli se odsunul malý skleněný panel a Jana zevnitř vyňala software. Překvapilo ji, že jde jen o malý váleček asi čtyři palce dlouhý a jeden a půl široký. Nechtělo se jí věřit, že obsahuje celou Ashley i s jejími emocemi, ani nemluvě o Carlovi. Opatrně si tedy váleček zastrčila do batohu a otočila se k výtahu. Když se k němu přiblížila, dveře se samy otevřely. Chvilku zaváhala, když na zemi objevila ležet Ezechielovu mechanickou paži. Pak ji překročila a vykopla ji špičkou boty do obývací místnosti. Dveře se pak zavřely.

Když se znovu otevřely, Janu uhodilo do očí sluneční světlo. Úplně se jí zvedl žaludek, když se poprvé nadýchla zápachu plísní. Měla sto chutí nasadit si kuklu svého obleku, ale bála se, že by v ní hůře viděla a slyšela. Chtěla být v plné pohotovosti, pro případ setkání s Ezechielem.

Alej lemovaná kamenná byla prázdná. Opatrně vyšla z výtahu, laser připravený v jedné ruce. Druhá puška na projektily se jí pohupovala na rameni. Pomalu se vydala po svých devatenáct dní starých stopách, až znovu spatřila místo, kde zahynul Milo. U onoho velkého bílého kvádrů zaváhala, neboť stále měla pocit, že se v příštím momentu odněkud s křikem vynoří kyberoid.

Nakonec došla přímo až na to místo. Zbyly z něho jenom kosti. Zvířata ohlodala všechno maso a o zbytek organických tkání se postaral hmyz.

Jeho kosti se bíle leskly.

Dřepla si u nich, aby je prozkoumala. Nebyly to obyčejné kosti. Zdálo se, že jsou vyrobeny ze směsi kovu a nějakého dalšího materiálu. Ani jedna nebyla od Ezechielových zuřivých úderů poškozena. Dokonce i lebka vydržela. Měla modravý nádech, podobně jako ostatní kosti.

Natáhla ruku a zkusmo se jí dotkla prsty. Pak v ní dozrálo rozhodnutí. Prostrčila očním otvorem jeden prst a zvedla ji. Byla velmi lehká. Jana vstala, zkontrolovala okolní stromy, sundala si zo zad batoh a uložila Milovu lebku dovnitř. Pak si dala batoh zpátky a vyrazila k městu.

V polovině odpoledne dorazila na předměstí. Dostala se sem bez nějakých vážných problémů, až na setkání s jedním veleještěřem. Klestil si cestu stromy, ale když po něm vypálila laserem, klesl k zemi a zůstala z něj jen třesoucí se hromada masa asi padesát stop od ní. Nevšimla si žádných známek Ezechielovy přítomnosti, ale stále se nemohla zbavit pocitu, že je někde nablízku. A že ji pronásleduje.

Předměstí sestávalo z ruin soukromých obydlí postavených na prostorných pozemcích. Jana si všimla, že tady plísně nebují tak, jako v lese. Zastavila se k odpočinku a usadila se na zbytcích kamenné zdi. Laser položila vedle sebe, vytáhla z batohu láhev s vodou a napila se.

O několik minut později se rozhodla, že bude pokračovat v cestě, ale ještě předtím si přetáhla kuklu přes hlavu a zapnula ji. Třeba jí nebude k ničemu anebo může už být pozdě, protože má už možná nějaký smrtelný virus v těle, ale lepší něco než nic.

Při chůzi se neustále s připraveným laserem ohlížela. Nesmí se nechat překvapit Ezechielem ani ničím jiným. Sem tam pohlédla i nahoru, ale na nebi nebylo ani stopy po Nebeských Lordech.

Čím dále pronikala do města, tím méně plísní nacházela. Jako by se i tyto odporné porosty vyhýbaly takovým smrtelně nebezpečným místům. V kukle jí bylo horko, až jí po tvářích stékaly pramínky potu, ale nehodlala si ji sejmout. Co udělá, až dostane žízeň nebo se bude potřebovat vymočít, o tom zatím přemýšlet nechtěla.

Míjela už dokonce i nějaká vozidla. Jen některá měla kola a Jana uvažovala, jak se asi pohybovala. Občas si prohlédla i jejich vnitřky, ale po jejich dálných majitelích tady nezbyly jiné stopy, než pár cárů šatů. Nicméně čalounění sedadel vypadalo skoro jako nové.

Jak šla dál a dál, budovy byly pořád větší a zhuštěnější. Měla stále před sebou vysokou siluetu Sky Toweru, ale nepřípadalo jí, že by se nějak blížil. S úlekem zjistila, že už bude brzy zapadat slunce.

Její kroky se po zvláštním povrchu silnice rozléhaly široko daleko a odrážely se od zdi a od fasád okolních budov.

Procházela stále středem silnice a neustále se nervózně rozhlížela po potměných vchodech a prázdných oknech. Jana se zastavila a zaposlouchala se. Kdyby byl Ezechiel nablízku, určitě by tu natropil plno rámusu. Ale neslyšela nic.

Pokračovala dál a v ruce stále pevně svírala laser, který jí dodával pocit jistoty.

Slunce pomalu zapadalo za vysoké domy. Umělým údolím, kterým procházela, se začaly natahovat stíny. Přála si, aby tu s ní mohl být Milo, i přes všechno, co k němu cítila. Vzpomněla si na jeho lebku, kterou má v batohu, a přemýšlela, proč si ji vlastně brala s sebou. Snad cítila, že jeho památce ještě něco dluží...

Bolela ji hlava. Ze by to byl už první příznak nákazy? Měla také žízeň. Jestli je opravdu nemocná, nezáleží už na tom, zda si sundá kuklu a trochu se napije.

Ale odolala pokušení. Rychle se setmělo a Jana se zastavila, aby si mohla vyndat svítilnu, kterou dostala od Carla.

Nebylo jednoduché držet ji současně s laserem, ale jasný svazek světla, kterým před sebou mávala, ji uklidňoval.

Zůstával jí však pocit, že ji neustále někdo sleduje.

Když dorazila na náměstí, kde se tyčil Sky Tower, byla úplně vyčerpaná. Omráčeně zaklonila hlavu a zírala na tu úžasně vysokou stavbu. Jak se má, u Matky Boží, dostat až na vrchol? Na každém boku budovy stály skleněné válce, zřejmě vnější výtahy, jenže bez energie byly naprosto k nepotřebě.

Když přecházela náměstí vydlážděné různobarevnými dlaždicemi s motivy balónů podobných těm, které použili Bandalané, zjistila, že je

zde fungující fontána. Opět se zastavila a chvíli na ni hleděla. A když tak přemýšlela o tom, jak je možné, že je po takové době ještě v provozu, uvědomila si ještě ostřeji, jakou má žízeň.

Odvrátila se od fontány a pokračovala ke Sky Toweru. Základna mrakodrapu byla ze všech stran otevřená, podepíraná řadami sloupů, které jí připadaly směšně slabé, aby udržely základy takového úžasného kolosu. Vystoupila po schodech a vešla dovnitř. Posvítla si kolem sebe. Vstupní hala byla prázdná, až na kruhový výtah a schodiště mizějící ve stropě. Došla až ke schodům a posadila se na ně. Měla v úmyslu trochu si tady odpočinout a pak zahájit ten předlouhý výstup. Doufala, že schodiště vede přímo až nahoru, protože jinak neměla ponětí, co by dělala.

Najednou se s trhnutím probudila. Nechtěla tady usnout. Posadila se a zašátrala po laseru a svítilně. Nahmatala jen svítilnu. Laser jako by zde nebyl.

Začínala propadat panice. Rychle rozsvítila světlo. Světelné paprsky osvětlily velkou siluetu něčeho, co sedělo na podlaze haly asi deset stop od ní. Laser ležel vedle toho.

Byl to černý panter.

29

Panterovy oči se v paprscích světla žlutě leskly. Seděl na zadních jako domácí kočka, s předními tlapami nataženými. Jana měla pocit, že se na ni dívá posměšně, stejně jako tenkrát v Minervě.

Byla šokovaná. Nemohla pochopit, kde se tady ten panter mohl vzít - stovky mil od místa, kde stála Minerva. Matka Boží ji určitě trestá za nějaký hřích. Trestá...? Ne... vysmívá se jí.

Uvažovala o tom, že by mohla sáhnout po pušce, kterou stále měla přes rameno, ale věděla, že než by ji stačila sejmout a namířit, panter by byl dávno u ní. A dokonce tu byla možnost, že zbraň nebude fungovat. Měla také své meče, ale než by jeden tasila, panter by už na ni dávno zaútočil. Toužebně hleděla na laser u panterových nohou. I panter se podíval na zbraň a pak na ni opatrně položil tlapu. Pak se svým typickým syčivým přízvukem řekl: "Ošššklivá věcičččka.

Nehezzzká. Ty nedotýkat ssse."

"Ne, ani se jí nedotknu," ujišťovala jej Jana nervózně.

Panter na ni dál hleděl svými velkýma žlutýma očima. Jana chvíli koketovala s myšlenkou mrštit po něm svítilnou, ale bylo jí jasné, že by tím nic nedokázala.

Nakonec řekla: "Proč mě pronásleduješ? Jaks mě našel?"

Panter zasyčel. "Pronásssledovat tě...? Já nepronásssledovat tě."

"Ale ano," trvala Jana vyčítavě na svém. "Celou cestu z Minervy. Kde jsi zabil Carlu, když jsem tě nechtěla vpustit do města."

"Ssslečinka divně mluvit," řekl panter a odmítavě zafíkal.

"Jen si se mnou hraješ," pokračovala Jana při vzpomínce na minervanské kočky, které, jak si pamatovala, mučivaly myši, než je zabily. "Proč to neukončíš hned a nezabiješ mě."

"Proč zabíjet ssslečinku?" odušil panter. "Zabít ssslečinku jen když ssslečinka chtít ublížit mi. Tahle kočička zabíjet jen samce lidí. Vždycky věřit lidským samicím. Nikdy nezkoušely ublížit kočičce."

Jana se zmateně zamračila. Na co si tady s ní chce hrát? Pak ji napadlo posvítit svítilnou na spodní část zvířecího těla.

Skoro se začala nahlas smát úlevou z toho, co spatřila. Nebo spíše nespatriila.

Nebyla to stejná šelma. Tohle byla samice.

Avšak i když si oddychla po zjištění, že tohle je jiný panter než její starý známý z Minervy a ještě ke všemu samice, stejně té šelmě nevěřila. Ale řekla si, že ještě počká, jak se situace vyvine, než se rozhodlá k nějaké zoufalé akci. Panter jí vyprávěl, jak si jí všiml, když vcházela na náměstí a byl zvědavý, co pohledává ta žena na tomhle "mrtvém místě". Jana se na oplátku zeptala pantera, co ona tady ve městě dělá. Cožpak se také nebojí nemoci?

"Být tu už dlouho. Žádná nemoc," odvětil panter. "Matka varovat mě nechodit sem. Její matka taky matku varovat. Ale já stará kočka. Unavená. Ne dobré lovení tam venku..." Panter při těch slovech pokynul hlavou směrem k zamořeným územím. "Rozhodnout se jít sem. Zkusit své štěstí. Čekat, ale nic nedít se. Voda dobrá. Lov lepší. Zvířata chodit sem. Zádni lidé. Ty první."

Jana nevěděla, zdají má věřit nebo ne. "Dlouho" mohlo ve zvířecím chápání znamenat leccos - od několika dnů po několik měsíců. Ačkoliv i pár dní by mělo smrtícím virům stačit a ta šelma vypadala v dobré kondici. Janě bylo horko, měla hlad a žízeň a chtělo se jí močit. Nemohla už takhle moc dlouho vydržet.

"Viděla jsi tady někdy nějaký stroj?" zeptala se pantera.

"Ssstroj?"

"Takový, co chodí na dvou nohách. Jako člověk."

Panter švihl silným ocasem. "Nevidět žádné chodící stroje."

Aspoň něco, pomyslela si Jana. Posunula se na schodu ze své nepohodlné polohy a snažila se to provést co nejpomaleji, aby šelmu nevyplašila. Pak došla k rozhodnutí. "Nehodlám si brát svoje zbraně. Nechci ti nijak ublížit. Jasně?"

"Jasně."

Položila pomalu svítilnu na podlahu tak, aby pořád pantera osvětlovala. Pak pomalu stáhla z ramene za hlaveň pušku a položila ji vedle lucerny tak, aby byla dobře vidět. Potom si sňala batoh a opasek s meči a všechno to položila vedle sebe. Panther sledoval každý její pohyb nečitelným pohledem svých žlutých očí. Jana řekla: "Teď si něco vytáhnou z brašny. Není to zbraň. Jenom nádoba s vodou."

Panter přikývl. Jana si vytáhla jednu z polních láhví. Po dlouhém váhání odepla záklopky přílby a sundala si ji.

Zhluboka se nadechla. Tak, a teď už není cesty zpátky. Pozvedla láhev a napila se.

Když se probudila, nad městem zrovna svítalo. Panther ležel, jak zjistila, asi patnáct stop od ní. Byl vzhůru a hleděl na ni. Nesežral ji, když spala, ale to neznamenal, že si ji třeba nešetří k snídani. Jana se posadila na svém provizorním lůžku, které sestávalo z antikontaminačního obleku a batohu, a řekla: "Dobré jitro."

Panter jí odpověděl hlubokým hrdelním zavřením. Jana se rozhodla brát to jako přátelskou odpověď. Možná jako vrnění. Cítila se podivně vesele, možná hlavně proto, že je ještě naživu. Panther ji zatím nesežral a pokud mohla usuzovat, nedostala doposud žádnou infekci. Když se to vezme globálně, není to špatný začátek nového dne.

Vstala a vyšla na náměstí. Panther zůstal na svém místě, ale jak odcházela, otočil za ní hlavu a sledoval ji. Přešla k fontáně, nabrala si do dlaní a napila se. Voda byla chladná a chutnala osvěživě. Rozhlédla se kolem sebe po náměstí, ale nezaznamenala žádný pohyb. Byla ráda, že se sem chrástící Ezechiel nemůže dostat, aniž by jej panter nezaregistroval. Sundala si Ashleyiny šaty tričko, kalhoty, ponožky a boty - tedy věci, které nosila mrtvá dívka před mnoha staletími - a vlezla do kašny. Voda byla až nepřijemně chladná, když se do ní ponořila, ale zároveň v ní Jana cítila nádherné osvěžení. Položila se na hladinu a pohlédla na Sky Tower. Stačilo ji už jen vylézt tam nahoru, najít počítač a vložit do něj Ashleyin a Carlův "software" a pak vyslat signál přivolávající Nebeského Anděla z modravých nebeských výšin, kde byl nyní jeho domov. Jednoduché!

Vrcholu věžáku dosáhla teprve uprostřed odpoledne. Musela se několikrát zastavit a odpočívat - nohy ji bolely a zhluboka oddychovala. Panther, který ji doprovázel, se vždycky zastavil s ní, i když sám nejevil známky jakékoli únavy. Jana odhadovala, že by klidně a bez větších problémů mohl vyběhnout nahoru a zase dolů. Během jedné z prvních zastávek se ho zeptala, proč ji vlastně doprovází. To už si vzájemně důvěřovaly Jana měla laser už zase na rameni. Panther, který si říkal Frusa, pokrčil téměř lidsky rameny a odvětil: "Kočka nudit se. Být zvědavá."

Jana tu odpověď přijala. Na rozdíl od normálních zvířat byla tahle vylepšená schopna cítit takové lidské pocity, jako je nuda. Snažila se vysvětlit jí důvod své výpravy na Sky Tower, ale nebyla si jistá, kolik toho Frusa pochopila. "Díky Matce Boží!" vykřikla Jana s úlevou, když došla na konec schodiště. Teprve potom si uvědomila, že ještě není u cíle. Podlaží, na kterém teď stála, bylo bez jakéhokoli vybavení a sloužilo kdysi jako vyhlídkové místo, neboť kolem dokola byla jen samá okna. Kontrolní centrum Nebeských Andělů muselo být ještě o patro výš, ale jak se tam dostat?

Uprostřed kruhové místnosti stál silný kovový sloup; zřejmě sloužil jako jediná opora nejvyšších částí mrakodrapu. Jana jej obešla a zkoumala jej, zatímco Frusa jen seděla a pozorovala ji. Teprve po druhé obchůzce si Jana všimla obrysu dveří zasazených v jedné rovině s lesknoucím se povrchem sloupu. Našla také úzkou šterbinu asi dva palce dlouhou, což byl zřejmě nějaký ekvivalent klíčové dírky. Pokusila se dveře otevřít pomocí nehtů, ale neuspěla. Rozzlobeně do dveří kopl a hned polekaně odskočila, když se ozval nějaký hlas: "Ještě jednou to uděláte a zavolám policii."

Jana se rozhlédla, ale kromě Frusy tady nikdo nebyl. Pohlédla zpátky na dveře. Hlas vycházel přímo ze sloupu. Že by byl někdo za těmi dveřmi? "Kdo jste?" zeptala se opatrně.

"Veřejná informační služba a pro vás jako řadového občana je sem vstup zakázán. Na vrchol Sky Toweru nemají nepovolané osoby přístup." Ten hlas - mužský hlas - zněl nedůtklivě.

Frusa přešla ke dveřím a očíkala je. "Zní jako člověk, ale žádný člověk. Nikdo nebýt tady," řekla Janě.

Jana přikývla. Už si mezitím uvědomila, že je to nejspíše umělý hlas, stejně jako Ashleyin nebo Carlův. Vycházel asi z nějakého zařízení uvnitř sloupu. "Pusťte mě, prosím, dovnitř," poručila. "Já jsem povolaná osoba. Mám důležité, poslání."

"Opravdu? Jaký je tedy přístupový kód?" zeptal se hlas. Byl v něm ostrý, sarkastický nádech.

"Uh, neznám ho, ale musíte mi věřit je životně důležité, abych se dostala nahoru."

"To slyším každý den, madam, věřte mi. A teď si, prosím, jděte po svých. Návštěvní hodiny už téměř skončily. A vezměte si s sebou svého miláčka."

V Janě to začínalo vřít. "Podívej se, ty stroji, ať jsi, co jsi, návštěvním hodinám je tady už dávno konec. Ve skutečnosti několik set let. Město kolem je mrtvé. Můj "miláček" a já jsme tady jediní živoucí tvorové na míle daleko. Ať máš v sobě jakékoli instrukce z dávných časů, zapomeň na ně. Žádám tě: Pusť mě dovnitř!"

Hlas chvíli neodpovídal, ale pak řekl: "Na vrchol Sky Toweru nemají nepovolané osoby přístup."

Jana zavrčela a pak znovu kopl do dveří. Hlas zareagoval: "Tak to je poslední kapka - musím vás upozornit, že volám policii."

"Buď už zticha," zamumlala Jana. Po chvíli uvažování sňala z ramene laser, upozornila Frusu, aby se postavila opodál, zamířila na zámek a vypálila. Kov se začal tavit a kolem se rozlétly jiskry. Hlas řekl: "Milá paní, tím jste si přivolala vážné problémy!"

"Ah, drž už hubu," křikla Jana a přitom dál páčila laserem.

Krájela dveře, dokud se konečně neotevřely, aby odkryly jejich pohledům spirálovité ostře točené schodiště vyrobené z nějakého světélkujícího materiálu. Hlas nejprve ještě vydal několik hrozeb a varování o policii, ale pak zmlkl. Jana pociťovala velký triumf, když stoupala po točících schodech. Už to má na dosah! A zvládla to bez Mila.

Na vrcholu schodiště se zastavila na malé kruhové plošině před dalšími dveřmi. Povzdychla si v očekávání další debaty s nějakým umělým hlasem, ale když se dotkla svítícího tlačítka na dveřích, odsunuly se bez dalších komplikací. Když do nich vcházela, ucítila závan čerstvého vzduchu. To ji mělo varovat, ale byla příliš opojená svým triumfem.

Pak spatřila tři samuraje. Seděli s nohama zkříženými kolem vařiče, na kterém stály kouřící nádoby s jídlem. Okolo se povalovala provizorní • lůžka a zbraně; z toho se dalo usoudit, že jsou už na Sky Toweru poměrně dlouho. Nevěděli o ní, dokud se neotevřely dveře, ale v tu chvíli okanžitě zareagovali - hmatli po mečích a vyskočili.

Jana zdvihla ruku s laserem a stiskla spoušť. Nic. Hlavou jí problesklo, že nejspíše vyčerpala zásobník energie otevíráním spodních dveří. Nejbližší samuraj na ni s ječivým skřekem zaútočil.

Najednou ji něco velkého a rychlého srazilo ke straně. To Frusa ko-lern ní prolétla. První samuraj vykřikl, když padl pod vahou jejího těla naznak. Jako by ho po tváři tlapou jen pohládila, ale v tu chvíli neměl polovinu obličeje. Frusa přitom ani nezpomalila. Byla na druhém samuraji ještě dřív, než se mohl pokusit o nějakou obranu. Třetí muž stál jako solný sloup s vytřeštěnými očima, zatímco Frusa rozsápala jeho kolegovi hrdlo. Pak ožil a zdvihl meč, aby ji zabil.

Jana po něm hodila laser. Zasáhla ho do ramene a on pod tím úderem zakolísal. Jana tasila krátký meč a vyběhla proti němu, ale než stačila cokoli udělat, Frusa se na něj vrhla a povalila jej jediným vražedným máchnutím tlapy. Jana se odvrátila, když viděla ty obrovské čelisti drtit křehké maso a kosti. Jeho křik rychle ustal.

Když se znovu podívala, Frusa klidně seděla vedle mrtvého těla a po černé srsti tlapy jí stékal potůček krve. "Díky," špitla Jana.

"Oni muži. Kočka nemít ráda muže. Zabít muže."

"Ano, jistě..." odvětila Jana. "Ale jak jsi věděla, že jsou tady?"

"Cítit je. Když ty vyjít po schodech. Silný mužský zápach."

Jana přikývla. Teď si vzpomněla na závan, který ji ovanul, když otevřela druhé dveře a vstoupila. Vrchol Sky Toweru připomínal vnitřek obrovského krystalu. Obloukovité stěny a strop byly vyrobené z faze-tovaného, průsvitného skla, jímž pronikalo dovnitř denní světlo. Všude kolem byla instalovaná různá zařízení se skleněnými stěnami, takže byly vidět zvláštní obrazce tvořené spleť elektronických nervových systémů. Jana zpozorovala, kudy sem pronikli samurajové - u stropu zel asi čtyři stopy velký otvor a na chodníčku těsně pod ním ležely tři složené kluzáky. Bud' prorazili sklo za letu anebo použili nějakou výbušninu.

Jejich přítomnost tady věstila Janě nepříjemné komplikace. Znamenal to, že si diktátor uvědomil skutečnou polohu centra pro Nebeské Anděly, čehož se Milo obával. Dále z toho vyplývalo, že Horado už mohl vyslat povel k sestupu posledního Nebeského Anděla na Zemi.

Z uvažování ji vyrušil zvuk trhaného masa. Otočila se a spatřila,

jak Frusa právě začíná žrát jednoho mrtvého samuraje. Jana protáhla obličej. "Co to děláš?"

Frusa polkla velký kus masa a odpověděla: "Kočka hladová. Kočka jíst."

"No dobře... ale nemohla by sis to vzít někam jinam?" zeptala se Jana a snažila se nedívat se přitom na tu krvavou scénu.

Kočka zaváhala, zavrčela, ale pak si odtáhla tělo ke dveřím. Jana sňala ze zad batoh a posadila se na něj. Potřebovala si to nechat projít hlavou. Začínala totiž pochybovat o správnosti své první interpretace přítomnosti samurajů na Sky Toweru. Kdyby je tu diktátor nechal proto, aby je s Milém zabili, určitě by jich bylo více než tři. Znal dobře Milovy schopnosti. Tři proti němu neměli nejmenší šanci. A neměli ani žádné střelné zbraně - jen meče. Možná, že je takových hlídek po městě roztroušeno víc. Možná jsou zrovna na Sky Toweru náhodou. Měla přece po cestě pořád pocit, že ji někdo sleduje. Ale proč by na ni nezaútočili? Nejspíše proto, že měli za úkol najít dva lidi. Samotná žena by sice jistě přilákala jejich pozornost, ale nemohli vědět, že je to ona. A kromě toho byl pro Horadu důležitý jenom Milo. Ať už však byl důvod jejich přítomnosti jakýkoli, jedna věc byla jistá - znamenalo to, že se Lord Pangloth nebo Letní vánek vrátí.

Jana otevřela batoh a vytáhla váleček, na němž byla uložena Ashley a Carl. Když po něm sahala, nahnátla něco kovového a zjistila, že je to Milova lebka. Vytáhla ji a položila si ji k nohám na podlahu. Prázdné ocnice na ni vyčítavě hleděly. Snažila se definovat, co k Milovi cítí a jak se staví k jeho smrti, ale měla teď v hlavě všechno pomíchané. Bude chvíli trvat, než se to zase srovná a ona bude moci znovu analyzovat své pocity.

Jana se smutně na lebku usmála. "Milo, dokázali jsme to. S pomocí jedné kočky." Znovu zalovila v ruksaku a našla váleček s programy. Potom začala prozkoumávat různá průhledná zařízení v místnosti.

Všechno bylo pro ni naprosto neznámé, a tak jí trvalo nějakou chvíli, než našla zařízení, kam se vkládal software. Na čele se jí objevily vrásky, když průhledným víkem spatřila v počítači celou řadu podobných válečků. Plna obav postupně tiskla tlačítka, kterými se z počítače vyhazují paměťové válečky, pak vložila svůj vlastní a čekala.

Nestalo se nic.

* * *

30

Na druhé straně místnosti něco píplo a Jana leknutím vyskočila. Ohlédla se. Z konzoly vyjela obrazovka, na které blikalo červené světlo. S úlevou k ní přispěchala. Od chvíle, kdy vložila do počítače váleček s programy, uplynula nejméně minuta, a Jana se začínala obávat, že počítač nefunguje.

Na obrazovce bylo napsáno: "Čau! To jsem já, Ashley! Ten starý osel Carl měl trochu problémy. Nepodařilo se mu zatím aktivovat žádné hlasové syntetizátory. Chce po tobě, abys vložila do hlavní jednotky co nejvíc původního

software. Jsou tam informace, které bude potřebovat. Chce si je zkopírovat do našeho software. Pospěš si, ano? Chci už zase vidět a slyšet. Tvá Ashley."

Jana nebyla moc dobrá čtenářka, a tak jí trvalou nějakou chvíli, než pochopila obsah zprávy na obrazovce. Zamračila se. "Hlavní jednotka? Co je to?" zeptala se.

Ale slova na obrazovce zůstávala stále stejná. Přečetla si vzkaz ještě jednou a uvědomila si, že ji Ashley vlastně nemůže slyšet. Pak usoudila, že "hlavní jednotka" musí být součástí počítače, kam předtím vložila váleček s programy. Vrátila se k němu a začala zkoumat šest válečků, které nyní ležely na skleněné desce. Ale v počítači bylo místo jen pro pět. Záleží na tom, pro které? Inu, to se za chvíli zjistí, pomyslela si a začala jeden po druhém zasouvat dovnitř. Počítač po uložení každého válečku zavrčel a vtáhl si ho do sebe. Jana zjistila, že na okolním vybavení blikají další a další světla. Cítila, jak se okrouhlý vnitřek krystalové té místnosti postupně probouzí k životu.

Ve vzduchu to zapraskalo. Pak řekl nějaký hlas: "Ah, to už je lepší! Obraz a zvuk! čau, Jano! Stýskalo se ti po mně?"

Byla to Ashley. Nebyl to tentýž hlas jako v krytu - nezněl ani jako mužský, ani jako ženský - ale byla to zcela jistě Ashley. "Ahoj, Ashley," odpověděla Jana a rozhlížela se po zdroji jejího hlasu. "Už mě teď vidíš? A slyšíš?"

"Jo. Tahle místnost je ze všech stran nabitá senzory. Ale Carl je nemohl aktivovat, dokud neznal postupy z těch ostatních programů. Mohla bys tam zasunout i ten poslední váleček?"

Jana pohlédla na počítač, z něhož se pomalu vysunoval jeden váleček. Vyndala ho a nahradila šestým zbývajícím. Když jej počítač spolkl,

Ashley vykřikla: "Jéé, co se to tady dělo? Kdo jsou ti lidé?"

Jana pochopila, že se ptá na mrtvé Japonce. Dosud se snažila vyhýbat se jim pohledem, protože se jí nedělalo dobře z toho, jak tam leželi v kalužích sražené krve. "Jsou to Horadovi muži. Čekali tady."

"Ježíši, a tohle jsi s nimi udělala ty?"

"To ne. To byla Frusa."

"Frusa? Kdo je to Frusa?"

"Kočka."

V tu chvíli panter, nepochybně zvědavý, kde se tu berou ty hlasy, vstoupil do dveří. "Ježíši," zvolala Ashley, "to je ale pěkně velká kočka." Frusa zavěťla a pravila Janě: "Slyšet hlas, ale nikdo tady."

"Ale je tu někdo, Fruso. Jmenuje se Ashley. Je to kamarádka. Ashley, řekni Fruse něco hezkého."

"Nazdar, kočičko. Jsi opravdu nádherná. Víš, měla jsem kožich úplně stejný, jako je ten tvůj. Ah, nebyla to ale pravá kůže, byla to umělotina."

Panter znovu na Janu pohlédl. "Nikdo tady." Pak se otočil a vyšel ven ze dveří.

"Co se dá dělat," řekla Jana Ashley. "Zdá se, že pro Frusu neexistuje někdo, koho necítí."

Před Ashleyinou odpovědí nastalo krátké ticho. "Ale má pravdu. Já neexistuji. Carl chce s tebou mluvit. Zatím čau."

"Ashley...?"

"Tady Carl." Byl to sice týž hlas, ale zároveň nekonečně jiný. "Navázal jsem spojení s počítačem ovládajícím továrnu na Nebeské Anděly. Zrovna vysílám sekvenci kódů, jež zahájí vyslání Nebeského Anděla."

"Ah," vyhrkla Jana překvapeně. "To bylo tedy rychlé. Kde jsi ty kódy našel?"

"V paměti tohoto počítače."

"Ano, jak jinak." Bylo to přece jasné. "Takže všechno probíhá hladce. Přiletí sem tedy Nebeský Anděl bez nějakých problémů?" Janě se nechtělo uvěřit, že to půjde tak lehce...

"Všechny systémy fungují. Nevidím zatím žádný problém."

"Paráda. Kdy tu bude?"

"Ode dneška za osm a půl dne."

"Osm a půl dne? To je dost dlouho."

"Musí urazit velkou dálku. Čtyři dny mu zabere cesta k zemské atmosféře. Sestoupí nad Austrálii a další čtyři dny bude trvat, než dorazí maximální rychlostí sem."

"Co je Austrálie?"

"Ostrovní kontinent na Jižní polokouli."

"A proč nemůžeš přikázat Nebeskému Andělovi, aby sestoupil atmosférou sem místo do takové dálky?" zeptala se Jana.

"Procedura průletu Nebeského Anděla atmosférou je velice komplikovaná - i při naprosto hladkém průběhu. Výpočty takové akce jsou velmi složité a jsou nedílnou součástí celého systému. V tomto stádiu by ode mě bylo nemoudré do něj zasahovat. Mohou se vyskytnout náhodné faktory, které bude originální program schopen kompenzovat, ale já na ně nestačím. Doporučoval bych ti řídit se nastavenou procedurou."

Povzdychla si. "Když myslíš." Osm a půl dne. Co když se Horado mezitím vrátí? Anebo ještě pravděpodobněji přiletí další Japonci vystřídat ty tři? Inu, má sice na ochranu svoji kočku, pokud se Frusa do té doby nezačne nudit a neopustí ji. A má také laser, až na to, že...

"Carle, dá se nějak dobít můj laser?"

"Ne. Energii bychom měli, ale nemáme k dispozici žádné prostředky, jak ji převést do zásobníku."

"Ah," vyhrkla Jana rozladěně. Takže zbývala jen druhá puška, o které se Carl vyjádřil pochybovačně. Ještě něco ji napadlo. "Carle, odkud se bere místní energie?"

"Ze slunce. Na povrchu věže jsou solární baterie."

Sběrače slunce. Jana přikývla, i když jí vrtalo hlavou, jak to, že ještě za celá ta léta nezarostly plísněmi, když je nikdo nečistil. Opět si uvědomila, že ve městě se plísně vyskytují velmi řídce. "Dáš mi vědět, až se Nebeský Anděl vydá na cestu?"

"Samozřejmě."

"Fajn. Chtěla bych si teď, prosím, promluvit s Ashley."

"Není k dosažení."

"Není k dosažení? Co to má znamenat?"

"Nechce v současné chvíli s nikým komunikovat - ani s tebou, ani se mnou."

"Aha. Takže truceje, nu dobrá, tak ji nechme truchlet." Jana si povzdychla a přinutila se pohlédnout na dvě mrtvá těla na podlaze. První, co teď musí udělat, je nějakým způsobem se jich zbavit. Nehodlá v žádném případě strávit následujících osm a půl dne v jejich společnosti. Sešla dolů za panterem. Frusa zrovna o patro níž dojídala. Janin žaludek se při tom pohledu zahoupal, ale ovládla se. Frusa si ji změřila svým mnohoznačným pohledem. Jana ji oslovila:

"Hm, předpokládám,

že když jsi se teď tady najedla, nebudeš asi pokračovat s těmi dvěma nahoře...?"

"Kočka nemít už hlad. Plné břicho."

"Aha." Jana se na moment zamyslela a pak pokračovala: "No, tak proč by sis je, ehm, nemohla někam odklidit na později. Myslím, až zase budeš mít hlad."

Frusa si ji hloubavě prohlížela. Pak odvětila: "Mít ráda čerstvé maso. Zabít, pak sníst."

"Aha," řekla ještě jednou. "Hm, víš, moc ráda bych se zbavila jejich zbytků. Nemám... nemám z nich tady dobrý pocit. A protože musím v této místnosti strávit více než týden, ta těla by se za chvíli začala roz..." Přerušila řeč pod Frusiným rozpačtým pohledem. Jana měla vzdálené tušení, že si panter myslí, že to nemá v hlavě úplně v pořádku. "Ale nic," zakončila jejich rozpravu, "já se o to postarám sama."

Už už se vracela ke schodišti vedoucímu do horní místnosti, když se náhle zastavila a řekla: "Fruso, ten hlas, co jsi slyšela - Ashleyin. Chápu, že to pro tebe může být těžko pochopitelné, ale v podstatě patří určitému druhu živé bytosti, tak s ní, prosím tě, alespoň kvůli mně, příště jednej, eh, zdvořile."

"Hlas přichází z něčeho. Žádný člověk. Proč mluvit s nic?"

"Vzdávám to," šeptala si Jana už ve dveřích. Když vystupovala po schodech, přemýšlela nad tím, jestli byla pravou příčinou nynějších těžkostí s panterem Ashleyina neopatrná zmínka o jejím dávném kožichu.

Když vešla do horního sálu, Carl řekl: "Nebeský Anděl s registračním kódem A810JLX byl před třemi minutami úspěšně naveden z továrního komplexu na kurs k Zemi."

"Perfektní!" vyhrkla Jana. "Takže ho odtud vlastně ovládáš?"

"To ne. Je pod přímou kontrolou svého palubního počítače. Ale s tím mám přímou rádiovou linku, takže od něj mám nepřetržitý tok nových informací."

"Aha." Jana byla u vytržení, jak zběhlá začíná být ona sama v praktikách Staré vědy. Bavila se tady klidně s počítačem, který měl zase spojení s jiným počítačem v neskutečně dálce někde v kosmu. A tenhle počítač pilotuje mílovou vzducholoď při jejím letu k Zemi.

"Carle, Milo mi jednou vyprávěl, že v kosmu není žádný vzduch. Jak tam tedy letí Nebeský Anděl? Jeho motory přece závisejí na zemské atmosféře."

"Nebeský Anděl je vybavený také raketovými motory. Ty nepotřebují ke svému chodu vzduch. Jakmile vstoupí vzducholoď do atmosféry, automaticky je odepne a odhodí."

Jana poděkovala Carlovi za informace a pak se pomalu soustředila na svůj medvědí úkol - odstranit těla mrtvých samurajů. Vyřešila ten problém tak, že je zabalila po jednom do jejich provizorních lůžek a stáhla je po schodech dolů do pozorovatelné. Odtud s nimi pokračovala po dalším schodišti, kde je nechala. Když se pak vracela do hořejší místnosti, našla Frusu, jak olizuje z podlahy krvavé stopy. Nevěděla, jestli jí Frusa dělá dobrovolně laskavost nebo ne - a rozhodla se neptat se.

Ashley byla po několik hodin zticha. Když se konečně ozvala, byla už trna a Jana zrovna jedla bramborové placky a umělé ovoce, které pro ni generoval Carl ještě v krytu. "Čau, to jsem zase já." Mnohem mírnějším tónem.

"Ahoj, Ashley. Jak se cítíš?"

"Oukej. Kde je ten panter?"

"Na lovu. Shání si potravu a rozhlíží se kolem, jestli se tady někde nepotulují další Japonci."

"To zvíře se mi nelíbí."

"Taký z něj nejsem dvakrát nadšená," připustila Jana. "Připomíná mi jednoho pantera, se kterým jsem se kdysi setkala. Ale myslím, že se Fruse dá věřit."

"Snad máš pravdu. Kvůli sobě. Kdyby třeba nemohla narazit na žádné jídlo, mohla by se rozhodnout dát si k večeři tebe."

"Oh, o tom silně pochybuji," odvětila Jana nejistě. Kéž by se Ashley nepovedlo tak přesně vystihnout její vlastní obavy.

"Carl říká, že vyslání Nebeského Anděla proběhlo bez problémů. Už je na cestě."

"Ano, jsem nesmírně ráda. Jeri kdyby to mohlo trvat méně než osm dní."

"Ani já se už nemůžu dočkat. Pořád se mi nechce uvěřit, že budu moci znovu létat. Carl říká, že senzorové systémy jsou na Nebeském Andělu velmi dokonalé. Ve skutečnosti budu schopna cítit i vzduch proudící kolem trupu vzducholodi."

"To zní pohádkově," řekla Jana a přitom se dívala na díru zející ve stropě místnosti, kterou sem fučel ostrý a čím dál studenější vítr. Předtím už tam jednou po můstku přešla a zkoumala otvor blíže. Zjistila, že je moc velký na to, aby se pokusila o nějakou provizorní ucpávku. Když tak hleděla ven, obdivovala, jak se těm třem samurajům podařilo přistát na takovém nejistém povrchu.

Při bližším zkoumání objevila dveře, které vedly ven na úzkou, sklem uzavřenou pozorovací plošinu, která obklopovala vrcholovou místnost. Shlédla odtud na špičky okolních budov a snažila se odhalit nějaké známky dalších japonských

pozorovacích stanovišť, ale ničeho si nevšimla.

Dalším objevem byly dveře, které vedly do válcovité místnosti. Na jejím konci se nacházely oválné dveře, které se však nechtěly otevřít. Později jí Carl vysvětlil, co to je.

"V tom místě se Nebeský Anděl napojuje na Tower. Válec se natáhne a zapadne do otvoru v předí Nebeského Anděla."

"A tudy do něj nastoupím?"

"Ano."

"A k čemu tady vlastně původně sloužila ta komunikace? Proč létali Nebeští Andělé zrovna sem?"

"Tady byli oficiálně přijímáni do služby. Vždycky, když přilétl nový Anděl z kosmu, konala se tady na Sky Toweru křestní slavnost."

"Křestní slavnost?"

"Dostávali zde jméno."

"Aha."

Od tohoto rozhovoru Jana dumala, jak pojmenuje svého Nebeského Anděla, až přiletí. Nabízelo se jasně jméno Minerva, ale chtěla by jej zároveň pojmenovat i po své mrtvé přítelkyni a milence - Alše.

Zmínila se o svém problému Ashley. Ta odvětila: "Ale to je jednoduché. Můžeš ho jednoduše pojmenovat po mně! At se jmenuje Ashley Vee. Koneckonců ten Nebeský Anděl budu přímo já."

Jana nebyla tím návrhem dvakrát nadšená. "V tom případě bych mu klidně mohla říkat Carl, protože i on bude vzducholod' řídit."

"Ah, toho vynech. Já tu ve skutečnosti budu velet."

"To je mi jasné." Jana si vzpomněla na problémy v krytu. Pečlivě se vyhnula zmínce o překvapivé zrně "Carlovy" politiky, co se týkalo návštěvníků krytu. Uvědomila si, že získání a udržování kontroly nad Nebeským Andělem může být těžší, než si původně představovala, až se Ashleyin program přesune do jeho centrálního počítače.

Jana strávila první nepohodlnou noc v hořejší místnosti. Zima a tvrdost podlahy jí velmi znesnadňovaly usínání a když se jí to konečně povedlo, měla ošklivé sny. Byla zase zpátky v matčině domě v Minervě.

Někdo zaklepal na dveře. Otevřela a za nimi stála živá a zdravá Ceri a smála se na ni. Jana ji chtěla radostně obejmout, ale když se k ní přiblížila, začala Ceri měnit podobu... tvář se jí začala svažovat podobně jako tváře Ezechiellových uctíváčů. Ceri volala Janu na pomoc, ale ona se pouze s odporem odtáhla. Pak začalo svažité maso z Čeriny tváře pomalu odpadávat, až z ní nakonec zbyla jen šklebící se lebka...

V tu chvíli se Jana probudila. Ležela taní, celá se třásla a přemýšlela, zda ten sen znamená, že je Ceri už mrtvá.

"Jano. Vstávej."

"Um... Co?" otevřela oči. Na chvíli jí všechno kolem připadalo cizí a neznámé, dokud se do jejího vědomí nedostalo dost informací z paměti, které proměnily vnitřek horní místnosti zase ve známé místo. "Carle... co se děje?"

"Nebeský Anděl se právě objevil nad horizontem. Měla bys ho už odtud vidět. Přilétá z jihozápadu."

Jana se zvedla ze svého provizorního lůžka a běžela ke dveřím vedoucím na pozorovací plošinu. Zrovna vyšlo slunce a na obloze nebylo ani mráčku. Dychtivě pohlédla k obzoru. Tam! Něco se tam ve slunečních paprscích týpilo. Musí to být on! Nebeský Anděl. Konečně...

Před čtyřmi dny už se zdálo, že všechno skončí nešťastně. Carl zrovna popisoval sestup vzducholodi do horních vrstev atmosféry: "Právě vstupuje do exosféry. Brzděné rakety jsou pořád v činnosti... Rychlost byla zredukována na čtyři tisíce osm set čtyřicet mil za hodinu."

"Proč letí tak rychle?" zeptala se Jana. "Proč se prostě nesnese vzduchem?"

"Jeho hmotnost je několik tisíc tun. Zpomalit tak těžký objekt vyžaduje takové množství energie, jaké nemohou rakety v žádném případě vyvinout. Nemají na to dost paliva. Zpomalí Nebeského Anděla a vlastní atmosféry bude užito jako brzdy."

"Stejně pořád nechápu, proč se prostě nesnese dolů," trvala Jana na svém. "Je přece plný plynu."

"Ale není," odporoval Carl. "Hélium je zatím stále v tekutém stavu. Nemá smysl začít plnit plynové buňky, dokud vzducholod' nedorazí do nižších atmosférických vrstev. Dokud není dostatečná hustota vzduchu, není plyn v buňkách nic platný... Rychlost čtyři tisíce dvě stě mil za hodinu. Brzděné rakety stále v činnosti. Každou chvíli začne Anděl vstupovat do vrchních vrstev ionosféry..."

"Teplota vnějšku trupu se začíná zvyšovat... Tepelný štít funguje..."

"Tepelný štít?" zeptala se Jana.

"Dočasný obal trupu. Keramické, navzájem spojené šupiny. Podobné sklu. Chrání Nebeského Anděla před tepelnými účinky tření. Budou automaticky odhozeny až... PORUCHA! PORUCHA!"

Náhlé zvýšení intenzity Carlova hlasu Janu vyděsilo. "Co se děje?" vykřikla.

"Dva raketové motory vysadily předčasně," odpověděl Carl už normálním hlasem. "Nebeský Anděl vstoupí do hustší atmosféry moc velkou rychlostí."

"Ale říkal jsi, že právě atmosféra ho zbrzdí."

"V této fázi jsou stále zapotřebí rakety. Vyskytla se závada v zásobení palivem. Blokové potrubí. Anebo palivo nějak vyteklo z nádrží. Ještě nemám přesné informace... Rychlost stále čtyři tisíce mil za hodinu... příliš rychle... zbývající raketové motory nejsou schopné dostatečně zbrzdit..."

"Co se stane?" zeptala se Jana ustaraně.

"Tepelný štít může shořet... anebo ty obrovské nárazy mohou poškodit integritu trupu a Nebeský Anděl se rozpadne..."

"Ne, ne!" křičela Jana zdrceně. "To nemůžeš nic dělat?"

"Ne. Program na palubě se snaží o vyrovnávací manévry, ale já nemám nad jeho činností žádnou kontrolu... Nebeský

Anděl je nyní ve výšce 350 mil - hluboko v ionosféře. Teplota trupu stále stoupá... Právě jsem ztratil rádiové spojení s Nebeským Andělem A810JLX..."

"Jak to? Co se stalo? Vybuchl?"

"Stav Nebeského Anděla neznámý. Ztratil jsem s ním rádiový kontakt. Příčina může být v intenzivní ionizaci jeho okolí, způsobené třením, která ruší naše signály."

"Co je to ioni... Ah, vždyť na tom nesejde... jen mi, prosím tě, řekni, co se to děje!"

"Nemůžu ti říct nic."

Uplynula minuta. A další a další. Jana už propadala agónii příšerného strachu. Dostat se tak daleko a pak v posledním okamžiku o všechno přijít...

"Obnovil jsem spojení s Nebeským Andělem," oznámil Carl, stejně suše jako vždycky. "Tepelný štít je stále v pořádku. Rychlost snížena na osm set mil za hodinu. Právě vstupuje do stratosféry. Nebyla zaznamenána žádná vážnější škoda. Raketové motory byly právě odvrženy.

Tekuté hélium se konvertuje na plyn. Plynové buňky se plní... Motory aktivovány..."

Jana si radostně výskla a nejradši by někoho objala.

To bylo před čtyřmi dny. A nyní byl Nebeský Anděl konečně na dohled.

Ano, byl už jasně vidět a mířil přímo k Toweru. Na rozdíl od Nebeských Lordů neměl na sobě žádné značky, kresby nebo obrovské oči -kromě slunečních baterií, které se koupaly v ranních paprscích, byl celý trup bílý. Čistě bílý.

Vtom Jana spatřila další vzducholod'. Letěla notný kus za Andělem, ale určitě jej pronásledovala.

Nebeský Lord.

A nebyl sám. Ještě jej následoval další.

Janě se zahoupal žaludek. - Ti dva Nebeští Lordi mohli být jen Lord Pangloth a Letní vánek. Diktátor se blíží.

31

"Carle!" křičela Jana ve zmatku a běžela zpátky do horní místnosti. Ale odpověděla jí Ashley. "Čau! Není to paráda? Za pár minut budeme na Nebeském Andělu."

"Kde je Carl?" náléhala Jana. "Musím s ním mluvit."

"Teď to nejde," odpověděla Ashley nedůtklivě. "Teď je s hlasem řada na mně. Vy dva už jste spolu mluvili dost dlouho."

"Koukej, ty bláznivej duchu, tohle je důležitý! Hned za Nebeským Andělem letí dva Lordi! Řekni to Carlovi! Musí s tím něco udělat!"

"Ježíši, vždyť přece nemusíš být hned tak naštvaná, Jano!"

"Matko Boží, pomoz mi, prosím tě," zasténala Jana. "Poďvej, promluv s Carlem. Řekni mu o těch Nebeských Lordech."

Chvilka ticha a pak Ashley řekla: "Carl o nich ví. Říká, že Nebeský Anděl sem dorazí plných dvanáct minut před prvním pronásledovatelem. Tím budeš mít plno času dostat se na palubu. S námi, samozřejmě."

Jana plně nesdílela Ashleyinu a Carlovu sebejistotu. Jak dlouho bude asi Nebeskému Andělu trvat, než se spojí s Towerem? A potom bude muset překonat ještě celou vzdálenost od přídě k velínu. Jak dlouho jí to může trvat? Dokonce si nebyla ani jistá, zda dokáže najít cestu. Znovu vběhla na pozorovatelnu. Nebeský Anděl už byl tak blízko, že vypadal ve své mohutnosti až hrozivě. Jeho stín už dopadal na předměstí.

Jana zjistila, že Nebeský Lord pronásledující Anděla je Lord Pangloth, kterého diktátor obsadil. Pak její pohled sklouzl na třetí vzducholod' - Letní vánek - je Ceri na jeho palubě? Žije ještě vůbec?

Zhluboka si povzdychla a vrátila se dovnitř. "Ashley, já musím s Carlem mluvit!" vykřikla hlasitě.

"Ah, tak dobrá."

"Carle?"

"Jsem tady."

"Co mám udělat, až dorazí Nebeský Anděl?"

"Až se spojí s věží, dám palubnímu počítači příkaz k otevření a povolení tvého vstupu na palubu. Ty pak vezmeš náš software odtud na Nebeského Anděla. Tam ho vložíš do hlavního počítače."

"Ano, ale budu mít čas stihnout to všechno, než sem dorazí Horado?"

"To těžko," připustil Carl. "Ale co může diktátor udělat, i když už bude tady? Nebeský Anděl je chráněný svou automatickou laserovou obranou."

"Oh, ale může něco udělat - to se neboj," odušila Jana pochmurně. Začala sbírat všechn svůj majetek - batoh, zbraně, láhve, zbytek jídla... A najednou ztuhla, když uslyšela, jak se sem někdo blíží točitým schodištěm. Pak si oddychla. Byla to Frusa.

Panter na ni pohlédl a řekl: "Jsi cítit strachem."

"To mě vůbec nepřekvapuje. Víš, brzy odtud odejdu. Můžeš jít se mnou, jestli budeš chtít."

"Kam jít?"

"Do velké, ehm, věci, která létá vzduchem."

"Nebeský Lord?"

"Hm, ano." Zpropadený panter. "Ve skutečnosti Nebeský Anděl. Půjdeš?"

"Co kočka jíst?"

"Jíst?" Jana se zamračila. To byla dobrá otázka. "Jsem si jistá, že na palubě budou zásoby." Doufala, že tam nějaké zásoby budou.

"čerstvé maso?" zeptala se Frusa.

"To asi ne," připustila Jana.

"Kočka zůstat tady."

Jana si tajně oddychla. Přestože Fruse tolik dlužila, stejně věděla, že jí nemůže úplně věřit. "Dobrá. Děkuji ti za všechno. Dávej na sebe pozor, Fruso."

Panter vydal hlasitý hrdební zvuk a pak se náhle otočil a odkráčel. Zvláštní tvor, pomyslela si Jana.

"Jano, Nebeský Anděl se právě začíná spojovat s Towerem," oznámil Carl. "Možná, že z toho vzniknou nějaké vibrace."

Jana vyčkávala. Podlaha se najednou otřásla a zaznělo vzdálené klang. Nebeský Anděl je tady.

"Zařídil jsem ti povolení ke vstupu na palubu," řekl Carl. "Nyní skončím. Vyjmi software."

Jana přešla k počítači a stiskla tlačítko, kterým se vysunovaly válečky se softwarem. Vyjžděly nekonečně pomalu. Musela počkat, dokud nevyjede všech pět ostatních, než si mohla vzít váleček s Ashley a Carlem. Jak po něm dychtivě vztahovala ruku, aby jej už už mohla popadnout, vypadl jí váleček ze zpocených rukou a spadl s klapnutím na podlahu. Jana strnula. Nešťastně hleděla na podlahu a čekala, že se každou chvíli váleček nějak rozloží. Vypadal však netknutě. Shýbla se, opatrně ho sebrala a pečlivě si ho prohlédla. Zdá se jí to jenom, anebo vidí po celé délce vlasovou puklinku? Na takové otázky teď ale nezbyvá čas. Vložila si trubičku do kapsy a běžela ke dveřím vedoucím do tunelu. Když je otevřela, zjistila, že se tunel o hodně prodloužil. Kruhovitě dveře zmizely a místo nich Jana mohla přehlédnout celou cestu do Nebeského Anděla.

Proběhla tunelem a ocitla se v kruhové místnosti se stupínkem uprostřed, obklopeným třemi řadami pohodlných sedadel. Odněkud se ozývala jemná hudba. Příjemný, neutrální hlas řekl: "Vítejte. Jste na palubě Nebeského Anděla A810JLX. Dostal jsem pokyn, abych vás přijal, ale nevím ještě, zda jste členkou delegace, která se bude účastnit křestní slavnosti, anebo provozní technička."

"Přišla jsem tě pokřtít," řekla Jana rychle. "Jmenuješ se teď Alsa z Minervy."

"Opravdu?" Hlas zněl nyní zmateně. "Ale vůbec ještě neproběhla normální procedura. Jakým právem?"

"Na tom nezáleží," přerušila jej Jana. "Musím se dostat do řídicí místnosti. Kudy je to nejrychlejší?"

"Pošlu s vámi eskortu," sdělil jí hlas.

"Cože? Eskortu?" ptala se Jana překvapeně. Na palubě určitě nebyli žádní živí tvorové.

Na protilehlé straně kruhové místnosti se odsunuly dveře a dovnitř vešel veliký kovový pavouk se šesti nohama. Jana před ním couvala a přitom už chtěla vytasit meč. "Není třeba se ničeho obávat," řekl pavouk stejným příjemným a uklidňujícím hlasem jako hlas místnosti. "Já jsem vaše eskorta. Následujte mne, prosím." A vydal se zpátky do dveří, ze kterých vyšel. Po několika okamžicích váhání za ním Jana vyšla. Usoudila, že je to stroj jako Ezechiél, i když doufala, že v sobě nemá lidský mozek.

Šla pořád za pavoukem, jehož tělo sestávalo z lesklé kovové koule asi půl druhé stopy v průměru, dlouhou chodbou a pak do výtahu. Jana si uvědomila, že i ve výtahu hraje hudba. Když se výtah dal do pohybu dolů, řekl pavouk milým hlasem: "To je ale dnes překrásný den pro křestní slavnost, že?"

Jana, která byla doposud v přítomnosti toho stvoření dost nervózní, se rozesmála.

"Řekl jsem něco veselého?" zeptal se pavouk potěšeně.

Jana nemohla odpovědět, neboť se svíjela smíchy.

Dveře výtahu se otevřely do další chodby. I zde hrála podobná hudba. Jana si pořád nemohla zvyknout na to, jak to v Nebeském Andělovi vypadá - bez všech těch úprav, oprav a špíny nastřádaných na Nebeských Lordech za celá staletí to byl úplně jiný svět. Chodba, která se před nimi rozprostírala, měla světle modrý strop, bílé stěny a na podlaze tlustý a měkoučkový koberec. Na zdech byly krásné malby a osvětlení bylo tlumené a příjemné.

"Tudy," řekl pavouk a uhnul z cesty.

Dveře se otevřely a Janě se naskytl trochu známější pohled. Poznávala řídicí místnost, i když i ta byla v mnohém odlišná od velína Lorda Panglotha. "Tak jsme tady," oznámil pavouk. "Mohu vám ještě nějak pomoci?"

"Ne. Jenom tady počkej," odpověděla Jana roztržitě. Spěchala do zadní části místnosti a pohlédla skleněnou stěnou ven, jak blízko asi už je Lord Pangloth, ale celý výhled měla zakrytý obrovskou hmotou trupu Nebeského Anděla. Podívala se dolů a znepokojeně zaregistrovala, že nad městem leží ještě jeden stín vedle stínu Anděla. Lord Pangloth musí být opravdu hodně blízko. Jana zasténala.

"Děje se něco?" zeptal se původní hlas zdvořile.

viaaci z nevěs ±^0

"Nevidím," postěžovala si.

"Řekněte, co chcete vidět, a já vám to ukážu," řekl hlas.

"Chci vidět na všechny strany najednou!"

Řady obrazovek monitorů najednou ožily. Jana se k nim otočila. Pár chvil jí trvalo, než zjistila, co na nich vlastně je. Pak si uvědomila, že na nich má pohledy z různých částí Andělova trupu. Potvrdila si, že je Lord Pangloth těsně vedle. Letěl výš než Nebeský Anděl a právě sestupoval tak, aby byli bok po boku. Letní vánek byl stále ještě dost daleko.

"Kde je tady softwarový vstup?" zeptala se Jana naléhavě a rozhledla se po místnosti. Nedaleká konzola zapípala a začalo na ní blikat zelené světélko. Jana k ní přešla a vytáhla váleček z kapsy. Vložila jej pak do příslušného otvoru a čekala. "Carle? Ashley?" volala napjatě. Žádná odpověď.

"S kým si přejete mluvit?" zeptal se původní hlas vzducholodi.

"S programy, které jsem právě vložila do vašeho systému."

"Ten software je inertní," informoval ji hlas nevzrušeně.

"Co tím myslíte?" vykřikla Jana.

"Že na něm nejsou žádné aktivní programy. Je inertní."

Jana zoufale zavyla. Tak je přece jen poškodila. Ta štěrbina zničila Carla i Ashley. Pohlédla na obrazovky. To, co na nich spatřila, jí sebralo poslední jiskřičky naděje. Z paluby Lorda Panglotha se do vzduchu vyrojily kluzáky jako spory

nějaké plísňě za větrného dne v zamořených zemích.

"Nebeský Andělí!" zakřičela. "Musíš okamžitě odstartovat. Odpoj se od věže a vyraz plnou rychlostí odtud."

"Lituji," řekl hlas, "ale nemůžu poslechnout vaše instrukce bez řádných velitelských kódů."

Janě se chtělo bezmocně křičet. "Musíte mě poslechnout!" vykřikla. "Každou chvíli budeme napadeni. Podívejte! Podívejte se na ty obrazovky, když mi nevěříte...!" Ukázala na nejbližší monitor. Na něm mohla sledovat hejno kluzáků mříčících k vrcholu Sky Toweru. Měli v úmyslu dostat se do vrchní místnosti stejně jako ti tři předtím. A odtud už se dostanou na Nebeského Anděla spojovacím tunelem.

"Můžete aspoň zavřít dveře na přídi?" prosila Jana.

"Ale ano, to mohu," řekl hlas.

"MILO HAZI!"

Ten výkřik zahřměl městem v několika vlnách, jak se odrážel od stěn mrakodrapů.

"MILO HAZI! ODPOVĚZ!"

Vycházelo to z Lorda Panglotha. Diktátor.

"MILO HAZI! PROHRÁL JSI!"

Jana přelétla zrakem řady monitorů. Spatřila, jak na hřbetu vzducholoďi už přistávají první kluzáky. Otočila se ke kovovému pavouku. "Máš něco na obranu?" zeptala se. Ten v odpověď natáhl jednu svoji mechanickou paži. "A mám i další, když by bylo třeba," ujistil ji.

"Myslela jsem zbraně, 11 pokračovala Jana. "Máš nějaké?"

"To no," odpověděl. "Zbraně nemám."

Snažila se zachovat klid, ale dařilo se jí to jen s vypětím všech sil. Hlavou jí neustál; probleskovala vzpomínka na Horadova slova o stahování kůže z těla.

"VZDEJ SE, MILO HAZI! BUDU K TOBĚ MILOSRDNÝ!"

"Je vás tady na palubě hodně?" zeptala se Jana pavouka.

"Ano," odvětil. "Pět set provozních a servisních mechaniků v aktivní službě a dalších pět set ve skladu."

"Poslouchej," naléhala zoufale, "ti lidé právě přepadávají tuhle vzducholoď. Musíte je s těmi dalšími zastavit zaútočte na ně, zabijte je!"

"To je nemožné," odporoval pavouk. "Nemůžeme ublížit žádnému člověku."

"Matko Boží, dej mi sílu..." zasténala Jana. Pak to zkusila znovu. "Nemusíte jiní ublížit, jenom je svažte a seberte jim zbraně..."

"Takové počínání může způsobit oběti a proto je nepřípustné. Je mi líto."

"Chtěls to sání," vyhrkla Jana a pavouka nakopla. Odcupital o kousek dál, ale jinak nereagoval.

"MILO HAZI! NESNAŽ SE UPRCHNOUT! NA TO UŽ JE POZDĚ!"

To je pravda, pomyslela si Jana hořce, když se podívala na obrazovky. Na horní části trupu se to samuraji jen hemžilo. Milo má štěstí, že o tohle přišel...

"Čau! Co se to tu děje?"

Jana v tu chvíli nevěděla, jestli nemá halucinace. "Ashley?"

"No, ano, jsem to já! Jako živá!"

Jana tomu stále nemohla uvěřit.

"Jsi v pořádku? A co Carl?"

"Jasně. V pohodě."

"Myslela jsem, že jsem vás oba zničila! Kde jste byli? Tady ten počítač říkal, že na těch válcích žádné programy nejsou."

"To je Carlova práce. Zjistil, že měli v systému zabudovány všechny možné pojistky, aby se do Nebeského Anděla nemohly dostat žádné cizí programy. Musel najít způsob, jak se jim vyhnout. Chvíli to trvalo. Scházela jsem ti?"

"Strašně," vyhrkla Jana upřímně. Rychle Ashley sdělila, jaká je situace.

Ashley odpověděla: "Žádný problém. Máme teď s Čadem celý systém pod kontrolou. Carl říká, že bychom se pro začátek mohli odpoutat od Sky Toweru."

"Ano, ano!" křičela radostně Jana. "Řekni mu, ať dělá, co uzná za vhodné."

"Co my uznáme za vhodné," opravila ji Ashley.

"Oukej, co ty a Carl uznáte za vhodné."

Nebeský Anděl už se mezitím dal do pohybu. Jana vzhledla a spatřila, jak se vrcholek Sky Toweru pomalu vzdaluje.

"HAZI! UŽ JE POZDĚ! NEMŮŽEŠ PRCHNOUT! OKAMŽITĚ SE VZDEJ A BUDU MILOSRDNÝ! JINAK BUDE TVÁ SMRT STRAŠLIVÁ!"

Diktátorův hlas hřměl městem.

"Carl říká, že Japonci už vnikají na Nebeského Anděla," řekla Ashley.

"To vím. Má Carl nebo ty nějakou představu, jak bychom se s nimi mohli vypořádat?"

"Jasně. Roboti. Tihle pavouci."

"To už jsem zkoušela," odvětila Jana. Tenhle pavouk odmítl akce, při kterých by mohlo dojít ke zranění lidí."

"Teď tady velíme my s Carlem," prohlásila hrdě Ashley. "Udělají, co jiní přikážeme máme pod kontrolou centrální program."

"Tak vydejte rozkazy," vyhrkla Jana naléhavě. "Rychle!"

"Už se stalo."

Jana musela rychle uhnout z cesty, protože pavouk najednou ožil a vyrazil k výtahu. Zmizel v jeho nitru a zavřely se za ním dveře. "Povoláváme i těch dalších pět set ze skladů, kdybychom náhodou potřebovali nějakou další podporu."

"MILO HAZÍ! NECH TOHO! MOJI VÁLEČNÍCI UŽ JSOU NA PALUBĚ TVÉ LODI! DALŠÍ ODPOR JE ABSOLUTNĚ MARNÝ!"

Nebeský Anděl nyní stoupal nad Lorda Panglotha. Jana pozorovala, jak Panglothovy směrové motory otáčejí trysky dolů, aby mohla nepřátelská vzducholod' následovat Anděla.

"Pojď, sestřelíme toho bastarda!" řekla Ashley.

"Dala bych nevímco, kdyby tohle šlo," odpověděla Jana. "Ale jak?"

"Ah, to jsem ti neřekla? Ne, vlastně ne. Carl infiltroval systém ovládající lasery. Máme je už pod plnou kontrolou. Tak, co ty na to? Spustíme palbu?"

Nějakou chvíli trvalo, než Jana tu zprávu ztrávila. Pak si teprve uvědomila, že se tedy teď dá lasery střít na cokoli.

Řekla rychle: "Ne, ještě nestřílej. Dá se nějak zařídit, abych mohla mluvit s diktátorem?"

Po krátké odmlce Ashley řekla: "Ale ano, mátně tady přístroj na zesilování hlasu. Carl říká, že původně sloužil ke komunikaci s lidmi, kteří přežili nějakou pozemskou katastrofu, což si asi diktátor brzy zkusí na vlastní kůži. Carl to zařízení právě zapíná. Můžeš mluvit."

"Diktátore Horado..." začala zkusino, a byla na okamžik zaskočená tím, že její slova hřměla stejně hlasitě jako Horadova. "Diktátore Horado, poslouchej mě. Jsem Jana Dorvinová. Jsem tady sama. Milo je mrtev. Před několika týdny ho zabil kyberoid."

Diktátor se zasmál. Znělo to jako obscénní zahřmění. Pak řekl: "MILO HAZE MRTEV? ZABIT KYBEROIDEM? Ó, JAK KOMICKÉ... TAK, MILÉ DĚVČE, A TEĎ SI SE MNOU PŘESTAŇ HRÁT A NECH MĚ PŘIBLÍŽIT S MOU LODÍ."

Jana pohlédla na řadu monitorů. Na vrchol vzducholodi se valily stovky kovových pavouků. Spatřila blýskání mečů, jak se Japonci snažili bránit jejich náporu. Řekla Horadovi: "Mám prostředky, jak tě zničit. Celý laserový systém mám pod kontrolou. Pokud nepřistoupíš na mé podmínky, zahájím palbu."

Diktátor se na chvíli odmlčel a pak pokračoval: "SNAŽÍŠ SE BLUFOVAT, DĚVČE. MÍ SAMURAJOVÉ JSOU KAŽDOU CHVÍLI U TEBE VE VELÍNĚ."

"Tvoji samurajové právě dostávají na frak," odvětila Jana. "Na palubě téhle lodi jsou roboti. Stejně jako lasery je můžu ovládat. Přistoupíš tedy na mé požadavky?"

Ashley řekla: "Proč se zatěžovat s požadavky? Pojď ho sestřelit z ob-lohy."

"Chci Ceri, jestli ještě žije."

"To jo, ale sama jsi říkala, že jestli je ještě naživu, bude určité na té druhé vzducholodi. Tak proč do nich nezačít pálit. Jeden laserový paprsek a ten vodík by nám z toho udělal perfektní ohňostroj."

"DĚVČE, UŽ MĚ TO S TEBOU ZAČÍNÁ OTRAVOVAT. MOJE ODPLATA BUDE STRAŠLIVÁ."

Jana už už měla chuť vyhovět Ashleyiným návrhům, ale nemohla se k tomu prostě odhodlat. Už podruhé neměla sílu zničit Lorda Panglotha.

"Na palubě jsou ženy a děti. Nemůžu je jen tak zabít," zvolala na Ashley. "Začněte s Carlem místo toho střít na trysky Lorda Panglotha. Zničte je všechny."

"Ahhh, to není žádná legrace."

"Dělej, jak jsem řekla," poručila Jana. To byla první zkouška. Kdo vlastně opravdu na Nebeském Andělu velí?

Najednou mezi jednou z Panglothových trysek a neviditelným místem nad řídicí místností vyšlehl tyrkysový světelný paprsek. Kovový povrch trysky začal černat a kroutit se. Pak se objevily další paprsky. A další trysky Lorda Panglotha se svařily jako kusy ovoce vhozené do ohně.

Diktátor vztekle zařval.

Lord Pangloth přestal být ovladatelný. Ani piloti, ani palubní počítač, nebyli schopni vykompenzovat náhlou ztrátu tolika trysek na levo-boku. Vzducholod' prudce zahrnula a současně začala ztrácet výšku.

Nebeský Anděl, jenž bleskové manévroval s elegancí, jakou Nebeští Lordi ztratili už před staletími, se snášel spolu s Lordem Panglothem. Tyrkysové paprsky šlehal dále a dále. A stále více manévrovacích motorů bylo zničeno.

"DĚVČE! DĚVČE!" prosil diktátor. "PROMLUVÍM SI S TEBOU! ZASTAV PALBU. DOHODNEME SE! CO ODE MNE CHCEŠ?"

"Teď už je pozdě," odvětila Jana chladně.

"To je ono," pochvalovala si Ashley. "Všechny trysky už jsou kaput. A teď si ještě posvítíme na kormidla."

Jana mlčky hleděla, jak se lasery zakusují do obrovské ocasní ploutve i do postranních kormidel Lorda Panglotha a krájí je. Po tomto zásahu byl Lord Pangloth vydán větrům úplně napospas. Se skleslou přídělí byl hnán nad městem. Obrovské namalované oči, z nichž měla kdysi Jana takovou hrůzu, jí nyní připadaly skoro směšné.

"NO TAK, MLUV, ŽENSKÁ! PŘISTOUPÍM NA TVÉ POŽADAVKY!"

"Jak jsme- daleko se samuraji?" zeptala se Jana Ashley.

"Ti, kteří vnikli až dovnitř, jsou mrtví," odpověděla Ashley. "Někteří z povrchu přehli na kluzácích, ostatní jsou také mrtví."

Tolik zabíjení, pomyslela si Jana pochmurně, ale neměla na vybranou. "Dobře," odpověděla. "A teď si to vyřídíme s Letním vánkem."

Když velitel Letního vánku zjistil, jaký osud potkal Lorda Panglotha, přikázal obrátit čelem vzad a dal se plnou rychlostí na útěk. Avšak s pomocí své dokonale výbavy jej Nebeský Anděl lehce dohnal. Jeho velitel, Japonec, neuměl anglicky ani slovo, ale Carl mu Janinu výzvu ke kapitulaci vyslal v perfektní japonštině. Nejprve se vzdát nechtěl a vypálil na Nebeského Anděla pár granátů jako náznak odporu, ale když niti lasery Nebeského Anděla zničily první z nenahraditelných manévrovacích motorů, Japonec rychle kapituloval.

V doprovodu deseti kovových pavouků se pak Jana vydala na palubu Letního vánku. Očekávala nějaké potíže, ale nic takového se nekonalo. Velitel i jeho muži byli překvapivě pokorní a kudy chodila, tudy se jí samurajové klaněli a

nabízeli jí své meče. Rychle přitom také zjistila, za jak otřesných podmínek zde žili američtí zajatci z Lorda Panglotha pod japonskou nadvládou její vlastní otroctví bylo v tomto světle naprosto humánní.

Když vešla do jedné z dalších zapáchajících místností, jež sloužily jako obývací kajuty pro někdy až třicet zubožených Američanů, překvapil ji najednou otřesně vyhlížející vysoký muž, jehož kůže byla. odporně vytahaná a svraštělá, když se k ní protlačil a padl před ní na kolena. "Moje zlaté děvče, vysvobodíme, prosím, z tohoto očistce!" sténal a lomil rukama. "Vzpomínáš, jak jsem ti pomohl? Jak jsem ti poskytl stravu a střechu nad hlavou...?"

Byla otřesená, když si uvědomila, že ten muž klečící před ní je cechovní mistr Bannion. Přejela si rukou po vypáleném znamení na své tváři. "Ano, dobře si to pamatuji. A za to všechno, cos pro nič udělal, nyní neporučím svým kovovým přátelům, aby tě tady na místě roztrhali na kusy." Pak se otočila a odešla. Jednou jí její učitel řekl, že jakákoli pomsta je pro člověka vždycky spojená s nepříjemnými pocity, ale nyní si uvědomila, že může být ve skutečnosti někdy velmi sladká...

Hledala na Letním Vánku dál a dál, zkoumala jednu pohublou a strhanou tvář za druhou a kladla donekonečna stále tutéž otázku. Pak ji nakonec snad v padesáté či sté zapáchající, přelidněné místnosti našla.

32

Diktátor tělesně sice stále seděl v trůnním sále, ale myslí byl úplně jinde - ztracený v nějaké slepé uličce své lebky.

Podlaha byla nakloněná k přidi a k pravoboku. Lord Pangloth letěl ošklivě skloněný a neustále ztrácel výšku. Nejprve byl hnán východním směrem; pak se změnil vítr, takže nyní směřoval nad moře. Kdyby byl diktátor schopen uvědomovat si své okolí, mohl by se na trůnu otočit a pozorovat velikými obloukovitými okny na přidi zvlněnou, šedou hladinu oceánu, jenž se každou minutu stále více přibližoval.

Stejně nepovšimnuto zůstalo i tělo vrchního pilota, které sklouzlo, zanechávajíc za sebou krvavou skvrnu, několik stop od místa před trůnem, kde na něm Horado provedl svým dlouhým mečem hrubou trepanaci.

Pilot měl totiž nešťastnou povinnost informovat diktátora, že už není žádná naděje k záchraně Lorda Panglotha. Bez směrových motorů neexistoval způsob, jak udržet bezpečnou letovou výšku. Vztlak plynových komor nebyl dostačující, hlavně proto, že buňka číslo sedm už nebyla schopná vydat plný výkon. Všechno, čeho bylo možné se zbavit, bylo hozeno přes palubu, včetně na diktátorův přímý rozkaz tři set "postradatelných" lidí.

Od té doby se diktátor uzavřel do sebe a víc si nevšímal žádných dalších nervózních zpráv svých vystrašených důstojníků a poddaných. Ti to nakonec vzdali a očekávali nevyhnutelně se svým obvyklým stoickým klidem. Nikoho z nich ani nenapadlo ta nízká, nečestná myšlenka pokusit se prchnout z umírající vzducholodi na kluzáku.

Přid' Lorda Panglotha se nakonec setkala s hladinou moře. Byl to krátký dotek - jen něžný polibek, i když se při něm rozbila okna a trup se na několika místech roztrhl. Příští kontakt byl delší a třetí trvalý.

Velmi pozvolna se milové tělo Lorda Panglotha uvelebilo na povrchu oceánu. Jeho nosníky kvílely, když musely čelit zatížení, na které nebyly stavěné. Dovnitř proudila voda rozbítenými okny a průlezy, které nebyly konstruovány tak, aby vydržely váhu moře.

Uvnitř plástvovité dolní paluby přechali Japonci před stoupající mořskou vodou, jež v sobě nenesla pouze hrozbu utopení, ale i další nebezpečí, což bylo jasné všem, kdo spatřili dlouhé, svalnaté chapadlo, které si pomalu ohledávalo cestu jedním z koridorů...

Mořská hladina se pomalu plazila po velikých oknech trůnního sálu. Po podlaze se začala rozlévat voda, ale diktátor zůstal netečný. Nereagoval ani tehdy, když jedno z oken prasklo a dovnitř se vevalily masy vody. Trůn i s jeho tělem byly strženy vlnami. Teprve šok z ledové vody, která ho - řvoucího - unášela, jej vytrhl z jeho mentálního útočiště. Pud sebezáchovy byl nakonec silnější; najednou ze všech sil bojoval v té černé, zpěněné mase. Pak ho něco strhlo pod hladinu.

Jana se opět vzbudila časně a jak tak ležela, cítila na sobě celou tíhu budoucnosti. Měla toho tolik na práci, tolik zodpovědnosti... Její plány byly stále velmi mlhavé, ale základní myšlenka, kterou prodiskutovala s Ceri, Ashley a Carlem, už byla na světě: přemoci všechny ostatní Nebeské Lordy a získat je pod svoji kontrolu stejným způsobem, jako se to stalo u Letního vánku. Carl vyrobil kopii svého a Ashleyina programu, které pak byly zavedeny do počítačového systému Letního vánku. Carl už za pomoci robotů a náhradních elektronických součástek z Nebeského Anděla uvedl zařízení Vánku do plné pracovní kapacity. Američané ani Japonci na jeho palubě neměli nejmenší šanci znovu jej ovládnout.

Sdělila oběma skupinám, že budou buď žít společně v míru na Letním vánku, anebo budou vysazeni na zem.

Američané, jichž bylo více než Japonců, přirozeně prahli po pomstě na svých nmčitelích, a proto musela Jana dočasně zanechat na palubě mnoho pavouků, aby zabránila častým pŭtkám. Delegace Američanů se dotazovala, proč se nemohou přesunout na Nebeského Anděla, když je tam tolik volného prostoru. Jana jim odpověděla, že je ochotna přijmout pouze ženy s dětmi, aby trochu ulevila přelidněnému Letnímu vánku, ale že nedovolí na Nebeského Anděla přístup žádným mužům, kromě dvou Minervami, jež ke své velké radosti a překvapení objevila živé na japonské vzducholodi.

Podrobení všech Nebeských Lordů bude nejspíše trvat celé roky a o dalším měla Jana ještě mlhavější představy.

Doufala, že se jí nějak podaří využít laserové energie celé letky podrobených Nebeských Lordů k likvidaci zamoření obklopujícího zbylé pozemské osady. Na Nebeském Andělovi byly zásoby zmrazených semen a živočišných embryí třeba

se uskuteční sen o spolupráci lidí ze vzducholodí i ze země pod Janiným vedením - za pomoci neocenitelného Carla při znovuzískávání velkých ploch ztracených zamořených území.

Jejím dalším zájmem bylo, jak znovu nastolit minervariskou společnost. Bylo pro ni velmi důležité zachránit a dále předat drahocenné minervanské geny. Bude mít dítě s každým z obou Minervanů, ale co dál? Nechat muže, aby se spojili s obyčejnými ženami? To by sice roz-měnilo miriervanský genetický mix, ale bylo by to lepší než nic. Tak by se

mohly minervanské geny šířit dál.

Najednou ji přepadla nevolnost. Opatrně, aby nevzbudila Ceri, rychle vyběhla z postele do koupelny. Tam se vyzvracela do umyvadla. Omyla si ústa a nakonec i obličej. Spatřila v zrcadle za sebou Ceri s ustaraným výrazem na její překrásné tváři. Ceri byla už zase ta stará Ceri, alespoň fyzicky i když její časté noční můry a tvrdé, nenávislné výroky na adresu všech mužů prozrazovaly Jané, že ty jízvy na duši, které si odnesla ze svých zkušeností s Japonci, se budou hojit moc a moc dlouho.

Ceri Janu objala koleni ramen. "To už je potřetí za sebou, co ti bylo ráno špatně," řekla ustaraně.

Jana se na ni do zrcadla povzbudivě usmála. "Jsem v pořádku. Cítím se většinu času naprosto skvěle. Myslím, že je to jen reakce na všechny moje starosti a problémy."

"I tak si myslím, že by ses měla nechat prohlédnout jedním z těch zdravotnických strojů."

"To udělám, až budu mít chvíli."

"Udělej to hned, kvůli mně," prosila Ceri.

Jana se k ní otočila a políbila ji na ústa. "Pro tebe cokoliv."

Dívala se na obrazovku nevěřícně. "Já přece nemůžu být těhotná! To není možné! Vždyť moje rozmnožovací období začíná skoro až za rok!" Carl řekl: "Chyba je vyloučena. Ten přístroj je v perfektním stavu."

Jana se zoufale otočila na Ceri. "Jak můžu být těhotná? To je šílenství! I kdybych mohla otěhotnět, nemilovala jsem se s žádným mužem od prince Caspara... a podle tohoto stroje jsem byla oplodněna přesně před sedmi týdny...." Zarazila se. Vzpomněla si, co jí udělal Milo. Tu hroznou noc v zamořeném území.

Bylo to jeho dítě. Věděla to.

"Milo," vyhrkla omráčeně. "On to byl. Nebyl to ani člověk. Kdo

ví, jak si nechal od genetických inženýrů změnit své semeno, že bylo schopné oplodnit mé reprodukční orgány." Objala Ceri a pohlédla jí do očí s očima plnými paniky. "Co teď budu dělat? "

Bez zaváhání ji Ceri chladně odvětila: "Zabij ho."

Jana zavrtěla hlavou. "Ne. Ne, to nemůžu. Musím si ho nechat. Matko Boží, prosím, ať je to děvče!"

O hodinu později už se Jana do značné míry uklidnila. Byla ve ve-línu sama. Protože Nebeského Anděla řídil Carl s Ashley, nebylo třeba žádné posádky. Hleděla přes pustiny k podivným kopcům s plochými vrcholky, které se tyčily na obzoru. Nebeský Anděl pátral po Lordu Matamorosovi, Nebeském Lordu, který vládl teritoriu jižně od území Lorda Panglotha. Carl předpověděl, že setkání se dá očekávat už každým dnem a Jana chtěla být v tu dobu duševně vyrovnaná.

Už si zvykala na to, co v sobě nosí. I kdyby to dítě byl chlapec, nebude vše ztraceno. Bude v sobě mít vedle Milových i její geny. To znamenalo, že je jistá šance, že se Milovi nebude v ničení podobat.

Vzpomněla si na Milovu lebku, kterou měla schovanou ve skříni ve svém pokoji. Představila si ty rozšklebené čelisti, ze kterých číselo Milova arogance i po jeho smrti, a to ji ještě utvrdilo v jejím rozhodnutí.

Porazí ho.

Musí, pro Minervu.